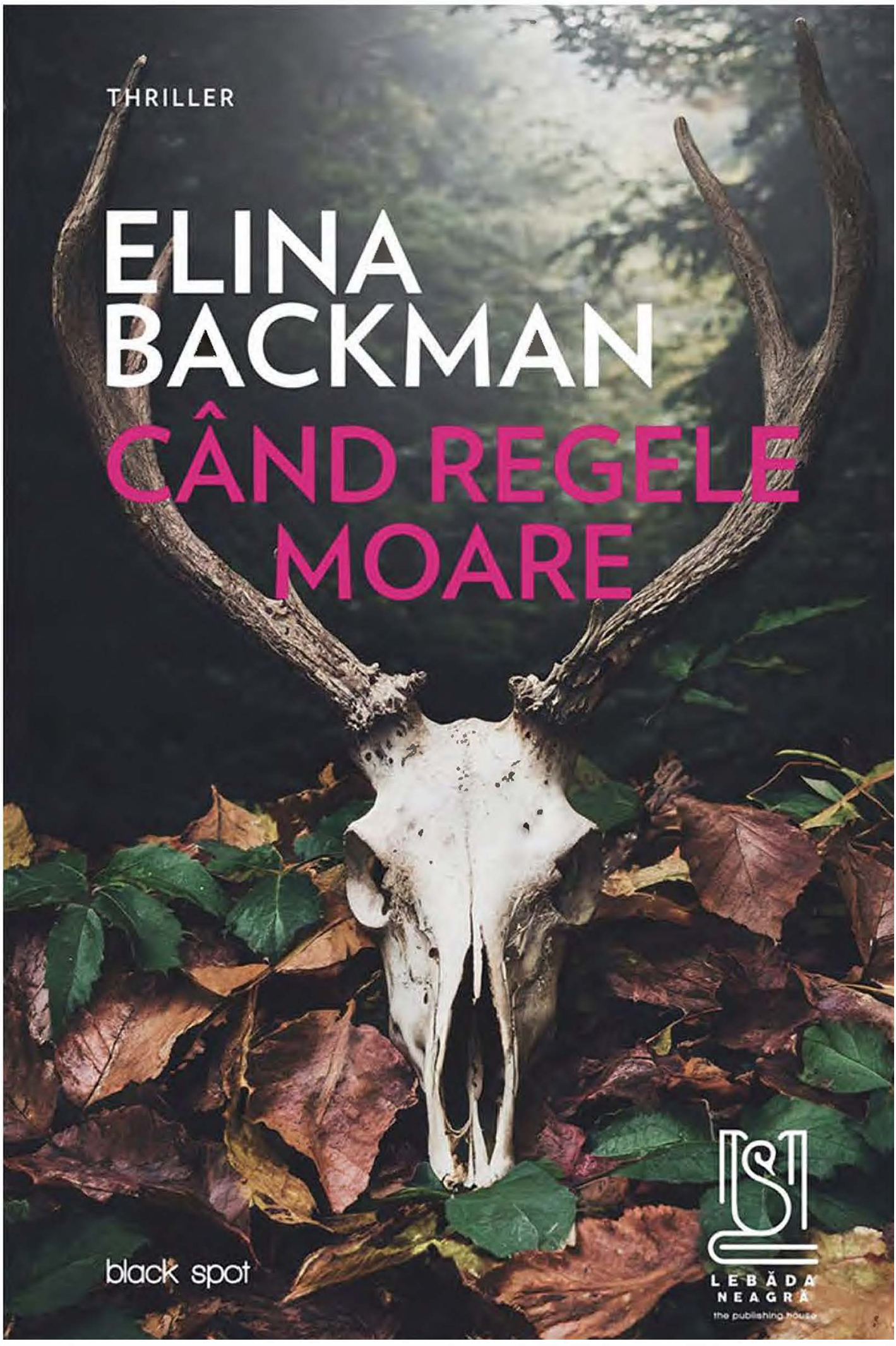

BIBLIOTECA
ALEPH

ELINA
BACKMAN

CÂND REGELE MOARE

THRILLER

Traducere din limba finlandeză
de Zsuzsa Máthé

Lebăda Neagră
Iași, 2024

Elina Backman (n. 1983) este o scriitoare finlandeză de thrillere polițiste.
Când regele moare este prima lucrare a lui Backman. În 2020, a primit Premiul Elisei Kirja pentru debut și Premiul Audiobook of the Year de la Storytel pentru serii thriller și cărți polițiste, fiind tradusă în peste zece limbi. În 2021 a fost nominalizată de către Academia suedeză la Premiul Martin Beck pentru cea mai bună carte a anului.
Al doilea roman al lui Backman, When the Traces Disappear, a apărut în 2021. Este o continuare independentă a romanului de debut al scriitoarei. Cărțile ei au fost ecranizate într-un serial de televiziune de către Aurora Studios. În total, peste 50.000 de exemplare au fost vândute în diferite formate.
Elina Backman este specialist media (Master of Culture and Arts) și terapeut orientat pe resurse și solutii. Lucrează ca director de creatie la Bauer Media Oy. Soțul ei, Oliver Backman, este colecționar și expert în antichități.

„Niin kaunis on maa
Niin korkea taivas
Soi lintujen laulusta
kukkiva kunnas
Ja varjoisat veet
Niin varjoisat veet”[1]

(melodie și versuri de Kari Rydman)

1. „Atât de frumos e pământul,/ Atât de înalt cerul,/ Răsună cântecul păsărilor/ pe dealul înflorit/ Și ape întunecate,/ Atât de-ntunecate.” (n.tr.)

„I could never climb those mountains, I could never be
sleeping safely under the same stars as Timothy
Into the wilderness, away from the loneliness

You walked with the foxes dancing 'round your feet
they followed you to the last sleep
You walked with the foxes dancing 'round your feet
they followed you into your dreams
and they followed you...

Into the wilderness, away from the loneliness”[1]

Burning Hearts, *Into the Wilderness* (versuri de Jessika Neuman, melodie de Henry Neuman)

„Mykkä peikko meitä kammoittaa enemmin kuin se, joka kirkuu ja peuhaa.”[2]

Aleksis Kivi

1. „Nu aș putea urca pe munții aceia, nu aș putea niciodată/ dormi în siguranță sub aceleași stele ca Timothy/ În pustie, departe de singurătate,// Ai mers cu vulpile dansând în jurul picioarelor tale,/ te-au urmat până la somnul cel din urmă,/ Ai mers cu vulpile dansând în jurul picioarelor tale,/ Te-au urmărit în visele tale/ și te-au urmat.../ În pustie, departe de singurătate” (engl., în original) (n.r.).

Timothy Treadwell (1957-2003) – un entuziast american ecologist, realizator de documentare și fondator al organizației de protecție a ursilor Grizzly People. Pe 5 octombrie 2003, Treadwell și prietena lui, Amie Huguenard, au fost uciși și mâncați aproape în întregime de un urs de 28 de ani, supranumit „Mașina”, în al cărui stomac s-au

descoperit ulterior rămășițe umane și îmbrăcăminte (n.r.).

2. „Mai frică ne e de un spiriduș mut decât de unul care zbiară și se agită.” (n.tr.).

Fiicele repezișului

Hartola, 1989

Ele sunt Fiicele repezișului. Se furișează la repeziș în zori, când mierlele încep să cânte, când pământul e umed și solul afânat. O ceață groasă plutește deasupra apei întunecate și totul pare încărcat de magie. Li se face pielea de găină. Se dezbracă, se duc până în mijlocul râului și rămân acolo nemișcate, ca să devină una cu apa. Mai întâi cu apa, apoi cu ceața. Sorb o poțiune magică din cupe din scoarță de mesteacăn, stând mereu pe aceeași piatră, bând mereu aceeași cantitate. Apoi oferă un dar repezișului. Apa își cere partea. Ceva ce poate trage în adâncimile ei. Sufletele lor, puritatea lor, secretele lor nerostite. După ce-și aduc jertfa, dansează și așteaptă. Așteaptă creșterea apelor, vârtejuri mai puternice. Așteaptă răcoarea ceții care se târăște pe pielea lor, o frumusețe care nu se poate vedea cu ochiul liber și nici auzi, ci se poate doar simți. Sorb din vuietul repezișului, ascultă acordurile naturii, trag aer în piept mai adânc decât au făcut-o vreodată pe uscat. Se simt purificate. Chicotesc, pentru că acesta este secretul lor. Așteaptă, deși așteptarea lor este în zadar. Au speranță, pentru că speranța nu este niciodată zadarnică. Pleacă doar după ce noaptea s-a încheiat în cele din urmă, când semiîntunericul se transformă într-o dimineață strălucitoare. Pleacă, simțindu-se împlinite.

Ele sunt Fiicele repezișului.

Hartola

Septembrie, 1989

Harri Valkama era primul client din acea zi. Ca de obicei, a luat o pâine de secară de pe raft, o cutie de lapte integral din frigider și câteva sute de grame de șuncă cu semințe de muștar de la raionul de carne. Rutina zilnică. Provizii pentru pescuit, dimineața devreme și senzația de așteptare. Harri aruncă o privire peste titlurile din cotidiane înainte să se ducă la casa de marcat și apoi începe să-și așeze cumpărăturile pe banda rulantă.

— La pescuit? întrebă casiera.

— De bună seamă, răspunse Harri și își puse cumpărăturile direct în lada frigorifică, întocmai ca de obicei.

— Doriți chitanță? întrebă casiera.

— Doar dacă are numărul dumneavoastră de telefon, domnișoară, răspunse Harri și-i făcu cu ochiul.

Tachinatul acesta cu casiera era un obicei vechi și îi însenina ziua. De fiecare dată când se afla în magazin, Harri devenea, pe neobservate, un tip amuzant și relaxat.

Era ora 07:10 când Harri Valkama a pornit mașina și s-a îndreptat spre râul Tainionvirta. Dimineața luminoasă era blândă, prevestind o zi caldă. Harri Valkama și-a lăsat mașina la marginea drumului și a mers restul traseului pe jos până pe malul râului. Gustările și scaunul într-o

mână, undița și trusa de scule în cealaltă. S-a oprit în locul cunoscut și a tras adânc aer în piept. Și-a pus jos scaunul, a așezat lada frigorifică lângă el și a deschis trusa. În stilul său relaxat, a ales una dintre momelile preferate din trusă și s-a lăsat cuprins de așteptări nerezonabile cu privire la captura de pește. Ceasul arăta șapte și jumătate când a aruncat momeala în apă. Lumina începutului de toamnă strălucea deja limpede din spatele copacilor. Conform calendarului de pescuit, astăzi era o zi foarte propice.

În aer plutea un miros de pământ și de final de recoltă. Privighetorile care cântaseră într-o veselie de la începutul verii tăceau acum și, deși părea să se anunțe o zi călduroasă, în atmosferă deja se simțea o notă de toamnă. Harri Valkama se bucura de diminețile acestea, de faptul că natura se trezea odată cu el. Se bucura că putea fi complet singur.

În ciuda așteptărilor, peștii nu mușcau. Harri se uita gânditor înspre curenții râului, când, deodată, zări ceva neobișnuit. Ceva era în depărtare, agățat de un lemn plutitor. Să fie cadavrul unui cerb sau al vreunui alt animal mare? Harri Valkama era din ce în ce mai curios. Și-a sprijinit undița de un mesteacăn și a luat-o de-a lungul malului ca să vadă mai bine.

Când a ajuns mai aproape, s-a oprit. Acum vedea mai clar ce îi captase atenția. Harri Valkama se uită șocat la ce se afla în apă. Membre albe, o rochie neagră cu falduri subțiri pluteau pe suprafața apei. Un om. Când în sfârșit mintea lui a procesat ceea ce se afla aproape de mal, a căzut în genunchi. În fața lui era un cadavru albicios și țeapăn al unei persoane. Se agățase de rădăcinile copacilor de pe malul râului, iar curentul nu mai avea puterea să-l ducă mai departe. Apa curgătoare făcea cadavrul să se unduiască ușor în loc. O fată tânără plutea cu fața în jos, spre apa

întunecată. Din fericire, Harri nu-i putea vedea chipul. Fără să vrea, a observat câteva detalii. Unghiile cu lac negru, o curea metalică, rochie neagră, picioare desculțe. Părul ei arăta ca niște alge plutitoare.

Viața e nedreaptă, ăsta a fost primul gând care i-a venit în minte lui Harri Valkama. A închis ochii, dar imaginea îi era deja întipărită pe retină. Harri Valkama nu mai vorbise spurcat de ani de zile, dar acum înjurăturile îi reveneau ca niște viespi stârnite. Cât de nedrept era că viața unei tinere fusese curmată atât de brusc. La naiba, ce mai priveliște! Când fusese la primărie ca să-și achite permisul de pescuit, chiar nu se gândise că va pescui cadavre din râu. Dintr-odată, Harry a simțit că natura l-a trădat. A conștientizat treptat acest gând. A înțeles brusc că frumusețea toamnei timpurii din jurul lui fusese doar o înșelătorie, o iluzie. Fără să vrea, era acum martor al unui spectacol nefiresc și hidos. Un spectacol în care decorul s-a prăbușit brusc, scoțând la iveală moartea crudă și rea. Harri Valkama s-a ridicat cu greu în picioare și, deja fără suflare, a alergat spre mașină. Trebuia să ajungă la un telefon, iar asta cât mai curând.

PARTEA I

Miercuri, 12 iunie 2019 / Helsinki

Când Saana deschide ochii pentru prima dată în acea zi, încăperea se mișcă și se învârte cu ea. Saana îi închide imediat și cade iute într-un somn ușor. Două ore mai târziu, se trezește transpirată. Ceasul arată acum unsprezece și jumătate. Saana se ridică pentru câteva secunde, bea un pahar cu suc de portocale și merge la toaletă, dar totuși se hotărăște să se întoarcă în pat încă puțin. Când se trezește în sfârșit de-a binelea, este deja ora trei. Încăperea nu se mai învârte la fel de mult ca dimineața. Stomacul îi chiorăie de foame. Ultima oară a mâncat acum treisprezece ore și chiar și atunci, doar niște arahide sărate de la bar.

Momentan, timpul nu are niciun sens pentru Saana. Nimeni nu o așteaptă niciunde. Nimeni nu are nevoie de ea pentru nimic. Totuși, foamea are sens. Și astfel, în prima ei zi în care nu are nimic de făcut, Saana își comandă o pizza prin Wolt.

Pizza sosește și, cu greu, rușinată de starea de mahmureală în care se află, purtând un tricou șifonat, Saana îi deschide ușa curierului șaten, care îi întinde repede o sticlă de Cola de 1,5 litri și cutia de pizza încă fierbinte.

Tot restul zilei privirea Saanei pendulează între cutia de pizza și ecranul laptopului. Devorează serial după serial și consolatoarea

pizza Margherita. Se uită la serialul *The Killing*. S02E03. E captivant și bun, deși cam sumbru. Saana urmărește episoadele din sezonul al doilea, unul după altul. Se bucură că a găsit serialul. Acum o așteaptă aproape două sezoane dintr-un serial polițist perfect. Linden și Holder. Puloverele de lână ale lui Linden, agerimea ei și un Seattle ploios. Saanei i-au plăcut dintotdeauna serialele polițiste, chiar dacă o agită. Îi îmbogățesc prea mult imaginația. Mai este dependentă și de podcasturile despre crime adevărate, chiar dacă uneori o neliniștesc. De aceea favoritul ei este unul clasic, mai lejer, *Hercule Poirot*, o adevărată oază în lumea serialelor polițiste. Un serial captivant, care te poartă în lumea lui. Cât de ușor este să te cufunzi în lumea veche din Anglia și să urmărești viața lenevă a elitelor sociale în timp ce acestea se îmbracă pentru cină, își petrec timpul la banchete în hoteluri și conace, vânând și plimbându-se prin grădini. *Poirot* e cel mai lejer serial polițist pe care Saana îl poate suporta. Există o mulțime de crime, dar Poirot le rezolvă pe toate. Telespectatorul se poate bucura pur și simplu de peisajele și atmosfera de la conac, apelând la imaginație pentru a-și da seama cine este criminalul în fiecare caz urmând indiciile oferite. Din păcate, Saana a văzut toate episoadele din *Poirot* de mai multe ori. Deja bănuie sau își amintește cine e criminalul. *The Killing* este mult mai captivant. Ceva nou și de alt calibru.

Saana întrerupe episodul ca să meargă la toaletă. În drum spre toaletă se uită pe furiș afară prin draperiile de la sufragerie. Afară pare să fie o zi frumoasă și însorită. Mestecenii din fața ferestrei sunt deja înverziți. Verdele verii a luat-o prin surprindere și anul acesta. Și-a petrecut toată primăvara stând la birou, scriind în grabă la calculator știri online de divertisment. De-a

lungul anilor, ecranul ei a fost plin de texte despre moartea lui David Bowie, virusul Zika și nenumărate alte articole fără noimă.

Cinci exerciții pe care le poți face pentru a fi în formă pentru vară.
Comori ascunse: 10 destinații de vacanță subestimate din Europa.
Un jurnalist a făcut flotări trei minute pe zi timp de o săptămână, vezi aici rezultatele uimitoare!
Intestinul este al doilea creier – 5 lucruri despre cum funcționează stomacul.
Fă-ți viața de familie mai lejeră – încearcă rețetele noastre de 15 minute pentru toată săptămâna!

Saana e amuzată. Și-a petrecut toată primăvara compilând rețete ușoare, dar, după ședința foto, nu a încercat să reproducă niciuna acasă. S-a lăsat chiar și de flotări după doar o săptămână de testare activă. De fapt, toată primăvara nu a făcut nimic în afară să lucreze. A numărat semne și cuvinte, s-a stresat din cauza termenelor-limită, a stat la calculator, nevoită să rămână la birou uneori până noaptea târziu. După serviciu, era atât de ruptă de oboseală, încât nu putea face altceva decât să stea întinsă în pat, uitându-se pe Netflix sau HBO Nordic. După o zi lungă la lucru, micile treburi prin casă, cum ar fi plata facturilor, aspiratul și gătitul, i se păreau copleșitoare. Podeaua era acoperită de un praf cenușiu care se strecurase printre scândurile de lemn, iar înștiințările de scadență pentru facturi picau din cutia poștală în mod regulat. Oare asta e ceva normal? se întreabă ea, în timp ce-și vâră încă o felie de pizza în gură. Pentru cei care o cunosc, pare normal: toți au mult de lucru și oamenii sunt mereu pe fugă. Pe fugă, dar încotro și de ce? Prietenii ei par să pomenească mereu cât de ocupați sunt, de parcă ar fi ceva grozav în asta.

Toți lucrează peste program și totuși își fac timp să meargă la sală. Nimeni nu spune că e stresat sau epuizat. Uneori, seara, când luminile erau încă aprinse doar în unele birouri, Saana căuta în liniște pe Google simptomele oboselii la muncă și niciodată nu reușea să găsească ceva care să se potrivească stării ei. *Oboseală extremă, cinism și scăderea stimei de sine profesionale*. A stat toată primăvara cu nasul atât de lipit de ecran, încât nici n-a observat pregătirile naturii pentru sosirea verii. În primele săptămâni s-a ivit doar nisipul de sub zăpadă, au apărut câteva păsări migratoare solitare și niște brânduțe. Apoi totul s-a întâmplat deodată: începutul verii. Mesteceni înverziți, privighetori și oameni îmbrăcați în tricou, la plimbare. Lumină.

După ce vine de la toaletă, Saana se îndreaptă spre fereastră. Ce zi e azi? Miercuri. Deci a fost cu adevărat la petrecere până la ultima comandă într-o seară de marți. O petrecere de rămas-bun cu doar câteva persoane, dar cu multă băutură.

Cântecul puternic al unei mierle din curte răsună în încăpere. Saana trebuie să închidă fereastra ca nu cumva ciripitul vesel al păsărilor să strice starea încărcată și apăsătoare de mahmureală din apartament. *The Killing*, un Seattle ploios, pizza, oboseală, greață. Zona ei de confort. E chiar nebunie să urmărești un serial înfricoșător când ești mahmur, cu ucigași și cadavre. Totuși, nu face altă alegere. Saana adoră *The Killing*. Îi dă o stare de bine. Când se uită la serial, nu se mai simte singură. Gândurile ei copleșitoare sunt ascunse frumos de intriga captivantă.

Saana mai ia o felie de pizza. Ultima felie. Probabil că a mâncat deja peste 1.500 de calorii. Pizza consistentă i-a făcut sete, dar măcar acum încăperea nu se mai învârte. Întinsă pe canapea,

cu stomacul plin de pizza, Saana se gândește că totul este bine până la urmă. În ciuda faptului că epuizarea din primăvară s-a transformat mai întâi în zvonuri despre concedieri în cadrul companiei și, în cele din urmă, în veștile proaste, viața merge înainte. Totul va fi bine.

Saana aruncă o privire la bagajele din hol deja făcute și se relaxează pentru restul serii. Mâine va pleca din oraș pentru toată vara. Gata cu mahmureala, va face doar sport și meditație. Activități în aer liber și smoothie-uri verzi. Tot ceea ce fac oamenii în zilele obișnuite. Dar astăzi nimic. Mulțumită, cu capul pe pernă și învelită în pătura din polar pe care o luase de la bar, lasă Netflix să treacă automat la următorul episod. Noul episod din viața ei avea să înceapă abia mâine.

În dimineața următoare, singurele urme de mahmureală ale Saanei sunt doar un tremur redus al mâinilor și o ușoară indigestie cauzată de pizza. Procesul de recuperare durează de obicei una sau două zile. Prima zi: compensarea lipsei de somn, când organismul elimină excesul de alcool, înlocuind toxinele cu pizza și dulciuri. A doua zi: organismul elimină surplusul de grăsime, sare și zahăr, balonare și o stare de spirit momentan mai proastă. Regret. Somnul prea mult din ziua de mahmureală se răzbună pe ritmul circadian. O noapte de sevraj. În sfârșit, mânia: niciodată n-o să mai ajung în starea asta. Apoi, ziua a treia: totul este dat uitării, totul este iertat. O viață nouă, promisiuni noi, smerenie și recuperare. Iluzia că vinul nu o va mai atrage niciodată. Ziua a șaptea: sete.

Saana stă în bucătărie cu o ceașcă de cafea în mână și se uită afară. Astăzi poate suporta din nou lumina soarelui și cântecul păsărilor.

Pornește iPad-ul de pe masa din bucătărie, caută Hartola pe Google și deschide pagina zonei. *Hartola – singurul regat al Finlandei*, după cum scrie pe ecran. Saana chicotește, dar sloganul nu este o glumă. Hartola s-a desemnat regat și există chiar și un videoclip intitulat *Regatul Hartola*, pe YouTube. Saana apasă *play*. În stilul sec, tipic pentru videoclipurile promoționale regionale, filmulețul prezintă beneficiile traiului într-un loc precum Hartola. În videoclip, o femeie veselă, care s-a mutat recent acolo, explică cum inițial s-a întrebat dacă va putea cumpăra brânză de capră de la magazinele din Hartola. Probabil că da. Videoclipul nu ne spune. Saana nu poate nega că și ea s-a gândit de unde va cumpăra vara rucola sau pecorino. În cele din urmă, Saana caută pe Google Maps distanța exactă. Cel mai scurt traseu între Vallila și Hartola are 179 de kilometri. La o așa depărtare, va reuși să-și lase în urmă rutina plictisitoare. La o așa depărtare, va scăpa de stresul acestei primăveri, de epuizare, de incertitudine. Va încerca să nu se gândească la toamnă. Va fugi 179 km, lăsându-se în urmă, și va trăi clipa. Sfârșitul contractului temporar o va obliga să se odihnească într-un loc unde s-a simțit mereu bine.

Saana închide iPad-ul și îl strecoară în buzunarul interior al rucsacului. Libertatea începe acum. Stinge luminile din apartament, verifică dacă aparatul de cafea este oprit, dacă robinetul pentru mașina de spălat este închis, dacă sunt închise geamurile, dacă frigiderul e gol și totul e gata pentru absența ei de două luni. Toate plantele s-au uscat deja de ceva timp, încet torturate până la moarte, fiindcă nu au fost udate. Saana nu poate să dea vina pe nimeni altcineva, fiindcă trăiește singură. Saana trage două genți mari pe casa scării și închide ușa de la intrare.

Aerul din hol e un amestec de vieți ale unor necunoscuți. Chiar acum, mirosul dezvăluie că un vecin prăjește carne tocată pentru prânz. Saana târăște valizele mari și nepractice în liftul mic și urmărește cu nerăbdare cum se schimbă numărul de etaj. În curând, liftul ajunge la parter, iar Saana deschide grilajul rigid și scârțâitor, apoi împinge ușa liftului. Este doar unsprezece și douăzeci. Va avea destul timp să ia autobuzul de doisprezece.

Cu o voce joasă, șoferul autobuzului îi salută pe pasagerii liniei expres către Lahti și Heinola, care trece prin Jyväskylä. Saanei i-a plăcut întotdeauna să călătorească cu autobuzul: nu trebuie să șofezi, poți să dormi, să citești sau să privești peisajele schimbătoare, doar cu gândurile tale. La revedere, Helsinki, n-o să-mi lipsești!

Când ajunge în Lahti, Saana scoate un mic caiet din geantă și începe să-și facă o listă.

Vara în Hartola, puncte principale:
— Să mă bucur de viață
— Liniște și pace
— Fără țigări (sau doar câteva pufăituri și doar cu un pahar de vin sau bere)
— Fără bere (băutură inutilă, te balonează)
— Să nu-mi mai rod unghiile
— Să merg cu bicicleta și să alerg
— Să înșirui frăguțe și afine pe un pai uscat, cum făceam în copilărie (cel puțin o dată)
— Să admir micile detalii (așa cum fac, de obicei, doar în străinătate)
— Să redescopăr entuziasmul din tinerețe (încă sunt al naibii de tânără, dar caut entuziasmul pe care îl aveam la 20 de ani)
— Să mă dau în leagănul din curte și să trag un pui de somn în aer liber
— Să răsfoiesc reviste și romane polițiste

— Să uit de stres; odihnă și pace
— Parfum de casă folosind rețeta din copilărie (flori de liliac sau petale de trandafir într-un borcan de sticlă)
— Să ascult hituri vechi
— Să scriu

Ultimul punct este visul ei cel mai mare. Saana ar dori să scrie ceva al ei, un roman polițist de succes, de exemplu. În timp ce prietenii ei citeau reviste de scandal, cum ar fi *Seiska* și *Alibi*, pasiunea ei secretă a fost dintotdeauna revistele despre crime adevărate.

Autobuzul ajunge în autogara din Heinola, iar Saana mai aruncă o privire peste lista ei. Nu vede „o nouă poveste de dragoste" sau „bărbați". „Vară fără bărbați" sună relaxant și vag familiar. Saana își amintește că, în urmă cu câțiva ani, a citit o carte cu același titlu, romanul lui Siri Hustvedt.

Autobuzul oprește în autogară cu un scârțâit. Autogara din Hartola nu e decât o mică clădire în vecinătatea drumului principal. Saana coboară din autobuz și așteaptă ca șoferul să deschidă trapa portbagajului. Zâmbind, îi mulțumește pentru călătorie, își ia bagajele și începe să se uite în jur, căutând chipul familiar. O femeie entuziasmată, într-o rochie de vară și un cardigan de lână albă care ajunge aproape până în pământ, îi face semn de lângă clădirea autogării. Mătușa ei, Inkeri. Cea mai bună dintre toți oamenii. Saana o salută și ea cu mâna.

— Ești exact ca mama ta, râde mătușa ei când o vede pe Saana târându-și valizele enorme după ea. Nu poți merge niciunde fără să iei jumătate din casă cu tine.

Saana simte dor, dar acesta dispare repede. Chiar seamănă cu mama ei în anumite privințe? Ceva din mama e mereu cu ea, dar nimeni nu poate fi ca mama. Mătușa ei aruncă repede

bagajele pe bancheta din spate a mașinii vechi Volkswagen Beetle și o îndeamnă pe Saana să se așeze lângă ea. Saana n-a apucat să o avertizeze că avea în bagaj și laptopul și alte lucruri fragile. Poate ar fi bine să se spargă toate. Atunci ar putea să lase totul deoparte, să se relaxeze pe deplin.

Mașina hurducăie de-a lungul drumului nisipos, iar Helsinki pare deja foarte departe. Câmpurile și clădirile pe care Saana le știe din copilărie trec repede prin fața ochilor. Saana lasă geamul jos și scoate capul afară. Un vânt prăfos o izbește imediat în față. Aerul miroase a vară și a îngrășăminte. Pietricelele se lovesc de șasiul mașinii, ricoșând de pe cauciucuri. Saana își trage capul în mașină. Acum că a sosit în Hartola, vara cu Inkeri pare o idee la fel de bună ca statul acasă, poate chiar mai bună.

Vin alb rece servit pe treptele șurii, reviste pentru bătrânele, bârfit cu mătușa și mâncarea ei minunată. Simte deja din mașină mirosul de fum de la soba pe lemne din saună. Viața pare mai ușoară când ești departe de acasă. În Hartola, șomajul s-ar simți ca o vacanță, ca o eliberare. La Inkeri nu va trebui să facă lucruri inutile, cum ar fi organizarea garderobei și trierea hainelor pentru donat, curățenie în boxa de la subsol, aranjarea raftului cu condimente, găsirea unui loc de muncă dar cu pretenții, ștergerea prafului de pe mânerele ușilor sau scuturatul pernelor și plăpumilor. În Hartola, Saana ar putea pur și simplu să se odihnească. Ar putea dormi până când ar dispărea tot stresul pe care locul de muncă i l-a vârât forțat pe gât pe tot parcursul primăverii. Apoi, încetul cu încetul, se va reconstrui pe sine.

Miercuri, 26 iunie / Helsinki

Jenna merge de-a lungul străzii Neitsytpolku și aruncă o privire la ecranul telefonului. Nu este sigură că a fost o decizie înțeleaptă. Azi trebuia să meargă la sală, dar acum e în drum spre o petrecere, direct de la serviciu. Se uită la ceas, este doar patru fără un sfert.

Jenna trece pe lângă câteva case frumoase din piatră și, treptat, marea apare la orizont. „Poți veni chiar acum, vin și ceilalți", i-a spus Elias. Și Jenna s-a hotărât să meargă. Nu durează mult și Jenna aude deja râsete înăbușite în apropiere. Râsul îi este cunoscut: cei care stau pe vechiul chei – cel pentru spălat covoare – sunt colegii din companie. Elias, aspirantul, disperat să devină partener, singurul apropiat al Jennei de la birou. Jenna zăbovește puțin în fața mesei, cu un zâmbet pe buze. Bărbații nu se opresc din vorbit când apare Jenna. Numai Lars se întoarce, iar Jenna observă cum privirea bărbatului îi inspectează tot corpul, din cap până în picioare. Sub privirea lui, bluza îi pare prea subțire, fusta prea scurtă, deși e încântată că s-a schimbat în hainele ei de petrecere. Directorul firmei n-are de ce să se plângă de cum arată. Serile de vară sunt imprevizibile, așa că Jenna are cu ea la serviciu haine sport, dar și ținute de petrecere.

— Dați-mi voie, domnișoară, spune Elias și îi aduce un scaun de la o masă alăturată.

Jenna observă cum directorul firmei dă pe gât paharul.

— Pe nerăsuflate, râde Lars și umple din nou paharele tuturor.

— Ce avem noi aici? întreabă Elias și se așază.

O îndeamnă și pe Jenna să ia loc. Jenna se gândește ce să facă. Sunt doar bărbați la masă. Contrar spuselor lui Elias, „ceilalți" nu au venit. Doar Jenna și bărbații.

— Chiar așa, măi să fie! râde Lars.

Elias dă din cap și aruncă o cutie de chibrituri pe masă. *Fire – idei care te încing*, se poate citi pe cutie. Jenna bea o gură de șampanie și privește cum Lars verifică dacă mai este cocaină în cutie. Și de data aceasta, chibriturile au fost aruncate și înlocuite cu stimulentul alb. Lars ridică paharul și dă din cap. Elias încuviințează subtil, cu subînțeles. Pachet livrat, pachet ridicat. Jenna își schimbă poziția pe scaun. Îi vine să se foiască, se simte în plus. Unde naiba sunt ceilalți de la birou?

Bărbații discută puțin despre prognozele vânzărilor pentru trimestrul al doilea, apoi trec la chestiuni mai importante. Vor lua cina la Klippan, un local cunoscut. Un frumos decor marin, dar conversații urâte, pline de glume grosolane. După o sticlă de șampanie și câteva beri, bărbații deja vorbesc mai mult strigând. Totuși, vântul marin puternic tocește vorbele cele mai stridente.

Jenna se uită în jur. Soarele cald de după-amiază i-a scos pe mulți din case, iar oameni simpli își plimbă câinii. Jenna se uită din nou la masă. Simte nevoia să râdă. Fruntea lui Lars e de un roșu aprins. Lars Sundin e un bărbat trecut de vârsta mijlocie, cu fața stacojie, dar cu părul vâlvoi ca al unui surfer de douăzeci și ceva de ani. Jenna dă pe gât primul pahar. Mesele din jurul lor se ocupă treptat, dar cu băutura va fi aproape imposibil să țină pasul cu ei.

Cheiul Mattolaituri, construit pe malul mării, este un loc unde oamenii vin ca să fie văzuți. Cei

care-și plimbă câinii și alergătorii se uită în treacăt să vadă cine șade astăzi pe terasă. O fi cineva cunoscut? Din când în când, bărbații îi salută pe trecători. De parcă Jenna ar fi la o masă VIP. Bărbații se bat pe umăr, dezinvolți. Sunt obișnuiți ca masa lor să capete multă atenție, atât pozitivă, cât și negativă. Câteva bărci din lemn trec încet pe lângă terasa aglomerată. Jenna se uită la ele. Încă nu e timpul potrivit pentru plimbări cu barca. Când Jenna încă locuia acasă, obișnuia să petreacă mult timp pe apă cu părinții ei. Pentru câteva secunde i se face dor de mare.

La o masă din apropiere, trei femei cochete ciocnesc pahare. Jenna o recunoaște pe una dintre ele. O bloggeriță cunoscută. Pentru o clipă, Jenna și-ar dori să fie la fel de lipsită de griji. Frumoasă și populară. Lars se ridică să fumeze o țigară. Și viața lui Lars trebuie să fie destul de lipsită de griji. Jenna nu cunoaște foarte mulți oameni pentru care totul este atât de ușor și la îndemână. Jenna își amintește niște nume. Cele despre care se zvonea că s-au văzut cu Lars de-a lungul anilor. În grup erau și femei inteligente. Lars nu e chiar atât de atrăgător, dar poate că se pricepe la vorbe. Măcar e al naibii de înstărit. Jenna îl lasă pe Elias să-i umple paharul și îl urmărește pe Lars, în timp ce acesta se uită spre mare. Pentru o fracțiune de secundă îl vede pe Lars oarecum mai mic, mai autentic decât până atunci. Chiar și el a fost copil cândva, își zice Jenna, luând amuzată o gură de șampanie din pahar.

— Hai să mergem! spune Lars când termină de fumat.

Toți cei de la masă amuțesc. Se pare că ordinele lui Lars nu se discută. Seara este planificată cu o precizie la minut. Mai întâi câteva sticle de șampanie pe chei, apoi cina la Klippan,

iar restul serii la o petrecere privată în salonul VIP din clubul Teatteri. Se pare că Lars avea multe nume pe listă; Elias i-a promis Jennei că va putea intra și ea.

Cu pas legănat, bărbații ajung la debarcader ca să ia feribotul spre Klippan la ora șase. Jenna se grăbește în urma lor pe tocuri înalte. Băutura i s-a urcat la cap. Se simte invincibilă, dar, în mod straniu, și fragilă. Vasul *Silja* tocmai a plecat. Silueta sa albă și impunătoare a dispărut momentan din port. Lars ridică în aer vergeaua de lemn de la debarcader, semn că au nevoie de o barcă. Cârmaciul bărcii, care se afla pe insula pe care era și restaurantul, observă apelul și începe să pregătească barca pentru traversare. Bărbații așteaptă pe mal. Jenna simte nevoia să fumeze o țigară. Chiar atunci telefonul lui Elias sună.

— În regulă, suntem deja aici, spune Elias și închide apelul.

Doar cinci minute mai târziu, un taxi oprește la mal și două fete se alătură bărbaților. O roșcată și o brunetă. Elias le salută cavalerește înainte să i le prezinte lui Lars. Lars le îmbrățișează prelung pe amândouă și le oferă o gură dintr-o sticlă cu băutură din buzunarul interior al jachetei. Fetele ridică din sprâncene, dar apoi apucă sticla cu nerăbdare. E prima dată când partenerii firmei nu zic nimic. Bărbații se uită cum cele două fete drăguțe dau pe gât băutura tare, direct din sticlă, chicotind și prefăcându-se șocate. Jenna urmărește cu gura căscată această întorsătură surprinzătoare de evenimente și își dă seama că cel mai bine ar fi să nu spună ce îi trece prin minte. Fetele sunt tinere, dar majore.

Când sosește barca, Lars le ajută mai întâi pe femei să se îmbarce. Jenna se uită suspicioasă la noile fețe. Fetele sunt frumoase, machiate

strident. Fetele se suie cu grijă pe barcă, chicotind precaut. Fustele lor mini și tocurile înalte fac acest proces mai anevoios. Jenna le urmărește în timp ce și ea se clatină pe tocurile înalte, trebuind să se sprijine de brațul întins al lui Lars. Lars le poftește pe fete să se așeze lângă el și le întreabă politicos ce mai fac. Jenna ia loc și zărește plăcerea din ochii bărbaților. Nu poate să nu se gândească la rolul ei în șarada asta. De ce e aici? Lucrează pentru firmă, la urma urmei. Se uită întrebător la Elias: Ce naiba se petrece? Elias îi face un gest aproape furios: *Nu pune întrebări.*

În timp ce urcă treptele spre restaurant, Jenna se uită în jur, la țărm și la orizontul frumos. Helsinki. După ce ceilalți au intrat, observă că Elias a rămas afară cu Lars. Bărbații stau cu spatele la vila de lemn. Jenna deschide ușa de la intrare și rămâne pe trepte ca să tragă cu urechea.

— Una dintre ele este stagiara noastră. Ce naiba e asta? întreabă Lars, privindu-l insistent pe Elias.

— Am avut o problemă, cineva a contramandat, mormăie Elias. Ea a venit în locul ei. Dacă ne-am înțeles să fie trei, trei vor fi, doar știi asta, spune el, iar Jenna îi simte incertitudinea din voce.

Lars acceptă acest răspuns dând din cap. Jenna se duce repede înăuntru. A fost invitată ca să atingă efectivul de fete tinere pentru divertismentul bărbaților? Întregul scenariu pare de rahat. Totuși, până acum seara a fost distractivă. În plus, știe să se apere dacă e nevoie.

Trei ore mai târziu, Jenna și Lars discută la masă despre situația actuală a clienților, despre cum, din perspectiva firmei, cel mai mare obstacol în

calea activității creative sunt clienții. Nu mai pot sau nu mai îndrăznesc să cumpere o reclamă adevărată. Vor campanii publicitare care să iasă în evidență, se îndrăgostesc de idei îndrăznețe, dar în cele din urmă totul este remodelat și schimbat în campanii plictisitoare.

— Nu câștigi premii cu muncă plictisitoare. Și toată lumea vrea premii. Atât managerii de marketing, cât și agențiile, spune Lars, iar Jenna vede cum se uită la decolteul ei.

— Te înșeli în privința asta, spune Jenna și se uită direct în ochii lui. Ceea ce își doresc clienții sunt rezultate garantate. Nu mai poți să vii doar cu ceva creativ. Este nevoie și de un randament în investiții, spune ea și observă că are nevoie de ceva care să o stimuleze – o linie de prizat, poate.

— Destul cu discuțiile în seara asta, să nu mai vorbim despre serviciu, spune Lars, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Jenna îl urmărește pe Lars în timp ce acesta varsă cu tupeu puțină pudră albă fină pe fața de masă. Văzând privirea neîncrezătoare a Jennei, Lars începe să râdă.

— Nu-ți face griji. Suntem singurii clienți de aici.

Jenna ridică din sprâncene și se apleacă spre masă. Când se ridică din nou, lăsându-se ușor pe spate pentru a se bucura de moment, simte cum Lars o soarbe din priviri.

— Pari matură pentru vârsta ta, spune Lars, iar Jenna zâmbește.

Poate că e adevărat. Cel puțin ea este mai hotărâtă decât celelalte fete.

— Uită-te la ei, spune Lars și arată spre Elias și fata cu părul roșcat, care au reapărut împreună în restaurant. Dacă te uiți cu atenție, o să vezi că Elias nu mai are cămașa în pantaloni, iar când a ieșit la țigară, cărarea era pe cealaltă parte.

Lars dă din cap.

— Răbdare. Unde naiba e răbdarea? Tinerii de pe Tinder nu mai au respect pentru vânătoarea de odinioară. O vânătoare subtilă.

Jenna zâmbește cu sarcasm. Singurul lucru pe care o să-l vâneze în această seară sunt încă câteva linii. După aceea poate să dispară.

La miezul nopții se întorc pe țărm. Taxiul negru pe care l-au comandat așteaptă deja în parcarea de lângă debarcader. Lars se leagănă pe loc și se uită la mare. Briza îi suflă Jennei părul în față.

O jumătate de oră mai târziu, grupul ajunge la clubul Teatteri, beat și foarte însetat. Un paznic îmbrăcat în negru îl salută pe Lars și dă la o parte frânghia, deschizând drum spre treptele care duc chiar în salonul VIP.

— Bine ați venit!

Lars încuviințează, pune o bancnotă portocalie netedă în mâna bărbatului și îi conduce pe ceilalți la mesele înalte pe terasă. Fără să spună vreun cuvânt, Lars îi lasă să se așeze și se îndreaptă spre bar ca să comande de băut. Când ajunge înapoi la masă cu câteva shoturi de vodcă cu suc de merișoare și câteva sticle de șampanie, Jenna își dă seama că a început să se simtă bine. În plus, Lars nu i se mai pare un nesuferit.

— Sper că asta e șampanie și nu ceva vin spumant?

Jenna apucă sticla privind cruciș la etichetă, evident deja foarte amețită. Lars încuviințează și se aude un zumzet de aprobare din partea grupului. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Lars Sundin în Teatteri să comande altceva în afară de cea mai bună șampanie din regiunea Champagne.

Joi, 27 iunie / Helsinki

Jenna stă întinsă pe burtă în pat și deschide ochii. Încăperea în care se află nu îi este cunoscută. Unde e? În tăcere, fără să se miște, încearcă să se uite în jur și să examineze încăperea. O cameră mare, luminoasă, cu parchet întunecat. Stă întinsă aproape de podea, așadar, probabil pe o saltea. Lumina care pătrunde din afară traversează pardoseala și peretele deschis la culoare. Pe partea ei de pat se află un șir lung de ferestre prin care vede cerul albastru senin. Nu observă nicio perdea. Pe podea, deasupra unor reviste de design interior se află un deșteptător cu lumină caldă. Cifrele luminoase strălucesc roșiatic: 04:39. Deci e încă devreme și a ajuns la cineva acasă. Tocmai atunci lângă ea aude un foșnet ușor. Jenna rămâne nemișcată pentru o clipă și realizează că e dezbrăcată. Caută pătura. Mintea îi este în ceață. Ochii o ustură. De unde a venit sunetul acela? Iarăși a băut prea mult și a prizat cocaină care a făcut-o să se simtă invincibilă, cel puțin pentru moment. Acum se simte foarte vulnerabilă. De cât timp zace aici? Jenna își mângâie stomacul neted și gol și abia apoi se uită în stânga ei, speriată. Cine stă întins lângă ea?

La naiba! Directorul firmei. Jenna își trage pătura peste cap și închide ochii. Nu e deloc sigură de ceea ce s-a întâmplat în ultimele ore. Ce au făcut sau nu au făcut? Jenna nici nu-și amintește cum a ajuns în apartamentul lui Lars

Sundin. Probabil cu taxiul. Habar n-are pe la ce oră. În plus, încă e beată. Dintr-un oarecare motiv, își amintește vag de o barcă. Orice gând despre ultimele ore e complet neclar. Elias și rugămințile lui. Teatteri. Cocaina și șampania. Imaginea unei chelnerițe aplecate înspre ea și sfatul ei prietenos să iasă cu oameni de vârsta ei. Răspunsul demn de Beyoncé al Jennei, stimulat de droguri: *Mind your own business*[1]. Ea e singurul vinovat de situația asta.

Jenna simte cum directorul se ridică din pat. Aruncă o privire precaută de sub pătură, așteptând ca acesta să se facă nevăzut în cealaltă încăpere, apoi se ridică. *Ce să fac acum?*, se întrebă ea și se ridică, înfășurându-se în pătura. Încă e prea devreme, ar fi greu să ajungă acasă la cinci dimineața. Și mai întâi trebuie măcar să meargă la toaletă. Jenna se împleticește, reproșându-și în gând. Lars Sundin. Trebuie să fi fost cel mai bătrân tip cu care a avut o aventură. Directorul firmei *Fire*, înstărit și arogant. Ori de câte ori trecea pe lângă biroul provizoriu al Jennei, ea îi făcea cu ochiul. Dar doar scurt și din curtoazie. Când Elias a sunat-o pe Jenna, în mod neașteptat, vineri după-amiază și a întrebat-o dacă are chef de șampanie, Jenna nu a ezitat să accepte invitația. Nu știi niciodată ce contact ar putea fi cel mai util pe viitor. Însă acum s-a culcat din greșeală cu șeful ei bătrân și nici măcar nu știe ce altceva au mai făcut. Se simte ușuratică, o ratată.

Găsește toaleta din a treia încercare. Jenna își face nevoile și își șterge mâinile cu un prosop nespus de moale și de pufos. Ca la hotel. Prosopul miroase ușor a loțiune după ras bărbătească. Jenna își trece degetele prin părul încâlcit de gel și-l prinde într-un coc. Se uită în oglindă. Ar putea arăta mai îngrijit, dar în aceste condiții, fără

demachiant sau machiaj proaspăt, e nevoită să se descurce așa cum poate. După ce se privește în oglindă, Jenna deschide dulăpiorul de deasupra chiuvetei și cercetează conținutul. Câteva medicamente, parfum Armani, deodorant. Pe marginea chiuvetei se află o periuță de dinți electrică Braun, care pare foarte singuratică. Nu sunt lame de ras, cosmetice sau discuri demachiante. Robinetul și chiuveta sunt strălucitor de curate, Lars sigur are menajeră. Se pare că nimeni altcineva nu locuiește în apartamentul acesta mare, în afară de Lars. N-are soție. Nici iubită. Dar se zvonește că are multe aventuri. Înainte de a ieși din toaletă, Jenna verifică etichetele de pe recipientele cu pastile. Pentru ce ia domnul șef medicamente? Nimic contagios, nici medicamente pentru SIDA. Primul este melatonină, celălalt este un medicament puternic pentru migrene. Însă al treilea, o folie de pastile aproape goală, este stimulentul performanței masculine, Viagra. Jennei îi vine să vomite. La cum arată, Lars trebuie să fie chiar mai în vârstă decât își imaginase ea. Jenna închide dulăpiorul cu medicamente și privește în gol. Noaptea tocmai încheiată îi dă o stare letargică. Greața cauzată de mahmureală începe să se facă simțită, iar Jenna abia se mișcă.

Când iese din toaletă, Jenna aude înfundat o conversație. Se trezește din amorțeală și aproape că intră în panică. La naiba! E încă în apartamentul lui Lars, e foarte devreme și nu știe ce o să-i spună bărbatului când va da cu ochii de el. Și cu cine naiba vorbește Lars? Discuția se aude din cealaltă cameră.

— Ce vrei? răsună înfundat vocea lui Lars.

Jenna se întoarce pe același traseu înapoi în pat. Strânge pătura și mai mult în jurul ei și se uită îngrijorată la hainele ei aruncate grămadă pe

podea. În lumina strălucitoare a dimineții, topul ei negru și strâmt și fusta cu paiete par mult prea vulgare și murdare pentru drumul spre casă. Ferestrele înalte ale lui Lars nu au perdele și Jenna are impresia că se află într-un acvariu. Lumina orbitoare de iunie se revarsă deja în încăpere. Jenna se duce la geam și admiră o clipă peisajul liniștit. În depărtare, marea strălucește printre case.

Sunetele conversației înăbușite nu se mai aud. Poate că Lars încă vorbește la telefon. Jenna zăbovește lângă fereastră, încercând să-și adune curajul să-l înfrunte pe Lars. Vede în apropiere câteva case și un copac înverzit. Își scoate telefonul din geantă, de sub maldărul de haine, și se întoarce la fereastră ca să-și facă un nenorocit de selfie. *Note to self* [2]: să nu mai faci așa ceva. În fundal, o fereastră, curtea și lumina dimineții de vară. Jenna zâmbește stânjenită către cameră. Nu o va posta nicidecum pe rețelele sociale. Apoi se uită din nou în curte. Vede mișcare la baza copacului mare. Pare că o siluetă întunecată stă rezemată de trunchi, uitându-se direct la casă. Jenna mijește ochii ca să vadă mai bine. Lumina dimineții îi bate în față. Genele lipite între ele îi estompează vederea, iar ramurile verzi din curte îi stau în cale. Silueta se mișcă din nou. Jenna tresare. Nu-i vine să creadă: cineva chiar e acolo, afară. Se retrage repede de la fereastră. Încă e dezbrăcată. Speră că persoana de afară nu a văzut-o așa.

Jenna se îmbracă, dar în același timp o lovește greața și îi vine rău când se ridică. Se așază pe saltea. O amintire de acum câteva ore: cocaină și un sărut franțuzesc. „Pari matură pentru vârsta ta.” Acum, în lumina zilei, complimentele lui Lars par libidinoase și premeditate. Jenna simte că încăperea se învârte cu ea, iar greața o forțează

să se întindă din nou. Apoi se aude un sunet în depărtare. Oare e ușa de la intrare? Cumva nu e în stare să reacționeze la nimic. Inima ei mahmură bate cu putere. Nu are putere să se miște. Jenna se uită la ceas. Sigur nu va fi capabilă să se ducă la muncă. Compune repede un mesaj către șeful ei: „Am ceva probleme cu stomacul, nu pot veni azi", apoi se face covrig sub pătură. Adoarme aproape imediat.

Jenna se trezește din somnul mahmur și își dă seama că au trecut încă cinci ore. La naiba! A dormit prea mult. Își ia geanta și pantofii de pe jos, se îmbracă cu hainele strâmte, apoi se îndreaptă cam nesigură spre ușă. E timpul să-l confrunte pe Lars. Jenna trece pe lângă toaletă și continuă să meargă pe hol până ajunge într-un soi de mansardă. O singură ceașcă goală de espresso zace pe blatul de marmură al insulei din bucătărie.

— Iuhu?! strigă Jenna.

Vocea îi sună răgușit, are gura uscată și urât mirositoare. Liniște peste tot; nu se aude decât zumzetul frigiderului. Dacă ar avea de ales, n-ar mai da cu ochii de Lars. Ar pleca pur și simplu, sperând ca frânturile de amintiri ale mâinilor lui bătrâne pe pielea ei să se evapore cât mai repede cu putință. Jenna știe deja cum trebuie să se comporte. Să fie rece și dezinteresată, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Să nu facă valuri, să nu răspândească bârfe la birou. În caz contrar, se vor întoarce împotriva ei. Totuși, ar fi o idee bună să încerce măcar să rezolve situația cum se cuvine, să-l confrunte pe Lars, apoi să se facă nevăzută acasă la ea și să se compătimească.

— Lars...? încearcă ea din nou, dar nimeni nu răspunde.

I-ar prinde bine o cafea, dar nu știe să folosească espresorul acela, care arată complicat. Se suie pe scaunul de la bar. Părțile metalice ale scaunului se simt reci pe coapsele ei dezvelite. În ciuda mahmurelii, are impresia că arată bine. Cel puțin e tânără. Își desface părul și începe să-l descâlcească cu degetele, așteptând ca Lars să apară în bucătărie.

Ar vrea să știe ce au făcut aseară, dar nu îndrăznește să întrebe așa ceva. Își scoate telefonul. L-ar putea suna, asta ar grăbi puțin procesul. Jenna caută numărul lui Lars pe site-ul *Fire*. O trec fiorii când se uită pe site-ul companiei. A fost entuziasmată când Elias i-a oferit un stagiu în departamentul pe care îl viza, dar nu a înțeles de ce nu a refuzat invitația la petrecerea de aseară. Oare pentru că vărul ei i-a spus că s-ar putea să o ajute să se pună bine cu conducerea? La început, Jenna a crezut că nu era de teapa celorlalte două fete, că nu era acolo pe post de escortă, ci ca să-și creeze legături profesionale, însă apoi i-au oferit cocaină. Odată ce stimulentul a fost absorbit, Jenna s-a hotărât să reevalueze situația. Apoi a început să se distreze. Acum își aduce aminte. Așa au stat treburile.

Jenna tresare. Telefonul lui Lars vibrează undeva în apropiere, chiar pe blatul de marmură. Jenna închide apelul. Oare unde ar putea fi Lars de nu are telefonul cu el? Jenna îl strigă din nou, iar când nu primește niciun răspuns, se uită la telefonul lui. Numărul Jennei apare pe ecran ca apel pierdut. Se pare că Lars nu are niciun cod de securitate pentru iPhone-ul său, probabil fiindcă e atât de bătrân. Jenna aruncă o privire la aplicația pentru mesaje. Oare să îndrăznească? Drept răzbunare, se decide să citească mesajele. Sunt doar câteva. Jenna se uită cu suspiciune în jur. Lars încă lipsește, așa că se hotărăște să treacă

puțin prin mesajele lui. La 18:06, pe 26 iunie 2019, Lars a primit o fotografie de la un număr necunoscut. Jenna se uită la poză, dar nu-și dă seama ce vede de fapt. Oase? O coroană? Închide mesajele și deschide galeria foto. Tresare. În primele poze e chiar ea zăcând dezbrăcată pe pat. La naiba, ce nemernic! Îi vine să vomite. Stomacul i se învârte de la șampania, vodca cu suc de merișoare, ginul tonic și mojito-urile băute cu o seară înainte. Amintirile îi revin ca niște viziuni. Mâinile îmbătrânite, laba gâștei din colțul ochilor, folia pe jumătate goală de Viagra din dulapul cu medicamente. Pozele nud făcute în secret. Jenna pune telefonul pe masă, aleargă la chiuvetă și încearcă să vomite. Nu reușește. Nu scoate decât salivă vâscoasă, un fir lung de flegmă. S-ar simți mai bine dacă ar vomita, dar n-a fost niciodată în stare să-și bage degetele pe gât.

Trebuie să se adune. Ia telefonul ca să verifice dacă pozele au fost trimise cuiva. N-au fost distribuite. Le șterge repede și simte cum furia începe să clocotească în ea pe lângă senzația de greață.

— Ce nemernic! spuse Jenna în apartamentul gol.

Poate că ăsta era modul lui Lars de-a o pune la respect, ca să o facă să plece pur și simplu. Jenna era nimeni. În ochii lui Lars era ușuratică, fără valoare. Nici măcar un rămas-bun.

— Să te ia naiba, Lars Sundin! spune Jenna și se îndreaptă direct spre ușă.

Când Jenna iese din casa scării, își dă seama că se află pe insula Suomenlinna. Deschide Google Maps și verifică cea mai rapidă cale către feribot. Există un singur traseu. Amețită, începe să meargă. Călcâiele o dor, iar pantoful stâng tip stiletto îi irită glezna. Drumul nisipos scârțâie

enervant sub pașii ei. Imediat o să dea și de pietriș. Deși vântul adie, e cald afară. Jenna decide să-și dea jos încălțările și să meargă desculță spre feribot. Aruncă o privire în urma ei, spre casa lui Lars, de unde tocmai a plecat. Strada e pustie acum. Oare unde a dispărut Lars? Probabil nu la birou, așa, fără telefon. Jenna se cutremură când se gândește iarăși la Lars și la trupul lui lângă al ei. Pozele nud pe care i le-a făcut pe furiș fac ca totul să pară murdar, scârbos și înspăimântător. Speră ca sentimentul să treacă odată cu timpul. Aproape că tremură de furie. S-ar putea răzbuna cumva pe Lars? Ce bine ar fi să dispară de tot. Pe măsură ce se îndreaptă șontâc-șontâc spre mal, Jenna nici nu bănuiește că dorința ei este pe cale să se împlinească. Nu-l va mai întâlni niciodată pe Lars Sundin.

1. „Vezi-ți de treabă” (engl., în original) (n.r.).

2. „Notă personală” (engl., în original) (n.r).

Joi, 20 iunie / Hartola

Saana zace nemișcată în pat. Nu e în stare să facă nimic, iar asta o enervează. Pe masă se află o ceașcă de cafea rece. Dintr-un motiv oarecare, nici măcar nu a reușit să o bea. Deschide telefonul și intră pe Twitter. Doar pentru o clipă, deși a luat o pauză de la rețelele sociale. Din primăvară, urmărește contul de Twitter al poliției, pentru propriul amuzament. Pe lângă munca ei de reporter și vânătoarea de materiale incendiare, căuta ceva mai interesant. Ceva captivant, ceva care să-i stârnească imaginația. Însă până acum nimic nu i-a atras atenția. În adâncul sufletului, totuși, Saana știe că nici măcar nu a căutat.

> Informații Poliție... @informațiipoliție 20.6.2019
> Tamponare în Finlanda Centrală

Tamponare? Un limbaj destul de neobișnuit pentru poliție, își zice Saana și, într-un final, ia o gură de cafea. Uf! E chiar rece. Perseverentă, Saana mai bea o gură. Deci așa află oamenii simpli despre accidentele de mașină ale altora, gândește ea și pune ceașca înapoi pe masă.

În cursul săptămânii a devenit clar că Hartola nu avea prea multe de oferit de fapt. Asta își și dorise: un loc în care să se relaxeze și să se concentreze pe odihnă, refacere, gânduri și stare. Dar acum, când Saana are în sfârșit ocazia să cugete cu adevărat, se simte nefericită, lenește și

dezamăgită. Saana se întinde pe patul lat de 80 de centimetri din camera de oaspeți a mătușii sale și se uită în tavan. Încet, parcă din întâmplare, cade într-un somn liniștit.

— Trezește-te, Saana, îi șoptește mătușa Inkeri, scuturând-o hotărât. Ai dormit deja suficient ca să scapi de mahmureală și de orice altceva. O săptămână, mai exact. Astăzi scoatem bicicletele din magazie și facem un tur oficial prin Hartola, continuă ea și râde văzând expresia iritată de pe chipul Saanei.

E ora trei după-amiază. După părerea mătușii, e timpul ca Saana să se familiarizeze cu locul, să-și aducă aminte de verile din copilărie. Să se plimbe și să facă ceva mișcare. Toți ajungem deprimați dacă nu ne mișcăm. Mătușa știe sigur că, de fapt, Saana trebuie să fie mai activă, chiar dacă nu vrea să recunoască. Inkeri preia frâiele și o obligă pe Saana să se ridice din pat. Nu are sens să te închizi în casă în toiul verii.

— Hai mai întâi să stăm puțin în leagănul din grădină, zice mătușa, iar Saana începe treptat să se înveselească. Bem puțin vin de vară? întreabă mătușa și își pune mâna pe umărul Saanei.

— Da, mulțumesc! zâmbește Saana, iar mătușa intră în casă să aducă pahare.

Mătușa chiar știe pe ce butoane să apese. Îi mângâie obrazul Saanei în timp ce toarnă vinul în pahare *Saara Hopea* cu picior verde.

— E atât de minunat că ai venit în vizită, spune mătușa.

— Mă bucur că sunt aici, răspunde Saana.

Mâna mătușii pare liniștitoare și răcoroasă pe obrazul ei.

— Cum îți merge? întreabă mătușa.

— Cred că bine, răspunde Saana. M-a luat prin surprindere că n-am continuat lucrul, dar poate că e mai bine așa. Am dreptul la o pauză. Am

lucrat ca o nebună în ultimii doi ani. Iar tot timpul liber l-am petrecut, mă rog, în oraș, recunoaște Saana și ia o gură din vinul alb oferit de Inkeri.

Este perfect: suficient de rece, suficient de sec.

— Ai pe cineva acum? întreabă mătușa curioasă și se uită la Saana cu o privire iscoditoare.

— Nu, spune Saana. Sunt un caz dificil din toate punctele de vedere, râde Saana și ridică paharul în cinstea propriei stângăcii.

— Ei bine, poți spune că ai nevoie de mai mult curaj ca să fii mai degrabă singură decât cu cineva doar de dragul de a fi cu cineva, spune Inkeri, în timp ce mai toarnă puțin vin. Însă un lucru pe care l-am învățat de-a lungul vieții este că, atunci când se ivește tipul potrivit, nu e nevoie să-ți bați capul sau să stai pe gânduri. Atunci totul devine ciudat de limpede, spune mătușa ei.

Cele două stau în leagănul de pe verandă și privesc la grădina plină de verdeață.

— Poate că încă nu ai întâlnit persoana potrivită.

Saanei îi surâde ideea și pune leagănul în mișcare. Tufa de trandafiri e deja în floare. *Rosa pimpinellifolia*. Saana și-ar putea petrece restul zilei în acest leagăn, uitându-se la trandafiri.

— Ai avut vreodată pe cineva așa, care să facă totul ciudat de limpede? întreabă Jenna și se uită la mătușa ei cu o privire vicleană.

Mătușa își lasă privirea să rătăcească prin curte, apoi se oprește asupra paharului de vin din mâna ei. Spre surprinderea Saanei, mătușa Inkeri îi răspunde la întrebare.

— Câțiva, de fapt, dar până la urmă n-a ieșit nimic.

La căderea serii, Saana și mătușa ei se urcă pe biciclete puțin amețite după vin și pornesc de-a lungul potecilor bătătorite din Hartola. Saana folosește bicicleta lui Inkeri, care are câteva decenii la bord, iar Inkeri are una nouă, o *Crescent*. Saana cunoaște Hartola din verile copilăriei, dar acum, așa cum spune și Inkeri, ar fi cazul să o redescopere. Să vadă totul prin ochii unui adult și să se regăsească în peisajul copilăriei sale.

— Îți plăcea să te uiți la ea când erai mică, strigă Inkeri și arată spre moara roșie de vânt din fața lor. Iar acolo se află atelierul Mailei Talvio[1], una dintre principalele atracții din Hartola, zâmbește mătușa.

Saana se uită în jur. În puținele ocazii când vizitase Hartola ca adult, fusese atât de ocupată, încât nu a apucat să vadă nimic. Își petrecuse tot timpul dormind în camera de oaspeți de la etaj, în casa mătușii, încercând să scape de griji și de oboseală. Avusese impresia că nu era nimic de văzut în Hartola. La vremea aceea, probabil că așa era.

— Să coborâm pe-aici, să vedem dacă putem pătrunde în grădinile conacului. Probabil nu e nimeni acolo la ora asta! strigă mătușa și pedalează mai repede.

Saana e amuzată de spiritul aventuros al mătușii sale și pedalează și ea mai repede. Strașnică plimbare cu bicicleta de-a lungul drumurilor bătătorite din Hartola văratică. Vechea moară de vânt din lemn, împrejurimile splendide ale conacului și mirosul de iarbă proaspăt cosită.

Femeile merg pe lângă biciclete prin curtea conacului, unde se înalță câțiva brazi magnifici și semeți. Saana n-a mai văzut niciodată brazi atât de înalți. Iarba e cosită, iar locul pare bine îngrijit.

— Acesta este conacul Koskipää. Sunt sigură că îți amintești de acest loc din copilărie, spune mătușa, iar Saana se uită curioasă în jur.

Totul are ceva familiar, dar, în același timp, peisajul îi e străin. Poate că a venit pe-aici cu mama ei, când era mică.

— Clădirea aceea verde a fost construită în anii 1820, când familia Tandefelt deținea terenul pe care se află conacul. Apoi, în 1850, conacul a intrat în posesia familiei von Gerdte, explică mătușa ei.

Saana se uită la frumoasa clădire verde a conacului, la coloanele robuste și la construcțiile roșii din lemn, împrăștiate împrejurul curții. Ferigi dese, meri și casa custodelui. Vopseaua verde scorojită de pe ușă. Saanei i-au plăcut dintotdeauna ușile vechi.

— În anii ’70, un bărbat, cunoscut sub numele Baronul, s-a mutat în clădirea aceea numită Koskipää Veche, spune mătușa, arătând spre conacul galben din apropiere de râu. Ultimul membru al familiei Von Reichmann. „Interioarele conacelor dezvăluie condițiile de viață ale nobilimii din comunitățile aristocrate din secolul al XIX-lea din provincia Tavastia de Est”, continuă ea. Citatul ăsta e chiar de pe site-ul muzeului Tavastiei de Est. Aș fi un bun ghid turistic, nu crezi? chicotește mătușa, iar Saana încuviințează încurajator.

Mătușa este cel mai bun ghid cu putință.

— De fapt, aici se organizează tururi ghidate foarte bune, spune mătușa. Ar trebui să mergi, turul e chiar interesant.

Saana se uită curioasă în jur. Vechile conace și grădini îi stârnesc mereu un dor inexplicabil de libertate. Ce minunat ar fi să-ți petreci toată vara într-un conac frumos, plimbându-te fără griji prin grădini, cu o pălărie mare de soare pe cap. Poate

că, în timp, ar putea să redescopere farmecul pe care l-a asociat mereu cu Hartola în copilărie.

Femeile își lasă bicicletele în curtea conacului Koskipää și coboară până la râul care curge leneș. Sălciile argintii se apleacă deasupra apei, iar malul e presărat cu cabane și ghizduri. Mai încolo, Saana vede un pod suspendat. Oare să fi alergat vreodată de-a lungul său? Nuferii și vegetația acvatică domnesc pretutindeni. Se decid să meargă până la pod. Între doi stâlpi de piatră, podul scârțâie la fiecare pas al Saanei.

— Ascultă! spune mătușa și se oprește o clipă la mijlocul podului.

Rămân amândouă nemișcate. Peste tot e liniște. Treptat, câteva sunete par să se desprindă din tăcere. Un cuc undeva în depărtare. Susurul apei curgătoare. Cântecul unei mierle. Un țânțar care bâzâie pe lângă ureche. Drumul principal, mașinile care trec ocazional. Saana se sprijină de balustradă și se uită spre conacul care se zărește printre copaci. Cerul s-a înnorat, dar doar puțin. O ceață răcoroasă plutește pe suprafața apei, iar aerul miroase a iarbă umedă și a lemn ud. E frumos. Femeile stau în tăcere pe pod. Ici și colo se zăresc nuferi înfloriți pe suprafața apei. Puțin mai încolo, o singură floare albă strălucește în aval.

— Vezi floarea aceea? întreabă Saana și arată spre ea.

E ușor de remarcat între nuanțele închise.

— Și aceea e un nufăr?

— E o cală, spune încet mătușa ei. Nu cresc pe aici.

Saana se uită întrebător la mătușa ei.

— Atunci de ce e acolo?

— Din când în când apare câte o cală în repeziș.

— Apare? întreabă Saana și se uită fix la floarea albă.

— Presupun că se află acolo în amintirea unui suflet pierdut, continuă mătușa ei.

Acum Saana observă că floarea nu iese din pământ. Zace doar pe o piatră de pe malul râului.

— Probabil că e pentru Helena, spune mătușa ei și se uită în jos la suprafața agitată și întunecată a apei.

— Helena? întreabă Saana și ridică privirea cu interes.

— Da. Cea pe care au găsit-o moartă în râul acesta.

La sfârșitul turului zonei Hartola, Saana și mătușa decid să se ducă într-un bar, chiar dacă e joia de dinaintea solstițiului.

— Ce mai cârciumă ciudată, spune Saana pășind înăuntru.

— Așa și trebuie să fie, răspunde barmanul, iar Saana se rușinează.

Comentariul era destinat lui Inkeri, nu altcuiva. Cele două comandă două cocktailuri cu gin și gheață, se retrag în spatele barului și se așază pe o canapea veche din piele.

— Asta e cea mai bună băutură din lume pe timp de vară, spune Saana și ridică paharul în aer.

— Nu-i rea, râde mătușa și ia o gură.

Cuburile de gheață clincăne în paharele lor. Saana trasează o linie cu degetul pe paharul plin de condens. În cursul serii discută despre depresia cauzată de pierderea locului de muncă, despre stresul legat de serviciu, despre modul în care mass-media i-a deturnat Saanei întreaga viață: gândurile, forța și creativitatea ei.

— Uneori am senzația că pur și simplu nu știu ce să fac. Parcă viața trece pe lângă mine.

Oamenii studiază, se întâlnesc, se căsătoresc, fac copii, se angajează pe posturi cu bonusuri considerabile, se uită după rate ipotecare și asigurări avantajoase, spune Saana.

— Și tu ce faci?

— Totul e așa... în aer. Muncesc tot timpul, mă stresez din cauza lucrurilor mărunte, apoi mănânc pizza sau visez să mănânc pizza, râde Saana.

— Nu toată lumea trebuie neapărat să trăiască la fel, nu trebuie să urmăm o formulă anume. Eu am trăit exact așa cum mi-am dorit. Dar e important să simți că deții controlul. Simți că deții control asupra vieții tale? întreabă mătușa ei, învârtind băutura în pahar.

— Hmm! mormăie Saana, dându-și seama că de fapt nu are nicio direcție, ca o amibă fără voință.

— Dacă eviți să-ți asumi responsabilitatea, o să plutești în derivă și o să simți că nu deții control nici măcar asupra fericirii tale, spune mătușa ei, privind-o în ochi. Nu poți înceta să-ți asumi responsabilitatea pentru propria viață.

Mersi, Inkeri! Colac peste pupăză, acum mă simt și complet iresponsabilă, se gândește Saana.

— Tu ești fericită? întreabă uitându-se la mătușa ei.

S-a întrebat adesea despre alegerile de viață ale mătușii ei. Fără copii, fără soț, multă artă, grădinărit, cărți și călătorii.

— Bineînțeles că sunt fericită, răspunde mătușa. Duc exact genul de viață pe care l-am ales. Pot fi recunoscătoare pentru asta în fiecare zi, spune mătușa, iar Saana se uită puțin neîncrezătoare la ea.

E chiar atât de simplu să declari că ești fericită?

— Problema e că nici nu știu ce vreau. Sunt atât de multe opțiuni, încât sunt copleșită, și în final nu aleg absolut nimic, spune Saana, în timp ce urmărește amuzată, cu coada ochiului, două bătrâne care se uită curioase în direcția lor.

— Nu ți-ai dat încă seama, zice mătușa ei, apoi ridică paharul. Să ciocnim pentru vara care începe. Cel mai bun lucru este că pot petrece lunile astea lungi alături de nepoata mea.

Saana încuviințează și se uită cu afecțiune la mătușa ei. Cel puțin poate fi recunoscătoare pentru prezența mătușii ei, în fiecare zi.

— Care-i faza cu fata moartă în râu? întreabă Saana după ce au stat o vreme în tăcere, pierdute în gânduri.

— E o poveste tristă, spune mătușa. Erai încă mică pe-atunci, deci a trecut foarte mult timp deja.

— Ce s-a întâmplat?

— Stai puțin, mai aduc o rundă și continui apoi, spune mătușa și se îndreaptă spre bar.

— Sunt vreo 30 de ani de atunci. Helena a fost găsită moartă în râul Tainionvirta, în zona repezișului, puțin mai încolo de podul acela suspendat, spune mătușa când revine la masă cu două pahare pline.

— Ce-a pățit? întreabă Saana, dar mătușa se mulțumește doar să ridice din umeri și să mai ia o gură din băutură.

— Și cala aceea. Deci cineva se duce la râu, uneori cu flori, spune Saana. Ce gest frumos, zice gânditoare și bea câteva guri una după alta.

— Toți din Hartola își amintesc, spune mătușa, apoi le salută agitat cu mâna pe bătrânele de la capătul barului, care le privesc curios.

— E nepoata mea! strigă ea, arătând spre Saana.

Bătrânele își întorc privirea și se prefac prinse în discuții.

— E imposibil să uiți de moartea subită a cuiva atât de tânăr, continuă mătușa.

— Deci, ce s-a întâmplat? întreabă Saana.

În loc de băutură, acum îi e sete de o poveste interesantă.

— Nu știu, cred că poliția nu a găsit nimic deosebit. Se pare că n-au fost dovezi suficiente pentru o crimă. Helena a fost găsită moartă în repeziș, iar poliția a spus că a fost un accident sau o sinucidere. Celelalte povești n-au fost decât bârfe de prin sat, spune mătușa.

— Celelalte povești?

Saana își dă seama că repetă fiecare frază a mătușii ei, plină de curiozitate.

— Da. S-a zvonit că Helena n-a avut cum să se sinucidă, pentru că nu a existat niciun indiciu că fata ar fi fost deprimată. Potrivit tuturor, Helena era întotdeauna foarte veselă. Iar dacă a fost un accident... totul a fost foarte ciudat.

Saana se uită cu ochi mari la mătușa ei.

— Totuși, trebuie să iei în considerare că într-o localitate atât de mică oamenii dau din gură, șoptește mătușa ei și arată din cap către bătrânele curioase. Ca alea două de acolo. Tot timpul trăncănesc despre treburile altora, pentru că nu se întâmplă nimic în viața lor. Dar cine le poate învinovăți? E atât de liniște pe aici. Hartola este un loc pașnic. Mă rog, nu e chiar orice loc, ci un „regat", așa cum a decis consiliul local să-l numească, spune cu emfază mătușa ei.

Saana îi soarbe fiecare cuvințel.

În dimineața următoare, ajunul miezului verii, Saana se trezește mult mai devreme decât a făcut-o de când e în Hartola. Nu se poate abține să nu se gândească la fata decedată. În ciuda toropelii,

intră repede în bucătărie și o găsește pe mătușă la masă, cu o ceașcă de ceai în mână, citind ziarul.

— Știi ce? M-am gândit că aș putea cerceta mai îndeaproape moartea acelei fete, doar pentru amuzament, spune Saana și deschide dulapurile, căutând cafea și filtre.

Mătușa își ridică privirea din ziar și zâmbește. E vizibil liniștită că Saana pare să fi prins viață.

— Primești ziarul *Helsingin Sanomat*? întreabă Saana, surprinsă să vadă fontul familiar în poala mătușii ei.

— Doar trebuie să fii la curent cu ce se întâmplă în marele oraș, chicotește Inkeri. Cafeaua e în dulapul acela, a doua ușă din dreapta.

Saana se sprijină de dulapul de bucătărie de deasupra aparatului și privește cum picură cafeaua. Mirosul de cafea proaspătă se răspândește încet în cameră.

— Era spre sfârșitul verii, acum treizeci de ani, spune mătușa ei și dă pagina.

Saana se întoarce spre mătușa ei. Dintr-odată, o cuprinde un sentiment inexplicabil că acesta e doar începutul. Ar putea ca moartea cuiva să o scoată din amorțeală?

— Era la sfârșit de vară când au găsit-o pe Helena. Îmi aduc aminte că deja culesesem toate fructele de pădure. Și tu te născuseși de câțiva ani.

Saana așteaptă să cadă ultimele picături de cafea; gândurile o frământă tot mai mult. În mod clar, ăsta e un început nou. Ceva de care să se agațe. În mijlocul pustietății. Moartea inexplicabilă a unei tinere fete.

1. Maila Talvio (1871-1951) – scriitoare finlandeză; a fost nominalizată de trei ori la Premiul Nobel pentru Literatură (n.r.).

Privește cum fierul încins, strălucind portocaliu, intră în carnea moale care tresare. Sfârâitul slab aduce cu sunetul unui chibrit ținut sub robinet după ce a fost stins. După ce metalul și-a făcut treaba, îl privește pe bărbat în ochi pentru ultima dată, căutând parcă ceva. Smerenie sau regret. Implorare, panică, încercarea de a-și cere iertare. Însă nu vede decât negură. Resemnare. Înfrângere. Înțelege chiar așa de bine situația? Și-a dat seama deja că nu va mai avea niciodată parte de milă? Că, în sfârșit, a apărut cineva care să-l facă să plătească pentru faptele sale? Cineva care să-l facă să dea nas în nas cu moartea? Și totuși, privirea resemnată și înfrântă e o mare dezamăgire. Cât de ușor a fost totul. Ar fi sperat să se opună, să ceară îndurare, să nu-i vină să creadă. Să negocieze plin de speranță, să încerce să-l convingă. Însă nu exista nimic de genul ăsta. Doar așteptarea tăcută, deznădăjduită. De parcă bărbatul știa că va fi judecat. Poate că în adâncul sufletului își dorea să fie judecat. Și acum o să aibă parte de asta. Îi ține capul bărbatului sub apă și se uită cum începe să se zbată. Privește și în același timp se caută pe sine. Oare cum se simte acum? Cum se simte să provoci moartea cuiva? Cum se simte să privești cum inspiră pentru ultima dată, înainte să-i iei viața? Cum se simte să pronunți sentința cu motive temeinice, să-ți asumi rolul de zeu? Se zbate din ce în ce mai tare și apoi încetează. Nu se simte nicicum și se simte cum trebuie. Așa se simte acum.

Joi, 27 iunie / Insula Suomenlinna

Vântul bate ca de obicei, dar, spre deosebire de săptămâna trecută, acum aduce cu sine promisiunea unei vremi calde, mult așteptată. Copacii se leagănă în bătaia vântului când Aino iese din casă să-și plimbe câinele. Briza mării îi suflă părul în ochi, iar ea îl dă la o parte cu dezinvoltură. Urmează aproximativ același traseu, la aceeași oră, în fiecare dimineață. Mai întâi potecile pietruite, apoi drumul bătătorit și stâncile, iarba, nisipul, apoi din nou drumul pietruit. Aino îl lasă pe Kramer să adulmece pământul și să-și marcheze teritoriul în voie. Ca de obicei, se îndreaptă spre Poarta Regelui, la capătul liniștit al insulei.

Poarta de piatră a fost construită între insulă și mare pentru a-i apăra pe locuitori de vânt, furtuni și intruși. Astăzi, istoria insulei pare deja foarte îndepărtată. Aino îl trage pe Kramer mai aproape și apoi se opresc amândoi în fața deschiderii din zid. Fereastra servește drept ușă, se poate trece prin ea pentru a ajunge pe stâncă, la capătul insulei, departe de traseul obișnuit al turiștilor. Aino se uită prin deschidere. Vântul îi suflă aer sărat în față și ea începe să se relaxeze. Îi plac diminețile acestea devreme, când nu mai e nimeni altcineva în jur. Parcă toată insula ar fi numai a lor. Îi plac obiceiurile, rutina care poate fi repetată fără să stai pe gânduri. Rutina cruță mintea de luarea prea multor decizii. Trec pe lângă o pizzerie închisă. Puțin înainte de Poarta

Regelui, Kramer începe brusc să latre și să tragă de lesă. Pe jumătate protestând, Aino îl urmărește spre poartă. E contragreutatea lui Kramer: Kramer trage înainte, ea înapoi. Kramer începe să șuiere din cauza zgărzii care-l strânge de gât. Ce l-o fi apucat?

Kramer se oprește la poartă și începe să se foiască neliniștit. Tremură de atâta agitație. Când ajunge mai aproape, ținând câinele din scurt, Aino își dă repede seama că ceva e în neregulă. Plaja frumoasă, iarba verde, monumentul din piatră, lanțurile de fier, treptele, mișcarea apei, vântul șfichiuitor. Și totuși, între toate acestea a apărut ceva care îl atrage pe Kramer; acum și pe ea. Aino se uită în jos pe scări, ținând pe loc câinele agitat. Mai jos vede ceva, pe cineva. Pare a fi un cadavru. Aino nu știe de ce a realizat imediat că persoana e moartă. Poate că din cauza poziției corpului, cumva nefirească, aproape ca o natură moartă. Oare să coboare treptele să-i verifice pulsul? Aino nu e sigură. Se lasă pe vine ca să-l mângâie pe Kramer și strigă în direcția siluetei.

— Hei, ești bine?

Se simte caraghioasă. Știe că nu va primi niciun răspuns. E mort. Kramer scoate un scâncet, iar Aino e cuprinsă de neîncredere, groază, frică și tristețe. Nu știe ce să facă.

— Ajutor! strigă ea în cele din urmă, dar vocea i se pierde imediat în vânt.

Rareori se plimbă cineva așa devreme, dimineața, în zona Porții Regelui. Aino își caută telefonul în buzunarul de la haină și se uită nesigură în jur. E aproape șapte dimineața.

— Ajutor! strigă Aino din nou și observă că vocea îi tremură.

Se simte ca o fetiță firavă și înspăimântată. Nici măcar nu se poate face auzită. Cu degetele tremurânde, își scoate telefonul din buzunar și

formează 112. Își ține respirația și așteaptă ca cineva să vină și să-i ridice această responsabilitate groaznică de pe umeri.

Joi, 27 iunie / Helsinki

La birou, Jan își toarnă o ceașcă de cafea. Cafetiera cea veche face mereu cafea amară, uneori chiar aproape de nebăut. Totuși, acum nu se poate sătura. Timpul trece lent și uneori Jan simte că aproape adoarme, deși stă pe canapeaua verde, moale, din birou, complet treaz. Mintea îi este împovărată de un sentiment de așteptare greu de înțeles. Soarbe din cafea, se strâmbă și se gândește la mama sa. Teoretic, când e la serviciu, ar putea muri aproape în orice moment, însă mama a fost anunțată din timp: mai are câteva săptămâni, probabil nici măcar câteva luni. Asta schimbă treburile. Nu se mai simte niciunde în largul lui, dar îi este mai ușor singur la serviciu decât acasă. Schimbul de noapte a decurs fără probleme și oricum Jan nu ar fi putut dormi acasă. În ultimele săptămâni s-a trezit mult prea des în toiul nopții și nu a mai putut să adoarmă la loc. Cel mai liniștit moment al nopții, ora vrăjitoarelor. Cele mai chinuitoare două ore din noapte pentru insomniaci.

Jan e pe cale să toarne restul de cafea în chiuvetă când sună telefonul. E Mertanen, director la Divizia omucideri, inspectorul de criminalistică de serviciu.

— A fost găsit un cadavru în Suomenlinna, spune Mertanen, trecând direct la subiect, iar Jan se trezește imediat. Nu este un caz obișnuit, victima a fost lăsată la vedere, posibil să fie o crimă ritualică. Vreau să te pun în temă de la bun

început. Câțiva membri ai Diviziei de crime violente din Helsinki și o echipă de tehnicieni criminaliști sunt deja acolo, dar am să mă asigur să ne fie transferat cazul. Pregătește-te să conduci investigația.

În timp ce ascultă informațiile, Jan privește pe fereastră spre parcare. Este o zi normală de joi. Pentru unii se anunță un weekend promițător, sfârșitul de săptămână fiind deja aproape. Pentru cei care lucrează în ture, este doar o zi ca oricare alta. Până acum, Jan nu s-a putut gândi decât la pierderea iminentă a mamei sale, dar acum apare un caz nou, care îl salvează din letargia dureroasă. Un caz care deja de la bun început l-a făcut și pe Mertanen, de obicei liniștit și scorțos, să tresară. Jan își notează informațiile necesare și apoi toarnă cafeaua rece și amară în chiuvetă.

Tunelul de serviciu dintre insula Suomenlinna și țărm este deschis pentru mașinile de poliție și ambulanță. Echipa de tehnicieni criminaliști e deja la fața locului, iar zona din jurul Porții Regelui a fost delimitată cu bandă. Jan se apropie de locul crimei cu pași lenți și precauți. Blițurile sclipitoare sunt înecate în lumina dimineții de vară, în timp ce echipa fotografiază în detaliu locul unde a fost găsit cadavrul. O dronă bâzâie deasupra, înregistrând scena precum o insectă mare. Jan își alimentează mintea cu detaliile cazului. Suomenlinna, Poarta Regelui. Cadavru. Omucidere. Fără martori. Victima nu a fost încă identificată.

Jan ridică banda și pășește precaut în zona restricționată. Curând ajunge în dreptul cadavrului. Sosirea lui Jan îi face pe tehnicienii în salopete albe să se oprească din lucru. Jan îi salută și apoi activitatea continuă. Echipa de la Divizia de crime violente din Helsinki a început

deja ancheta, dar sosirea lui Jan sugerează că aceasta s-ar putea muta la Inspectoratul Național de Investigații. Câteva perechi de ochi tăcuți îl urmăresc pe anchetator, care stă nemișcat și privește înainte. Jan se poate baza pe ei pentru orice are nevoie.

O crimă. Jan se uită în jur. Nu vede civili. Suomenlinna, pustie și vântoasă, pare să doarmă până târziu în această dimineață. Sezonul turistic de vară nu a început încă. Privirea lui Jan se îndreaptă încet spre stânci și insula înverzită din apropiere. Trebuie să fie Vallisaari. Chiar atunci, cineva își pune mâna pe umărul lui Jan și-l salută cu o voce inconfundabilă:

— *Howdy!* [1]

— Heidi Nurmi, spune Jan înainte să se întoarcă să vadă cine e.

Jan o cunoaște de mult timp pe Heidi, un comisar care se pare că a ajuns aici înaintea lui. Se preface că deja știa acest lucru. Mertanen nu s-a obosit să-i împărtășească detaliile.

— Cadavrul este al unui bărbat neidentificat, în vârstă de aproximativ 60 de ani. Nu știm altceva până acum, spune Heidi. M-am gândit să stau de vorbă cu femeia care l-a găsit.

Jan încuviințează.

— Cine a găsit cadavrul?

— Cineva care își plimba câinele, locuiește în zonă. Mi-am notat numele, ia stai! Aino Nieminen. Așteaptă la pizzeria de acolo ca să fie interogată și lăsată să plece acasă. Ar trebui să parcurgem evenimentele cu ea cât timp detaliile sunt încă proaspete în mintea ei, zice Heidi și se uită la Jan cu atenție, dar se pare că nu are de gând să spună ceea ce tocmai i-a trecut prin minte.

Jan tace, nu are niciun cuvânt de adăugat. Totuși, se bucură că Heidi e acolo. Se cunosc încă de pe vremea studenției, iar Heidi este unul

dintre cei mai ageri anchetatori pe care Jan îi cunoaște.

Heidi se îndepărtează de Poarta Regelui ca să discute cu martorul care a găsit cadavrul. Jan se uită la mal și încearcă să aprecieze distanța. Colegii din jur îl salută și îl lasă să lucreze în liniște și pace. Banda de delimitare flutură în vânt. Din când în când, cineva o ridică și pășește hotărât pe sub ea. Toți cei de față știu că până și un mic detaliu, o nepotrivire, un indiciu, o urmă, absolut orice trebuie înregistrat. Treaba nu se oprește până când Poarta Regelui și împrejurimile nu sunt examinate temeinic.

— Ați găsit ceva care să ajute la identificarea victimei? îl întreabă Jan pe cel mai apropiat tehnician criminalist, care poartă o salopetă albă de protecție. Leino, de la INI, se prezintă Jan, deși bănuie că toți știu deja cine e.

Jan a observat că oamenilor le este greu să asocieze înfățișarea lui tinerească cu imaginea unui inspector de la Omucideri. Lucrurile sunt rareori ceea ce par la prima vedere.

— Lampi, se prezintă bărbatul și întinde mâna spre Jan. E ceva necurat în toată treaba asta, ca să zic așa, continuă Lampi făcând un gest exagerat spre cadavru. În primă fază, totul pare foarte clar. Victima nu are telefon, portofel sau orice altceva care ne-ar putea ajuta să-i stabilim identitatea. Ne uităm printre cazurile de persoane dispărute, să vedem dacă apare ceva acolo, spune bărbatul.

Lui Jan îi pare sincer rău atât pentru victimă, cât și pentru femeia care l-a găsit. De fiecare dată când e chemată echipa are atât de multe motive să-i pară rău.

— Bună! spune Heidi și întinde o mână încurajatoare înspre femeie.

Se vede că a plâns.

— Dumneavoastră l-ați găsit? întreabă ea, deși știe deja răspunsul.

Femeia încuviințează și se apleacă să-și mângâie câinele ghemuit la picioarele ei.

— E un caz îngrozitor. Dacă vreți să vorbiți cu cineva despre asta, vă las numărul unui psiholog pentru situații delicate. Mulți simt că îi ajută, spune Heidi, iar femeia dă din nou din cap.

— La ce oră ați ieșit cu câinele?

— Am fost aici pe la șapte și jumătate, spune femeia, trăgând câinele și mai aproape.

Heidi nu este sigură ce rasă e. Niciodată nu i-au prea plăcut animalele de companie.

— Ați observat ceva neobișnuit? Alți oameni, bărci, orice? întreabă Heidi și se uită la femeie, așteptând.

Femeia e blondă, cu înfățișare blândă, îmbrăcată într-o tunică de lână ca o pelerină și are o pereche de cizme de echitație. Arată ca un grafician sau o profesoară. Femeia scutură din cap.

— Locuiți de mult aici?

— De aproape douăzeci de ani, zâmbește femeia, iar Heidi se bucură să vadă primul licăr de viață în ochii femeii.

— Este un loc nemaipomenit, spune Heidi.

Rar se ivește ocazia să-și găsească cineva un apartament în Suomenlinna.

— Dacă cineva ar veni aici cu barca, îmi puteți spune din ce loc ar putea fi observat? întreabă Heidi și îi dă timp să se gândească la răspuns.

— Aș zice că începând de acolo, spune femeia și arată spre Kustaanmiekka. Nu locuiește nimeni acolo, dar există o potecă de-a lungul versantului.

— Mulțumesc, am terminat aici. Puteți merge acasă să vă odihniți, spune Heidi, iar femeia dă din cap. Vă rog să mă anunțați dacă vă mai amintiți altceva.

După ce Heidi a încheiat conversația, pornește spre locul unde a fost găsit cadavrul. Ajunge în curând lângă Jan și se uită la trupul neînsuflețit.

Divizia de crime violente investighează peste o mie de decese pe an, iar în ultima perioadă, cele mai grave și dificile cazuri au ajuns pe biroul lui Heidi. Un cadavru care zace undeva nu mai reprezintă ceva nou. Heidi tresare la gândul că diversele situații au făcut-o să se obișnuiască cu ceva atât de oribil. Deși trupul în sine nu o dezgustă neapărat, motivele din spatele morții o înfioară de fiecare dată. Heidi nu poate spune care a fost ultimul cadavru care a făcut-o să tresară, până când toate au ajuns doar „subiecte de investigație". Poate că a fost cazul cu bărbatul tăiat în două, în urmă cu cinci ani, sau unul dintre nenumăratele cazuri în care un nenorocit și-a zburat creierii cu o pușcă. Oricât de groaznic ar suna, întâlnirile ei constante cu moartea au făcut-o pe Heidi să prețuiască viața cu atât mai mult.

Heidi se apleacă asupra corpului ca să arunce o privire mai atentă. Zgârieturi pe gât și pe încheieturi. Cauza oficială a decesului nu a fost confirmată încă. Pe baza semnelor, Heidi crede că bărbatul s-a înecat.

— Ce crezi? îl întreabă pe Jan, fără să se uite la el.

— Nu știu încă, spune Jan și continuă examinarea.

Heidi tremură. Jacheta nu o protejează suficient de vânt. Știe că așa arată Jan întotdeauna la începutul unui nou caz. Puțin indiferent, privind pur și simplu înainte, fără țintă. Însă în capul său, mintea înregistrează fiecare detaliu.

O moarte violentă este cumva nefirească. Întrerupe armonia. Încurcă ordinea lucrurilor, tulbură pacea. Jan se uită spre mare, apoi din nou la cadavru. Când ajunge la locul crimei, Jan încearcă să înțeleagă atmosfera.

Jan se apleacă asupra trupului. Nimic din expresia facială liniștită nu dezvăluie cât de teribil i-a fost sfârșitul. Jan a auzit deja prima ipoteză: moarte prin înecare. Se află pe malul mării, dar pantalonii și pantofii victimei nu sunt uzi, nici murdari. Poate că s-a înecat la mal, însă Jan are impresia că victimei i s-a întâmplat și altceva. Jan le cere tehnicienilor criminaliști să extindă căutarea până la zidul de piatră și numeroasele nișe aflate dincolo de zid.

Jan aruncă o privire la ecranul telefonului. În același timp, își amintește din nou de mama sa și își dă seama că așteaptă acel ultim apel. Apelul după care se va așterne liniștea. Gândul la mama îl face să se desprindă de evenimentele din dimineața aceea. Parcă i s-a așternut un văl dinainte. Jan flutură din mână ca și cum ar vrea să risipească vălul de ceață. Se uită în jos la stâncile acoperite de iarbă, înspre lanțurile grele din fier și la mișcarea apei.

Cu siguranță sunt curenți puternici în adânc, dar un trup e surprinzător de ușor în apă. Dacă ucigașul a decis să-și înece victima în mare, trupul ar fi plutit la suprafață. Ar fi fost nevoit să prindă greutăți de el ca să-și acopere urmele, ceea ce ar fi fost destul de ușor de făcut. Fiindcă nu a existat nicio încercare de a ascunde cadavrul, este firesc să presupunem că fie a fost lăsat la vedere intenționat, fie criminalul s-a grăbit. Jan se întreabă dacă n-a fost găsit chiar mai devreme decât a fost plănuit. În teorie, e posibil ca trupul să fi fost adus la Poarta Regelui cu barca. În orice caz, locul în care a fost găsit cadavrul este

neobișnuit. Chiar riscant. Victima e moartă de cel mult câteva ore. Este la fel de posibil ca locul să fi fost ales foarte atent. Poate că ucigașul voise ca locul să semnifice ceva. Dacă vrei să scapi de un cadavru, cel mai simplu ar fi să prinzi greutăți de el și să-l arunci în mare. „Un trup aruncat în mare iese întotdeauna la suprafață. Ai nevoie de greutăți zdravene dacă vrei să scufunzi un corp care încearcă să iasă la suprafață" – Jan își amintește frazele acestea din perioada studenției. Pe atunci, suna ca ceva dintr-un film cu mafioți, însă acum par perfect normale și la locul lor.

Heidi și Jan examinează zona în tăcere. Două figuri palide, care își dau seama că, astăzi, totul o ia de la capăt. Măsoară distanțele în mintea lor, caută indicii și unghiuri din care cadavrul putea fi observat imediat.

— Avem noroc, ia uite cine e acolo! întrerupe Heidi cercetarea și dă subtil din cap spre bărbatul din depărtare.

Ari Joki. Cel mai bun medic legist pe care îl cunosc. Syvä-Joki, „cel profund", cunoscut de ani de zile printre anchetatorii de crime violente. INI avea mare noroc cu un geniu tăcut ca el, care se hotărâse dintr-un straniu motiv să urmeze o carieră de medic legist și nu să devină, de pildă, chirurg de top. Totuși, apariția lui Syvä-Joki la fața locului nu înseamnă vreun progres în investigație, dar spune ceva despre lipsa de scrupule a criminalului.

— Ora și cauza decesului? îl întreabă Jan pe Syvä-Joki, pe când acesta se apropie de cadavru.

Jan încearcă să evite vorbăria inutilă, pentru că știe că Joki nu are răbdare cu așa ceva.

— Dacă mi-aș putea da seama de asta fără să examinez cadavrul, nici nu aș avea nevoie de voi doi. Îți voi spune când voi afla, răspunde Joki în stilul său inconfundabil, în mod clar mulțumit de

propria sa istețime, apoi se apleacă gânditor asupra trupului.

Jan nu se poate abține să nu se gândească că Joki e ca un vultur. O pasăre necrofagă, care poate să adulmece cauza morții rapid și în tăcere. Imaginea e și mai convingătoare pentru că Joki arată exact ca un vultur. Gâtul lung și subțire și capul chel, ca de pasăre. Proeminent, mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos în timp ce vorbește.

Jan se întreabă ce a determinat conducerea să-l trimită pe Syvä-Joki atât de repede ca să cerceteze cadavrul. În cazurile deosebit de dificile, Syvä-Joki e adus înainte de a începe examinarea oficială post-mortem și de a stabili cauza oficială a decesului, dar acest lucru este extrem de rar.

— Identitatea? întreabă Joki, apoi, cu mănuși de unică folosință, ridică mâna victimei și se uită sub unghii.

— Încă nu se știe. Acum căutăm printre persoanele dispărute.

— În regulă, atunci la Pikku Huopalahti cu el, pe masa de autopsie, spune Syvä-Joki și își scoate nonșalant mănușile.

Jan era de mult convins că Joki avea ochi și la spate. Jan urcă treptele de piatră și se uită în jos la regatul tăcut al morții. De pe creastă se văd marea și insulele din apropiere. Chiar în fața Porții Regelui se află un debarcader unde feribotul JT-Lines oprește în mod regulat, dar Heidi l-a verificat deja. Ultimul feribot de miercuri seara a plecat din Suomenlinna înspre continent înainte de miezul nopții, iar primul feribot al dimineții a plecat la 07:20, foarte curând după găsirea cadavrului. Nu avea pasageri la bord, iar acum întreaga zonă e delimitată până la debarcader. Jan privește către Poarta Regelui. E clar că o

operațiune excepțională se află în plină desfășurare. Cu toate detaliile sale îngrozitoare, descoperirea trupului a atras deja un grup de curioși. Jan închide ochii, dar încă poate vedea luminile albastre. Luminile intermitente tăcute ale vehiculelor de urgență ne amintesc în mod crunt de imprevizibilitatea vieții și de propria noastră mortalitate.

Jan caută printre contactele favorite numărul lui Saki. Saki e cel care se ocupă de tot suportul tehnic al echipei, de tot ceea ce poate fi exprimat binar. Saki răspunde din prima. Apelul către serviciile de urgență a fost înregistrat la ora 06:47. Traficul de ambarcațiuni spre și dinspre insulă, la fel ca mașinile și orice pasageri de pe feriboturi sunt deja sub investigație. În curând, Saki are să pună mâna pe înregistrările de pe camerele de supraveghere din jurul pieței. Portul e sub observație atentă din cauză că Palatul Prezidențial e atât de aproape. E puțin probabil ca făptașul să fi folosit un feribot de pasageri. Cu toate acestea, echipa investighează deja toate feriboturile operate de HSL, compania de transport din Helsinki. Prima sarcină a lui Saki e să urmărească toate înregistrările de pe camerele de supraveghere pentru orice urmă a victimei. Ultima zi din viața acesteia trebuie pusă cap la cap, minut cu minut, cât mai precis cu putință. Dar mai întâi trebuie să-i afle identitatea.

Heidi îl îndeamnă pe Jan să urce în mașină. Conduc în tăcere prin tunelul de serviciu, înapoi spre țărm.

— Nu te-am văzut de ceva vreme, începe Heidi.

Ea este la volan ca întotdeauna când cei doi lucrează împreună pe teren. Lui Jan nu i-a plăcut

niciodată să conducă. Preferă să stea să cugete. Sau să se deplaseze cu bicicleta.

Heidi accelerează ca o nebună. E singurul șofer pe care Jan l-a văzut vreodată să-și poată schimba hainele la volan, în timp ce mașina se deplasează cu viteză.

— Preferințe muzicale? întreabă Heidi, pe când radioul începe să pârâie în tunel.

Jan nu răspunde, așa că pornește Spotify și selectează vechea melodie preferată a lui Jan: *Red Eyes* a celor de la The War on Drugs.

Jan nu spune nimic, dar zâmbește când aude alegerea făcută.

— Deci, ai de gând să-mi spui sau trebuie să te întreb? încearcă Heidi să rupă tăcerea pentru a treia oară.

Tunelul întunecat îi absoarbe în propria lume liniștită. Nu mai e nimeni în tunel. Jan știe că nu poate evita răspunsul la întrebarea lui Heidi. Observă totul, deși cei doi nu sunt prieteni apropiați. Jan respiră adânc și îi răspunde, așa cum Heidi a presupus deja că va face.

— Mama a fost mutată la Terhokoti pentru îngrijiri paliative, spune Jan încet, mai stins decât ar fi vrut.

— Îmi pare rău! spune Heidi cu sinceritate.

— Mulțumesc! zice Jan.

— Spune-mi dacă te pot ajuta cumva. Nu am cuvinte pentru ceva atât de complicat, dar să știi că sunt aici dacă vrei să vorbești. Sau dacă ai nevoie doar de o îmbrățișare, adaugă ea zâmbind.

Amândoi știu că Jan nu este genul ăsta.

Lumina dimineții îi izbește când ies din tunel. The War on Drugs răsună și creează o coloană sonoră impresionantă pentru călătorie. Jan urmărește în tăcere cum se schimbă peisajul urban. Traficul de pe Tehtaankatu nu e rău. Un

vitezometru de pe marginea drumului le arată că au 75 km/h, cu mult peste limita legală.

— Trebuie totuși să întreb, spune Heidi, nevoită să se oprească în spatele tramvaiului numărul șase. Ce naiba cauți la serviciu? De ce nu ești cu ea? Voi doi aveți nevoie de timp împreună, fiindcă în curând n-o să mai fie, zice Heidi și, cu prima ocazie, iese cu viteză din spatele tramvaiului.

Pentru o secundă, Jan avu impresia că va muri. În spatele volanului, Heidi pare să acorde mai multă atenție pasagerului ei decât drumului din față. Jan se sprijină de bord, în timp ce Heidi calcă brusc frâna. „Ce naiba cauți la serviciu? De ce nu ești cu ea?" Cuvintele lui Heidi îi răsună în minte, dar nu îi răspunde. Nu poate răspunde. Se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici pericolul în trafic, nici moartea, nici pierderea. E doar o zi de lucru obișnuită, agitația apăsătoare. Heidi e la volan, călcând accelerația. Iar pe locul pasagerului se află Jan, care nu se teme de nimic.

La birou, Jan stă cu picioarele pe masă. Heidi e în spatele lui. Apucă o minge de tenis veche de pe biroul lui Jan. Au cerut un profil preliminar al făptașului pe baza puținelor informații pe care le au. Ce încearcă să obțină criminalul? Cine este făptașul, un vizionar sau un oportunist? Îndeplinește ordinele cuiva sau caută doar o senzație de putere? Kaj Johansson, un specialist cu experiență, îi va ajuta în crearea unui profil, dar pentru asta are nevoie de timp.

— Să începem, spune Heidi și îi aruncă mingea lui Jan.

Jan abia reușește să o prindă și își coboară picioarele. Scopul aruncării mingii este să zici tot ce îți trece prin minte. Heidi se asigură că spune

întotdeauna primul lucru la care se gândește și, în acest fel, de obicei găsește câteva idei de care se poate agăța.

Jan a avut încredere în Heidi încă de la prima întâlnire. Nici un alt coleg nu i-a mai lăsat o asemenea primă impresie. Înfățișarea ei nu spune mult. Heidi are o frumusețe naturală, dar e oarecum dură și greu de citit. Jan a recunoscut aceleași trăsături introvertite în ea ca și la el. Abilitatea lui Heidi de a studia oamenii îl impresionase pe Jan încă din din vremea studenției.

— Cine este victima? întreabă Jan și îi aruncă mingea înapoi lui Heidi.

— Cine sunt apropiații lui? întreabă Heidi, iar mingea e din nou la Jan.

— Poarta Regelui, are vreo semnificație locul unde a fost găsit?

— De obicei, vinovatul este un apropiat, adaugă Heidi. Dar ce înseamnă apropiat în acest caz? Soția? Iubita?

— De ce a vrut criminalul să-și etaleze fapta? întreabă Jan. Victima a fost trasă la răspundere pentru ceva?

Heidi tace o clipă, privind în gol. Apoi continuă:

— Se va termina aici? Sau vor mai fi victime?

Ultimele întrebări ale lui Heidi rămân în aer. Heidi îi aruncă mingea lui Jan și așteaptă. Jan prinde mingea și o răsucește în mâini. E o minge de tenis veche, galben-verzuie. Cu ani în urmă, Jan desenase pe ea o față schimonosită, dar acum, urmele de marker aproape că se șterseseră. Mingea zboară prin aer și fibrele neon cad aproape neobservate. Jan dă să spună ceva, dar se oprește. Întrebările puse sunt foarte pertinente. De ce a fost victima intenționat lăsată ca să fie găsită? Cine era?

Jan se ridică de pe scaun, pune mingea de tenis pe masă și se îndreaptă spre peretele mare și gol de lângă biroul său. Ia un marker negru și scrie în mijlocul tablei albe goale: *persoană de sex masculin X găsită în data de 27.6.2019 la ora 06:45, ora decesului între 05 și 06 dimineața?* Sub text, alătură pozele făcute la locul faptei. Chipul victimei. Au câteva informații de la care să pornească ancheta, dar în același timp nu au nimic. Heidi se așază la calculator ca să caute informații despre Poarta Regelui și citește direct de pe site-ul Suomenlinna:

„Poarta Regelui este emblema insulei Suomenlinna. A fost construită ca poartă principală a cetății în 1753-1754. Poarta a fost ridicată pe locul unde a ancorat nava care-l transporta pe regele suedez Adolf Fredrik când acesta a vizitat șantierul cetății, în 1752."

— Nimic important, spune Heidi după ce parcurge textul. Dar intuiția îmi spune că locul unde a fost găsit cadavrul nu e doar o coincidență, continuă ea, apoi se duce să deschidă fereastra, aerisind puțin încăperea.

Jan se uită la cer. Afară este o zi însorită, dar sezonul estival nu a început încă. Odată cu începerea vacanței, probabil că vremea se va răci în toată țara și toți vor căuta cu disperare căldura în Grecia, Turcia sau măcar în Estonia. Așa ar face și el, dacă nu ar lucra toată vara. Preț de o secundă, gândurile lui Jan încep să zboare aiurea: majoritatea oamenilor sunt afară chiar în acest moment, petrecând o zi obișnuită de joi, mulți deja aflați în vacanța de vară. Iar ei stau într-o cameră, investigând o crimă violentă. Pentru ei, crimele sunt întâmplări din viața de zi cu zi. Ei își petrec timpul într-o lume care este mereu întunecată.

Saki intră în încăpere cu câteva documente în mână.

— Iată ce avem până acum. Am găsit un martor care zice că a văzut o barcă dimineața devreme în zona Suomenlinna, undeva lângă insula Susisaari. A crezut că e o barcă de pescuit. Nu a văzut cine era la cârmă. Am început să parcurgem înregistrările de pe camerele de supraveghere din zona debarcaderului pentru feriboturile operate de HSL din Piața Mare, dar deocamdată nu știm exact ce căutăm legat de victimă sau criminal. Până acum, victima nu a fost văzută pe aceste înregistrări. Vom încerca să facem capturi de ecran cu cei care se aflau în zonă noaptea târziu sau dimineața foarte devreme.

Jan dă din cap. Echipa formată din cei trei care investighează cazul privește gânditoare la tabla aproape goală. Acum, sarcina lor cea mai importantă este să o completeze. Primise un mesaj limpede de sus: acest caz are prioritate față de orice altceva, iar Mertanen, ca director al INI, se așteaptă să fie ținut la curent cu progresul anchetei. Din păcate, știu foarte puține. Cazul e un puzzle ale cărui piese sunt încă necunoscute. Momentan, singurul lucru cert este moartea, un alt cadavru neidentificat.

Jenna merge încet pe traseul ei obișnuit de alergat, cu ochelari de soare pe nas, deși afară e înnorat. Nu și-a văzut prietenii, nu vrea să facă nimic. Când se oprește în fața conacului Puotila ca să fumeze, îi sună telefonul.

— Jenna, ce faci? începe Elias.

— Nimic special, răspunde Jenna și inspiră adânc.

— Deci ai supraviețuit aseară? întreabă Elias râzând.

— Mda! spune Jenna, suflând cercuri de fum.

Devine tot mai iritată pe măsură ce rotocoalele de fum se măresc.

— Știi ceva de Lars? întreabă Elias și așteaptă.

— Ce să știu? întreabă Jenna. Nu mai vreau să aud nimic de împuțitul ăla, zice Jenna și continuă să meargă.

Vocea lui Elias îi amintește de învălmășeala de evenimente din seara precedentă. Pozele, incertitudinea că Lars chiar le-a distribuit altor persoane, deși ea le-a șters din telefonul lui.

— Mă întrebam doar dacă s-a mai întâmplat ceva, spune Elias.

Nu o întreabă cum se simte sau dacă totul e în regulă. De ce ar întreba? Jenna își dă acum seama că, de fapt, comportamentul prietenos al lui Elias e doar o prefăcătorie.

— Lars nu a venit de dimineață la birou, deși avea o ședință, zice Elias.

— Aha! spune Jenna, deja neliniștită la gândul că va trebui să meargă din nou la birou, de luni.

— Nu-i stă în fire să lipsească fără să ne anunțe, mormăie Elias și încheie brusc apelul.

Jenna se oprește și se uită gânditoare înainte. De ce nu știe nimeni nimic de Lars? Cu toate acestea, nu-i pasă câtuși de puțin. Jenna inspiră adânc și apoi se uită pe telefon la poza cu ea în fața ferestrei din dormitorul lui Lars. Ce prostuță ești, își spune Jenna și continuă să se plimbe.

Se gândește la Elias. *Dragul meu văr*... Toate femeile din birou știu că este logodit și că așteaptă un copil. Totuși, Elias iese în oraș în fiecare weekend. Totuși, Elias are aventuri, uneori chiar cu clientele companiei.

Jenna nu a spus nimănui că Elias e vărul ei. Elias a pus-o să jure, ca nu cumva să iasă la iveală că a recomandat pentru stagiu pe cineva din familie. Jenna nu e sigură că acesta este singurul

motiv. Poate că vrea să-i arate că el deține puterea. Elias a spus de multe ori, clar și răspicat, că Jenna ar face bine să nu-și bage nasul în afacerile lui.

Jennei îi vine să-și tragă palme. Ce naiba face? Cum a putut să fie atât de idioată? Dispariția misterioasă a lui Lars o neliniștește. Cu cine a vorbit Lars noaptea trecută? Jenna începe să tremure. Oare cel care stătea afară și se uita intenționat înspre fereastra lui Lars a văzut-o și pe ea? Și a văzut că ea l-a observat? Jenna se străduiește să-și aducă aminte, dar nu poate identifica silueta care se afla afară.

Odată ajunsă acasă, Jenna se uită în oglinda cam murdară din hol. Ar vrea să se convingă că e perfectă, dar nu vede decât propriile imperfecțiuni. Astăzi e genul acela de zi. Incertitudine condensată, o zi în care se simte urâtă și insignifiantă. Nu ar îndrăzni niciodată să vorbească nimănui despre Lars, despre seara aceea tâmpită. Ce naiba i-a trecut prin minte când a fost de acord să meargă la el? Când e prea târziu să spui nu? Și la ce s-a așteptat? Că o să stea toată noaptea la povești și vor deveni prieteni? Cu siguranță nu s-a așteptat ca Lars să-i facă poze dezbrăcată în timp ce dormea. Însă ea s-a dus acolo de bunăvoie. De ce e atât de neastâmpărată, de ce nu poate să aibă stimă de sine? De ce lucrurile normale și prudente i se par întotdeauna atât de plictisitoare? Și de ce nu a venit Lars la ședința de la birou? Deodată, Jenna simte un fel de ușurare. Își dă seama că e aproape veselă la gândul că nu se știe nimic de Lars. Ce ticălos! Jenna își linge degetul arătător și desenează o față zâmbitoare peste chipul ei din oglindă.

1. „Salutare!” (engl., în original) (n.r.).

Joi, 27 iunie / Hartola

Inkeri a făcut cafea pentru Saana, și-a infuzat ceai și s-a apucat de grădinărit. În bucătărie plutește un miros de cafea și coacăze negre, în timp ce Saana se îndreaptă alene spre dulap și alege, ca de obicei, cana mare de ceai cu model de trandafiri. E cea mai mare cană din bucătărie. Saana se freacă somnoroasă la ochi.

Afară e înnorat. Saana își toarnă o ceașcă adâncă de cafea, adaugă puțin lapte de ovăz și își pregătește un sandviș delicios: avocado, brânză și roșii. Își pune micul-dejun pe o tavă făcută din scoarță de copac și se duce afară.

Saana mușcă din sandviș și se uită în jur, în grădina acoperită de roua dimineții. Se simte aproape vinovată. Chiar e cu putință să nu trebuiască să facă nimic, să-și petreacă toată vara exact așa cum își dorește? E deja plină de energie. Pentru prima dată e pe cale să înceapă un proiect propriu. Ceva pentru care e complet lipsită de așteptări și de termene-limită strânse. Proiectul ei personal va fi povestea unei tinere fete care a fost găsită în repeziș cu mult timp în urmă.

A început proiectul explorând prin magazie. Inkeri bănuia că avea pe undeva necrologul Helenei, decupat din ziarul din Hartola. După ce a admirat mai întâi comorile speciale ale mătușii, animale împăiate, pălării, geci de piele, mobilierul rupt și veselă frumoasă uitată, Saana a dat peste câteva reviste vechi de design interior,

tipare de croitorie și ziare locale. Căutarea a dat roade.

Saana mai ia o îmbucătură din sandvișul cu avocado, apoi ridică ziarul îngălbenit. Scurtul anunț despre moartea Helenei este tipărit în mijlocul paginii.

„În memoria Helenei Toivio
Nu dispar
cei care trăiesc în inimile noastre.
În umbre, în vise,
de-a lungul anilor, ei rămân cu noi.

Helena Toivio, o fată din satul nostru, a fost găsită moartă în râul Tainionvirta pe 1.9.1989. Conducerea ziarului transmite condoleanțe familiei Toivio."

Saana stă și se gândește în timp ce privește grădina în toată splendoarea ei. Cu cât cugetă mai mult, cu atât mai puternic e sentimentul că aceasta era întâmplarea de care ducea lipsă. Ar fi ca o veritabilă jurnalistă de crime reale sau o scriitoare de romane polițiste. Ar investiga și ar lua interviuri până când ar putea reconstrui treptat o imagine de ansamblu asupra Helenei și evenimentelor din jurul morții ei. Ar putea documenta investigația și, în cele din urmă, ar putea scrie un articol despre ea, chiar dacă nu ar afla tot adevărul. Sau poate că ar putea crea un podcast interesant, despre crime adevărate, pe baza poveștii? Varianta finlandeză a podcastului *Serial*, una despre regatul mistic Hartola! Saana zâmbește. Are tendința să se pripească și să-și fixeze obiective atât de uriașe, încât presiunea inițială devine insurmontabilă. Investigația ar trebui făcută în ritmul relaxat din Hartola, fără stres.

Să începem cu începutul: ce se știe oficial despre caz? Ținând cont de ceea ce prezentau

serialele polițiste, pentru fiecare crimă trebuie să existe pe undeva un fel de dosar al anchetei. A trecut atât de mult timp de la cazul Helenei, încât documentele ar putea fi chiar publice, accesibile tuturor; trebuie doar să le caute în locul potrivit. Poate să înceapă chiar cu arhiva poliției.

O oră mai târziu, Saana se plimbă deja prin centrul satului Hartola. După ce a umblat o vreme de-a lungul străzii principale, începe să se simtă straniu. A văzut oficiul poștal, magazinul de băuturi și centrul medical, însă nu și secția de poliție. Saana își scoate telefonul și caută pe Google „poliția Hartola". Se simte caraghios. Nu există secție de poliție în Hartola. Activitatea i-a fost suspendată, iar acum secția de poliție din regiunea Tavastia este responsabilă de Hartola.

Oare să trimită un e-mail la poliție? se întreabă Saana și observă că se află în fața bisericii de piatră care domina centrul satului Hartola. Se așază pe o bancă de lemn și caută adresa de e-mail a secției de poliție din Tavastia. Poate măcar să încerce. Într-un e-mail scurt explică faptul că e interesată de un caz vechi din 1.9.1989, de fata tânără găsită în râul Tainionvirta, Helena Toivo. Trimite mesajul și se întreabă dacă cineva de la poliție se va sinchisi să răspundă la întrebarea vagă despre un caz vechi, chiar la început de vacanță.

Stând pe bancă, Saana se uită la biserica de piatră. Începe să o bată gândul să viziteze mormântul Helenei. Ar fi grozav să-i vadă locul de odihnă veșnică. În același timp, Saana se simte cumva vinovată. Oare chiar se poate folosi așa de moartea cuiva, să ia această tragedie și să o transforme în propria poveste detectivistă?

Cerul s-a întunecat și se pare că va ploua. Saana decide totuși să facă o vizită scurtă în

cimitir. Acolo se odihnesc și mama, bunica și bunicul ei. Însă Saana preferă să-i păstreze vii în amintirile ei calde, nu ca pietre comemorative, reci. Nu a vizitat mormintele de peste 15 ani și nu are de gând să le vadă nici acum.

Pietrișul îi scârțâie sub cizme când pășește pe cărarea care duce spre biserică. La capătul potecii se află un avizier în forma literei A. Pe avizier scrie: *Domnul să te aibă în pază! Biserica este deschisă.*

Cimitirul este pustiu și neclintit. Nicio mișcare în jur. Se pare că Saana este singurul suflet viu de acolo. Oare se întâmplă vreodată ceva în biserică în timpul zilei? se întreabă Saana, în timp ce trece pe lângă ușa bisericii, spre morminte. Aruncă o privire peste datele de naștere de pe pietrele funerare. Cam același lucru ca atunci când parcurgi necrologurile din ziarul de duminică. Caută nume neobișnuite, citește versuri și calculează etatea celor decedați. Saana trebuie să recunoască: uneori caută lucruri triste în mod deliberat, și ce poate fi mai trist decât moartea unei tinere? În timp ce merge de-a lungul șirurilor de pietre funerare în cimitirul din Hartola, Saana își dă seama că o cuprinde iarăși tristețea. Tristețe pentru copiii, bătrânii, oamenii singuri, toți cei care au pierdut pe cineva drag. Pentru Helena. Chiar și pentru ea, pentru sfârșitul vieții sale, în ciuda faptului că e încă în viață. Saana ar trebui să profite mai mult de existența ei.

Saana mai trece pe lângă câteva morminte și deja se gândește să plece la magazin. Începe să aibă îndoieli, poate că mormântul Helenei nu se află aici. Însă apoi un nume familiar îi atrage atenția.

HELENA ANNIKKI TOIVIO

* 15.4.1974 † 1.9.1989
Există o putere mai mare decât moartea,
dragostea,
Dragostea dăinuie.

Iat-o, se gândește Saana și atinge piatra funerară rece. Helena. Ce vârstă avea oare? Saana calculează încă o dată, în minte, ca să fie sigură. Fata avea doar cincisprezece ani când a murit. Ce percepție avea Saana asupra lumii și vieții la cincisprezece ani? Destul de diferită față de cea de acum, la mai mult de treizeci de ani. De câțiva ani, Saana simte că viața se îmbunătățește de la an la an, în ciuda neliniștilor constante.

Saana își scoate telefonul din geantă și face o poză cu locul de odihnă al Helenei. Ce ar spune Helena dacă și-ar putea face vocea auzită? se întreabă Saana și pornește pe cărare. Norii sunt la fel de întunecați ca atunci când a sosit, dar nu plouă încă. Dacă are noroc, va ajunge acasă la mătușa ei înainte de primele picături.

— Bună! se aude glasul unui bărbat, din direcția bisericii. Ai găsit ce căutai?

Saana se oprește și se întoarce să vadă cine îi vorbește. Un bărbat cu pulover de lână și pantaloni de costum stă în ușa bisericii maiestuoase de piatră. Gulerul preoțesc iese în evidență peste puloverul său multicolor.

— Am găsit, mulțumesc! răspunde Saana și face câțiva pași înapoi înspre biserică, din politețe.

— Și ce anume căutai? întreabă preotul și se uită la Saana, așteptând.

— Mă bucuram doar de împrejurimi, de mormintele vechi, spune Saana.

A decis să nu vorbească inutil despre proiectul său chiar cu oricine din Hartola.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, spune bărbatul și înaintează.

— Mmm! mormăie Saana.

Dintr-un oarecare motiv, nu mai vrea să continue conversația. Vrea să se întoarcă la mătușa ei, să înceapă să scrie despre vizita la mormântul Helenei.

— Ai fost deja înăuntru? Clădirea merită vizitată, continuă bărbatul și arată înspre biserica din spatele lui.

— N-am fost, spune Saana și se întreabă dacă ar trebui să-i spună direct preotului că nici măcar nu îi este enoriașă.

— Ești binevenită să arunci o privire dacă vrei, spune bărbatul, dând din cap și zâmbind. Biserica noastră din Hartola are întotdeauna ușile deschise. Când au ceva pe suflet, localnicii știu cel puțin un loc pe care-l pot vizita și o persoană care este mereu dispusă să îi asculte, spune preotul și arată spre sine cu degetul mare.

Îi place să asculte.

— Am înțeles, spune Saana, nerăbdătoare să scape de situație.

Nu s-a simțit niciodată în largul ei în prezența preoților. Saana deschide geanta și scoate repede telefonul. Aruncă o privire pe ecran și se preface că a primit un mesaj că trebuie să plece.

— Ei bine, trebuie să plec. Mă așteaptă deja, spune Saana și se întoarce repede.

Preotul o salută, apoi intră agale în biserică. Saana aproape că fuge și își dă seama cum cazul vechi a trezit-o brusc, a readus-o cumva la viață. Curiozitatea și entuziasmul se îmbină cu melancolia. Cât de repede se sfârșise totul pentru Helena. Frunzele de plop flutură și foșnesc în briza ușoară și primele picături de ploaie încep să cadă din cer în stropi mici. Voi găsi vocea redusă

la tăcere a Helenei, își promite Saana și o ia de-a dreptul la fugă.

HARTOLA

Vara, 1989

Hartola, situat de-a lungul Autostrăzii 4, era un sat bisericesc liniștit, unde viața decurgea în ritm propriu. Satul avea câteva magazine, o poștă, o secție de poliție și o brutărie. Benzinăria Kesoil, barul Union și Colegiul Tavastia de Est. Totuși, cel mai mare spațiu în centrul satului era ocupat de cimitir. Hartola avea mai mult loc pentru morți decât pentru cei vii. Era un regat unde, potrivit legendei locale, un rege adevărat a venit în vizită în 1802. Hartola era ca aerul stătut dintr-un apartament care n-a mai fost aerisit de nimeni de ceva vreme. Un loc izolat, care părea pustiu, dar, dacă te uitai mai atent, puteai începe încet-încet să distingi detaliile. Biciclete, vânzători de căpșune și pâine delicioasă cu maia. Case vechi, turiști estivali și guri pline de povești. Priviri curioase, tăcere. Secrete. Și, treptat, diferitele nuanțe din Hartola începeau să iasă în evidență pe fundalul luminos. Singurul regat al Finlandei, plin de o stranie încredere în sine. Aer stătut, încărcat de mici particule de praf care strălucesc în lumina soarelui. Muncitorii din oraș și cei care dețin controlul. Conacul Koskipää cu moara sa de vânt roșie. Moartea. Râul Tainionvirta.

Helena ședea liniștită în dormitorul ei și îl scărpina pe Neumann. Inițial, Neumann a fost câinele

vânătoare al tatălui ei, dar Helena îl revendicase și, în cele din urmă, cățelușului i s-a permis să doarmă în casă. Acum avea propriul culcuș pe podeaua din camera Helenei, sub posterul trupei Dingo. După o vreme, Neumann nici măcar nu s-a mai dus la pădure. Prefera atenția Helenei, iar tatăl ei nu s-a mai obosit să intervină.

Ferma de căpșune Toivio era mare și impresionantă. Includea o casă roșie decomandată, un hambar vechi renovat într-un spațiu cald, serele și un depozit mare pentru utilaje și alte cele. Odinioară, ferma de căpșune Toivio fusese condusă de bunicii Helenei. Acum se ocupau de ea părinții ei. „Schimbare de gen", glumise tatăl ei la un moment dat. Nimeni n-a râs. Erau oameni credincioși, slujitori luterani ai Domnului. Râsul era pentru alți oameni. Pentru libertinii frivoli și pentru cei care nu aveau o fermă mare în grijă. Vara, căpșunele le consumau toată energia. Nu era timp de râs la fermă. Dar și ei se bucurau de viață, în felul lor.

Mâncau căpșune în fiecare zi. Toamna și iarna din congelator, iar vara proaspete.

— Nu te saturi niciodată de căpșune? o întrebase odată cea mai bună prietenă a Helenei, Johanna.

— Niciodată, răspunse Helena.

Șlagărul Îmi amintesc de tine, Elaine *i-a venit des în minte Helenei în acea vară, în timp ce se plimba pe drumurile liniștite și trecea pe lângă pădurile de molid întunecate. Răsuna și la radio, pe care Helena îl asculta singură, seara, în camera ei, în liniște. Helena voia să fie ca Elaine cea fatidică.* „Oriunde mă poartă pașii. Fie că e zi sau noapte-ntunecată." *În secret, când nimeni nu se uita, Helena dansa în fața oglinzii din dormitorul ei, într-o rochie roșie cu buline albe și un decolteu prea larg. Avea deja cincisprezece ani, dar pentru*

părinții ei avea să fie întotdeauna micuța Helena. Helena se privea în oglindă din diferite unghiuri. Observa cum creștea încet, cum formele trupului ei se schimbau și căpătau contururi noi. Helena înțelegea transformarea care deja începuse și scoase un oftat melancolic. Era semn că aștepta să se întâmple ceva. Vara asta, totul se va schimba. Avea să devină adult.

În vara aceea, ca în toate verile, Helena a lucrat la standul de căpșune. Primise sarcina aceasta deja din naștere.

Helena vindea căpșunele proaspăt culese în fața magazinului din Hartola, la o tarabă modestă. Uneori lucra cât era ziua de lungă, totul depindea de cât de repede vindea căpșunele.

„Ferma de căpșune Toivio vă urează o vară însorită!", „Căpșune ca la țară!", „Căpșune pe săturate!" Helena făcuse mici postere pentru taraba ei cu căpșune. Primise multe laude pentru acestea. Preferatul multora era cel pe care Helena pictase o căpșună veselă, zâmbitoare și dolofană. Placajul împodobea taraba an de an.

— Știi că a venit vara când apare căpșuna aceea veselă în drum spre magazin, spuse una dintre bunicile știrbe din sat.

Și copiilor le plăcea figura fericită a căpșunei și îi făceau cu mâna când treceau pe lângă tarabă, în urma părinților. Helena fusese întotdeauna bună la desen și pictură. „Helena este o fată cuminte", spuneau rudele și părinții ei. „Helena este drăguță", spuneau copiii din zonă. „Helena este o elevă conștiincioasă și silitoare", spuneau toți profesorii ei. „Helena este o fată cinstită și cumsecade", spuneau părinții ei. Însă Helena avea alte vise în afară de a fi cuminte, drăguță și silitoare. Helena era o femeie tânără și curioasă, care visa la aventură.

Când Helena a fost găsită înecată în repeziș, în prima zi a lunii septembrie, toți au amuțit. O fată atât de cuminte și bună. Nimeni nu putea înțelege cum o fată ca Helena putea muri dintr-odată. Fata lor cu căpșune.

Înainte de acel moment fatidic, înainte de evenimentele care au dus încet-încet spre tot ce-a fost greșit și inevitabil, când totul era încă bine, Helena stătea rezemată de marginea tarabei. Din când în când, scotea de sub tejghea câte o lădiță cu căpșune. Ziua fusese înnorată și umedă, dar căpșunele totuși s-au vândut bine. Aproape toți cei care au venit la magazin au plecat cu căpșune.

Helenei îi plăcea să observe oamenii care treceau și mașinile care parcau în apropiere. Prefera să-și petreacă timpul mai degrabă cu oamenii decât în câmp, departe de toată lumea. Taraba îi oferea o portiță prin care putea vedea tot ce se întâmplă în Hartola. Cine sosea însoțit, cine venea singur. Cine era prost dispus, cine glumea, despre cine bârfeau oamenii. Vedea și băieți de la tarabă. Dar niciunul dintre băieții din Hartola nu o atrăgea așa cum își imagina că ar trebui să se simtă „atracția". „Atracția" ar fi trebuit să te lase fără aer, să nu poți face nimic altceva decât să-ți știi răsuflarea și să-l sorbi pe celălalt din priviri. Nu, Helena nu trăise asta niciodată. Băieții din Hartola nu făceau decât să se întreacă pe mopedurile lor, cu mustăcioarele lor jalnice deasupra buzei. Nu citeau cărți, beau bere din sticle ascunse în pungi de hârtie, la periferia pieței, scuipau și așteptau ca fetele să le cadă în brațe.

Helena mânca căpșunele strivite de pe fundul unei lădițe și privea curioasă trecătorii. Veneau și plecau. Cumva, în adâncul sufletului, știa că mereu aștepta. Aștepta să i se întâmple ceva ieșit din comun în vara asta, când totul era oricum în schimbare. Nori sumbri și întunecați trecuseră

deasupra magazinului în ultimele ore. Vremea fusese însorită, dar foarte apăsătoare toată ziua. Încă vreo oră sau două, apoi poate va veni o furtună zdravănă. Helena se uită la lădițele cu căpșune din fața ei. Dacă totul merge bine, le va vinde pe toate înainte să înceapă ploaia. Helena simți o mâncărime în colțul ochiului. Se frecă la ochi cu mâna dreaptă și observă o geană pe vârful degetului arător. Nu erau clienți la tarabă. Parcarea era pustie. Cu grijă, Helena puse geana pe vârful degetului mare, atentă să nu o ia vântul, închise ochii și apoi suflă. Își puse o dorință mare: în curând să se întâmple ceva incitant și ieșit din comun.

Când, în aceeași după-amiază de vară care prevestea o furtună, o mașină necunoscută s-a oprit în fața tarabei, Helena a căscat ochii, plină de interes.

PARTEA a II-a

Joi, 27 iunie / Helsinki

— Treabă complicată, spune Joki și tace.
Echipa e în Pikku Huopalahti, începe ancheta.

— Cauza decesului: înec. Avea apă în plămâni și stomac. Semnele sugerează lipsă de oxigen și dificultăți de respirație. Hainele sale erau aproape uscate, așadar capul victimei a fost probabil ținut sub apă. Ipoteza e susținută și de vânătăile găsite pe gât. Făptașul a folosit forța, pentru că victima a opus rezistență. Per ansamblu, un mod neplăcut de a muri. Înecat. Apoi mai e și ceea ce am găsit într-un loc sensibil, continuă Joki și îi face semn lui Jan ca să-l urmeze.

Jan oftează. Așadar începe. De acum încolo îi va fi mai ușor să-și țină mintea ocupată cu serviciul și să uite de întrebarea lui Heidi, să uite de mama lui. Oricum, mama își petrece mare parte din timp dormind și odihnindu-se, deci ce-ar face el lângă patul ei?

Joki trage la o parte cearșaful alb care acoperă cadavrul rigid, întins pe masa de autopsie.

— Uită-te la asta, spune Joki cu o voce neutră.

Joki nu-și schimbă niciodată tonul. Orice ar spune, mereu are tonul acela laconic, monoton.

Jan se uită la locul indicat de Joki cu stiloul și e nevoit să-și întoarcă rapid privirea. I se face greață. Joki arată direct spre vintrea cadavrului. Pe testiculele albăstrui ale victimei se zărește o

urmă sângerie, care a început deja să se întunece după deces. Înghițindu-și greața, Jan se uită din nou, iar de data aceasta reușește să deslușească semnul. Încearcă să se concentreze asupra rănii.

— Este urmă de arsură. O arsură făcută cu un fier înroșit, comentează Jan.

— Și încă nu s-a cicatrizat. A fost ars în carne vie și aș spune că bărbatul a murit foarte curând după aceea. Rigor mortis nu se instalase încă atunci când a fost găsit și, judecând după rigiditatea actuală, putem presupune că victima a murit între cinci și șase dimineața, afirmă Joki și îl privește pe Jan direct în ochi.

— Deci cadavrul a fost lăsat la Poarta Regelui pe la șase dimineața, cu mai puțin de o oră înainte de a fi găsit, estimează Jan. Și a fost înecat în apropiere de Poarta Regelui.

— După mine, acesta nu e un caz obișnuit. Făptașul a vrut ca leșul să fie găsit. L-a lăsat în mod deliberat la vedere. Și neobișnuit e că trupul a fost însemnat, afirmă Syvä-Joki, în timp ce Jan face o fotografie de aproape a însemnului ars.

— În regulă, mormăie Jan. Așadar, avem un cadavru și un individ care a vrut să-și lase cartea de vizită în carnea victimei.

Se uită din nou la testiculele respingătoare și însângerate. Fire de păr arse ici și colo, în jurul însemnului. Jan se apleacă mai aproape. Își ține respirația astfel încât duhoarea emanată de cadavru să nu-i pătrundă în creier, prin nas sau gură.

— Nu ți se pare și ție că arată a coroană sau ceva asemănător? îl întreabă Jan pe Syvä-Joki, arătând spre însemn.

— Așa am interpretat și eu, afirmă Syvä-Joki. Bărbatul are o coroană arsă pe piele. Și mai e și înecat...

— Hmm! mormăie Jan.

— În curând o să vină rezultatele analizelor de sânge, în caz că se găsesc urme de narcotice. Decedatul e înalt și încă într-o formă relativ bună pentru vârsta lui. Cadavrul nu prezintă semne de agresiune. Așadar, cum a fost bărbatul acesta luat prin surprindere și imobilizat? Bănuiesc că prin intermediul șocurilor electrice sau al drogurilor, pentru că nu există alte urme vizibile de luptă fizică în afară de vânătăile de pe gât, afirmă Syvä-Joki și se uită la ceas. În regulă, e vremea pentru un prânz târziu. Meniul de azi e vită Stroganoff. Sigur te descurci să găsești ieșirea, spune Syvä-Joki, apoi se întoarce pe călcâie și deschide ușa care dă în hol.

Jan clatină amuzat din cap. Doar legiștii sunt în stare să se gândească la mâncare imediat după ce au întors un cadavru pe toate părțile. Joki e un tip sucit, dar asta nu îl deranjează.

— O să-ți trimit raportul, spune Joki din prag, în stilul său pragmatic, fără măcar să se mai uite la Jan.

Jan dă din cap și rămâne singur în încăpere, între frigiderele cu cadavre. Neonul fluorescent din tavan păcăne. În afară de asta, nu se mai aude nimic.

Jan se uită la frigiderul pe care Joki tocmai l-a închis, cu cadavrul în așteptarea autopsiei. Încă vede în minte cicatricea aceea oribilă. O coroană arsă pe piele. Locul în care a fost găsit cadavrul este Poarta Regelui. Ce simbolizează? Putere? Familie? Descendență? Ceva ce decedatul a dorit sau poate că a încercat să controleze?

Jan lasă trupurile reci în treaba lor și părăsește clădirea. În această etapă e încă foarte greu de spus de ce a vrut cineva să-l însemneze pe bărbat fix cu o coroană. Cu toate acestea, datorită însemnului, cel puțin acum au un punct de unde să înceapă. Un indiciu pentru a începe o

investigație de amploare. Au un însemn care nu lasă nicio urmă de îndoială. Undeva așteaptă un criminal care a vrut să-și facă simțită prezența printr-un simbol vizibil. Făptașul a lucrat curat, fără alte indicii, iar rezultatul final a fost lăsat pentru privirile tuturor. Jan nu vrea să recunoască încă, dar astfel de crime, atent planificate, rareori sunt cazuri izolate. Într-o situație-limită ar putea reprezenta abia începutul dansului. Primul însemn între multe altele.

Jan dă timp echipei să lucreze și decide să-și viziteze mama la Terhokoti. I se învârte stomacul de la zeama negricioasă pe care a băut-o la birou și îl doare capul. Își dă seama că îi este și foame. Când se adâncește în muncă, toate nevoile de bază își pierd repede sensul. Devine din nou conștient de sine abia când i se încheie tura. Astăzi se pare că nici măcar aerul proaspăt nu-l ajută să scape de senzația apăsătoare. Vede un magazin non-stop și se întreabă dacă acasă mai are ceva prin frigider. Când a mâncat ultima dată? Întotdeauna îi este greu să anticipeze foamea și să se aprovizioneze cu mâncare. Jan încetinește când se apropie de magazin și sare de pe bicicletă. Trebuie să-și cumpere ceva.

Jan ajunge la Terhokoti o oră mai târziu, după ce a mâncat un sandviș ambalat în plastic și două banane. Își aduce aminte că Heidi remarcase odată că Jan nu auzise de regula unei banane pe zi. Jan n-a reușit niciodată să urmeze vreo recomandare alimentară. Privește în jur. Peste tot este curat și liniște. Așa își împarte viața acum. Mai întâi cafeaua, birocrația și crimele mizerabile de la serviciu. Apoi calmul posomorât din Terhokoti, conștientizarea faptului că viața este finită. Conversații despre copilărie, despre

momentele petrecute împreună, timpul limitat, câteva săptămâni, chiar zile.

Îi e greu de fiecare dată să meargă să-și vadă mama la azilul pentru bolnavi în fază terminală. Locul în care toată lumea e pe moarte. Își păstrează un zâmbet nefiresc pe chip când trece pe lângă oameni pe coridor. Un bătrân într-un scaun cu rotile, o femeie tânără care citește o carte pe terasă. De ce sunt aici? Angajații le aduc apă fără ca ei să ceară. Le aranjează pernele, le administrează analgezice și le zâmbesc cu blândețe. Deși pacienții sunt cu un picior în groapă, infirmierele se asigură că au o pernă moale între genunchi ca să stea mai comod, că este apă proaspătă în pahare și în vazele cu flori. Nu mai contează decât timpul prezent. Trag perdelele în fiecare zi astfel încât aceste ultime clipe să fie înseninate.

Oare cum e când te muți într-o casă pe care n-ai s-o mai părăsești vreodată? Jan nu-și poate imagina ce a simțit mama lui când a fost transferată de la spital la Terhokoti. Aici, zilele trec una după alta până când se sfârșesc. Nimeni nu știe exact cum se va întâmpla, cât va mai trăi cineva. De obicei, oamenii nu petrec decât câteva zile sau săptămâni într-un azil pentru bolnavi în fază terminală, niciodată luni. Jan îi strânge mâna mamei sale. Pare că încă doarme.

Mulți își vizitează mamele în fiecare zi. Unii înfruntă moartea iminentă concentrându-se asupra amintirilor fericite. Unii vor să discute despre chestiuni practice. La ce fel de pregătiri se aștepta mama de la el? Ce aranjamente ar trebui făcute? Unii înfruntă ultimele zile și ultimele întâlniri plângându-și propria dispariție. Jan dă drumul mâinii mamei sale pentru o clipă și abia acum își dă jos casca de bicicletă. Părul îi e ușor transpirat de la pedalat. Jan nu știe sigur dacă

durerea e mai mare pentru cel care trebuie să renunțe la viață sau pentru cel care rămâne în viață, suferind tragica dispariție. Sentimentul neplăcut de pierdere a controlului aproape că-l paralizează. Mama își deschide ochii și zâmbește când îl observă pe Jan. Jan îi zâmbește și el. Măcar încă mai pot zâmbi.

— Mai e vreun loc pe care ai vrea să-l vizitezi, un loc pe care să-l mai vezi? se forțează Jan să o întrebe după ce au stat o vreme împreună în tăcere.

Un mic gând, plin de speranță, sclipește în ochii mamei. Pădurea. I-ar mai plăcea să vadă pădurea la începutul verii, când totul e plin de viață.

După ce revine de la Terhokoti, Jan găsește un dosar pe birou. E raportul detaliat al lui Joki privind rezultatele autopsiei și cauza oficială a morții.

— Numai bun pentru lectura de seară, mormăie Jan către Saki, răsfoind teancul gros de documente.

Joki scrie că s-au găsit urme de cocaină în sânge, dar nu și alte droguri. Victima nu prezintă urme vizibile de violență sau de luptă, prin urmare se poate presupune că ucigașul a folosit o armă cu electroșocuri. Jan parcurge constatările în timp ce așteaptă să fie gata cafeaua amară. Se oprește când dă peste poze. Un om ucis nu arată niciodată frumos.

Vineri, 28 iunie / Helsinki

— Am aflat identitatea victimei! strigă Saki și de la calculator ridică o mână în aer. Am aflat identitatea victimei de la Poarta Regelui! Amprentele dentare se potrivesc.

Jan și Heidi se dezmeticesc și se întorc imediat spre colegul lor. Saki bate din palme și gesticulează victorios. Întotdeauna face așa. Are obiceiul să sărbătorească până și cele mai mici victorii de la serviciu.

— OK, toată lumea într-o scurtă ședință, oftează Jan, și în curând stau cu toții în jurul mesei.

Jan are la activ deja șase ani în cadrul Inspectoratului Național de Investigații. La început a fost tânăr și avid. Acum nu mai este așa tânăr, dar încă e de neoprit. Deși și-a pierdut treptat idealismul și speranța din cauza muncii, încă mai arde în el dorința de a rezolva cazurile. În ciuda deznădejdii sumbre, lucrează în fiecare zi la fel de asiduu pentru găsirea soluțiilor și rezolvarea inechităților.

La început, nu toată lumea a fost încântată de avansarea rapidă a lui Jan într-o funcție importantă, a unui tânăr care tocmai absolvise, dar rezultatele, numeroasele cazurile rezolvate cu celeritate și perseverența lui i-au redus la tăcere chiar și pe cei mai aprigi oponenți. În acest moment, Jan ar putea chiar descrie atitudinea colegilor lui cinici mai în vârstă ca fiind

„indulgentă”. Însă asta nu înseamnă că nu mai există șicanări între ei.

Jan se uită prin hârtiile printate de Saki și citește cu voce tare pentru toată lumea.

— Cadavrul găsit la Poarta Regelui este al unui bărbat pe nume Lars Ilmari Sundin. Colegii săi au confirmat că acesta nu a venit la ședința stabilită pentru joi, 27 iunie, și i-au raportat dispariția. Victima s-a născut în 1958, la Jyväskylä. Păr blond, înălțime 183 cm. Locuia în Suomenlinna, divorțat, fără copii. Fără infracțiuni sau antecedente penale, nici măcar amenzi pentru depășirea vitezei. Deținea două mașini, ambele înmatriculate pe numele firmei, și tocmai am primit confirmarea că acestea se află în parcarea companiei. Numele companiei este *Fire*, o agenție de publicitate înființată în 2004, încă activă. Are 45 de angajați. Potrivit Registrului comerțului, Sundin era acționar majoritar. Momentan îi căutăm rudele apropiate. Se pare că nu vom găsi mare lucru. Părinții sunt decedați, fără frați sau surori. A fost căsătorit de două ori, fostele soții au fost deja contactate, una locuiește în Turku, cealaltă în Suedia. Iată o poză cu Sundin făcută acum câțiva ani, spune Jan și ridică o fotografie alb-negru cu bărbatul găsit mort.

— Măcar să aflăm ce a făcut Lars în ultimele două zile, înainte să-i fie găsit cadavrul. Momentan, nu avem nimic, așa că totul prezintă interes, continuă Jan. Să începem deci cu fostele soții și angajații firmei *Fire*. De avut în vedere că Lars a fost ucis dimineața devreme, cu puțin înainte de descoperirea trupului. Cadavrul prezintă câteva semne cum că ar fi fost legat. Este posibil să fi fost ținut captiv o vreme, înainte să fie ucis, dar totul s-a petrecut relativ repede. Cadavrul nu a rămas în acel loc mult timp.

— Suomenlinna, zice Saki. N-a ajuns prea departe de casă. Adresa e aici, mormăie Saki cu jumătate de gură.

Indică locația casei pe hartă.

— Puțini își permit o casă atât de mare în Suomenlinna. Norocos tip, afirmă Heidi când vede casa indicată de Saki.

— Nurmi, norocul n-are nicio treabă în acest caz, spune Jan. Să investigăm locuința numaidecât. Victima nu avea telefonul la ea. Cercetați laptopul și telefonul din apartament. Chemați cât mai repede la fața locului și echipa de tehnicieni criminaliști. Deocamdată nu este clar de ce Lars a fost ucis. Avem doar localizarea cadavrului, zice Jan.

Își privește echipa. E cea mai bine pregătită echipă de anchetatori din Finlanda.

Sunt obișnuiți să sape în gunoiul pe care psihopații și conducerea INI îl aruncă. Nicio investigație condusă de Jan nu a rămas nefinalizată sau nesoluționată. El rezolvă totul. Asta este promisiunea tăcută a lui Jan. El rezolvă totul. Cu orice preț. De obicei, cazurile acestea îl solicită mult. Prea mult. Îi fură viața.

Telefonul lui Jan sună.

— Da, răspunde Jan când vede numele lui Juha Mertanen.

— Presa ne suflă în ceafă, spune Mertanen și apoi tace.

— Ca de obicei, zice Jan. Dacă e nevoie de o declarație, e la fel ca întotdeauna: ancheta preliminară este în curs de desfășurare, dar, din motive legate de investigație, încă nu putem dezvălui detalii despre caz. Martorii oculari sunt încurajați să ne contacteze.

Mertanen mârâie. Întotdeauna acționează în același mod. O să deschidă gura numai dacă au cu

adevărat ceva de declarat sau dacă au nevoie de ajutorul cetățenilor.

— Atunci să păstrăm secretă identitatea victimei până la soluționarea anchetei, s-a înțeles? continuă Mertanen, apoi își drege glasul. Ce caz de rahat, chiar înainte de concediu. Tocmai mi-am pus planurile de vacanță în așteptare. Trebuie să-l rezolvăm cât mai repede posibil.

Jan nu poate suferi zicala preferată a lui Mertanen, „s-a înțeles?". Jan n-ar fi fost în poziția în care este, după nici măcar o zi, dacă n-ar fi înțeles, dacă n-ar fi fost isteț. Dacă n-ar fi fost cel mai bun din clasă la Facultatea de drept și la Academia de poliție. A intrat cu jumătate de normă la Inspectoratul Național de Investigații, cea mai dură școală, încă din timpul facultății.

Jan îl asigură pe Mertanen că înțelege prea bine situația generală.

— Vreau să vă ocupați de investigație al naibii de atent, mârâie șeful lui Jan și închide.

— „*Fire* – idei care te încing", așa scrie aici, spune Heidi.

În timp ce Jan vorbea la telefon, a căutat pe Google informații despre compania lui Lars Sundin.

— Heidi, vom merge împreună la apartamentul lui Lars. După aceea vom cerceta firma *Fire*.

— Saki, găsește numerele de telefon înregistrate pe numele lui Lars Sundin și obține istoricul apelurilor. Mă gândesc că vei afla tot ce se poate afla despre Lars, absolut totul, adaugă Jan. Să mă anunți dacă dai de telefonul lui.

— *Fire*, adică „foc la ouțe", zice Heidi inexpresivă, dar nimeni nu schițează niciun zâmbet.

Jan simte neliniștea echipei.

Când urcă în mașină, lui Jan îi chiorăie burta. Își dă seama că, în ultima vreme, nu a mai mâncat nicio masă caldă. Soarele strălucitor, cafeaua în exces și nopțile târzii îl fac să tremure și să amețească. Își pune ochelarii de soare.

Se apropie în curând de mal, la Eiranranta. Aici, în sudul orașului Helsinki, oamenii sunt îmbrăcați în haine de vară. Rochii subțiri, tricouri și pantaloni scurți. Jan poartă aceeași pereche de blugi și jacheta Barbour pe tot parcursul anului. Un copil al toamnei, cum îi spunea mama cândva. E parțial adevărat. Jan se simte mai bine când plouă și e întunecat afară. Oamenii stau la soare pe iarbă, în fața monumentului dedicat celor care și-au pierdut viața pe mare.

Jan simte de mult timp că trăiește două realități diferite. Una este întunecată, în care totul e neclar, plin de moarte și de teamă. La polul opus, este o zi însorită de vară, viața decurge obișnuit, toți așteaptă sezonul estival și înghețata care parcă se scumpește de la an la an. Jan vede viața de zi cu zi dintr-o perspectivă complet diferită față de cei din jur. Vede totul și cu ochi de detectiv criminalist, și cu ochi de ucigaș. Din întuneric, el vede tot ceea ce alții nu îndrăznesc nici măcar să gândească.

După trei sferturi de oră, Heidi și Jan ajung în Suomenlinna, în apartamentul lui Lars. Echipa de tehnicieni criminaliști a ajuns și ea, iar procesul de investigare și documentare a început deja. Fotografiază apartamentul, caută posibile urme lăsate de vizitatori. Jan umblă tăcut prin apartament. Inspiră. Aerul este stătut, n-a mai fost aerisit de ceva vreme. Se uită în jur. Nu sunt semne de confruntare. Ceva din toată această liniște îl face pe Jan să creadă că victima a plecat din locuință la fel ca de obicei.

Găsesc telefonul lui Lars Sundin pe blatul din bucătărie. Telefonul este pus într-o pungă pentru a fi amprentat. Jan se apleacă să-l vadă de aproape. Pe blatul din bucătărie se află o singură ceașcă din care cineva a băut cafea. Bărbatul a plecat atât de grăbit sau distras, încât și-a lăsat telefonul acasă. Jan apucă telefonul și se uită la el prin punga de plastic, deși știe că, în curând, va primi informațiile de pe cartela SIM.

— Vai, drace! se aude vocea lui Heidi din toaletă.

Jan se duce repede la ea.

— Ai găsit ceva?

Heidi arată înspre echipa de tehnicieni. Un specialist îmbrăcat în salopetă de protecție tocmai a scos din coșul de gunoi, cu o pensetă, un prezervativ folosit și l-a pus într-o pungă pentru dovezi.

— Cred că exagerezi puțin, râde Jan la reacția lui Heidi.

Heidi ridică din umeri. A trecut ceva vreme de când nu a mai văzut astfel de lucruri.

— Lars pare destul de bogat. Cu toate acestea, nimic din apartament nu indică un jaf, zice Jan și se oprește o clipă. Totul este oarecum atât de... curat și minimalist.

— Mda! oftează Heidi. Dar s-a distrat puțin cu cineva.

— Sau cineva s-a distrat cu el, adaugă Jan. Este o singură ceașcă de cafea în bucătărie. N-a fost chiar o dimineață romantică.

— Deci putem presupune că victima n-a fost luată din apartament cu forța, spune Heidi și începe să răsfoiască exemplarele din revista *Monocle* de lângă pat, în speranța că ar putea găsi ceva între pagini.

— De acord, zice Jan, dar nu știe cum să le pună cap la cap.

Instinctul îi spune că bărbatul a părăsit apartamentul pe propriile picioare. Dar următoarea întrebare este unde s-a dus și de ce. De ce a plecat din apartamentul lui în toiul nopții și nu s-a mai întors?

O oră mai târziu, Jan și Heidi conduc în tăcere spre clădirea Mestaritalo din centrul orașului Helsinki. Vestea morții lui Sundin a ajuns la urechile angajaților *Fire*. Alături de partenerii firmei, numeroși angajați așteaptă și alte informații de la poliție. Jan și Heidi se apropie de clădirea Mestaritalo, care aduce a fabrică, iar Heidi parcurge numele diferitelor companii. *Fire*, etajul 4. Un lift mare de marfă zdrăngănește undeva la etajele superioare, iar cei doi se hotărăsc să urce pe scări. O tânără plină de energie le deschide ușa biroului și îi poftește înăuntru.

— Moartea lui Lars este un șoc pentru toți. Partenerii firmei ne-au spus să fim discreți pentru moment. Luni vom ține un minut de reculegere pentru Lars, dar încă mai avem termene-limită de respectat. Ni s-a spus că, deși l-am pierdut pe Lars, nu ne putem permite să pierdem și clienți, spune recepționera, în timp ce-i conduce în birou.

În biroul în plan deschis răsună sunetul înfundat al tastaturilor și clicurile mouse-urilor Apple. „Ești în compania prietenilor", susține muzica de la radio.

Pereții încăperii, numită Brooklyn, sunt tapetați în alb și negru. Podul Brooklyn din Manhattan și linia orizontului. Masa din sala de conferințe este construită din paleți de lemn și o bucată de placaj. Jan caută un loc potrivit și se așază pe unul dintre scaunele minimaliste din jurul mesei. Heidi se așază lângă el. Încep să

discute cu partenerii ca să încerce să clarifice ultimele 48 de ore din viața lui Lars.

— Jaakko Lahti, se prezintă un bărbat de vârstă mijlocie, foarte robust.

Conform informațiilor primite, Lahti deține 5 la sută din *Fire*. Jaakko Lahti pare o gură bogată, un lăudăros arogant, și nu durează mai mult de un minut pentru ca prima impresie a lui Jan să se dovedească adevărată.

— Știți ce se va întâmpla cu această companie acum, când acționarul majoritar a murit? O să vă explic eu. Urmează vremuri al naibii de grele. Moștenitorii lui Lars vor vrea, cu siguranță, să-i lichideze bunurile, afirmă Jaakko Lahti, apoi tace. N-ai decât să-i spui secretarei tale să-și noteze, pufnește Lahti, crezând că Heidi este asistenta lui Jan.

— Este detectiv, la fel ca mine, spune Jan cu răceală. Puteți lăsa presupunerile în seama noastră. Când l-ați văzut ultima oară pe Lars?

Jaakko Lahti își drege glasul.

— Lars a plecat aproximativ la aceeași oră cu mine, după ultima comandă în clubul Teatteri, miercurea trecută, mă rog, era deja joi. N-am încercat să mă duc la petrecerea de după pentru că Lars părea să aibă un fel de neînțelegere cu însoțitorii lui, așa că am luat un taxi spre casă. În plus, trebuia să mă pregătesc pentru ședința de dimineață.

— Iar însoțitorii aceștia au vreun nume? întreabă Heidi și se uită la Lahti, așteptând.

Fața bărbatului e stacojie, iar Heidi simte miros de whisky în încăpere. E limpede că întrebarea îl amuză.

— Parcă Jenny sau Jemina, gândește Jaakko cu voce tare, și Heidi îl ascultă cu atenție. Era și Elias, partenerul nostru.

— Puteți repeta numele femeii, vă rog? Va trebui să luăm astăzi legătura cu ea, zice Heidi, încercând să-și păstreze expresia neutră, deși nu-i place deloc comportamentul arogant al lui Jaakko Lahti.

— E una dintre stagiare, întrebați-l pe Elias, răspunde Jaakko Lahti.

— La ce v-ați referit când ați pomenit de neînțelegeri? revine Heidi.

— Lars și Elias au avut un schimb de replici pe seama stagiarei; fata era într-o stare foarte jalnică.

Jan și Heidi se privesc și îl lasă pe Jaakko Lahti să se întoarcă la muncă.

— Dă mult din gură, dar e inofensiv pentru anchetă, spune Heidi după ce bărbatul pleacă.

— Așa mi se pare și mie, răspunde Jan și îi face semn următorului bărbat să intre.

— Elias Korhonen, se prezintă bărbatul blond îngrijit, cu mustață, și dă mâna cu ei.

Pare de o vârstă cu Jan.

— Când l-ați văzut ultima dată pe Lars Sundin? întreabă Heidi, cercetând aspectul dichisit al lui Elias.

Stilul e atent plănuit, de la șosetele colorate până la cracul prea scurt al pantalonilor.

— Ultima oară l-am văzut miercuri seara la Teatteri, în salonul VIP. M-am dus acasă pe la două și jumătate. Lars a rămas să aștepte un taxi, răspunde Elias Korhonen.

— La ce oră ați ajuns acasă? întreabă Jan, iar Elias e surprins.

— Ce fel de întrebare e asta? La trei eram acasă cu prietena mea, logodnica de fapt. Curând vom avea un copil.

— Felicitări! spune Heidi, observând confuzia lui Elias.

— Mulțumesc!

Urmează să-i verifice alibiul.

— În regulă, spune Jan. Credeți că Lars avea dușmani?

Elias izbucnește în râs.

— Ei bine, nu vă pot da niciun nume, dar cred că toată lumea îi detestă pe cei care lucrează în publicitate, afirmă Elias, jucându-se cu mustața. Nu era chiar ușor să te înțelegi cu Lars.

Jan se uită atent la Elias. Ceva din comportamentul lui sugerează că se preface că e relaxat. Dar tensiunea poate fi cauzată și de faptul că Jan e ofițer de poliție și reprezintă autoritatea oficială. Nu înseamnă neapărat că Elias e implicat în crimă.

— Știți cine îl însoțea pe Lars Sundin în seara aceea? întreabă Jan și vede cum Elias se încruntă și ezită puțin.

— Jenna Nygren, stagiara, răspunde în sfârșit Elias. Azi nu a venit pentru că nu se simte bine, dar aveți aici numărul ei.

Jan încuviințează, își notează numărul și apoi îi permite să plece. N-a spus niciun cuvânt despre vreo ceartă.

Heidi încearcă să o contacteze pe Jenna Nygren, iar Jan rămâne singur în sala de conferințe. Stă nemișcat, pierdut în gânduri. Trece atât de mult timp, încât luminile acționate de senzorii de mișcare se sting. Jan se ridică să le reaprindă și apoi se așază iarăși. Se uită peste notițele lui. Ultima seară a lui Lars începe să capete contur. A primit câteva informații de la cei din clubul de noapte Teatteri. *Potrivit paznicului, la ora 01:45, doi bărbați și o femeie au ieșit din Teatteri, certându-se în fața restaurantului; la 02:05, bărbatul și femeia au plecat cu taxiul. Informațiile primite de la compania de taxi confirmă călătoria până la debarcaderul Ursula. Feribot-taxi din Helsinki până la Suomenlinna cu*

„însoțitoarea” Jenna Nygren. Șoferul de taxi confirmă că doi pasageri beți au coborât pe insula Suomenlinna în jurul orei 02:50. Bărbatul era însoțit de o femeie blondă, aproape inconștientă. Bărbatul are un contract privat cu firma de taxi, Sundin este un client cunoscut. Sosesc la apartament în jurul orei 03:00 dimineața, apoi părăsesc apartamentul la o oră nespecificată. Presupunere: înaintea ucigașului, Jenna Nygren este ultima persoană care l-a văzut pe Lars în viață.

Heidi închide telefonul și iese din toaletă în holul companiei de publicitate. Jenna Nygren tocmai a anunțat-o că este acasă.

— Luăm cu noi calculatorul de serviciu al lui Lars și datele de contact ale angajaților, o informează Heidi pe recepționeră, adăugând că are nevoie imediat de lista numelor celor care lucrează acolo.

Poliția din Helsinki îi va ajuta cu interogatoriile rămase pentru că acum Heidi trebuie să se întâlnească cu Jenna Nygren.

În timp ce așteaptă liftul, Heidi caută pe Google „Lars Sundin”. Parcurge rapid rezultatele și găsește mai multe mențiuni și interviuri în ziarul de afaceri *Kauppalehti* și în revista *Marketing & Publicitate*, câteva nominalizări pentru Lars și *Fire* în *Effie* și o poveste de succes în Cannes. „Leul de bronz” e pomenit atât pe site-ul *Fire*, cât și în diverse articole. Pentru Lars, *Fire* era totul: conform informațiilor de pe Google, Lars trăia doar pentru firma lui. Heidi găsește și o mulțime de referințe despre alți Lars Sundin în Suedia și Norvegia. Cine te-a ucis și de ce? se întreabă Heidi în lift, în timp ce se uită pe telefon la o poză alb-negru cu un Sundin care zâmbește.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, Heidi se află într-un apartament în zona de est a orașului Helsinki, zâmbind amabil către tânăra stânjenită, îmbrăcată într-o bluză albă strânsă pe corp și o pereche de blugi negri stretch. Sub bluză, sânii ei arată nefiresc de mari și fermi. Fata are un aer de adolescentă distratată. Poate e din cauza stratului gros de fond de ten portocaliu pe care nu l-a întins cum trebuie. Gâtul ei e mult mai alb decât fața. Heidi nu înțelege de ce femeile frumoase natural aleg să se transforme, ajungând să arate hidos.

Jenna o invită pe Heidi în apartament.

— Ai anunțat că nu te simți bine. Ești în regulă? începe Heidi.

Jenna dă ușor din cap. Heidi înțelege imediat că fata nu e câtuși de puțin bolnavă. Obține rapid informațiile necesare de la Jenna. Răspunsurile sunt atât de clare și concordante, încât Heidi se gândește inevitabil că Jenna s-a pregătit din timp să pară neutră, să aibă o atitudine indiferentă.

— Prin urmare, ai luat un taxi dimineața devreme de la Teatteri până la apartamentul lui Lars? întreabă Heidi, citind răspunsurile Jennei, pe care și le notase.

— Da.

— Pe la ora două?

— Da.

— În ce stare erai, îți amintești totul?

Jenna ridică din umeri stânjenită.

— Mai vrei să adaugi ceva, ca să evităm mai târziu surprizele neplăcute? întreabă Heidi și o privește pe Jenna în ochi.

Heidi se hotărăște să nu întrebe ce căuta tânăra Jenna noaptea în compania lui Lars Sundin. De ce nu ieșea cu oameni de vârsta ei? În schimb, Heidi forțează un zâmbet ca să sugereze că există o înțelegere reciprocă între femei. O

observă pe Jenna în tăcere, sperând că aceasta va simți că e datoria ei să spună ceva în cele din urmă. Dar Jenna nu zice nimic și se uită ori la Heidi, ori în colțul bucătăriei micuțe din garsonieră.

Pentru o fracțiune de secundă, Jenna pare să ezite. Dă să spună ceva, dar se oprește; asemenea unui peștișor auriu.

— Ah, la naiba! izbucnește ea în cele din urmă, aruncând o privire neliniștită în jur.

Apoi continuă în șoaptă:

— Întreaga seară a fost cumva așa de groaznică. La restaurantul Klippan am fost trei fete, eu și încă două. Apoi Lars, Elias și Jaakko. În timpul serii m-am simțit ca și cum eram acolo doar ca un soi de divertisment. Mi-am dat seama de situație, dar tot am dat-o în bară. Am început să mă simt bine. Chiar mă enervează faptul că m-am dus acasă cu boșorogul ăla. Când m-am trezit dimineața devreme, l-am auzit pe Lars vorbind la telefon, apoi a plecat, explică Jenna, părând într-adevăr plină de regrete. Nenorocitul ăla mi-a făcut poze în timp ce eram leșinată.

— Oh! exclamă Heidi și o privește diferit pe Jenna.

— Îți amintești numele celorlalte fete?

Jenna ridică din sprâncene.

— Alina și, cred, Fanni, dar nu sunt sigură dacă acestea sunt numele lor adevărate.

— Mai e ceva? întreabă Heidi, iar Jenna își închide ochii pentru o clipă.

— Pe la cinci dimineața m-am dus la toaletă, l-am auzit pe Lars vorbind la telefon și cred că am zărit pe cineva în curte, de parcă îl aștepta acolo.

— Unde anume? întreabă Heidi.

— Păi, am văzut pe cineva de la fereastră acolo în curte, răspunde Jenna. Apoi, când m-am dus la

bucătărie, Lars dispăruse deja, zice Jenna și apoi tace.

— Cum arăta acea persoană? Bărbat, femeie? Înalt, scund? întreabă Heidi.

— Nu pot spune cu exactitate, zâmbește Jenna jenată. Mă simțeam atât de rău după toate cele întâmplate, încât nu știu. Hei, ia stai puțin!

Jenna caută o poză în telefon. E selfie-ul făcut la fereastră.

— Mi-am făcut un selfie atunci, râde ea stânjenită, deși acum pare vizibil panicată.

Heidi nu mai acordă nicio atenție Jennei sau sentimentelor acesteia. Curioasă, încearcă să mărească fotografia ca să vadă ce se află în fundal, în spatele umărului drept al Jennei. În fotografie se vede un copac, iar lângă copac ceva întunecat. Imaginea este foarte neclară, e făcută cu lumina în fundal, dar reprezintă un indiciu. Lângă trunchiul copacului se poate desluși o siluetă întunecată.

— Și dacă tipul m-a văzut? întreabă apoi Jenna. Dacă crede că l-am zărit și vrea să mă omoare și pe mine?

— Mă îndoiesc, afirmă Heidi, deși nu e sigură.

Încă nu au aflat nimic despre persoana căutată.

— Ai aici numărul meu, mă poți suna oricând, spune Heidi și îi dă Jennei cartea de vizită. Mulțumesc! adaugă Heidi, pentru prima dată cu sinceritate.

Vineri, 28 iunie / Hartola

Saana e din nou pe Twitter.

> Informații Poliție... @informațiipoliție. 27.6.2019
> Bărbat de vârstă mijlocie, găsit mort în Helsinki

Saana parcurge și alte titluri, dar anunțul decesului îi stârnește atenția într-un mod diferit. Cu un clic, Saana deschide tweetul. Linkul se conectează la un buletin informativ mai lung.

> Un bărbat de vârstă mijlocie a fost găsit mort în Helsinki pe 27 iunie 2019. Trupul a fost descoperit la Poarta Regelui din Suomenlinna. Bărbatul este un finlandez de aproximativ 60 de ani. Înălțime 183 cm, slab, păr blond. Poliția face apel la martorii oculari. Informațiile pot fi transmise telefonic la 0800900333 sau prin e-mail: rikosvihje.krp@poliisi.fi cu subiectul „Decedatul de la Poarta Regelui".

Saana închide aplicația Twitter și are de gând să verifice feed-ul Insta, când pe ecran apare o notificare pentru un nou e-mail:

> <raija.oras@poliisi.fi>
> Bună ziua,
> Am transmis cererea dumneavoastră către biroul INI din Mikkeli.
> Numai bine,
> Raija Oras

Saana citește mesajul de câteva ori și se întreabă ce să facă. Ce ar face detectivul ei favorit, Harry Hole? Hole ar bea whisky și, cu mintea începțoșată de băutură, ar înțelege ceva din tot ce s-a aflat în acest răstimp sub nasul lui. Saana urăște whisky-ul și încă n-a ajuns suficient de departe cu investigația ca să facă o presupunere. N-a descoperit nimic, nu bănuiește pe nimeni.

Saana își aduce aminte că a citit că, surprinzător, ucigașul e descoperit printre apropiații victimei, adesea soțul sau un membru al familiei. Motivul cel mai des întâlnit îl reprezintă dragostea sau gelozia. Momentan, tot ce contează e să obțină cât mai multe informații despre victimă și despre relațiile victimei cu ceilalți. Abia apoi va putea trage unele concluzii.

După spusele mătușii Saanei, părinții Helenei încă locuiesc în Hartola și dețin ferma de căpșune. Saana trimite un mesaj la serviciul telefonic – „TOIVIO HILKKA HARTOLA” – și primește rapid un răspuns cu datele de contact ale mamei Helenei. În timp ce se pregătea să o sune, telefonul începe să țârâie. Pe ecran apare un număr necunoscut.

— Saana, răspunde ea și așteaptă.

— Inspectorul Salminen de la poliția Mikkeli, bună ziua, spune o voce, iar Saana e surprinsă.

— Bună ziua! zice ea cu oarecare ezitare.

— Ați întrebat despre cazul vechi din Hartola, cel din anii 1980.

— Da, am întrebat pentru că aș vrea să parcurg vechiul dosar al anchetei, spune Saana cu entuziasm.

Nu-i vine să creadă că cei din INI au contactat-o personal.

— Cazul a fost într-adevăr investigat de noi, afirmă pe scurt Salminen.

— Aș putea obține documentele ca să le citesc? Vechiul caz mă interesează fiindcă... sau, de fapt, cazul mă interesează și aș vrea să citesc acele documente, se bâlbâie ea.

Nu știe cum ar trebui să vorbească cu membrii INI.

— Informațiile despre caz sunt confidențiale deoarece cazul este încă nerezolvat.

— Confidențiale? se asigură ea că a auzit bine.

Presupunea că toate cazurile expirau după câteva decenii și că, după aceea, informațiile erau automat disponibile pentru toată lumea. Reprezentantul INI îi spune că un caz nerezolvat ca acesta complică lucrurile. Pentru că ancheta e în desfășurare, documentele sunt confidențiale. Cât timp ancheta este în derulare, nimic nu poate fi făcut public.

— Dar, desigur, nimeni nu mai cercetează un caz atât de vechi, nu-i așa? întreabă Saana.

— Cazul este confidențial, deși nu este investigat activ. Ancheta a fost suspendată. Pentru ca un caz vechi să fie redeschis într-o investigație activă, e nevoie de noi dovezi sau dovezi circumstanțiale convingătoare, îi spune bărbatul, apoi tace.

Saana nu știe ce să zică, așa că tace pentru câteva momente.

— Apar vreodată dovezi noi în astfel de cazuri vechi?

— În primul rând, după atâtea decenii, probabil că orice dovadă s-a pierdut deja, așadar rar se întâmplă să apară noi indicii sau martori, explică Salminen. Desigur, mai sunt și excepții.

Saana așteaptă să audă un „în al doilea rând”, dar în zadar.

— Nu sunt suficiente zvonurile localnicilor pentru a redeschide cazul? întreabă Saana. Dacă, să zicem, jumătate dintre localnicii din Hartola

cred că cineva a ucis-o pe fată, poliția nu e interesată?

— Suntem la curent cu zvonurile din acea perioadă, dar asta nu este îndeajuns pentru a rezolva cazul. E nevoie de mai mult, măcar de dovezi circumstanțiale.

Saana e nedumerită. Îi mulțumește bărbatului pentru apel, deși în minte îi vin multe întrebări deodată. Cei din INI n-au rezolvat încă moartea Helenei! De ce a fost suspendată ancheta inițială?

După acest apel, informațiile disparate par să capete o nouă ordine în mintea Saanei. Dacă ancheta poliției nu a fost închisă și nu a fost niciodată înregistrată oficial ca sinucidere sau accident, trebuie să fi fost ceva foarte dubios în legătură cu moartea Helenei. Asta face povestea și mai interesantă. Poate că, într-adevăr, e vorba de o crimă nerezolvată.

Sâmbătă, 29 iunie / Helsinki

Heidi deschide frigiderul de la serviciu. Este gol. Doar o cutie de lapte pentru cafea, deschisă și pe jumătate goală. Heidi miroase laptele. Nu pare alterat. În timp ce cafeaua picură din aparat, Heidi își caută cana Simpsons pe raftul pentru uscat vasele. Uneori, dacă are noroc, îngrijitorul de noapte îi ia cana de pe birou și o spală. O observă. E spălată și uscată. Heidi îi mulțumește în gând îngrijitorului. Își umple cana cu cafea. Un strop de lapte și apoi înapoi la lucru.

Jan o salută pe Heidi din spatele monitorului. Saki e și el la birou. Noul caz îi obsedează pe toți. Heidi nici măcar nu știe dacă, peste noapte, Saki s-a dus acasă.

Heidi lucrează întotdeauna mai eficient când se simte constrânsă de termene. E competentă și deloc arogantă. Niciodată n-a simțit că lucrează pentru șeful ei. Ea slujește interesele victimei și pe cele ale rudelor. Vrea să facă lumină și să le aducă liniștea.

— Să mai trecem o dată prin raportul lui Syvä-Joki, începe Jan și aruncă un vraf de hârtii pe masa din sala de conferințe.

Heidi parcurge raportul de autopsie, iar Jan punctează cu voce tare elementele principalele.

— Cauza morții lui Lars este înecul. Victima a fost imobilizată cumva, Syvä-Joki crede că probabil cu un șoc electric. Estimează că între momentul însemnării și cel al morții a trecut cel mult o oră. În afară de însemnul ars, ucigașul nu

a lăsat nicio urmă. Unghiile lui Lars sunt curate. Locul descoperirii cadavrului e curat, fără alte indicii. Cineva a făcut o treabă strașnică, spune Jan.

— Alte dovezi? întreabă Saki.

— Avem o fotografie neclară a cuiva în curtea casei victimei. Jenna, persoana care se presupune că l-a văzut ultima dată pe Lars în viață, și-a făcut un selfie în care se vede ceva în fundal, spune Heidi.

— Am reușit să le contactăm pe celelalte două fete din grup? întreabă Jan, iar Heidi încuviințează.

— Poliția din Helsinki le-a interogat pe fete, ambele și-au continuat seara împreună: mai întâi în Skohan, un club de noapte, iar când s-a închis, au mers la McDonald's în mallul Forum. Camerele de supraveghere din Forum și din garderoba de la Shokan confirmă declarațiile. Fetele de 19 ani fuseseră invitate de Elias Korhonen și, judecând după comentariile lor, una dintre ele, Alina Krohn, se vede neoficial cu acest Korhonen de ceva vreme. S-au întâlnit pe Tinder, iar fetele nu au știat nimic despre viața lui Korhonen sau despre evenimentele din acea seară. Fanni a fost prezentă în calitate de prietenă a Alinei.

— Am verificat înregistrările telefonice, începe Saki când consideră că Heidi a terminat. Doar un singur număr este înregistrat pe numele lui Lars. Printre mesajele lui, am găsit un mesaj multimedia, spune Saki și i-l arată. Seamănă cu niște oase, un fel de coroană sau o coroană făcută din oase.

Jan aprobă din cap.

— Sundin a primit un apel de la același număr, durata convorbirii a fost de aproximativ un minut.

— În sfârșit, o descoperire importantă. Avem informații despre număr? întreabă Jan.

— E preplătit, a apelat o dată din raza antenei din Suomenlinna, dar apoi n-a mai fost folosit. L-am pus deja sub supraveghere. O să putem urmări apelurile dacă persoana care a sunat decide să mai folosească cartela SIM.

— Știm de unde a fost cumpărată cartela SIM? Erau camere de supraveghere în magazin? întreabă Jan nerăbdător.

— Verificăm înregistrările de pe camerele de supraveghere, se pare că a fost cumpărată de la magazinul R-kioski din gară.

— Presupun că ucigașul a pus pe altcineva să o cumpere.

— Avem un oarecare parcurs al serii lui Lars până când și-a părăsit apartamentul, după cinci dimineața. Momentan, trebuie să aflăm unde a fost ucis. Tehnicienii criminaliști sunt siguri că era deja mort când a fost adus la Poarta Regelui.

— Apropo, e destul de tânără, întrerupe Heidi tăcerea care se lăsase. Fata aceea, Jenna. Prea tânără pentru Lars, după părerea mea, adaugă ea, chiar dacă nimeni nu a întrebat-o. Se bănuiește că Lars avea numeroși dușmani, și bărbați, și femei. Colegii săi spun că lumea fie îi detestă, fie îi adoră pe cei din publicitate, dar majoritatea îi urăsc. Mi-e greu să nu fiu de acord, cel puțin dacă mă gândesc la Jaakko Lahti, zice ea, iar Jan o privește dezaprobator.

— Avem un decedat, un însemn ars pe piele și o poză cu o coroană din oase, dar nu avem niciun motiv. Ce l-a făcut pe criminal să-l ucidă pe Lars? Și cât ne-a luat-o deja înainte? întreabă Jan.

— Acest Elias Korhonen, spune Heidi gânditoare, pare un ticălos. I-am găsit numele în rapoarte pentru trafic de cocaină.

Heidi citise cu interes rapoartele Agenției antidrog din Helsinki; găsise doar un comentariu care sugera că un bărbat pe nume Elias Korhonen era un *traficant mărunt*. Un consumator ocazional, care cunoaște mulți oameni, dar care vinde doar unui cerc apropiat. După ce a terminat cu rapoartele, s-a ivit o întrebare care nu-i dădea pace. Dacă Elias e într-adevăr doar un traficant mărunt, cine e șeful? Inițial, Elias a fost asociat cu un cartel de dealeri ruso-finlandezi care vindeau unor clienți de lux, dar numele lui a apărut recent lângă cuvintele *altă entitate.* Cantitatea introdusă de grupare în țară indică o rețea internațională, cartelul fiind activ. În urmă cu doi ani, un ofițer sub acoperire s-a infiltrat în grupare, dar dovezi solide și informații precise despre ierarhia grupului, de pildă, sunt încă surprinzător de puține.

Heidi a asimilat multe informații în anii petrecuți în echipa de criminalistică din cadrul INI. Una dintre cele mai importante concluzii – nimic nu este niciodată exact ceea ce pare. De ce nu progresează ancheta privind narcoticele, deși e în desfășurare deja de ani de zile? De ce cele trei operațiuni sub acoperire, menționate în raport, s-au încheiat fără succes? Heidi știe că face o generalizare radicală, dar ritmul lent al investigației poate indica o scurgere de informații. Fie ofițerul sub acoperire a fost deconspirat, fie ceva e în neregulă în ancheta poliției. Totul e posibil, mai ales când vine vorba de Divizia narcotice.

Heidi n-ar lucra pentru Divizia narcotice pentru nimic în lume. Întreaga lume interlopă a drogurilor tari, de la investigație până la munca în teren, este în continuă schimbare. Limitele se estompează, treaba necesită o abordare total diferită față de cea a Diviziei omucideri.

Utilizatori, dealeri, furnizori, cărăuși. Limitele pot fi atât de neclare, încât nimeni nu știe cine e cel bun și cine e cel rău.

Heidi consideră că Elias este singurul care a ascuns ceva în timpul scurtelor interogatorii de la *Fire*. Heidi știe că-i recunoaște pe mincinoși în 99% din cazuri. Acest talent e folositor la serviciu, dar nu neapărat în viața privată. Jan i-a dat porecla *scaner* datorită acestei abilități excepționale.

— Aș vrea să stau din nou de vorbă cu Korhonen, spune Heidi, iar Jan încuviințează.

Saki și Jan rămân să caute pe Google coroane din oase, în timp ce Heidi intră în încăperea pentru interogatorii ca să dea un telefon.

— Alo! răspunde Elias, iar Heidi se dezmeticește.

— Sunt Heidi de la Divizia omucideri.

Elias începe să vorbească înainte ca Heidi să apuce să întrebe ceva.

— Ar fi trebuit să vă spun despre cearta dintre mine și Lars, spune el, părând sincer. Ne-am certat pentru că Lars voia să o ia pe Jenna cu el. Am încercat să o opresc, dar Jenna nu a fost de acord.

Heidi nu zice nimic. Se întreabă care e motivul îngrijorării bruște a lui Elias.

— Cearta a avut vreo legătură cu drogurile? întreabă ea, reușind să-l ia prin surprindere. Știm că vindeți cantități mici.

Elias se adună repede.

— Doar pentru uz recreațional, Jenna nu are nimic de-a face cu asta. Jenna este verișoara mea. De fapt, sunt oarecum răspunzător pentru ea.

— Lars folosea droguri ocazional? întreabă Heidi și aproape că aude cum i se învârt rotițele în minte.

— Da, dar numai cantități mici, în scop recreațional. Însă dacă Lars a trăit toată viața așa cum a făcut-o în ultimii câțiva ani, pun pariu că avea câteva secrete, continuă Elias.

Heidi îl lasă pe Elias să se elibereze, încheind apelul. Are nevoie de mâncare ca să gândească, așa că scoate o caserolă din geantă. Salată de quinoa și două ouă fierte. O dietă bună, nutritivă îi dă un sentiment de control asupra haosului vieții profesionale. Lucrurile par mereu să-și urmeze cursul și, deși reușește să rezolve o crimă, următoarea o așteaptă întotdeauna după colț. Heidi termină salata în timp record și regretă că n-a făcut o porție mai mare. Rezolvarea unei crime violente, premeditate îi stârnește foamea.

După ce a mâncat, Heidi revine la caz. Intuiția îi spune că personalul de la *Fire* probabil că n-are nimic de-a face cu moartea violentă a lui Lars. Acum, următoarele întrebări ar fi: Ce se află în spatele unui om de publicitate? Ce se află în spatele acestei crime? Din câte își dă Heidi seama, motivul ucigașului e un amestec de pedeapsă, răzbunare și dreptate. Cu cât se gândește mai mult, cu atât e mai convinsă că Lars, care a dus o viață de lux, a fost tras la răspundere pentru faptele sale. Dar ce fel de fapte? Heidi e sigură că ceva din trecutul lui Lars reprezintă cheia anchetei. Și, dacă are dreptate, cu siguranță e ceva mult mai rău decât o neînțelegere în universul meschin și ahtiat după bani al lumii publicității din Helsinki.

Duminică, 30 iunie / Hartola

Saana simte o neliniște interioară. Deja de două zile se gândește cum să explice că și-ar dori s-o cunoască mai bine pe Helena.

Știe că va trebui să sune mai întâi, nu poate să-și facă pur și simplu apariția la familia care își pierduse fiica în mod tragic acum treizeci de ani. În cele din urmă, Saana renunță la toate frazele pregătite și apasă tasta de apel. Acum nu mai există cale de întoarcere. Telefonul sună de mai multe ori, iar în cele din urmă răspunde vocea blândă a unei femei.

— Hilkka Toivio.

Saana se recomandă și explică de ce a apelat-o. Este interesată de povestea Helenei. Inițial, femeia de la celălalt capăt tace, dar după câteva clipe începe să vorbească.

— A trecut atât de mult de la moartea Helenei, încât amintirile devin din ce în ce mai estompate. Totuși, n-aș vrea să le pierd, spune femeia, cu o voce tristă. Poți să treci pe la noi.

Patruzeci de minute mai târziu, Saana intră cu bicicleta în curtea din fața casei familiei Toivio.

Mama Helenei este o doamnă cu suflet cald, care pare să fi îmbătrânit natural și cu demnitate. E tunsă scurt. De ce toate femeile finlandeze de peste cincizeci de ani își tund mereu părul scurt? se întreabă Saana. Dacă trece de șaizeci de ani, o să-și lase părul cărunt să crească cât mai lung.

Saana îi zâmbește timid mamei Helenei și intră în hol. Nu știe ce să spună, așa că se decide să înceapă prin a-i mulțumi.

— Mulțumesc că m-ați primit!

Hilkka o poftește pe Saana să o urmeze.

— Am făcut cafea și am scos o tartă din congelator, spune Hilkka.

Saana are impresia că femeia e de fapt încântată să aibă musafiri.

— E cu fructe de vara trecută, așa că trebuie să o mâncăm. Curând o să strângem noua recoltă, zice Hilkka și o îndeamnă pe Saana să ia loc pe canapea.

Cestile de cafea și tarta cu rubarbă și căpșune se află deja pe măsuța de cafea. Saana vede laptele pe masă și decide, din politețe, să nu spună că ar prefera lapte de ovăz.

Saana se gândește cum să înceapă. Ar dori să obțină o descriere generală a Helenei. Să audă povești despre ea, ceva de care să se agațe. Poate găsește indicii că vinovatul s-ar afla în cercul apropiat. Hotărăște să nu spună nimic, sperând ca mama Helenei să deschidă discuția.

Hilkka începe să-i povestească despre copilăria și micile realizări ale Helenei. Relatarea îmbârligată despre notele și aptitudinile școlare ale Helenei e cam prea detaliată, dar Saana o lasă pe mama fetei să vorbească și să rememoreze. Judecând după expresia feței, încă este mândră de fiica sa. Saana încuviințează pentru a arăta că ascultă, în timp ce mai ia o felie din tarta delicioasă. Îi amintește de casa bunicii ei.

— Te rog, servește-te, mă bucur că îți place! spune Hilkka, apoi continuă să-i vorbească despre poeziile încântătoare pe care Helena obișnuia să le scrie.

— Helena citea mult. Chiar de la vârstă fragedă.

— Deci avea un suflet de poetă, zâmbește Saana. Ați păstrat poeziile Helenei?

— Acum că mă întrebi, cred că da. Helena a participat cu conștiinciozitate la cursurile de artă de la școală și apoi la concursul de poezie organizat de ziarul din Hartola. S-ar putea să am chiar acea poezie. Ziarul a publicat toate versurile trimise.

— Ar fi grozav dacă ați putea să o găsiți, zice Saana și se apleacă spre ceașca de cafea.

Mama Helenei se îndreaptă spre sertarele de jos ale unei biblioteci uriașe și scoate repede un album de fotografii gros și închis la culoare. Răsfoiește paginile și zâmbește din când în când. Ce amintiri trebuie să-i aducă aceste poze! În cele din urmă se oprește asupra unei pagini dintr-un ziar și îi pune Saanei albumul în brațe.

— Iat-o! Poezia Helenei a fost publicată în august 1989, cu puțin timp înainte de... însă nu a primit niciodată feedback despre poezie și nu a câștigat niciun premiu în competiție. Eu am lăudat-o foarte mult, dar nu i-au plăcut aprecierile mele. Poate că a sperat în secret ca talentul să-i fie descoperit, dar Hartola nu e mediul potrivit pentru sufletele sensibile.

Saana zâmbește la abilitatea femeii de a vedea cât de mică e Hartola. Totuși, femeia este un adevărat cetățean, cu trup și suflet. Saana se uită la fragmentul decupat din ziar. În mijlocul paginii din dreapta e o ramă stilizată în care scrie:

Recolta concursului de poezie – Helena Toivio
Pădurea e împodobită atât de frumos,
încât ne îndepărtează privirea
de la ce ar trebui să vedem dincolo de frumusețe.
Vuietul repezișului acoperă toate sunetele
pe care ar trebui să le auzim.

— E o poezie minunată, nu-i așa? spune Hilkka zâmbind.

Saana nu poate spune nimic. Pare sumbru și chiar straniu că ceea ce avea să fie ultima poezie a fetei se referă tocmai la repezișul unde, într-un final, a fost găsită înecată.

— Poezia pare să sugereze că Helena aflase ceva ce nu ar fi trebuit să știe, răspunde Saana, uitându-se în continuare la poezie. Aveți idee despre ce ar fi fost vorba?

Hilkka o privește puțin jignită.

— Helena a fost o fată bună și cuminte. N-a existat nimic de ascuns în viața ei, iar dacă ar fi fost, mi-ar fi spus, zice Hilkka Toivio.

Saana înțelege că ar fi mai bine să treacă la următoarea întrebare.

— Din moment ce îi plăcea să scrie, vă amintiți dacă ținea un jurnal? întreabă Saana, uitându-se la fragmentele decupate din ziar.

— Da, Helena avea jurnale. Când ancheta a fost demarată, poliția a luat totul. Nu le-am primit niciodată înapoi.

Saana o privește compătimitor.

— Pierderea propriului copil e ceva ce n-aș dori nimănui. Cea mai profundă tristețe, care nu dispare niciodată. Nu prea pot să explic, dar până la urmă a trebuit să aleg. Să trăiesc în prezent. Nu mă pot agăța de trecut, dar încerc să fiu recunoscătoare pentru momentele pe care le-am avut cu Helena. Dacă n-aș fi putut să mă desprind nici măcar un pic de gândul la fiica mea, la fel de bine aș fi putut să mor și eu. Nu vom reuși să mai facem nimic în această viață dacă ne îngropăm în tristețe. În cele din urmă, am primit un soi de liniște de la Dumnezeu, spune ea.

Saana o ascultă în liniște. Nu-și poate imagina cum s-ar simți dacă și-ar pierde propria fiică.

Poate ar înțelege durerea pierderii doar dacă ar avea copii.

— Poate mai găsesc câteva dintre lucrurile Helenei, spune Hilkka și pune albumul în poala Saanei.

Saana îl așază pe măsuța de cafea și se uită în jur. Totul este îngrijit și ordonat – mult prea rustic pentru ea, dar în ton cu atmosfera de la fermă. Imagini cu îngeri, broderii, cruci de lemn și o Biblie mare lângă o lumânare. Pe raftul de cărți sunt multe fotografii înrămate. Saana se apropie pentru a arunca o privire mai atentă. Fotografii de la nunta părinților Helenei alături de bunicii ei, iar ultima dintre ele pare că este o poză făcută la confirmarea Helenei. Imaginea înfățișează o fată tânără, care zâmbește timid pentru fotograf și care ține în mână un trandafir roșu-închis. Saana ridică fotografia.

— Helena mea frumoasă, spune o voce blândă în spatele ei.

Saana dă din cap și se întoarce spre bătrână. Femeia ține în brațe o cutie de pantofi prăfuită. Pe o laterală a cutiei se află o etichetă, „Marochinăria Hartola".

— Am găsit câteva fotografii.

Saana ia cutia de pantofi. Capacul cutiei are câteva urme curate, ici și colo, în stratul de praf. Se pare că femeia a șters-o cu mâneca.

— Îmi dați voie să le fotografiez cu telefonul? întreabă Saana nerăbdătoare.

— Desigur, spune mama Helenei, mulțumită că femeia necunoscută e interesată de toată tristețea și pierderile pe care le suferise, chiar și după toți acești ani.

Saana se așază să examineze conținutul cutiei și fotografiază pozele vechi din școală. Aceeași profesoară apare în cadre din ani diferiți. Saana

se întreabă dacă ar mai fi posibil să ia legătura cu profesoara.

— La ce școala a mers Helena? întreabă Saana, în timp ce se uită la poză.

— Școala gimnazială din Hartola. Helena era bună la învățătură. O elevă iubită.

— Și aceasta a fost profesoara ei? întreabă Saana, gândindu-se dacă ar conta descrierea Helenei, făcută de către profesoară.

— Leena Lehtonen, profesoară și directoarea școlii, confirmă mama Helenei. S-a pensionat. Locuiește încă aici, în Kaikulanmäki.

— Mulțumesc! spune Saana, apoi notează numele și se ridică să plece. Oare aș putea vorbi și cu tatăl Helenei? întreabă ea, chiar dacă cererea o tulbură în același timp.

Femeia se oprește pentru o clipă și apoi o privește în ochi pe Saana.

— E un om bun, dar prea vorbăreț din fire, spune mama Helenei, iar Saana înțelege.

Nu avea cum să sape prea adânc sau să tragă pe cineva de limbă.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, pentru tot! O să fiți prima care află dacă aflu ceva, spune Saana și speră că recunoștința ei pare sinceră.

— Cu plăcere, spune femeia. Mult noroc! Însă, dacă afli ceva care schimbă ce mi s-a spus până acum, nu sunt sigură că mai vreau să știu. Pare mai simplu așa. Helena se odihnește în pace, iar de-a lungul anilor am reușit să-mi construiesc propria imagine despre ce s-a întâmplat. Helena e în rai. Nimic nou nu poate schimba asta.

— Mă întrebam dacă să îndrăznesc, dar o să întreb oricum, zice Saana, în timp ce se încalță în hol. Ce credeți că s-a întâmplat?

Saana ridică capul și se uită timid în ochii femeii, dar încurajator.

Pentru o clipă, Hilkka se uită în jos la propriile mâini.

— A fost un accident, spune ea încet. În tot acest timp, am crezut că moartea Helenei a fost un accident trist. Veți întâlni oameni care vă vor spune că Helena s-a înecat în mod intenționat. Dar cred că mi-am cunoscut suficient de bine fiica, iar personalitatea ei nu avea nicio tendință de autodistrugere. A fost pur și simplu un accident nefericit.

Saana dă din cap în tăcere. Apoi, într-un impuls de moment, Saana o îmbrățișează, deși nici măcar nu e genul care ar face așa ceva.

Hartola

Vara, 1989

Când Helena nu era obligată de părinți să muncească la câmp sau să vândă căpșune la tarabă, petrecea mult timp în bibliotecă. Citea fabule vechi, citea despre scriitori și muzicieni care au murit timpuriu. Devora poeziile lui Arthur Rimbaud, poveștile de dragoste și pe cele despre destine tragice. Cu ajutorul cărților, călătorea în ținuturi îndepărtate, pătrundea în mintea diferitelor personaje, în gândurile și în sentimentele lor. Dragoste pătimașă, pasiuni mistuitoare, ură clocotitoare, invidie, melancolie, moarte, rușine, tristețe, bucurie, distracție și emoție. Helena era întotdeauna dezamăgită când revenea în prezent, în camera ei sau pe scaunul incomod proiectat de Alvar Aalto, din biblioteca Hartola. Dar avea un plan. Imediat ce va împlini 18 ani, urma să plece din Hartola la Jyväskylä, la Helsinki, în America – în lume.

În fundal, la radio se auzea lambada, iar Helena se uita din nou în oglindă, din care o privea o tânără fată „în pragul pubertății", așa cum spuneau toate cărțile despre acest subiect. Șoldurile începuseră să i se lățească, pielea îi devenise mai gras și menstruația îi venise deja de câțiva ani. Dar cea mai vizibilă schimbare erau sânii ei. Două merișoare sfioase, care își făcuseră apariția pe

nesimțite – și totuși, mult mai târziu față de multe dintre prietenele ei.

De îndată ce i-au apărut sânii, multe lucruri s-au schimbat. Helena observase privirile iscoditoare ale oamenilor chiar și atunci când mergea cu părinții ei la biserică, duminica. Mama nu avusese timp să-i cumpere sutien, iar Helena constatase că stătea aplecată ca să-și ferească pieptul de privirile indiscrete. Ca să fie lăsată în pace. Cu toate acestea, bătrânii și tinerii, deopotrivă, se uitau mereu după ea.

Sezonul căpșunelor începea întotdeauna în iulie. Helena își petrecuse primele zile în spatele tarabei cu căpșune, gândindu-se la tabăra de confirmare din acea vară. Se întreba cum ar putea să-i facă pe părinții ei să le crească încrederea în ea, în timp ce imaginația îi zburda mai departe spre libertate. Dacă zvonurile de la școală și din revistele Suosikki *despre aventurile din tabăra de confirmare erau adevărate, s-ar îndrăgosti nebunește, s-ar îmbăta, ar lua-o razna, ar sta trează toată noaptea, ar fuma țigări, și-ar tapa părul, s-ar machia și ar râde isteric. Tot ceea ce nu încercase niciodată.*

Când mașina străină a parcat din nou în fața magazinului, Helena s-a făcut că nu observă. Rearanja lădițele cu căpșune în timp ce se uita pe furiș cum un bărbat coboară din mașină. Purta o haină lungă, ciudată. După ce bărbatul s-a făcut nevăzut în magazin, Helena a început să foiască neliniștită lădițele ca să se afle în treabă. Nu putea să se mai gândească la tabăra de confirmare. Când bărbatul apăru brusc în fața tarabei, Helena tresări.

Helena se uita la bărbat, iar bărbatul la Helena. Era exact ca și cum i-ar fi citit pe loc gândurile. Bărbatul observase schimbările clocotind în ea.

Văzuse dorințele ascunse ale Helenei, temerile ei cele mai profunde și întrebările fără răspuns. Bărbatul s-a uitat adânc în ochii ei și a văzut foamea și curiozitatea ei. Fascinația pentru fructul oprit. „Să nu ai încredere în străini", „Ferește-te de oamenii care zâmbesc fără motiv", „Stai de vorbă numai cu cei care cred în Dumnezeu", o avertizase mama. Însă astăzi, în acest moment trecător, acest bărbat necunoscut, fără de Dumnezeu, zâmbitor, și-a dat seama numaidecât că Helena era gata să încalce toate regulile.

Duminică, 30 iunie / Helsinki

Jan și tatăl lui iau prânzul la restaurantul Lehtovaara. De obicei, iau prânzul împreună o dată pe lună. Jan nu mai ține minte a cui a fost ideea. Și-au petrecut dimineața cu mama, apoi au plecat pentru că ea dorea să se odihnească. Jan nu voia ca tatăl lui să mănânce singur la masă. Amândoi au obiceiuri alimentare proaste. Jan mestecă ficatul prăjit. Tatăl lui a terminat deja din farfurie și acum privește afară. Jan își porționează mâncarea și se asigură că fiecare îmbucătură conține atât cartof, cât și ficat prăjt. Tatăl său își șterge gura cu șervețelul de bumbac. După o tăcere îndelungată, tatăl începe să vorbească în fraze scurte.

— Un muscar sur și-a construit cuibul în șopronul de la cabană, spune el, privind undeva în zare.

— Hmm! dă Jan din cap.

E recunoscător că tatăl lui a rupt, în sfârșit, tăcerea apăsătoare.

— Mă întrebam de unde a apărut mizerie pe jos și apoi am văzut cuibul. Sunt opt ouă în cuib.

— O să poată zbura afară odată ce eclozează? întreabă Jan.

— E un gol sub streașină. Aveam de gând să-l astup cu plasă de sârmă, dar n-am mai apucat, zice tatăl său.

Jan nu spune nimic.

Tatăl lui ia paharul și bea apă cu înghițituri zgomotoase.

Jan își schimbă poziția pe scaun și se gândește ce să mai zică.

— Iar acum e un cuib acolo, continuă tatăl lui și își așază pe farfurie furculița și cuțitul. M-am gândit să-l las în pace.

— Mă gândesc că n-au ce căuta acolo, spune Jan, înainte să înfulece ultima bucată de ficat.

— O să fie în regulă, zice tata. N-ar fi cazul să-ți cauți totuși altă profesie? schimbă el subiectul.

Jan mestecă în liniște.

— Nu înțeleg de ce vrei să dai cu piciorul unor oportunități, continuă tatăl lui.

— Salvând viețile oamenilor? Trăgându-i pe țicniți la răspundere pentru faptele lor?

— Îți pui viața în pericol în fiecare zi, când ai putea obține oricând un loc de muncă la birou, ca avocat.

Jan nu e surprins de cuvintele tatălui său. Deja au avut conversația asta de câteva ori.

— N-aș rezista nici măcar o zi.

Vine chelnerul, iar tatăl îi întinde cardul de credit, fără să-și ia ochii de la Jan.

— Nu cred că ai încercat cu adevărat. Pe deasupra, arăți epuizat. Dormi cum trebuie?

Jan se uită tăcut pe fereastră. Nu vrea să continue conversația.

— A fost gustos până s-a terminat, spune tatăl, apoi își pune cardul înapoi în portofel și îl bagă în buzunarul de la piept.

— A fost foarte gustos, mulțumesc! se forțează Jan să spună, deși e supărat.

Tatăl său s-a străduit toată viața să-l ghideze într-o anumită direcție. Chiar și acum, când Jan e deja un adult independent și de succes, la 37 de ani.

Deși e supărat, Jan vrea să-l întrebe cum se descurcă, cum s-a simțit în ultimele săptămâni. Însă întrebarea pur și simplu nu-i iese pe gură.

— Am auzit o privighetoare ieri, spune el în cele din urmă. E o pădurice frumoasă în zona repezișului Vanhankaupunginkoski, o zonă mlăștinoasă chiar înainte de podul din scânduri care duce spre insula Lammassaari. Cântecul păsărilor răsună foarte frumos peste apa din jur.

— Probabil că nu-ți amintești, dar te duceam acolo când erai mic, spune tata și zâmbește.

— O să mai trec pe-acolo, de îndată ce serviciul îmi va permite, zice Jan și se întreabă dacă tatăl lui l-ar putea însoți.

Oare s-ar putea bucura împreună de o plimbare? Jan nu e sigur. Tatăl lui pare obosit și oarecum fragil și îmbătrânit, dincolo de înfățișarea lui severă.

— Da, nu sunt multe zilele în vară când păsările cântă cu adevărat, spune tatăl lui și se ridică, gata să plece.

— Din fericire, mama mai apucă să se bucure de vară, zice Jan și înghite în sec.

Suferința l-a îmbătrânit pe tatăl lui cu câțiva ani, așa i se pare. Se vede clar în lumina restaurantului. Părul de pe tâmple e gri-argintiu și pielea e palidă și translucidă.

— Da, spune tatăl lui și, spre surprinderea lui Jan, îl mângâie pe umăr.

Jan simte cum locul unde tatăl lui l-a atins radiază o căldură ciudată, chiar și după ce ies din restaurant. Nu s-au obișnuit niciodată cu adevărat să se îmbrățișeze sau să se atingă.

Tăcerea domnește în mașină în drum spre Kallio. În felul ei, mama a fost întotdeauna intermediarul între Jan și tatăl lui. Cei doi nu prea sunt în stare să-și vorbească. Jan crede că tatăl lui e probabil mândru de el, dar nu e sigur, pentru că nu i-a spus niciodată nimic. Tatăl lui se concentrează mereu mai mult asupra lucrurilor pe care Jan le-ar putea face mai bine. Probabil că

îi dorește doar binele, speră să nu se mulțumească cu prea puțin în viață.

Tatăl n-a fost de acord niciodată cu cariera pe care a ales-o, dar Jan nici nu are nevoie de susținere. Firea ursuză a tatălui său a ridicat un zid înalt între ei, cu mult timp în urmă. Jan își privește tatăl inexpresiv din fața volanului și se întreabă dacă acest zid funcționează și invers. Poate că, pe neobservate, Jan a ridicat o baricadă între el și ceilalți.

O oră mai târziu, Jan e în fața monitorului și se uită peste imaginile cu coroane pe care i le-a trimis Saki. Tata s-a întors la Terhokoti.

O mulțime de coroane de diferite forme i se perindă prin fața ochilor. Niciuna nu seamănă cu cea găsită pe corpul victimei. Jan nu e sigur dacă e importantă găsirea unei asemănări. Cu toate acestea, caută un model care ar putea să aibă o semnificație, care să-l ajute să continue investigația.

Saki s-a uitat și la modelele de danga. Printre cele mai probabile variante se numără fiarele folosite pentru bovine sau vreo ustensilă fabricată manual. Saki a scos la imprimantă pentru Jan o definiție pentru semnele făcute cu fierul înroșit: „Danga: un text, o imagine sau un logo ce poate fi gravat pe o bucată de fier. De asemenea, la capătul fierului pentru însemnat bovinele se poate prinde o placă gravată, detașabilă. Cel mai adesea se folosesc dangale electrice: 200 W 50 × 25 mm, 300 W 70 × 35 mm, 400 W 75 × 50 mm.” Jan aproximează dimensiunea însemnului cu degetele. E posibil să fi folosit un instrument de 75 × 50 mm. Însă dacă fapta a fost comisă în Suomenlinna, utilizarea unui dispozitiv electric pare improbabilă.

Jan îi cere lui Saki să se intereseze de producătorii de astfel de dispozitive. Puțini fermieri și-ar însemna vitele cu coroane, așa că ar putea exista o comandă specială pe care să o depisteze, cu excepția cazului în care a fost trimisă din străinătate. Desigur, ucigașul ar fi putut să-și fabrice singur fierul de însemnat. Însă dacă acesta ar fi fost încălzit în foc, în apropiere s-ar fi găsit cărbune sau alte asemenea urme.

— Poate ucigașul a folosit un mic arzător? sugerează Saki.

Lui Jan i se pare plauzibil. Fierul ar fi fost ușor de încins cu un arzător pe care bucătarii îl folosesc ca să prepare crème brûlée.

Heidi intră în birou, cu părul încă umed de la duș. Jan presupune că Heidi n-a făcut duș acasă. Cu o astfel de investigație în curs, „acasă” devine un concept străin.

Heidi i-a prezentat deja teoria ei lui Jan. Oare motivul crimei ar putea fi răzbunarea? Trebuie să înceapă de undeva, chiar dacă nu au nicio pistă. Trebuie să fie capabili să vină cu ipoteze, chiar dacă s-ar putea dovedi greșite odată ce dovezile vor începe să apară. Heidi e convinsă că trebuie să examineze mai mult trecutul lui Lars, să caute indicii despre viața lui.

— Dacă ucigașul l-a pedepsit pe Lars pentru acțiunile sale, a durat ceva să cumuleze atâta ură pentru o astfel de crimă. Fapta a fost premeditată. Cel care a comis-o a avut destul timp să o planifice și să o execute meticulos. Crima de la Poarta Regelui e probabil rezultatul multor ani de resentimente, spune Heidi, în timp ce toți privesc tabla aproape goală.

Jan dă ușor din cap, mai degrabă gânditor decât cu convingere.

— Trebuie să împărțim viața lui Lars Sundin în perioade mai scurte, afirmă Jan.

— Hai să facem un târg, sugerează Heidi și ia un mic teanc de documente de pe birou. Saki a scos la imprimantă tot ce se știe despre viața lui Lars Sundin. Mergi acasă. Trebuie să te odihnești. Dar, pentru că te cunosc, știu că n-o să dormi. Citește astea și spune-mi dacă ți se pare ceva ciudat, continuă ea.

Jan ia documentele, zâmbind. Se pare că Heidi ar face orice ca să-i ușureze cumva povara lui Jan. Jan bănuiește că ar putea fi singurul investigator care suportă ca ceilalți să-i vorbească la imperativ. Însă, dacă toată lumea din echipă lucrează pentru binele comun, nu contează cum vorbesc cu el. Conversația este întreruptă când Heidi primește un mesaj.

— Am primit un raport despre o barcă raportată ca fiind furată în Merisatamanranta, portul de agrement al orașului, citește Heidi cu voce tare. O să stau de vorbă cu proprietarul. A raportat că barca a dispărut tocmai în seara dintre miercuri și joi.

— În regulă, afirmă Jan. Criminalul nu a lăsat urme. Echipa de tehnicieni criminaliști nu a găsit niciun indiciu la Poarta Regelui, iar cea mai probabilă ipoteză în acest moment este că ucigașul l-a ținut pe Sundin într-o barcă și l-a mutat doar în ultimul moment, posibil când era deja mort.

Jan se uită la ceas, e aproape ora patru. Cele câteva ore de somn, programul strict de lucru și graba constantă înseamnă că mintea nu-i mai e la fel de ageră ca de obicei. Trebuie să se gândească la altceva. Are nevoie de o schimbare ca să supraviețuiască.

Jan merge cu bicicleta la gară și caută trenul M pe panoul cel mare, dar apoi își amintește că acesta nu mai oprește în această stație. O nouă șosea de

centură și două trenuri, I și P, reprezintă alternativa. „Sunt deja în tren”, îi scrie Jan lui Kaj, apoi închide ochii pentru o clipă.

Când Jan sună la ușă, douăzeci de minute mai târziu, din spatele acesteia răsună țipete fericite de copii. Kaj și Veera au doi copii de grădiniță. Verneri are deja cinci ani, iar Alma doi. Copiii tabără pe el. Îi vine mai ușor să fie cu copiii, e mai direct. Jan îi ciufulește părul lui Verneri și o ridică pe Alma în brațe.

Deși copiii sunt distractivi și plini de energie când se joacă, momentul preferat al lui Jan este acela când cei mici apar în pijamale, îl iau în brațe și îi spun noapte bună. Jan își imaginează cum copiii epuizați sunt puși la culcare în paturile lor și adorm liniștit, cu sunetele conversației adulților din sufragerie în surdină. Cu siguranță e un sentiment reconfortant. Cel puțin așa era pentru Jan când era mic.

Odată ce copiii s-au culcat, prietenii lui Jan sunt din nou doar ai lui. Jan își dă imediat seama din expresiile lui Kaj și Veera că amândoi se întreabă cum să abordeze subiectul despre starea mamei. Își exprimă părerile de rău, iar Jan încuviințează. Nu ar vrea să se gândească la asta chiar acum, în compania prietenilor. Ca un făcut, toți tac. Jan știe că Veera și Kaj îi sunt alături la nevoie și speră că știu că apreciază acest lucru, chiar dacă nu o spune cu voce tare. Îi prinde bine să lase din când în când deoparte munca și familia.

— Și, vreo domnișoară la orizont? îl tachinează Veera.

Au mâncat pe săturate carne de porc, iar acum sorb ghiftuiți un whisky special pe care Kaj l-a primit cadou.

— Nu, spune Jan ca de obicei, terminându-și whisky-ul. Am din nou mult de lucru și alte

chestiuni pe cap. Nu știu când aș putea să mă văd cu cineva. Și apoi mai e și... începe Jan, iar prietenii lui aprobă.

Boala mamei.

— Când am cunoscut-o pe Veera, îmi făceam timp ori de câte ori puteam, indiferent cât de ocupat eram, zâmbește Kaj și o atinge ușor pe Veera pe umeri. Deși acum nu mai înțeleg de ce simțeam nevoia să o văd tot timpul.

Veera îl lovește pe Kaj cu o pernă.

— Prefer să fiu singur decât cu cineva care nu e cu adevărat special, spune Jan și realizează în același timp că acesta este în fapt adevărul.

Cumva nu i-a fost niciodată greu să întâlnească pe cineva. Femeile se pricep să-l găsească, dar în ultima vreme Jan nu a vrut să fie găsit.

Veera îl privește cu curiozitate, de parcă se întreabă dacă să spună sau nu ceva.

— Ai nevoie și de altceva în afară de muncă...

Veera se oprește în mijlocul propoziției. Nu știe cum să vorbească cu Jan despre mama lui.

— Ți-a zis Kaj că am o tipă din cercul meu de prieteni pentru tine?

Veera se ridică de pe canapea și merge în bucătărie să mai aducă de băut.

— Nu am mai vorbit cu ea de câțiva ani, dar mi-a trecut prin minte zilele trecute și m-am gândit că voi doi v-ați potrivi.

Jan se concentrează să arunce o zornăitoare Brio de lemn în coșul de jucării și nu poate vorbi în același timp. Zornăitoarea aterizează în coș, cu un zdrăngănit. În același timp, telefonul scoate un bip. E un mesaj de la Heidi. Jan aruncă o privire pe ecran, dar decide să nu citească mesajul. Dacă ar fi ceva urgent, l-ar suna.

— Îmi pare rău, n-am auzit ce ai zis. Dar dacă încerci din nou să mă combini cu cineva, pur și

simplu nu cred că sunt în stare acum, spune el.

Veera apare din bucătărie și le oferă bărbaților câte o bere IPA, artizanală.

— De data asta vorbesc serios, zice Veera și se așază pe canapea. Situația ta de la serviciu n-o să se schimbe niciodată. Fiecare caz e la fel de important. Hai să batem palma că, dacă nu iese de data asta, recunosc că am greșit și renunț definitiv, îi zâmbește Veera.

Jan zâmbește, prefăcându-se iritat. Ar vrea el să apuce ziua când Veera va recunoaște că s-a înșelat. În același timp, undeva în adâncul sufletului își dă seama că poate are nevoie de asta. De cineva care să-l forțeze să acționeze atunci când el însuși nu mai e în stare. De mai mult de un an, Jan nu se poate concentra pe altceva decât pe munca lui. Își sacrifică propria normalitate ca să vâneze nebuni într-o lume întunecată. E o chemare stranie și singuratică.

În drum spre casă, în trenul P de noapte, care huruie neliniștit, Jan citește în sfârșit mesajul lui Heidi. „Modelul bărcii se potrivește cu cea văzută de un martor ocular. Făptașul a furat ambarcațiunea din portul Kaivopuisto și a dus-o în debarcaderul Suokki din Suomenlinna. Nu sunt camere de supraveghere în apropierea portului, am dat barca în urmărire.” Prin urmare, echipa a stabilit unde și-a petrecut Lars Sundin ultimele două ore. Ucigașul l-a înecat și l-a însemnat cu fierul în barcă. Jan se întreabă ce-ar face dacă ar vrea să scape de barcă. I-ar da foc? Presupune că Saki a verificat dacă Paza de Coastă a înregistrat ceva în apropiere.

Trenul abia a ajuns în Pohjois-Haaga. Jan scoate din geantă teancul de hârtii de la Heidi. Pe prima pagină scrie *Viața și faptele lui Lars Sundin*. Talentul lui Saki de a strecura un pic de umor à la

John Irving, chiar și într-o situație sumbră, îl face pe Jan să zâmbească.

Afară începe să plouă ușor. În tren e cald. Vagonul aproape pustiu răsună de hărmălaia unui grup de turiști spanioli. Tinerii din jur se îndreaptă spre barurile din centru, plini de entuziasm, însă Jan stă în tren și răsfoiește paginile vieții unui decedat.

Născut în Jyväskylä. A terminat liceul din Jyväskylä, studii de artă în străinătate, studii neterminate la Hanken. Se pare că încă din acea perioadă Lars a început să lucreze pentru diverse agenții de publicitate. Jan răsfoiește hârtiile. Nimic special nu-i atrage atenția. Poate și asta spune ceva. Oare omul are secrete pe care încă nu le-au descoperit, care nu sunt trecute negru pe alb?

Trenul se oprește, iar Jan pune hârtiile înapoi în geantă. Urmărește fluxul de oameni care își continuă drumul de la gară spre diferite destinații. Jan își ia bicicleta și se duce acasă. Doar mobilierul îl așteaptă în apartamentul gol și liniștit.

Duminică, 30 iunie / Helsinki

Heidi își mănâncă înghețata de ciocolată. Un grup de motocicliști în jachete negre de piele s-a adunat lângă cafeneaua Mutteri, și toate mesele și scaunele sunt ocupate. Seara de duminică e plăcut de caldă, iar investigația face progrese. Au aflat în final un mic detaliu: ucigașul a furat o barcă cu motor din portul de agrement al orașului și a condus spre Suomenlinna. Crima a fost comisă pe barcă, dar nimeni nu a mai văzut barca după 28 iunie. Heidi tocmai s-a întâlnit cu proprietarul la Café Carousel; acesta i-a dat o descriere amănunțită a bărcii.

Înghețata a fost o decizie de moment. O clipă trecătoare, o încercare de a-și limpezi mintea și de a încerca să decidă ce va face în cele câteva ore libere. În jur de ora șapte, Heidi se urcă din nou la volan. Momentan nu e nimic de făcut. Nu s-a odihnit de mai bine de o zi. Heidi inspiră adânc și apoi expiră intens. Investigația de la Poarta Regelui i-a ocupat fiecare minut al zilei. Alt caz care îi va apărea în vise și pe care-l va purta cu sine până când va fi rezolvat.

Nu este normal, gândește ea în timp ce pornește motorul. E aceeași situație de fiecare dată când începe un caz nou. Insomnie, gânduri confuze, epuizare, vise ciudate. De-a lungul anilor, Heidi a mers la un osteopat, a încercat meditația și yoga, sporturi extreme, a înotat în apă rece și a experimentat toate tipurile de diete în speranța de a-și găsi pacea interioară, dar totul

a fost în zadar. Când demarează o anchetă, totul se repetă: insomnie, neliniște, frică. Și, pe lângă toate astea, acum trebuie să-și facă griji și pentru Jan. Heidi frânează în dreptul unui semafor. Jan nu i-a cerut niciodată să aibă grijă de el, așa că Heidi n-ar trebui de fapt să-și facă griji pentru viața lui Jan, ci să-și vadă de a ei.

Acasă, Heidi devorează o farfurie de orez cu puțin sos dulce de pui. În trecut, un antrenament greu, alergatul, kickboxingul sau mersul la sală o relaxau. Îi limpezeau sau eliberau mintea. Însă, în ultimul an, niciuna dintre metodele care se dovediseră benefice până atunci nu au mai ajutat-o.

A fost și astăzi la sala de sport Kaapeli. De ani de zile se antrenează împreună cu un grup restrâns, lovind sacii de box și luptându-se cu adversarii din sală. După sesiunea lor de antrenamente, urmează una pentru femeile mai firave. Kide, fost boxer de performanță, actual antrenor profesionist și așa-numitul „părinte" al grupului lor, întotdeauna le numește „îngeri" pe femeile din grupa de seară. Se pare că ele își canalizează toată ura față de bărbați în exercițiile de la sală. Heidi știe că mulți din grupul ei cred că mai bine ar lua și ea parte la antrenamentele „îngerilor", dar Heidi preferă să se antreneze direct și în forță.

Un prieten îi trimite un mesaj pe WhatsApp: e în clubul Hercules. Primul din cercul ei de prieteni care a intrat în concediu. Heidi se privește în oglindă: o pereche de pantaloni de trening gri, un tricou rupt, fără sutien. Nu știe ce să facă. E probabil singura noapte liberă din săptămână; sigur, una mult prea scurtă. Oare să rămână acasă și să-și ofere singurul lucru de care are nevoie, odihnă, sau să iasă în oraș și să crească această carență? Pe de altă parte, singura

modalitate de a se elibera cu adevărat de treburile de la serviciu este să-și ocupe mintea cu altceva. Iar acum, Heidi simte o poftă teribilă de whisky.

După zece minute, Heidi iese din apartament. Aproape se mică din inerție. Heidi se îndreaptă spre Hercules pe străzile liniștite ale unei nopți de vară. Deși afară e liniște, în bar e gălăgie. Duminică e noaptea profesioniștilor.

Heidi îi salută pe cunoscuții din Hercules și comandă un whisky. Se uită pe WhatsApp. Ultimul mesaj la 23:01. Prietenii ei fie au plecat acasă, fie s-au mutat într-un alt bar. Heidi nu poate ține pasul. Vrea să se concentreze pe băutură. După al treilea whisky, vede la bar pe cineva oarecum familiar. O femeie înaltă, blondă, de la sala Kaapeli. Femeia se uită în jur, dar nu o observă pe Heidi. Cu greu ar recunoaște-o pe Heidi. Nu au stat de vorbă niciodată la sala de sport.

Heidi dă pe gât un pahar cu whisky și se uită la femeie pe furiș. Primul lucru care îi vine în minte e genul de bikini pentru fitness. Femeia arată foarte îngrijit: păr lung, blond platinat, unghii false și haine mulate. Judecând după aspect, femeia ar putea fi un fel de blogger de fitness. Totuși, Heidi nu-și amintește să o fi văzut vreodată în afara sălii Kaapeli. Blonda pare că vrea doar să scape o vreme de toți bărbații care salivează după ea și a venit într-un bar gay pentru o clipă de liniște.

Un grup mare de prieteni apare la bar, blocându-i lui Heidi panorama. Își mai comandă un whisky, îl dă pe gât imediat și se gândește să plece acasă. A fost neobișnuit de cumpătată în ultimele zile. Oare ar putea fi și azi în privința băuturii?

— Bună! aude o voce dinspre dreapta.

Pe neașteptate, blonda a venit lângă ea și încearcă să inițieze o conversație.

— Bună! îi răspunde Heidi, fără să se uite deloc la ea.

— Faci kickboxing la sala Kaapeli, nu-i așa? întreabă femeia, deși e clar că știe deja răspunsul.

Heidi dă din cap afirmativ și nu-și poate ridica privirea de la paharul gol de whisky.

— Lovești bine. Excelent de fapt, spune femeia, fără să aștepte un răspuns. Eu fac parte dintr-un grup de femei care se concentrează pe diferite tipuri de arte marțiale. Transformăm femeile drăguțe și fragile în învingătoare, spune ea, uitându-se fix la Heidi. Te-ai gândit vreodată să antrenezi? Tehnica ta e atât de bine pusă la punct și, uneori, ne-ar prinde bine un ajutor.

— Hmm! zice Heidi.

Heidi se întreabă dacă femeia ar gândi la fel dacă ar ști că Heidi e ofițer de poliție.

— Mai gândește-te, spune blonda și zâmbește când îi vede zâmbetul forțat al lui Heidi. Le-ai putea oferi încredere celorlalte femei.

Heidi se uită la paharul gol și își ia geaca de piele care atârnă pe scaun. A ajuns, încetul cu încetul, în punctul culminant al serii. Băutura nu o mai relaxează, nici nu este interesată de conversație.

Un tip vine la bar, se postează între Heidi și femeia blondă și comandă un shot de salmari, o băutură făcută din vodcă și lemn dulce. Heidi se strâmbă în gând. Ce idiot! După ce bărbatul pleacă, Heidi observă că femeia a luat un scaun și a venit mai aproape.

— Nu sunt aici din motivul pe care ți-l imaginezi, spune ea, așezându-se obraznic pe scaunul de bar.

Analizând-o mai atent, observă că e într-o formă bună pentru vârsta ei. Încăperea deja se învârte cu Heidi; își provoacă mintea amețită să ghicească vârsta femeii. După pielea din jurul ochilor, ar spune cam patruzeci și cinci de ani, dar altfel pare sub patruzeci.

— Spune-mi, ce crezi că-mi imaginez, zice Heidi și zâmbește, apoi se ridică în picioare lângă scaun.

Acum se concentrează doar să se uite la străini, fără să vadă, de fapt, pe nimeni.

— Crezi că am venit într-un bar gay doar ca să-mi găsesc un prieten gay simpatic, asta dacă nu am deja unul, râde femeia și dă pe gât tot paharul de vin alb. Conform serialului *Totul despre sex*, tipii gay preferă femeile încrezătoare și feminine. Dar eu nu sunt nici Carrie, nici Samantha. Mai bei unul cu mine? întreabă ea și arată spre paharul gol al lui Heidi.

Heidi se întreabă dacă mai duce un shot, dar cedează insistențelor.

— Ei bine, de ce nu? răspunde Heidi.

— Ce bei? întreabă femeia și în același timp încearcă să atragă atenția barmanului cu cardul de credit.

— Whisky, răspunde Heidi, simțind cum alcoolul i-a topit încet mintea într-un amestec molatic și începătoșat. Dublu, mulțumesc! adaugă Heidi.

— Două whisky-uri duble, fără gheață, un strop de apă în fiecare, comandă femeia, sigură pe sine.

Barmanul preia comanda, iar ele așteaptă acum în tăcere să apară băuturile. Oamenii vin și pleacă. Barul începe să se anime din nou. Ultimele ore de petrecere ale serii. Vocile oamenilor acoperă aproape complet muzica din fundal. Cineva încearcă să comande și o împinge

accidental pe Heidi, care se așază din nou pe scaunul de la bar. Femeia ia cele două pahare de la barman și îi întinde unul lui Heidi. Acum stau atât de aproape una de alta, încât genunchii li se ating.

— Julia. Mă numesc Julia, spune femeia și îi întinde mâna lui Heidi.

— Heidi.

— Cu ce te ocupi, Heidi? întreabă Julia.

Acum începe, se gândește Heidi. Un dialog forțat ca plată pentru un whisky dublu. De ce nu s-a dus acasă când a avut ocazia?

— Începe tu, spune Heidi și zâmbește ușor.

Ia o gură de whisky. Îi arde gura doar cât trebuie.

— Lucrez în industria restaurantelor. Și predau cursuri de autoapărare femeilor, după cum știi. Încerc să le inspir, să le încurajez, spune Julia. Văd și cealaltă față a lucrurilor, de unde începe totul, la bar. Organizez evenimente private pentru VIP-uri.

— Două lumi diferite, spune Heidi.

Își înghite whisky-ul, dar trebuie să-și mai înghită și din prejudecăți. Julia e drăguță.

— Care e mai neplăcută?

— Cu siguranță, lumea VIP-urilor, zice Julia, strângând din ochi gânditoare. Banii vorbesc. Până atunci, nimeni nu își dă seama că ar fi mai bine să o ia fugă, continuă Julia, părând serioasă.

— Deci îți place să le inspiri pe femei, zice Heidi și continuă: Știi ce spun oamenii de la sala Kaapeli despre voi? Că le transformați pe femeile care practică kickboxing în adevărate luptătoare, rânjește Heidi, dar observă că Julia rămâne serioasă, de parcă ar medita asupra subiectului.

— Fac tot ce pot, râde apoi Julia, iar Heidi observă că îi place zâmbetul ei.

Ceva din limbajul ei, al trupului, dezvăluie că îi pasă. Poate că Julia e genul căreia îi pasă puțin prea mult.

— Și tu cu ce te ocupi? întreabă Julia, părând cu adevărat interesată.

Heidi se întreabă de ce atât de multe conversații încep cu discuții despre locul de muncă. Ar prefera să-i cunoască pe oameni ca oameni, fără stereotipurile asociate cu profesiile lor.

— Lucrez în domeniul securității, răspunde Heidi zâmbind.

— Chiar așa? Hai să ciocnim pentru asta, zice Julia, apoi ciocnesc ușor paharele grele de whisky.

La bar sunt foarte mulți clienți. Heidi își evaluează starea și își dă seama că aproape se distrează. Mintea îi funcționează mai încet, pierde controlul și se simte eliberată.

— Vrei să știi de ce sunt aici de fapt?

Femeia ridică vocea și o privește pe Heidi în ochi.

— Nu chiar, spune Heidi, apoi își golește paharul. Dar probabil că-mi vei spune oricum, zice ea, concentrându-se asupra amețelii plăcute.

Femeia nu zice nimic și se apropie de Heidi. Cămașa ei albă de mătase este subțire, iar Heidi nu poate să nu arunce o privire la sânii femeii. Când stă aplecată, sutienul ei alb se vede chiar sub decolteu. Heidi își ridică privirea, pune paharul pe tejghea și apoi, din politețe, se uită atent la blondă.

— Mulțumesc pentru whisky! zice Heidi.

Abia atunci observă sugestia din ochii femeii.

Marți, 2 iulie / Hartola

Saana privește cerul. E parțial înnorat, dar se pare că nu va ploua. S-a hotărât să meargă la repeziș pentru a explora locul unde a fost găsită Helena. Va vizita conacul și apoi se va duce de-a lungul malului, va privi cursul apei și se va gândi de unde și cum ar fi putut Helena ajunge în apă.

— Merg să mă plimb! strigă Saana din grădină și se uită în jur după Inkeri.

— Bine! răspunde mătușa ei și își ridică privirea dintre straturile ei de morcovi acoperite cu tifon.

Greblează buruienile și pare complet absorbită de activitatea ei noroioasă.

Saana își ia bicicleta frumoasă, de bunicuță, cu un aer de familiaritate. Chiar dacă e veche, bicicleta pare să fie în stare bună. La fel ca mătușa ei.

În mai puțin de zece minute, Saana ajunge pe poteca ce cotește spre drumul principal, care duce în centrul satului Hartola. Bicicleta zdrăngăne pe drumul forestier. Vechea șa scârțâie la fiecare denivelare. Brazde sau cum le-o zice acelor denivelări de pe drum, se gândește Saana. Își amintește. Făgașe.

Marginea drumului miroase a natură proaspătă de vară. Ici și colo, cresc lupini și pufulițe. Saana vede chiar și câteva rândunele. Zboară la înălțime, deci nu pare că va ploua.

Așa ar trebui să fie o zi de vară, gândește zâmbind Saana, după ce soarele a apărut de după

nori, iar acum îi încălzește brațele dezgolite. Bicicleta zdrăngănește și se zgâlțâie, dar Saana pedalează mai repede. Va ajunge imediat în așa-zisul centru al Hartolei, iar de acolo aproape că poate vedea conacul Koskipää.

La marginea drumului se vede o moară de vânt roșie, din lemn. Saana se oprește și își ia telefonul din geanta din coșul bicicletei. De ce să nu facă câteva fotografii din moment ce se plimbă ca orice turist? Face o poză cu moara de vânt și câmpia din fundal. *#peisajedevară #hartola #visitfinland #thisisfinland.* Prima postare pe Instagram după ceva timp.

De la moara de vânt, Saana virează stânga și se îndreaptă spre conacul Koskipää. Curtea conacului este curată și bine întreținută. Gazonul verde se întinde ca un covor prin curte și cadrează cu mândrie copacii și clădirile vechi. Saana își amintește că mătușa ei a menționat că Mika Waltari a scris cândva într-una dintre case. Saana își reazemă bicicleta de șură și se duce să exploreze împrejurimile.

Chiar atunci un bărbat la vreo patruzeci și ceva de ani apare de după colț, urmat de un cuplu. Bărbatul merge înainte, arătând spre conac, trandafiri, brazii înalți și vorbind continuu. Cuplul, care par pensionari, ascultă și încuviințează. Pare că e un tur ghidat.

— Iar aceasta este casa în care au locuit îngrijitorul și fiul său. Au locuit aici până anul trecut și s-ar putea spune că datorită lor aceste terenuri sunt într-o stare atât de bună și acum, spune ghidul și arată spre una dintre clădirile din curte.

— Viața aici a decurs neschimbată până în ziua în care August von Reichmann, care locuia în conacul Koskipää, s-a mutat permanent în Germania, continuă bărbatul și arată spre o casă

galbenă frumoasă, destul de luxoasă pentru profilul Regatului Hartola. Îngrijitorul își petrece bătrânețea într-un cămin de bătrâni, însă fiul său lucrează voluntar ca ghid în timpul verii în Koskipää.

Bărbatul se oprește o clipă și se uită tăcut la ghid. Apoi își dă seama.

— Așadar, tu ești fiul, constată bărbatul, evident mulțumit de descoperire. Fiul îngrijitorului.

— Da, eu sunt, răspunde bărbatul zâmbind. Casa noastră a fost mulți ani în clădirea aceea din curte. Aici mi-am petrecut copilăria, în grădinile prin care ne plimbăm acum, continuă bărbatul.

— Cum era viața aici? întreabă femeia și se apleacă să miroasă frumoșii trandafiri albi în plină floare.

— Era o viață normală, doar împrejurimile erau mai măreț decât cele obișnuite. Von Reichmann locuia aici doar în lunile de vară, spune ghidul. După cum probabil știți, vara în Finlanda este foarte scurtă. Auzise de obiceiul nordic de a se organiza un bal venețian pentru a sărbători sfârșitul verii. Prin urmare, în fiecare an, în ultima zi a lunii august organiza un bal venețian la conac, din anii șaptezeci până la sfârșitul anilor optzeci. Balul venețian nu este doar o sărbătoare a sfârșitului verii, ci și una a apei, a focului și a luminii. Împrejurimile conacului arătau foarte frumos în timpul festivităților, spune ghidul, conducându-i pe cei doi mai departe. Petrecerea avea loc în casa lui von Reichmann, cea galbenă. Pe atunci, conacul vechi al muzeului Tavastiei de Est era încă închis publicului.

Saana urmărește ghidul și cuplul. Se opresc o clipă pentru a explora șurele lângă care așteaptă Saana.

— Mă scuzați, am auzit că ați locuit aici, spune Saana și face câțiva pași spre ghid, în timp ce cuplul examinează interiorul șurii din mijloc. S-a organizat un bal venețian aici și în 1989? întreabă ea și îi aruncă ghidului o privire plină de curiozitate.

Bărbatul blond, îmbrăcat în blugi și un pulover de lână în stil norvegian, se uită puțin surprins la Saana.

— Trebuie să continui acest tur, dar, dacă vrei să afli mai multe, poți veni mai târziu, răspunde scurt bărbatul și se îndreaptă spre șura în care cuplul de bătrâni deja intrase.

Saana e amuzată de stilul important al bărbatului, dar îl lasă în pace. Va reveni într-o altă zi.

Saana se uită la clădirea din care au ieșit ghidul și cuplul. O pivniță veche. Saana coboară treptele de piatră și simte imediat răcoarea umedă pe piele. Pivnița este un spațiu magnific, cu boltă, cu două șiruri de trepte care duc spre exterior. Un felinar vechi atârnă de tavan. În rest, pivnița e goală. Saana o străbate și urcă treptele în cealaltă direcție. Aerul din pivniță este atât de umed, încât treptele sunt alunecoase. Saana o ia prin stânga conacului și coboară spre mal. Curtea este splendidă și bine îngrijită. Copacii mari din grădină trebuie să aibă peste o sută de ani. Se înalță semeț spre cer. Mai jos se vede un frumos pod suspendat peste râu.

Saana lasă în urmă conacul și clădirile și coboară spre apă pe panta domoală. Pe malul opus, chiar deasupra malului apei se află o clădire mică. Arată ca o saună. Dinspre o terasă mică coboară spre râu câteva trepte. Saana își amintește că mătușa i-a spus că Helena a fost găsită înainte de pod, cam la o sută de metri de conac. Apa curge lin, iarba e înaltă și densă pe

mal. Ici și colo se văd urzici. Saana bate pământul cu picioarele pentru că nu vede pe unde să pășească. Urăște șerpii. În cele din urmă, Saana dă de un bolovan și se așază.

Piatra e rece, puțin alunecoasă și lipicioasă. Apa râului Tainionvirta este întunecată. Saana nu poate spune dacă e din cauza curentului atât de adânc sau a vegetației. Numeroși copaci înalți cresc pe ambele maluri ale râului. Aparent abandonată, sauna stă liniștită și părăsită deasupra repezișului. De pe malul râului, Saana se întoarce și face câteva poze cu conacul. Aruncă o creangă în apă și privește cum curentul o poartă. Nu este deloc imposibil ca trupul Helenei să-și fi început călătoria aici, plutind în aval într-o liniște mormântală.

Acoperișul plin de mușchi al saunei de pe mal strălucește în culorile toamnei, deși e mijlocul verii. Mușchi verzi și licheni ruginii. Câteva trepte de lemn abrupte coboară până la apă, iar acolo unde acestea se termină cresc nuferi. O salcie argintie tânără se ridică spre cer pe lângă zidul casei. Locul este frumos, dar cumva neprietenesc. E greu să-ți imaginezi că cineva ar merge vreodată direct din saună în apă pentru a înota.

Saana se uită la ceas. Au trecut deja douăzeci de minute de când a plecat de la conac. Poate că deja s-a terminat turul ghidat. Când Saana urcă înapoi în curtea conacului, cuplul de pensionari plecase; ghidul stă pe trepte și privește în curte.

— Ei bine, spune bărbatul, ce ai vrut să mă întrebi?

Ghidul se uită curios la Saana. Acesta are părul ciufulit. Saana își ferește privirea. Sub ochelarii rotunzi, ochii lui sunt prietenoși.

— Vrei o ceașcă de ceai? Aș putea să beau și eu una, m-am plimbat pe aici toată dimineața, spune ghidul zâmbind.

Saana încuviințează. Nu refuză niciodată o ceașcă de cafea sau ceai. De obicei, oamenii se mai relaxează cu o ceașcă dinainte. O băutură caldă oferă protecție. Nu trebuie să te gândești cum să te comporți când ții ceașca de toartă. Saana îl urmează într-o clădire veche, frumoasă, aflată în mijlocul grădinii. Bărbatul pornește fierbătorul de apă și Saana se așază să aștepte. Scaunele sunt în stil rustic vechi. Totul din încăpere este vechi și frumos. Saana îl urmărește atent pe ghid, până când acesta îi întinde un pachet de ceai Princess.

— Ce ai nimerit? întrebă el, iar Saana are nevoie de un moment ca să-și dea seama că se referă la aforismul din fiecare pliculeț de ceai.

— Khalil Gibran: „Dimineața poate fi atinsă doar mergând pe calea nopții", citește Saana, puțin stânjenită.

Ghidul dă din cap și își scoate propriul pliculeț de ceai din cutie.

— „Dacă omul nu ajunge pe buza prăpastiei, pe spatele lui nu răsar aripi." Kazantzakis.

Bărbatul toarnă apă fierbinte în căni.

— Am auzit că cineva a murit aici cu mult timp în urmă și mă întrebam oare ce s-a întâmplat?! începe Saana.

Nu era deloc sigură despre ce ar vrea să-l întrebe pe ghid. Își agită pliculețul de ceai în apă și așteaptă. Ghidul nu spune nimic, așa că Saana continuă:

— O tânără fată, Helena Toivio, a fost găsită moartă în 1989, în aval. Cunoști cazul? întreabă ea.

— Mmm! mormăie ghidul și se uită cumva altfel la ceaiul lui, mai tragic. Da, cunosc cazul. Toată lumea de aici știe povestea.

— Ai cunoscut-o pe Helena?

Bărbatul dă din cap, dar nu spune nimic.

— Toată lumea o cunoștea pe Helena, zice el în cele din urmă și scoate plicul de ceai din cană.

Saana se uită fix la bărbat. Oare de ce i-a luat atât de mult să răspundă?

— Urmează să încep un alt tur ghidat. Mai ai întrebări? spune el, dar nu dă să se îndepărteze.

Nici măcar nu și-a băut ceaiul.

— Ce fel de persoană era baronul care a locuit aici? întreabă Saana.

— Von Reichmann? Păi, era un pic diferit. Avea mare grijă de toate plantele sale și chiar ținea o încăpere în conac puțin mai răcoroasă pentru a crea condiții perfecte pentru cele mai vestite orhidee din Finlanda. Era veterinar, a condus aici câțiva ani o clinică veterinară. Sătenii spuneau că știa animalele din Hartola mai bine decât pe localnici. Însă balul era întotdeauna perioada anului când se întâlnea cu aceștia.

— Chiar l-ai cunoscut pe von Reichmann?

— August von Reichmann este numele lui complet. Nu pot spune că l-am cunoscut cu adevărat. Era doar angajatorul tatălui meu. Era destul de retras, dar, când eram mic, juca, din când în când, fotbal cu mine pe gazon.

— Cum aș putea lua legătura cu el? întreabă Saana.

— Baronul a fost văzut ultima dată în Hartola în toamna lui 1989, după care a dispărut definitiv din Finlanda, spune ghidul gânditor. Are cam 80 de ani acum, dacă mai este în viață.

Saana își dă seama că baronul a părăsit Finlanda chiar în anul în care Helena a murit. Saana își notează numele în caietul ei. *August von Reichmann*.

— Avea prieteni sau rude aici? întreabă Saana. Familie, soție?

— Von Reichmann era liber să se bucure de viață exact așa cum și-a dorit. Niciodată nu a fost

căsătorit. Ținea rațe și peruși. Dacă îmi amintesc bine, tata a pomenit odată că von Reichmann avea rude în Germania, dar niciuna în Finlanda. A moștenit conacul Koskipää de la mama lui, care l-a moștenit de la o rudă îndepărtată.

Saana se așază mai confortabil pe scaun.

— Helena, fata care a fost găsită moartă, a participat la balul venețian de la conac în acel an? întreabă ea cu jumătate de gură. Datele par să se potrivească, petrecerea avea loc întotdeauna în ultima zi a lunii, iar fata a fost găsită aici, în repeziș, pe 1 septembrie, a doua zi după bal.

— Nu știu dacă poliția a aflat până la urmă ce s-a întâmplat, zice încet bărbatul. Dar este posibil ca Helena să fi participat la petrecere. După aceea, n-a mai fost niciun bal, spune el și își toarnă o picătură de lapte în cana de ceai.

— Îți mai amintești altceva? întreabă Saana. Îți amintești cine a mai fost la bal? continuă ea, apoi scoate plicul de ceai din cană și se uită în jur după ceva pe care să-l pună.

— Pune-l aici, spune ghidul, ghicind ce caută Saana, și îi întinde o farfurie de unică folosință. Probabil că nu știi, deoarece nu ești din zonă, dar balul venețian era cea mai secretă petrecere din regiune. Doar câțiva localnici din Hartola erau invitați și nimeni nu știa cine mai primise invitație și când o primise. Nu aveai voie să vorbești despre bal, pentru a păstra atmosfera de anonimat. Lista de invitați cuprindea întotdeauna un grup restrâns.

Saana dă din cap, înăbușindu-și iritația cauzată de atitudinea bărbatului care o privea ca pe o fetișcană dintr-un oraș străin. Saana observă că se joacă cu ea. Poate că face parte din fișa postului de ghid. Dacă vrei mai multe informații, trebuie să cumperi un tur ghidat.

— Ce crezi că a cauzat moartea Helenei? întreabă Saana și decide să lase în ceașcă jumătate din ceaiul negru călduț.

— Poate că a avut încredere în oamenii nepotriviți, afirmă ghidul, aparent amuzat de expresia ei surprinsă.

— Aha! spune Saana, neștiind sigur cum să continue.

În mintea ei se conturează prima presupunere despre seara de dinaintea morții Helenei: *a participat la balul venețian.*

— Știi cine ar putea avea o copie a listei de invitați, dacă există așa ceva? întreabă Saana.

— Von Reichmann. Baronul era singurul care știa cine era invitat la bal. Dar, după cum am spus, nu mai locuiește în Hartola de zeci de ani, răspunde ghidul.

Saana se uită atent la bărbat. Ghidul pare gânditor, apoi expresia feței i se înmoaie puțin.

— Poate ai vrea să vorbești cu tata, ar fi încântat să aibă oaspeți, spune el, iar Saana își notează adresa căminului de bătrâni pe care bărbatul i-o dă. Acum trebuie să ne oprim. Următorul meu tur începe curând.

— Bine, spune Saana și se ridică de pe scaun. Mulțumesc pentru ceai!

— Riku, spune bărbatul, ridicându-se în picioare. Nici măcar nu ne-am prezentat. Numele meu e Rikhard Falk. Pe tine cum te cheamă? întreabă bărbatul și așteaptă cu mâna întinsă.

— Saana, spune ea și îi strânge mâna.

Intenționat nu-și spune numele de familie. Ochii bărbatului sunt vigilenți, iar prezența lui cumva impunătoare. Saana e surprinsă de confuzia provocată de ochii lui de un albastru intens. Încearcă să-i evite privirea și zărește un album cu fotografii vechi ale conacului pe birou.

— Pot să iau un exemplar? întreabă ea și își întinde mâna să ia albumul la răsfoit.

— Costă treisprezece euro, spune Riku și îi povestește că muzeul Tavastiei de Est a adunat pentru prima dată într-o carte fotografii vechi ale vieții la conac și din împrejurimi.

Von Reichmann și orhideele premiate, citește ea sub o fotografie în care un bărbat cu înfățișare caraghioasă ține în brațe ghivece de orhidee.

— Cartea are și povești despre baron.

Saana se căută în buzunare, dar nu are bani.

— Poți să-l consideri un cadou, spune ghidul. Un cadou pentru o domnișoară drăguță, zâmbește el.

Saana îi mulțumește, oarecum jenată. Flirta cu ea? Puțin surprinsă, pășește în lumina strălucitoare a soarelui de afară. În drum spre casă își face în minte o listă cu ceea ce trebuie să facă în continuare. Cine e acest baron care a locuit la conac? Cine a fost invitat la balul venețian din 1989, și oare Helena, care era minoră pe atunci, a fost unul dintre oaspeții secreți?

HARTOLA

Vara, 1989

Helena se uita la bărbatul care o privea și aștepta un răspuns. Tocmai întrebase dacă Helena poate livra cinci kilograme de căpșune o dată pe săptămână la conacul vechi Koskipää.

— Până când? Helena trebui să întrebe, pentru că nu înțelesese bine.

— Până când se termină sezonul căpșunelor, răspunse bărbatul. Voi plăti separat costurile de livrare, bineînțeles, adăugă el, apoi băgă o căpșună în gură, fără să ceară voie. Cel mai bine ar fi dacă livrarea s-ar face în zilele de joi și, de preferat, de către Helena, fiindcă are ochi atât de frumoși și expresivi.

Complimentul o făcu să roșească. Helena nu știa cum să reacționeze. Își întoarse privirea și se uită la căpșune, zâmbind timid. Apoi își aminti de sânii ei. Încet, în timp ce bărbatul se uita din nou la căpșune, Helena se îndreptă de spate, dar privirea bărbatului rămase ațintită în ochii ei.

O săptămână mai târziu, Helena porni pentru prima dată cu o lădiță de căpșune de cinci kilograme în spatele bicicletei. Pedala mai lent ca de obicei, deoarece nu voia să scuture prea mult fructele și să le zdrobească. Voia să livreze numai cele mai bune produse la conac.

Helena pedala cu grijă și privea pădurea deasă de molizi. Copacii erau atât de apropiați, încât nu se vedea decât întuneric între ei, chiar și în mijlocul zilei. Helena se întreba ce se află dincolo de copaci. Oare pădurea deasă se întinde și mai departe sau se deschide într-un luminiș magic, ca în basme? Chiar atunci, ceva trosni în apropiere. Helena se sperie și începu să pedaleze mai repede. Crezuse dintotdeauna în supranatural, în puterile nevăzute ale pădurii, deși știa că nu erau decât produsul imaginației ei.

Un fluture manta-de-doliu zbură înaintea ei pe drum, iar Helena speră că nu era un semn de rău augur. Se concentră asupra luminii soarelui care pătrundea frumos printre frunzele copacilor. Se gândea la bărbatul acela chipeș de la taraba cu căpșune, care îi pusese Helenei întrebări pe care nimeni nu i le mai pusese până atunci. Bărbatul trebuia să aibă aceeași vârstă ca tatăl Helenei, poate chiar mai bătrân. Însă avea un aer misterios, ceva ce tatăl ei, probabil, n-a avut nici când era tânăr.

Helena a știut dintotdeauna că în conac locuiește un nobil. Bărbatul nu umbla printre săteni și era plecat adesea în Germania, așa se spunea. Venea în Hartola doar în lunile de vară.

Helena intră cu bicicleta în curtea conacului, cu inima bătându-i cu putere. Toată ideea era cu adevărat absurdă. Să o intereseze așa un străin, complet necunoscut, și să vină până aici la rugămintea lui doar pentru a livra căpșune. În ciuda interdicției stricte a mamei, Helena se machiase.

Helena a bătut timid la ușa principală a conacului, și-a dat o șuviță de păr în spatele urechii și a așteptat. Nimeni nu a răspuns însă. A bătut din nou, dar nu s-a întâmplat nimic. După ce a stat o

vreme, s-a gândit că probabil nu era nimeni acasă. Nici nu i-a trecut prin minte această probabilitate.

Deodată, Helena auzi zgomotul unei mașini de tuns iarba undeva în curte. Se întoarse pe călcâie și, dezamăgită, porni în căutarea celui care tundea iarba sau a oricui altcuiva îi putea înmâna nenorocitele de căpșune ale baronului. Helena știa că baronul avea propriul său îngrijitor și șofer. Aceștia erau una și aceeași persoană, un bărbat care locuia cu familia lui într-una dintre casele de pe domeniu. Helena dădu din mână o vreme, apoi bărbatul opri, în sfârșit, mașina de tuns iarbă și se uită la Helena. Se pare că era îngrijitorul moșiei.

— Probabil că baronul încă doarme, spuse el, ajustându-și ochelarii. A avut ieri oaspeți la conac până noaptea târziu, explică el și făcu un semn înspre clădire.

Helena oftă dezamăgită. Îi venea să arunce căpșunele pe jos, să le lase să putrezească și să se ducă acasă. Se simțea ca o proastă, se simțea trădată.

— Bine, le iau înapoi să le vând, spuse Helena cu vocea plină de dezamăgire.

Domnul n-are decât să vină să și le ia singur dacă vrea căpșune de la ferma Toivio, se gândi ea. Bărbatul se uită lung la Helena, apoi ridică din umeri. Curând, zgomotul mașinii de tuns iarbă răsună iar în curte.

Chiar când Helena fixase din nou strâns lădița pe bicicletă, ușa principală se deschise. Baronul se ivi somnoros afară, cu o rață în poală. Nu purta decât boxeri și un halat lung de mătase.

Baronul tresări văzând-o pe Helena. Lăsă rața albă jos, iar aceasta porni să se plimbe prin iarbă. După ce se uită mai atent la Helena, oboseala de pe chipul baronului se schimbă în surprindere, apoi bucurie.

— Scuzele mele cele mai umile, nu te așteptam atât de devreme, spuse el.

Helena îl privi nedumerită. Deci și-a adus aminte de ea.

— Ai luat micul-dejun? Trebuie să mi te alături la micul-dejun din moment ce ai venit până aici, zise baronul cu accentul lui fermecător și îi aruncă un zâmbet atât de convingător, încât Helena zâmbi și ea.

Helena uită imediat de toată dezamăgirea și furia ei și îl urmă ușor pe baronul pe jumătate dezbrăcat în salonul conacului. După părerea ei, mai degrabă întârziase decât ajunsese devreme. Era deja trecut de amiază. În casă era răcoare și întuneric. Parcă ar fi două lumi diferite. Conacul Koskipää și încăperile sale mari și frumoase. Satul Hartola și casele sale neinteresante, lipsite de caracter, și drumurile prăfuite de țară. În timp ce îl urma pe bărbat în spațiul acela necunoscut, Helenei îi veni în minte un basm vechi despre bârlogul unui leu, despre urmele animalelor încrezătoare care duceau înspre vizuină, unele după altele, însă niciodată nu ieșeau.

PARTEA a III-a

Luni, 1 iulie / Helsinki

— Ce-ai pățit? reacționează Jan spontan când o vede pe Heidi.

Cei doi intră în mașină ca să se întoarcă la Suomenlinna.

— Nimic, răspunde Heidi și intră direct în viteza a treia, fără să mai treacă prin treapta a doua.

Se simte miros de alcool când Heidi vorbește.

— Cum spui, doar că arăți de parcă ai băut și ți-ai tras-o toată noaptea, zice Jan rânjind.

Nu mai zâmbise de multă vreme.

Comentariul ar putea fi deplasat dacă Heidi n-ar fi uneori la fel de sarcastică cu el. Glumesc unul cu altul de când lucrează împreună. Însă, spre surprinderea lui Jan, Heidi nu îi întoarce o replică usturătoare. După o pauză lungă, Heidi scoate un mormăit.

— Chiar nu-i nimic. Doar o seară normală, care s-a prelungit puțin.

Însă un zvâcnet aproape imperceptibil în colțul ochiului îi dezvăluie lui Jan că Heidi minte.

La Poarta Regelui, Heidi îi spune lui Jan că trebuie să mănânce o pizza sau un hamburger. Jan îi răspunde că nu mâncarea este prioritatea lor acum. Au al naibii de puține informații, se gândește Jan. În Suomenlinna sunt aproximativ

350 de apartamente și 800 de locuitori, și numai un cetățean a raportat că a văzut barca. Doar ambarcațiunea, fără altă informație despre cine se afla în barcă.

Jan o urmează pe Heidi, care urcă ușor treptele de piatră, încă mahmură. Heidi nu vorbește prea mult despre activitățile sale sportive; cândva a practicat arte marțiale. Jan știe că cel puțin în prezent merge la sală unde practică și box. Însă în timp ce îi urmărește pașii ușori, Jan își dă seama că, de fapt, nu știe nimic despre viața privată a lui Heidi. Are obiceiul să schimbe subiectul ori de câte ori e vorba despre ea.

— Se poate să fie atât de simplu până la urmă? cugetă Jan cu voce tare, strângând din ochi din cauza soarelui.

— Ce anume? întreabă Heidi și scoate din buzunar o cutiuță cu tutun de mestecat.

Cu o simplă mișcare din degete, pune o doză de tutun între gingii și buza superioară.

— Să omori un om în mijlocul unei metropole și apoi să-l lași într-un loc cunoscut ca noi să-l găsim.

— Metropolă? repetă Heidi și izbucnește în râs. Zici că Helsinki e metropolă?

Jan nu râde. Simte briza sărată a mării pe față și o lasă să-i aerisească mintea.

— Judecând după numărul de omucideri, Helsinki e metropolă de mult timp, zice el, ignorând râsetele lui Heidi. Un oraș mare și întunecat al morții.

După-amiază, Jan merge în Vantaa la sediul INI pentru a vorbi cu directorul despre strategia și resursele necesare investigației cu privire la ucigașul din cazul lor. Procurorul, Mertanen și Jan se află într-o mică sală de conferințe, cu căni

de cafea pe jumătate goale dinainte, când telefonul lui Jan începe să vibreze pe birou. Jan vede că e un apel de la tatăl lui.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund, spune Jan, își ia telefonul de pe birou și iese pe hol.

Mertanen îl urmărește încruntat.

Tata îl salută, dar apoi tace o vreme. Jan îi spune că se află într-o întâlnire importantă și îl întreabă dacă este ceva urgent. Îi răspunde că nu e nimic important. Tocmai și-a dat seama că în limba finlandeză există câteva păsări cu nume onomatopeice. Poți deduce cum cântă exact din numele păsării, ca să vezi!

— Interesant, zice Jan.

Nu vrea să-și supere tatăl, dar fix acum nu prea are timp să-i asculte poveștile. Managerul de comunicare îl salută pe Jan pe hol și trece în grabă pe lângă el. Jan dă scurt din cap.

— Cum ar fi guguștiucul, continuă tatăl lui Jan.

Jan nu se poate concentra pe discuția cu tatăl său și se uită prin geam în sala de conferințe, unde ceilalți continuă întâlnirea. Mertanen și procurorul par foarte serioși.

— În alte limbi, o astfel de pasăre este cucul, desigur. Însă, dintr-un oarecare motiv, în finlandeză i se zice *käki*, spune el.

— Chiar așa, susține Jan.

— De ce nu pot să-i zică *kukkuu* în finlandeză? Ar avea sens și ar merge pe aceeași idee ca în alte limbi, spune gânditor tatăl lui, apoi tace. Atunci am avea și mai multe păsări cu nume de acest fel, continuă el și face iarăși o mică pauză.

— E totul în regulă? reușește Jan să-l întrebe într-un moment de tăcere.

Din anumite motive, îi e greu să-l întrebe ce mai face. Tata s-a descurcat mereu sau cel puțin a dat mereu impresia că se descurcă. Jan știe că tatăl său a lucrat dintotdeauna cu dăruire. Lumea

sa este mai concentrată în jurul proiectelor mari. Jan se întreabă de ce nu e și azi la azil la mama.

— Totul este în regulă, răspunde tatăl lui, însă parcă se întâmplă prea repede.

Se lăsă iarăși liniștea.

— Au spus că noaptea trecută a fost mai dificilă, continuă puțin mai încet și anevoios.

— Hmm! zice imediat Jan. O să trec cât de curând pot.

— Bun atunci, spune tata și închide convorbirea.

Jan revine gânditor în sala de conferințe. Restul ședinței cu privire la detaliile anchetei se transformă într-un zumzet în urechile sale. Aude, dar nu prea înțelege. Au la dispoziție numai o zi înainte ca presa să publice primele titluri despre ucigașul cu fierul încins. Nimeni nu știe însă cât timp mai are mama sa.

Heidi îl cercetează pe Jan din priviri când acesta revine de la întâlnire. Jan știe că Heidi îi vede tristețea, dar acum nu poate vorbi despre viața lui. În plus, nu vrea să o încarce pe Heidi, are și ea grijile ei. Pe Jan îl macină gândul că investigația s-a împotmolit. Au aflat cine e victima, Lars Sundin, știu de însemnul ars cu fierul și... cam atât. Nimic în plus. Poliția a primit câteva apeluri de la cetățeni, dar declarațiile sunt foarte îndoielnice. Nebunii și singuraticii apelează surprinzător de des, iar informațiile irelevante nu fac decât să încetinească ancheta. Au cercetat zona din jurul apartamentului lui Lars în speranța unor posibile indicii, dar fără succes.

Jan se uită la ecranul telefonului. Un apel nou. Număr necunoscut. Jan presupune că e unul dintre numeroșii reporteri curioși. Implicarea presei pune presiune asupra lor, însă n-are cum să dea peste cap investigația pentru că încă nu au

nicio informație certă. Jan are o presimțire inexplicabilă că cineva îi face să-și piardă vremea înainte să le dea mai multe indicii. Nu poate decât să spere că aceste noi dovezi nu vor veni sub forma unor alte victime.

Miercuri, 3 iulie / Hartola

Saana își pune telefonul în buzunar. Stă la rând la casă în S-market. Sunt doar câțiva oameni înaintea ei, dar simte că nu avansează. Saana își întinde gâtul pe lângă femeia în vârstă din fața ei, ca să vadă ce durează așa de mult. Casiera zâmbește și stă la povești. Saana își reamintește că se află în Hartola, la țară. Un loc unde nimeni nu se grăbește niciunde. Casiera are timp să stea la taclale cu clienții. Saana nu se grăbește, dar se simte neliniștită. Firea ei agitată începe să se manifeste când stă la rând.

De data aceasta, în coșul de cumpărături nu are decât cartofi, bomboane Panda cu lemn dulce și înghețată. Mătușa a promis să facă renumita ei ciorbă de pește. Zeama deja fierbe, însă primii cartofi noi de anul acesta n-au fost recoltați încă. La desert vor mânca înghețată și căpșune.

Saana se uită la celălalt rând. Casiera roșcată pare că se mișcă mai repede. Saana schimbă rândul la casa de marcat, deși știe că cel mai adesea nu merită să te grăbești. Își prinde părul în coadă și observă amuzată cum rândul din care tocmai a ieșit începe să se miște. Așa-i trebuie! Doar asta și voia, timp liber. Să nu se mai grăbească. Saana aruncă o privire la pachetele de gumă de mestecat și batoanele de ciocolată de lângă casa de marcat și forțează un zâmbet ușor.

— Vreți o punguță pentru alimentele congelate? întreabă casiera și se uită la Saana.

— Nu, mulțumesc! răspunde rapid Saana.

Pare incredibil că, în câțiva ani, toate casierele din Finlanda au învățat să pună o întrebare care nu ne face decât să folosim inutil mai multe pungi de plastic.

Saana își pune cumpărăturile într-o pungă de pânză, dar ține punga de bomboane cu lemn dulce în mână. Îi place lemnul dulce. Dintre toate mărcile finlandeze, lemnul dulce organic Kuusankoski e cel mai bun, dar nu se găsește decât în câteva magazine selecte. În ziua de azi trebuie să te mulțumești cu Panda, care se găsește peste tot. Saana își amintește că, în copilărie, când venea la Hartola, a vizitat fabrica Panda din Vaajakoski. Ia o bomboană cu lemn dulce, moale și gumată, și o plescăie mulțumită în timp ce se întoarce la bicicletă. La doar câțiva pași observă o bucată de hârtie pe spatele bicicletei. Nu era acolo când a intrat în magazin.

„Nu-ți băga nasul în treburi care nu te privesc. Las-o pe Helena să se odihnească în pace", scrie pe bilet.

— Ce naiba? se întreabă Saana cu voce tare, cu gura plină de lemn dulce.

Într-o stare oarecum stranie, Saana intră în curtea plină de verdeață a mătușii sale și își reazemă bicicleta de peretele roșu al șurii. Ia punga cu cumpărături de pe ghidon și se îndreaptă gânditoare spre verandă. Biletul e în buzunarul blugilor. Saana se întreabă ce rost are amenințarea lăsată pe bicicleta ei în toată povestea asta. Hartola o observă în tăcere în timp ce ea își pune tot felul de întrebări. Oare pe cine deranja?

Saana deschide ușa de la intrare și simte o aromă delicioasă, puternică de supă de pește. Duce cumpărăturile în bucătărie și o găsește pe Inkeri stând lângă aragaz. Nu se poate abține să

nu menționeze imediat că cei din Hartola nu se arată prea încântați de cercetările ei.

— Cum adică? întreabă mătușa.

— Tocmai am primit un mesaj prin care mi se spune să nu mai cercetez cazul Helenei, zice Saana și se pregătește să curețe și să taie legumele pe un tocător mare de lemn.

Inkeri se încruntă, dar nu pare surprinsă.

O jumătate de oră mai târziu, supa este gata și cele două se așază la masă. Saana unge cu unt o turtă cu cartofi făcută de dimineață de mătușa ei.

— Ceva din soarta fetei trebuie investigat mai îndeaproape, însă oamenii din Hartola sunt cam ciudați. Cine ar putea să se supere așa de tare din cauza unei neînsemnate anchete și de ce sunt toți atât de reticenți să vorbească? cugetă Saana, molfăind turta cu cartofi.

Unsă cu unt moale, are un gust extraordinar.

— Hmm, nu cred că localnicilor le convine ca cineva să vină și să pună întrebări despre un caz atât de vechi, râde Inkeri și ia și ea o turtă.

— Aș avea nevoie de ajutorul cuiva care știe multe despre sat, spune Saana și, cu această speranță, își pune supă limpede de pește în castron.

Mătușa se gândește o clipă la o persoană potrivită, apoi râde.

— Dar, desigur, du-te la salonul de coafură *Eila* și fă-ți o programare chiar la Eila, zice ea mestecând.

De când o știe, mătușa vorbește mereu cu gura plină, fără nicio jenă.

— Dacă există cineva în satul ăsta care știe ce s-a întâmplat, ce se întâmplă acum și ce se va întâmpla, atunci vorbim de Eila, proclamă mătușa, mândră de idee, iar Saana dă din cap mulțumită.

Are nevoie de mai multe povești, povești care ar putea ascunde informații prețioase despre viața Helenei.

După două turte cu cartofi și două castroane cu supă, Saana îi mulțumește mătușii pentru mâncare și caută în telefon datele de contact ale salonului *Eila*. Poate își face o programare ca să-și taie vârfurile despicate, chiar mâine după-masă dacă este posibil.

— Orice poți spune despre satele mici, dar nu poți spune că ele nu ascund povești. Istoriile trec din generație în generație și fiecare exagerează și dramatizează. În fiecare an, biblioteca de povești a satului se îmbogățește cu noi intrigi și ipoteze, pur și simplu pentru că nimic nu se întâmplă în aceste locuri uitate de lume. Vreau să-ți spun asta de la bun început, doar ca să nu fii dezamăgită mai târziu, zice Inkeri în timp ce începe să strângă masa. Mulți sunt de părere că Helenei i s-a întâmplat ceva rău, dar, din câte îmi amintesc, scepticii aceia s-au pomenit atunci într-o situație jenantă. Chiar și eu. Una e când bârfim între noi, dar nu ne place când vine cineva din Helsinki și își bagă nasul și strică și mai mult faima regatului nostru, chicotește ea.

Saana simte o vagă amărăciune în spatele zâmbetului mătușii.

Joi, 4 iulie / Hartola

În dimineața următoare, Saana se trezește plină de energie și reușește să se dea jos din pat fără să apese alarma ceasului. Azi are de îndeplinit trei chestiuni importante: să-l viziteze la căminul de bătrâni pe tatăl ghidului, să vorbească cu fosta profesoară a Helenei și să se ducă la o programare la salonul *Eila* la ora 16:00. Are mai multe de făcut decât în ultima vreme. La ora 9:05, Saana se suie pe bicicletă și se îndreaptă spre Ikipihlajaa, cel mai mare cămin de bătrâni din Hartola.

Găsește repede locul cu pricina. Saana pășește hotărâtă înăuntru, o lume a cadrelor de mers, a coridoarelor ca de spital, a fețelor de masă din dantelă și a sticlelor de dezinfectant pentru mâini. La recepție o întâmpină o femeie prietenoasă, cu păr negru. Saana îi explică de ce a venit. Femeia se uită uimită la ea.

— Deci doriți să-l vedeți pe Eero Falk? Iar fiul său, Riku Falk, a aranjat vizita? repetă ea pentru a confirma detaliile, cu o expresie întrebătoare. Cum ați spus că vă numiți? continuă femeia.

— Saana Havas, răspunde Saana, privind-o fără să clipească pe femeia sceptică.

— Camera 33.

Saana observă expresia plină de curiozitate de pe chipul femeii cu păr negru. Probabil că nu au parte de prea mulți oaspeți-surpriză la căminul de bătrâni. Pe ecusonul ei scrie Katja. Saana deschide ușile de sticlă și traversează holul cu

linoleum roșu. Încă simte privirea femeii în urma ei.

Coridorul miroase a dezinfectant. Puțin nesigură și agitată, Saana bate la ușă. Un salut energic se aude totuși dinăuntru, iar Saana zâmbește. Poate că vizita va fi o întâlnire fericită pentru amândoi. Eero Falk este un bătrân adus de spate, cu ochelari pe nas. Saana caută asemănări între el și Riku Falk, dar nu găsește niciuna în afară de înălțime și ochelari. Bătrânul o poftește pe Saana să se așeze pe scaunul de lemn de lângă fereastră.

— Von Reichmann?

Bătrânul se luminează la față și zâmbește cu gura până la urechi când aude motivul vizitei Saanei.

— Chiar era un om interesant, spune bătrânul, iar Saana observă că bărbatului deja îi dau lacrimile doar rememorând numele.

Trei sferturi de oră mai târziu, Saana închide ușa căminului de bătrâni în urma ei. Eero Falk i s-a părut un bărbat foarte plăcut, dar după câteva fraze, s-a dovedit că este foarte confuz cu privire la evenimente. Von Reichmann și timpul petrecut la Koskipää nu reprezintă decât o colecție de cuvinte și amintiri izolate pentru el, iar Saana nu le prea înțelege. Balurile venețiene de la conac, grădinile îngrijite atent și mulții ani petrecuți lucrând acolo. Bătrânul domn a descris chiar o relație de prietenie cu von Reichmann. Bărbatul i-a povestit cum von Reichmann își lăsa păunii și bibilicile să se plimbe liber prin curte, cultiva cele mai apreciate orhidee din Finlanda, se îmbrăca în cele mai elegante haine de mătase, dar prefera totuși latrina din curte.

Însă Eero Falk nu i-a putut spune nimic concret despre Helena. Totuși, Saana a reușit să

obțină o informație utilă: o adresă în Potsdam.

— Imediat după balul din toamna lui 1989, von Reichmann a plecat pe neașteptate, a spus Eero Falk. A dispărut, nici nu am avut șansa să ne luăm rămas-bun. Mai târziu, am primit o carte poștală din Germania.

Saana se uită la colțul îngălbenit al hârtiei liniate pe care e trecută o adresă cu o caligrafie decorativă, ca cea de odinioară. Sunt date de contact, singurul reper din Germania pe care Eero Falk îl are despre von Reichmann. Poate că adresa se va dovedi utilă. Dacă Saana va reuși să ia legătura cu von Reichmann, poate că va face repede progrese. Saana cască și își dă seama că are nevoie de liniște deplină și de un pui de somn. Rezervele ei de energie se epuizează repede când trebuie să fie constant sociabilă.

— Poftim, ce-ai spus?

Femeia blondă în vârstă se uită confuz la Saana, căreia îi ia o clipă până să-și dea seama că această bătrână fragilă și nedumerită nu aude foarte bine. Leena Lehtonen, fosta profesoară a Helenei și directoarea școlii. Al doilea obiectiv de azi.

În curând, Saana are onoarea să se așeze pe canapeaua înflorată din sufragerie. Bătrâna caută pe îndelete prin dosarele vechi, iar Saana profită de moment ca să arunce o privire în jur. Casa e modestă și ordonată. Cel mai izbitor element din camera de zi este un minunat covor de culoare închisă. Încăperea e dominată de ticăitul puternic al unui ceas de perete. Saana își fixează privirea pe limbile ceasului. Lehtonen abia se mișcă, dar Saana are timp să aștepte.

— În anii ’80, terenul școlii era împrejmuit de un gard de sârmă înalt de câțiva metri; unii îi ziceau lagăr de concentrare, spune amuzată

bătrâna, făcându-și apariția lângă canapea. Acum, în loc de școală, e un centru de activități pentru șomeri.

Saana dă politicos din cap și încearcă să nu uite să zâmbească.

— Pe vremea aceea, tinerii petreceau în Aurinkoranta. Se adunau mereu acolo după orele de curs ca să bea, continuă femeia.

Sclipirea din ochii ei dezvăluie că anii petrecuți alături de tineri nu i-au îmbătrânit mintea sau limbajul. Dimpotrivă.

— Iarna, dar și în alte perioade, se duceau la barul Union, atunci nu erau atât de stricți cu limita de vârstă, spune profesoara și surâde.

— Dar Helena era încă atât de tânără pe atunci. Toți adolescenții erau cuminți. Helena era liniștită și conștiincioasă. Prietena ei, Johanna, era mai rebelă. Nu-i plăcea să respecte regulile; totuși, erau fete ascultătoare. Apropo, am văzut-o atunci.

— Scuze, când, la ce anume vă referiți? își întrerupe Saana gândurile și se apleacă înainte ca să întrebe cu voce mai ridicată, aproape strigând.

— Atunci, în ultima noapte. Am văzut-o pe Helena la benzinăria Kesoil. Stătea acolo de parcă aștepta pe cineva, părea atât de fericită, avea toată viața înainte. Dar nu se știe niciodată, spune bătrâna cu voce sfârșită. Nu știi niciodată unde te duce viața.

— Vă amintiți dacă Helena era cu cineva? La ce oră se întâmpla asta?

— Înainte să merg la saună, sâmbătă, asta-mi aduc bine aminte. Probabil pe la cinci. Helena stătea acolo și părea că așteaptă pe cineva.

Saana devine și mai curioasă și, în același timp, observă că femeia a obosit. Poveștile par să o tragă tot mai mult în trecut, în trecut, iar Saanei îi vine greu să continue conversația despre Helena. Își notează: *Johanna și benzinăria Kesoil*

la ora 17:00. Acum sunt două presupuse întâlniri în ultima ei seară: balul venețian și benzinăria. Cu cine s-a întâlnit Helena acolo?

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Saana deschide ușa salonului de coafură. Un mic clopoțel îi anunță sosirea.

— Intră! se aude o voce aspră din camera din spate. Vin imediat!

Când Eila apare în cele din urmă în micul salon de coafură, Saana are impresia că tocmai a pășit într-un cadru de film al lui Almodóvar, în mijlocul satului Hartola. Părul negru al Eilei e aranjat într-o coafură bob, e dată cu fard albastru, iar de lobii urechilor îi atârnă o pereche de cercei galbeni din plastic.

— Eila, spune ea și îi întinde o mână cutată.

— Saana, răspunde Saana, uitându-se la unghiile făcute cu grijă ale coafezei.

— Deci te-ai hotărât să-ți petreci vara la Hartola, zice Eila, fără să aștepte un răspuns.

O invită să ia loc pe scaunul de coafură și îi pune rapid o pelerină de protecție. Cu degetul arătător îi ridică bărbia și îi desparte părul cu un pieptene.

— Cât vrei să tai?

— Doar vârfurile despicate, vreo cinci centimetri, spune Saana.

E îngrijorată să-și lase părul lung și crescut cu grijă în seama unei asemenea coafeze de modă veche.

— Spune-mi, fata mea, ai venit doar să guști viața la țară sau te aduce ceva anume aici? mormăie Eila.

Saana își forțează un zâmbet larg.

— Sunt nepoata lui Inkeri, am venit peste vară ca să mă relaxez, zice Saana și se uită cu prietenie

la Eila. Să mă odihnesc. Mă rog, de fapt am fost concediată, mărturisește Saana.

Poate că sinceritatea îi va oferi un avantaj în situația dată.

— Ei, deci asta e treaba, spune Eila, în timp ce-i piaptănă părul blond-deschis, aproape argintiu.

— Și mai e ceva, am devenit interesată de un caz vechi și am auzit de la Inkeri că probabil știți tot ce mișcă pe-aici.

Eila se oprește și se uită la Saana în oglindă.

— Inkeri? Deci Inkeri a noastră. Ei bine, mă bucur să le ajut pe fetele lui Inkeri, dar nu știu cât poate fi de folos o bătrână ca mine, zice Eila chicotind, lăsând impresia că nici măcar ea nu crede ce spune.

Saana îi povestește că a auzit de la Inkeri cum o fată a fost găsită în repeziș, acum treizeci de ani, iar moartea ei încă n-a fost soluționată. Există suspiciuni că a fost o sinucidere sau un accident, așa cum s-a crezut mai demult.

Eila dă din cap, zgâriindu-i urechea Saanei în timp ce o piaptănă.

— Moartea tragică a Helenei a fost unul dintre cele mai importante evenimente care s-au petrecut prin zonă încă din vremurile timpurii ale conacului, spune Eila. Știi că atunci cazul a atras atenția chiar și unui jurnalist de la un ziar național?

Saana scutură din cap.

— Femeia s-a plimbat prin zonă și a stat de vorbă cu localnicii, iar în cele din urmă a scris un articol de două pagini despre un deces misterios într-un sătuc.

— Oare mai aveți cumva vreun exemplar? întreabă repede Saana, plină de speranță.

— Nu, nici măcar eu nu păstrez chiar totul, râde Eila. „Soarta redusă la tăcere a unei tinere

fete". Cam așa era titlul, își amintește Eila și scrie cu pieptenele, în aer, un titlu mare.

— La început, mulți localnici din Hartola s-au bucurat că sătucul nostru era deodată în centrul atenției întregii țări; asta până când au citit articolul, explică Eila.

Ia apoi o sticlă cu pulverizator de pe raft și umezește părul Saanei.

— Articolul i-a enervat pe mulți.

— Vă amintiți ce revistă era?

— Oare ce era... *Hymy* sau *Seura*, spune Eila, pulverizând și pieptănând alternativ.

Saana își notează în minte să găsească articolul din revistă.

— Atunci au început zvonurile. Revista povestea despre cazuri similare, alte tinere care dispăruseră în circumstanțe neclare. Una dintre ele, Laura, fusese dată dispărută cu câțiva ani mai înainte. Probabil că pur și simplu a fugit, dar revista sugera ceva mult mai grav.

— Laura? întreabă Saana, iar Eila dă din cap.

— Laura Malm. Mama ei mi-a fost clientă, înainte ca familia să se mute în Joutsa.

Saana repetă în gând numele.

— Se pare că știți multe lucruri, continuă Saana, dându-și seama că a găsit o mină de aur aici. Ce fel de fată a fost Helena?

Eila o privește cu viclenie. Se prinde că Saana o flatează intenționat, dar se bucură oricum să-i răspundă.

— Helena era o fată simplă dintr-o familie decentă, din toate punctele de vedere. Atât de amabilă și politicoasă. Întotdeauna gata să ajute, spune Eila, iar Saana vede în oglindă un zâmbet blând pe chipul femeii.

Depănând amintiri, Eila împinge cu piciorul scaunul în fața Saanei și începe să-i pieptene bretonul.

— Singurul copil al unei familii decente și serioase, era amabilă și politicoasă, mormăie Eila, acum mai șoptit. Cu excepția acelei veri, înainte să moară. Dacă mă întrebi, în acele luni de vară fata s-a transformat. Închide gura ca să nu-ți intre păr!

Saana se uită curioasă la Eila și își închide gura. Dă din cap, încurajând-o să continue.

— Helena a devenit mai misterioasă. În acea vară avea altă atitudine, pe care nu o manifestase până atunci. Un alt fel de siguranță sau mândrie. De parcă aflase ceva ce alții nu știau.

— Când ați văzut-o ultima oară? întreabă Saana și închide repede gura la loc, ca să nu-i ajungă pe limbă părul tuns de pe frunte.

— Era la începutul lui august. Fata a venit la mine și mi-a cerut „ceva diferit". Un stil nou, ceva neobișnuit, își amintește Eila. N-am să uit niciodată. M-am gândit mult la Helena după vizita aceea la coafor. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama de ce mă tot gândisem la ea. Fata emana genul de energie care există de obicei doar într-un singur caz, zâmbește Eila cu înțelepciune, apoi trece la părul de pe ceafă. Când ești cu adevărat îndrăgostit.

Saana reflectă la povestea Eilei. De cine era îndrăgostită Helena?

— Ce altceva vă mai amintiți? o întreabă pe Eila.

— Obișnuia să petreacă timp cu o fată pe nume Johanna, dar despre dragostea ei nu știu nimic. Pe aici, oamenii nu se bagă în treburile altora.

Saana se uită la Eila în oglindă.

— Helena a menționat vreodată alte nume?

Eila îi întoarce privirea din oglindă și cade pe gânduri.

— Nu, din câte îmi amintesc, spune Eila și tace o clipă.

În curând, singurul sunet din salon rămâne scârțâitul foarfecilor vechi de tuns.

— Helena avea suflet de artist. Întreaga vară a scris ceva sau a lucrat la un proiect artistic pentru școală. A mers și la școala de confirmare tot atunci, continuă Eila după o vreme. Moartea ei a fost o lovitură pentru toată lumea. Prietenii ei de la școala de confirmare au ținut un moment de reculegere la biserica din Hartola, după incident. Toți eram în doliu și nimeni nu era în stare să înțeleagă de ce Helena a vrut să se sinucidă. Incidentul a stârnit reacții mixte, dar tristețea era împărtășită de toți. Gândul că una dintre fetele noastre din sat s-a dus așa... își amintește Eila și taie ultimele fire de păr ici și colo.

După ce termină, Eila aduce o oglindă cu ramă albastră de plastic și rotește scaunul astfel încât Saana să vadă rezultatul final cu ajutorul celor două oglinzi.

— Ei, ce crezi? N-am tăiat prea mult? întreabă Eila, fără să se mai uite la Saana.

Deja mătură firele de păr argintii împrăștiate pe podea.

Saana își examinează tunsoarea în oglindă. Eila a făcut o treabă bună. Părul pare că are mai mult volum, fiindcă a scăpat de vârfurile despicate. Deși pe podea sunt multe fire, părul ei e încă suficient de lung.

— E foarte bine, mulțumesc! răspunde Saana și îi zâmbește Eilei. Vă mai amintiți și altceva despre caz?

În ciuda stilului direct și indiscret al Eilei, Saana își dă seama că-i place de ea.

— Între noi fie vorba, cred că poliția a fost cam indiferentă cu privire la cazul Helenei. Nu cred că s-au ocupat de anchetă, zice Eila, apoi se duce în

spatele tejghelei să bată prețul în casa de marcat de modă veche.

Saana îi mulțumește din tot sufletul, plătește și părăsește salonul satisfăcută. A lăsat o grămadă de vârfuri despicate în salonul de coafură și a aflat multe informații interesante.

HARTOLA

Vara, 1989

— Sărută-mi inelul și devenim prieteni, spuse baronul și întinse mâna spre Helena.

Un inel aristocratic îi sclipea pe degetul mic. Helena se uită la mâna bine îngrijită a baronului și i se făcu imediat rușine de mâinile ei. Erau pătate cu roșu; curățase căpșune. Mâinile baronului erau surprinzător de fine, ca ale unui bărbat mult mai tânăr. Avea unghiile îngrijite și pielea albă. Baronul o privea amuzat, dar continua să aștepte. Helena presupuse că era un obicei european rafinat despre care ea nu aflase, așa că apucă ușor mâna bărbatului și o sărută. Mâna mirosea a săpun scump.

— Valoarea unui om se vede în mâinile lui. Ține minte asta, spuse baronul când Helena îi lăsă mâna. Mâinile muncitorilor, uscate și mari ca niște lopeți, sunt puternice, dar nu vor avea niciodată genul de tandrețe care să îndeplinească dorințele secrete ale femeilor. Mă crezi? Un adevărat gentilom nu-și permite să se neglijeze.

În timp ce baronul continua să vorbească, trecură prin holurile și încăperile conacului. Helena îl urmărea curioasă prin conacul fascinant până în sufragerie – sau salon, așa cum îi spunea baronul. Încăperea mare și frumoasă era albastră din podea până în tavan. Perdele de catifea groasă bleumarin, pereți vopsiți în albastru.

Pe un perete se afla un tablou mare cu ramă aurie. Reprezenta o scenă lângă un lac întunecat. Pictura înfățișa și o figură pictată cu pricepere a unei tinere aproape dezbrăcată, în apă. Helena își înclină ușor capul și nu își putu lua ochii de la tablou. În mijlocul lacului stătea un bărbat îmbrăcat într-o mantie de blană, purtând pe cap o coroană de coarne. Semăna cu un zeu al apei. Helena se uită la tablou, apoi la baron. Nu știa unde să se așeze. Oare baronul se aștepta să stea la masă sau pe divan? Baronul se uită atent la Helena. Helena era îngrijorată că baronul o va întreba ceva despre pictură sau despre artă. Îi plăcea să se uite la tablouri, dar nu-și amintea numele prea multor artiști cunoscuți. Doar Picasso și Gallen-Kallela îi veneau în minte.

— La ce te gândești când te uiți la tablou? întrebă el – exact ce se temuse Helena – și o îndemnă să ia loc pe una dintre canapele rococo vișinii din încăpere.

— Nu știu, răspunse Helena, puțin neliniștită. Nu știu prea multe despre istoria artei, oftă Helena.

— Nu trebuie să știi nimic despre istoria artei pentru a te bucura de ea. Frumusețea este subiectivă. Interpretările sunt subiective, spuse bărbatul și îi aruncă o privire încurajatoare.

— Hmm! spuse Helena și se uită din nou la tablou, de pe canapea.

Nimeni nu-i spusese vreodată să se uite pur și simplu la un tablou. La școală erau obligați să-și amintească nume și date.

— Tabloul mă face să mă gândesc la putere. De ce arată femeia atât de disperată, deși bărbatul pare un zeu al apei sau un rege? Parcă i-ar fi frică, rosti Helena puțin stânjenită, fără să-și ia ochii de la tablou.

Baronul dădu aprobator din cap lângă ea.

— Król wody, *spuse el. Tabloul este o reprezentare a unui basm popular polonez despre regele apelor.*

Helena își înclină din nou capul și se uită la tablou. Oricât încerca, nu-i plăcea figura masculină cu coarne amenințătoare, aproape tot chipul lui învăluit în întuneric.

Baronul dispăru o clipă în bucătărie și se întoarse cu un platou mare de argint. Alături de căpșunele pe care Helena le adusese în acea dimineață, pe tavă erau câteva bucăți de pâine proaspătă și puțină brânză cu mucegai alb.

— Servește-te! spuse baronul. Pot să fac și o omletă dacă poftești.

— Mulțumesc, am luat deja micul-dejun, răspunse Helena încet și luă o căpșună Toivio dintre cele pe care chiar ea le adusese la conac.

„Când cineva îți oferă mâncare, este politicos măcar să guști”, îi răsunau în urechi cuvintele mamei, însă ceva din manierele baronului, din stilul lui, o făcea să vrea să reziste, să se răzvrătească. Helena se felicită pentru curajul de a refuza oferta de mic-dejun.

— Nu te saturi niciodată de căpșune? întrebă baronul.

— Niciodată, râse Helena, acum un pic mai curajoasă.

Începea să se bucure de atenție, de intensitatea privirii baronului, de întrebările lui ciudate și de faptul că o trata de la egal.

În timp ce se plimbau prin salon, oprindu-se dinaintea unui alt tablou mare, Helena simți atingerea ușoară a mâinii baronului în partea inferioară a spatelui. Oare îi testa limitele? Cei din familia ei nu prea se îmbrățișau acasă. De aceea, atingerea blândă a unui bărbat străin îi părea ciudată, aproape jenantă, dar în același timp fascinantă. Poate că și acesta este un obicei

european, se gândi Helena și lăsă mâna bărbatului acolo unde era. Își depășise deja temerile venind singură în casa acestui necunoscut. Afară, soarele strălucea și totul era la fel, însă în lumea Helenei totul se schimbase. Ea și baronul au stat în salon și au povestit până înspre după-amiază.

Marţi, 2 iulie / Helsinki

De dimineață, Jan și tatăl lui o duc pe mama în scaunul cu rotile într-un loc familiar din pădure, lângă cabana lor. Cei doi se uită la ea, iar ea privește copacii și cerul. Mama mângâie scoarța groasă a unui pin bătrân. Ascultă mierlele, ciocănitorile și cintezele, inspiră aerul de după ploaie, mirosul reavăn. Jan se uită la mama lui și se întreabă cum este să vezi o veveriță pentru ultima oară. Îi poți vedea mai intens culorile blănii? Oare veverița e ultimul animal pe care mama îl vede pe lumea asta? se gândește Jan în timp ce stă liniștit pe loc. Simte un nod în gât. Undeva cântă cucul. Mama ascultă totul din scaunul cu rotile, nemișcată, luându-și rămas-bun de la natura din jurul ei, în liniște.

Oare mama are o ultimă dorință? se gândește Jan, dar nu îndrăznește să o întrebe. Timpul limitat, care se scurge tot mai repede, îl face să paralizeze. Jan însuși a cochetat cu ideea că, pe patul lui de moarte, va lua o supradoză de heroină. Își va înfrunta moartea cât se poate de euforic. Acum gândul i se pare cumva naiv. Din fericire, mama primește morfină pentru dureri. În rest, asta pare să fie ultima doză de euforie a mamei, aici, în pădure. Mama inspiră parfumul pădurii de pini de parcă ar fuma un trabuc scump. Mângâie frunzele copacilor, ascultă concertul păsărilor. Își întinde mâna spre un bolovan și mângâie suprafața acoperită cu mușchi.

— Bărbați ai vieții mele, începe ea apoi, și amândoi, atât tatăl, cât și Jan se dezmeticesc. Promiteți-mi că nu veți suferi mult după ce plec.

— Nu-ți face griji pentru noi, draga mea! O să ne descurcăm, spune tata și pune o mână pe mânerul scaunului cu rotile.

Pentru o clipă, toți stau și se uită unul la celălalt. Ochii lor spun totul, pentru că nu există cuvinte.

— Ar trebui să ne întoarcem, să nu-ți fie frig, întrerupe tatăl lui Jan tăcerea în cele din urmă și începe încet să împingă scaunul cu rotile al mamei înapoi pe potecă.

Când ajung la mașină, mama spune că nu crede că viața ei se va sfârși aici. Speră să renască în fiecare an ca un trandafir înflorit sau ca o pisică care toarce. Așa va fi, spune ea zâmbind, cu ochi luminoși.

— *Și apoi mă veți revedea. Și eu vă voi revedea,* spune mama, iar greutatea cuvintelor ei este aproape prea mare.

Îl face pe Jan să înghită în sec. Lacrimile îi apar în spatele pleoapelor.

Pe drumul de întoarcere, lui Jan îi sună telefonul. Este procurorul. Cu toate că este un apel de serviciu important, Jan apasă butonul roșu și îl pune pe silențios. Tata conduce liniștit și mama se uită obosită pe geamul mașinii. Jan abia își mai poate ține ochii deschiși. În minte îi revin amintirile cu acele parfumuri îndepărtate ale zilelor nesfârșite de vară.

Comemorarea lui Lars Sundin se ține în clubul de noapte Teatteri. Heidi a sosit prea devreme, așa că se duce la Librăria Academică de peste drum, ca să aștepte. Nu ar fi plăcut să fie prima persoană pe care oaspeții o văd când vor intra. Ar trebui să apară numai după ce ceremonia va fi în toi. Se

decide să meargă la Starbucks și să bea o cafea. Zeama negricioasă de la birou i-ar îngrozi de-a dreptul pe pasionații de cafea de aici, râde Heidi. Dintotdeauna i-a plăcut cafeaua la filtru. Asta mă califică drept finlandeză tipică, își zice ea în timp ce citește lista lungă cu tipuri de cafea.

— Aș dori o cafea simplă la filtru, mulțumesc!

— Cum te numești? întreabă vânzătorul.

— Poftim? întreabă Heidi.

— Numele tău, te strigăm când cafeaua este gata.

— Heidi, spune Heidi, deja simțindu-se stânjenită la gândul că un tânăr milenial încrezător îi va spune pe nume.

Heidi se plimbă printre rafturile cu cărți cu cafeaua în mână și se întreabă dacă acest lucru este permis în timpul programului de lucru. Măcar e plăcut. Se duce spre secțiunea de literatură polițistă. Atâtea cărți despre crime și persoane dispărute. O lungă perioadă de timp lui Heidi i-a fost greu să citească romane polițiste, pentru că de obicei descriu anapoda ancheta poliției. În cărți, totul se întâmplă altfel decât în viața reală. Heidi se gândește că, dacă ar vrea cu adevărat să omoare pe cineva, pur și simplu l-ar împușca, însă asta nu ar însemna o carte cu o poveste captivantă de sute de pagini.

Heidi ia o carte broșată, numărul unu pe lista celor mai vândute cărți. Încă un roman suedez. În ultimii ani, poveștile polițiste suedeze au devenit și mai pline de cruzime. Heidi citește textul de pe ultima copertă și își dă mulțumită seama că pe moment nu mai are nevoie de nimic sumbru în viață. Inevitabil, se gândește iar la serviciu. De ce nu și-a împușcat criminalul victima? De ce a făcut totul așa de complicat? În timp ce deschide ușa grea a Librăriei Academice, Heidi se gândește că ucigașul vrea să le spună ceva prin acțiunile sale.

Dar ce? se întreabă Heidi. De ce ți-ai îneca victima doar ca s-o lași pe uscat?

Heidi urcă treptele spre clubul Teatteri, de-a lungul pereților maro tapetați cu modele sălbatice și întortocheate, despre care Heidi crede că sunt urâte. Când am fost ultima dată la Teatteri? Încearcă să-și amintească, dar nu reușește. Mirosul puternic de crini o izbește de la intrare. Încadrată de vaze mari pline cu flori care cinstesc memoria victimei, fără alte specificații. Lui Heidi nu i-a plăcut niciodată mirosul de crini. E atât de puternic, că nu-ți rămâne aer să respiri.

Heidi se apropie de masă și ia un pahar de șampanie. Șampanie la o slujbă de pomenire? Clubul este deja plin, dar ceremonia nu a început încă. Așteptarea plutește în aer. Sunt aproximativ șaizeci de oameni. Toți sunt îmbrăcați în haine negre, elegante. De asemenea, toți par să aștepte instrucțiuni. Suntem aici pentru o comemorare sau pentru o petrecere de lux? Heidi se uită la oamenii îmbrăcați în negru. Nimeni nu plânge. Heidi recunoaște rapid mai multe celebrități. Câțiva actori, cunoscuți oameni de afaceri, jucători de hochei și proprietari de restaurante. Influenceri, modele și artiști. Heidi îi cunoaște pe câțiva din ipostaze complet diferite: acuzații de abuz, trafic de droguri, infracțiuni financiare.

Tocmai atunci, Heidi observă o siluetă lângă perete. Ce caută el aici? Se întâmplă ceva ce Heidi ar fi trebuit să știe? Sau Mertanen, șeful ei, este aici ca civil? Tentaculele lui Lars par să fi ajuns departe, se pare că îi cunoaște aproape pe toți.

Heidi încearcă să-i atragă atenția lui Mertanen. Acesta o vede, dar se uită prin ea. Parcă nici măcar nu o recunoaște, își zice Heidi. În același timp, gândurile ei sunt întrerupte. Are senzația că este urmărită. Intuiția ei nu dă greș.

Heidi se preface că nu a observat privirea arzătoare ațintită asupra ei și se duce să-și pună paharul aproape neatins pe o masă din apropiere. Folosește rapid situația în avantajul ei pentru a vedea cine o urmărește. Și chiar atunci, la ușă, aproape nevăzută, dar frumoasă, lângă crinii uriași, Heidi o recunoaște pe Julia.

Mintea îi e inundată de frânturi din noaptea petrecută alături de femeia blondă. La urma urmei, Julia i-a spus că organizează evenimente private. Ciudat, se gândește Heidi, întrebându-se de ce noaptea petrecută în compania blondei o bântuie în toiul anchetei. Nu e normal. De obicei, reușește să facă repede abstracție de oamenii din jurul și din mintea ei. Întotdeauna înaintea lor. Din fericire, tocmai atunci muzica de pian din fundal se oprește și ceremonia începe. Heidi devine mai atentă. Liniștită, observă că Julia a dispărut în cealaltă încăpere. Munca o salvează din nou de goliciunea propriei vieți, de casa ei pustie și de mintea ei agitată.

În încăpere, toți primesc aceleași instrucțiuni: „Vă rugăm să vă închideți telefoanele. Lui Lars i-ar fi plăcut să vă amintiți de el cu bune, nu cu rele. Fără slujbă luterană, fără gesturi solemne, fără lacrimi. Nicidecum. Să-i cinstim memoria în această seară prin bucurie. Vom avea o ultimă petrecere pentru el, genul de petrecere pe care niciunul dintre noi nu o va uita prea curând."

Heidi localizează difuzorul lângă bar. Este Elias, bărbatul din biroul lui Lars.

Tânărul cu mustață stă lângă ușă, își bagă o mână în buzunar, scoate o pungă cu pudră albă și o pune pe masă. Cantitatea mare de cocaină provoacă un zumzet satisfăcător în mulțime. Se aude din nou muzică. Acum răsună mai puternic. Heidi nu recunoaște piesa.

În seara asta, se pare că nu viața este cel mai bun medicament, ci moartea. Heidi se uită frustrată la manechinele care prizează linii de cocaină de pe o masă. Îl caută pe Mertanen, dar nu îl găsește nicăieri. Totul e la vedere. Încăperile par că strigă: Lars ne-a reunit în seara asta. Prin urmare, în cinstea lui, totul este permis!

Heidi își mușcă obrazul drept. În seara asta nu a venit ca apărător al moravurilor, nici ca om al legii. E acolo ca să observe. Treaba ei e să se amestece în mulțimea îmbrăcată în negru, să asculte conversațiile despre Lars, să lase lucrurile să-și urmeze cursul. În acest moment, nu poate exclude posibilitatea ca făptașul, ucigașul pe care îl caută, să se afle chiar aici, în această încăpere.

Miercuri, 3 iulie / Helsinki

Jan se uită la resturile arse ale bărcii scoase din apă. Focul a distrus-o complet, probabil nu vor mai găsi nicio urmă. A fost prima dată când am ghicit cum va acționa, se gândește Jan. Criminalul chiar a dat focul ambarcațiunii. Ce mai plănuiești? Gata, a terminat sau vor mai fi victime?

Jan și Heidi se întorc la mașină. Stau o vreme și se gândesc la următoarea lor mișcare.

— Ce părere ai, victima a fost aleasă la întâmplare sau a existat un motiv personal? întreabă Heidi și îi face semn lui Jan să deschidă torpedoul din fața lui.

Jan vede cutiuța cu tutun de mestecat și i-o întinde lui Heidi.

— Este vorba de ceva personal, am fost convins de la început că Lars a fost ales în mod intenționat.

— De acord, spune Heidi, apoi ia o doză de tutun și își șterge degetul de blugi.

— De ce? Ce a făcut Lars să merite așa ceva? întreabă Heidi, în timp ce pornește mașina.

Amândoi au citit documentele despre trecutul lui Lars. Nu era nimic care să ridice suspiciuni.

— Este posibil ca victima să nu fi făcut nimic. Următoarea oprire e spitalul Haartman, zice Jan, iar Heidi bagă în marșarier.

— *Yes, sir*, ce facem acolo? întreabă Heidi și întoarce repede mașina în direcția stabilită.

— Au adus un drogat care a luat o supradoză acum câteva ore, explică Jan. Bărbatul se potrivește cu descrierea de pe înregistrările de la magazinul R-kioski. Posibil să fie același tip care a cumpărat pentru ucigaș cartela SIM preplătită.

— Și acum s-a nimerit să ia o supradoză? întreabă Heidi, asigurându-se că a auzit corect.

— Da, și eu mă gândeam la același lucru. Este posibil ca drogatul să-l fi văzut pe ucigașul nostru, iar acum să fi luat o supradoză. Probabil că a primit o mână de ajutor, sugerează Jan, iar Heidi confirmă din cap.

— Așa că făptașul ar putea fi pregătit să-și șteargă urmele prin metode noi, zice Heidi și se îndreaptă spre Haartman.

— S-ar putea să fie o vară al naibii de lungă, spune Jan, în timp ce își lasă scaunul mai pe spate.

Când ajung la Haartman, își dau seama că ar fi extrem de dificil să-l interogheze pe drogat. Bărbatul din ambulanță se afla deja într-o stare proastă, iar după ce a ajuns la spital, echipa de paramedici nu a mai putut să-l resusciteze. Jan și Heidi se uită în tăcere la trupul uscățiv întins pe patul alb de spital. Ora decesului: 15:07. Conform declarației asistentei, tot ce a lăsat bărbatul în urmă, bunurile lui lumești, se află într-o pungă de Lidl, atârnată de spătarul scaunului de lângă pat. Purtând mănuși de latex, cei doi examinează conținutul pungii, însă aceasta nu pare să aibă nimic interesant. Heidi se hotărăște să caute prin buzunarele pantalonilor de trening atârnați de scaun, care duhnesc a urină. Spre surprinderea ei, printre chiștoace și alte gunoaie, în buzunare găsește și bonuri vechi. Unul anume îi atrage atenția lui Jan. O achiziție făcută într-un R-kioski. Patru cartele SIM preplătite.

— Înțelegi ce poate să însemne asta? spune Heidi, netezind bonul mototolit.

— Dacă aceste cartele au fost cumpărate la cererea criminalului și nu ca să fie utilizate de către defunct, am putea vorbi de patru victime, zice Jan și simte o slăbiciune în coapse.

Simte că trebuie să se sprijine de ceva.

Știe că dreptatea sa nu e una simplă, dar totuși funcționează. Totul e deja stabilit, rotițele s-au pus în mișcare. Nu mai există cale de întoarcere. Noua victimă îl fizează cu privirea. Pe lângă frică, i se zărește un licăr de speranță, de parcă victima crede că toată chestiunea ar mai putea avea o rezolvare, ca și cum ar exista și o altă modalitate de ispășire. Victima se plânge că frânghiile sunt prea strâmte în jurul încheieturilor, că poziția este incomodă.

— N-ar fi cazul să încetăm acum cu prostiile astea? zice victima și râde înăbușit.

Victima asta e mai pretențioasă decât precedenta. Crede că totul este doar o glumă.

— Acesta nu este un joc, spune și vede cum ochii victimei se măresc puțin.

Ochii care clipesc alarmați dezvăluie că victima a înțeles. Pentru prima dată, mișcările sale indică o adevărată panică. În sfârșit, a priceput, îl privește în ochi și cere iertare, cere să nu-l rănească, să se gândească mai bine. Îl întreabă ce vrea de fapt. Bani? Avea suficienți bani, dacă despre asta era vorba. Îi astupă gura cu bandă adezivă, dar tot încearcă să țipe după ajutor. Însă nu are rost. Nu e nimeni niciunde. Doar ei doi.

Undeva în depărtare se aude sunetul mierlelor. În rest, e liniște deplină. Ascultă cum victima se zbate. Sufletul și inima i se umplu cu dezgust și dispreț. A început o altă etapă. Acum victima nu mai consideră că totul i se cuvine. Înțelege că nu mai poate obține nimic cu bani și că nu discută despre moralitate. În clipa asta sunt doar ei,

nimeni altcineva. Timpul negocierilor s-a scurs, acum e vremea pentru plata datoriilor. Acum puterea este a sa.

Smulge banda adezivă de pe gura victimei, suficient încât să îl audă cum imploră milă. Însă mila este ultimul lucru pe care și-l permit cei care nu o merită.

Joi, 4 iulie / Hartola

Pe malul apei, la popasul Poarta Regelui, lângă autostradă, cafeneaua La Kar de Mumma pare un loc simpatic pentru a opri în timpul unei călătorii lungi. Atmosferă locală relaxată, pâine proaspătă și produse locale de patiserie cu cardamom. Un câmp cu iarbă verde separă clădirea de culoare deschisă de râu. O mașină de tuns iarba se plimbă pe gazon și trece pe lângă o trambulină. De-a lungul terasamentului se află un mic debarcader care îi atrage, de obicei, pe cei care au ieșit la drum lung și vor să-și dezmorțească picioarele. Oamenii se uită la apă, respiră adânc de câteva ori, apoi se întorc la mașinile lor ca să-și continue călătoria.

Desigur, cafeneaua atrage și numeroși localnici cărora le place să stea la povești savurând cafea sau, ocazional, luând prânzul. În această dimineață, nu e nimeni în cafenea. Încă nu au sosit turiștii care, de obicei în weekend, se îndreaptă spre zonele rurale.

Casiera se uită prin cafeneaua pustie și decide să iasă repede afară la o țigară. Ia pachetul de țigări și o brichetă din geantă, își trage pe ea cardiganul de lână pufoasă, strigă în bucătărie că iese să fumeze, verifică dacă are cheile bistroului în buzunar și iese pe ușa din spate. Înaintea ei se deschide o panoramă frumoasă peste râu.

Casiera este o fumătoare înrăită, genul care pe patul de moarte nu și-ar dori nimic altceva decât să poată fuma o ultimă țigară. Trage încet fumul

în plămâni, îl savurează și îl lasă să îi iasă pe nări. Mijește ochii prin fum și îi lasă să poposească asupra priveliștii riverane. Chiar și când fumează poate distinge mirosurile unei zile de vară. Iarba proaspăt cosită, benzina, mirosul chiflelor din cuptor, care iese prin aerisire. Inhalează fumul cu obrajii supți și se întreabă cum va trece o altă zi plictisitoare la serviciu. Se uită spre parcare: e pustie; vede doar o mașină. Unde-i sunt clienții? Dacă lucrurile continuă așa, afacerea va avea de suferit. Marile companii vor invada și această zonă.

Mai trage un fum din țigară și o stinge în borcanul de murături de pe bordură. Borcanul e plin de chiștoace. De fiecare dată când fumează, își promite că va goli borcanul, dar acolo rămâne, aproape plin, amintindu-i de dependența ei. Din obișnuință, pune pachetul de țigări în buzunarul cardiganului pufos și bagă mâna în buzunarul de la pantaloni ca să scoată cheile și să intre în cafenea.

În același timp, un sentiment straniu o face să privească din nou spre parcare. Mașina aceea. Este aceeași mașină care deja era în parcare când a deschid cafeneaua, la 06:10. Însă nimeni n-a ieșit din mașină să vină în cafenea. La Kar de Mumma, parcarea nu e gratuită. O să lămurească ea situația. Se gândește să lase un bilet în parbriz.

La ora 09:10, serviciile de urgență primesc un apel de la o femeie isterică. Mesajul este clar și la obiect: a fost găsit un bărbat mort într-o mașină lăsată în parcarea cafenelei La Kar de Mumma de la popasul Poarta Regelui, pe autostradă.

Secția de poliție din Hartola a fost închisă cu ani în urmă, iar cazul îi revine lui Ilkka Janhunen, ofițerul de serviciu de la cea mai apropiată secție, cea din Lahti. La fața locului, declară decesul,

ajutat de ambulanțieri. Nu au mai putut face nimic. Ambulanța poate pleca.

În timp ce îi așteaptă pe băieții de la criminalistică, Ilkka Janhunen se plimbă neliniștit prin parcare. O moarte ca asta se întâmplă rar, dar știe că nu trebuie să atingă nimic. Ilkka revine la mașină și aruncă din nou o privire înăuntru. Priveliștea este groaznică. Ilkka știe că este urmărit, așa că face tot posibilul să pară calm. Vreo doisprezece localnici din Hartola s-au adunat deja lângă La Kar de Mumma. Toți își întind gâtul ca să vadă mai bine parcarea. Ce s-a întâmplat? De ce este poliția aici? A murit cineva? Vestea s-a răspândit deja printre oamenii din Hartola. Cineva a fost găsit în mașină și, oricine ar fi fost, nu l-au dus la spital într-o ambulanță, cu sirenele în funcțiune. Iar poliția este încă acolo. Capetele câtorva trecători curioși se uită spre parcare din afara cafenelei. Ilkka le cere să se îndepărteze și să-și vadă de treburi. In timp ce localnicii curioși îl urmăresc pe Ilkka, acesta începe să delimiteze clar, cu bandă, locul faptei și împrejurimile.

Ilkka Janhunen nu poate înțelege curiozitatea oamenilor. De ce ar vrea cineva să vadă așa ceva? Moarte, o moarte care te bântuie și care te lovește. După ce zona este delimitată, revine la mașină ca să-și facă un plan. Martori oculari și probe. Într-o situație ca aceasta, un investigator ar începe probabil să caute în continuare. Ilkka trage adânc aer în piept și se uită din nou în interiorul mașinii. Cadavrul este întins pe scaunul șoferului, rigid și oarecum profanat. O viață curmată brusc, se gândește Ilkka Janhunen privind Mercedesul scump. Judecând după marca mașinii, victima trebuie să fi fost destul de înstărită. Ilkka se uită la ceas. Echipa de tehnicieni criminaliști nu a sosit încă. E un lucru

normal în zonă. Distanțele nu pot fi scurtate. Vor ajunge când vor ajunge. În locul echipei, apar tot mai mulți gură-cască. Unii au fost chiar nevoiți să-și parcheze mașinile pe marginea drumului, deoarece parcarea este delimitată.

— Nu este nimic de văzut aici, zice Ilkka Janhunen, parțial pentru sine, parțial pentru spectatori. Duceți-vă acasă!

Ilkka se apropie și face câteva poze victimei cu telefonul. Scenariul îi amintește de un serial polițist german, *Der Alte*, și de descoperirile dramatice din fiecare episod. Își aduce aminte de toate serile de sâmbătă din tinerețe, petrecute uitându-se la serialul acela. Iar acum, poftim. Mai real nici că se putea. Cel mai ciudat lucru pe care l-a văzut vreodată în timpul serviciului. Acesta nu este un accident de circulație obișnuit. Din fericire, ancheta urmează să fie transferată în curând către Divizia omucideri, sau cel puțin așa speră Janhunen. Singurul lucru pe care îl poate face acum e să aștepte în liniște și să urmeze cât mai îndeaproape protocolul.

Ilkka îl lasă pe decedat în mașină, pășește pe sub banda de delimitare și se îndreaptă spre cafenea. Este timpul să discute cu femeia care a găsit victima. O găsește repede înăuntru. Stă rezemată de o măsuță, încă tremurând, cu ochii umflați de plâns. După cinci țigări și o mulțime de suspine sporadice, femeia pare să-și fi recăpătat în sfârșit darul vorbirii.

— E directorul băncii... omul mort, se smiorcăie ea, iar Ilkka ridică intrigat din sprâncene.

— Îmi pare rău, cine?

— Cel din mașină. E directorul nostru de bancă, spune ea, înainte de a izbucni din nou în lacrimi.

— Și cum îl cheamă? întreabă Ilkka.

Ilkka nu e din Hartola.

— Păi, Eskola, desigur. Bărbatul din mașină este Matti Eskola, zice ea și își suflă zgomotos nasul într-un șervețel La Kar de Mumma.

Joi, 4 iulie / Helsinki

Jan se plimbă prin centrul liniștit al localității. Peste tot este pustiu, nimic nu se clintește. Doar turiștii ocazionali se opresc pentru a admira clădirile vechi sau vitrinele magazinelor.

N-a dormit bine. Inițial, i-a venit în minte crima cu însemnul ars, apoi amintirile din verile copilăriei. A avut un vis ciudat. Nu poate spune exact câți ani avea în vis, dacă era copil sau adult, dar atmosfera era blândă și liniștitoare, iar mama lui era sănătoasă. Apoi s-a trezit brusc și s-a simțit confuz și cu adevărat singur. Și-a luat telefonul și a citit rapid mesajele de pe WhatsApp de la prietenii lui despre planurile lor de vară. Cer frumos de vară deasupra unui lac calm. Fotografii de grup cu seri în saună și la grătar. Când prietenii lui se vor trezi în cele din urmă peste câteva ore, revigorați de starea de vacanță estivală, Jan va fi deja la lucru de ore bune.

Îi sună telefonul.

— Ascultă asta, începe Mertanen, iar Jan se dezmeticește. Tocmai a venit prin rețeaua internă: am primit un raport despre o persoană decedată în Hartola. M-au contactat deja. Poliția din Tavastia, responsabilă de zona Hartola, cere ajutorul celor din INI întrucât pe cadavru s-au găsit urme care sugerează o crimă sadică, pentru că...

Mertanen își drege glasul de câteva ori înainte de a continua în mod emfatic:

— Victima a fost asfixiată, înecată și există un însemn ars pe organele lui genitale.

Pentru o clipă, Jan nu spune nimic. Dintr-odată, informația primită susține totul. Mertanen a reușit să-i capteze atenția. Jan își amintește imediat de bonurile găsite în buzunarul drogatului: *patru cartele preplătite*. S-ar putea ca bărbatul găsit în Hartola să fie a doua victimă?

O clipă mai târziu, Jan parcurge informațiile primite pe e-mail, raportul inițial al cazului din Hartola, și evaluează situația. Matti Eskola, născut în 1954, un bărbat trecut de vârsta mijlocie, găsit mort în parcarea cafenelei La Kar de Mumma, situată la popasul Poarta Regelui de pe autostradă. Bărbatul a fost găsit în mașină, pe locul șoferului, dar cauza morții a fost stabilită ca fiind înec. Când a fost găsit, avea plămânii plini cu apă. Examinarea inițială a cadavrului a scos la iveală o altă observație ciudată. Înainte de a muri, pe testicule, victima a fost însemnată cu un fier încins.

Jan își scarpină absent obrazul nebărbierit. S-a întâmplat. Este exact ceea ce a prezis: un alt cadavru. Îl trec fiorii. Acest lucru schimbă complet ancheta. Un al doilea cadavru înseamnă *începutul unei serii.* Echipa trebuie să se pregătească pentru că un al doilea cadavru înseamnă probabil și un al treilea. Trebuie să fie rapizi și preciși dacă vor să ajungă la a treia victimă înaintea ucigașului. Însă mai au nevoie de ceva, de un indiciu solid.

O jumătate de oră mai târziu, echipa e deja reunită. Saki caută înregistrările telefonice ale celei de-a doua victime, Matti Eskola, încercând să găsească apelurile primite înaintea comiterii crimei de la numere care apar în listă o singură dată. Poate doar unul are legătură cu cardurile

preplătite achiziționate de la R-kioski. Saki parcurge lista și observă că pe 2 iulie, la 20:37, Eskola a primit un apel de la un număr criptat. Apelul a durat 01:48 minute. Se uită la informațiile despre apel și începe să investigheze mai detaliat posibila sursă.

— Era un mesaj? Chiar înainte de a fi ucis, Lars Sundin a primit o poză cu o coroană din oase, spune Jan, dar Saki scutură din cap.

— I-am verificat telefonul lui Eskola, dar nu am găsit imagini.

Jan se încruntă. Deși e aceeași metodă, ucigașul nu lasă indicii.

— Acest apel a fost, probabil, făcut de ucigaș, zice Saki, în timp ce informațiile despre apel apar pe ecran.

Jan și Heidi se duc repede în spatele lui Saki ca să urmărească informațiile.

— Însă apelul a fost plasat printr-o conexiune criptată pe *dark net*. Nu putem da de apelant, cel puțin deocamdată, spune Saki dezamăgit.

— E mai priceput decât am presupus. S-ar putea să fi aflat că am dat peste drogat, ca el să nu fie prins, și și-a schimbat modul de operare. Deci poate controla situația și poate schimba planul inițial, la nevoie, spune Jan.

— Deci făptașul nu urmează un plan strict, repetă Heidi, gândindu-se la noile informații. Nu este atât de paranoic încât să nu poată reacționa și născocește de fiecare dată un alt plan. Avem de-a face cu un individ periculos, spune Heidi, iar Jan este de acord.

Făptașul își sună victima doar o dată, cu o zi înainte de crimă. Jan scutură din cap și apoi adaugă numerele de telefon pe tablă. Două sunt încercuite, două nu. Criminalul își sună victima și ce-i spune? Cum o atrage la locul stabilit? O

șantajează sau victima vine de bunăvoie la întâlnire?

Acum trebuie să creeze un „parcurs”, o ipoteză despre cum s-au petrecut lucrurile și de ce. Care e motivul? Cine este suspectul principal? Când conducerea întreabă dacă anchetatorii au deja o pistă despre cine ar putea fi făptașul, nu vor să audă un răspuns negativ. Jan trebuie să vină cu o soluție. Măcar să dea impresia că au un plan solid, că au o pistă.

În prima sa declarație oficială referitoare la profilul criminalului, Kaj a spus că echipa ar trebui să țină cont de câți regi sunt. Saki a căutat date despre regi, privind sitația din perspective diferite. O variantă ar fi o trimitere la Biblie. Cei trei Magi de la Răsărit sunt adesea cunoscuți ca regi. Trei regi și *Marșul celor trei regi*, colinda *Le Marche des rois*. Dar există patru cartele. În cel mai rău caz, ar însemna că ar putea fi patru regi, ca într-un pachet de cărți. Cu siguranță, Mertanen o să-i pună o serie de întrebări: ce legătură este între acești doi bărbați? De ce ei? Cine este suspectul principal? Când vor avea nevoie de primul mandat de arest?

Deocamdată, nu vor spune nimic în legătură cu teoria lor despre trei sau patru victime. În acest moment, este important să-i informeze pe șefi și pe cei din mass-media doar despre strategia lor agresivă de investigare, nu despre jocul pe care ucigașul probabil îl joacă. Jan aruncă o privire la ecranul telefonului. Niciun apel până acum. Oftează și realizează că îi este foame. Va fi o zi lungă. Jan decide să comande pizza pentru toată echipa.

Pizzele Margherita și Puttanesca dispar repede. Saki strânge cutiile de carton și le dă la o parte.

Foamea a dispărut, dar problema nu. Ce se află în spatele crimelor cu însemnul ars?

— Cea mai bună metodă de a pune totul cap la cap este să te uiți la victime. Eskola, tipul din Hartola, e însurat și are o fiică adultă. Am reușit să dăm de soția lui, dar încă o căutăm pe fiică, explică Saki. Sundin, cel din Helsinki, nu are rude apropiate. M-am uitat pe paginile de Facebook ale ambelor victime. Mă rog, Eskola nu pare să aibă una, iar pe profilul lui Sundin am găsit numai mesaje vulgare adresate femeilor tinere. Dar v-ați gândit la ceea ce îi unește pe cei mai mulți din Helsinki? întreabă Saki.

Jan și Heidi nu spun nimic. Niciun răspuns.

— Faptul că, deși le place să dea impresia că sunt din Helsinki, au venit aici din altă parte, zice Saki zâmbind.

El însuși este din Kerava, deși spune că e din Helsinki.

— Lars Sundin s-a născut în Jyväskylä. Matti Eskola s-a născut în Joutsa. Între Jyväskylä și Joutsa sunt doar 70 de kilometri.

— Deci Sundin și Eskola ar fi putut fi prieteni din copilărie ori s-au cunoscut la școală? întreabă Jan.

Saki dă din cap și începe să compare parcursul celor două victime, urmărind chiar și cele mai insignifiante detalii comune.

— Am găsit! exclamă curând. Liceul Jyväskylä. Ambii bărbați au mers la același liceu, dar în ani diferiți. Eskola e cu patru ani mai în vârstă decât Sundin și a fost la liceu între 1970 și 1973. Sundin între 1974 și 1977.

Jan și Heidi ascultă curioși.

— Încă nu știm dacă ceva îi leagă pe acești bărbați, dar modul în care trupurile lor au fost găsite e, fără îndoială, un mesaj.

Heidi caută pe Google o imagine de ansamblu a Finlandei Centrale și a locului în care tocmai a fost găsită a doua victimă. Situația tăcută și gravă o face pe Heidi să râgâie, iar Saki rânjește.

— Cine ar fi știut că există atât de multe Porți ale Regelui în țara asta? mormăie Heidi pentru sine, în timp ce parcurge informațiile pe care le-a găsit despre Hartola. Ce naiba! spune aproape strigând. Pe lângă faptul că La Kar de Mumma se află într-un popas numit Poarta Regelui, aici scrie că întreaga zonă Hartola își zice regat.

Vineri, 5 iulie / Hartola

Un fluture manta-de-doliu aterizează pe vârful unui deget de la piciorul Saanei, în timp ce ea stă pe treptele de lemn ale casei, bea cafea și răsfoiește o revistă veche de design interior. Pierdută în gânduri, Saana își sprijină obrazul pe genunchi și observă că lacul de unghii vișiniu de pe unghiile de la picioare a început să se cojească. Din fericire, la țară nu contează atât de mult. Soarele îi încălzește plăcut picioarele, iar fluturele care s-a așezat pe degetul mare pare că va rămâne acolo. Poate că soarbe mineralele din transpirația de pe pielea ei.

Ușa șurii se deschide și mătușa iese cu câteva crengi de mesteacăn uscate.

— Ia uite! O să le aruncăm în soba din saună, să miroasă plăcut.

Inkeri pune crengile uscate într-o roabă și observă fluturele manta-de-doliu pe degetul Saanei.

— Un fluture manta-de-doliu, se potrivește, spune mătușa ei gânditoare, mijind ochii în lumina strălucitoare a soarelui.

— Cum așa? întreabă Saana și își ridică alene capul.

— A murit directorul băncii locale, răspunde Inkeri și se îndreaptă spre treptele de lemn unde stă Saana.

Saana încearcă să mângâie ușor fluturele, dar, de parcă îi simte intenția, acesta se ridică în aer și

zboară spre parfumul îmbătător al tufelor de iasomie.

— Ce-a pățit ăla? întreabă Saana și își duce mâna streașină la ochi din cauza luminii.

— Matti Eskola, o persoană respectată pe aici, nu un „ăla”, zice mătușa și se plimbă de colo-colo prin curte, parcă întrebându-se ce-ar mai putea trebălui. Se pare că a murit cu puțin timp în urmă, în circumstanțe neclare sau oarecum neașteptate.

— Ce vrei să spui? întreabă Saana.

— Cineva a zis că a fost găsit mort în mașina lui, continuă mătușa.

Saana se uită la fluturele plutind în aer. Zboară și se întoarce, nu știe unde să se ducă.

În cele din urmă, mătușa se oprește în dreptul Saanei și începe să-și curețe noroiul de pe cizme cu un smoc de iarbă.

— Deja umblă vorba prin sate că poliția investighează ceva, spune ea și se uită șiret la Saana. Dacă zvonurile sunt adevărate, n-a fost ceva boală. Dacă e nevoie o investigație specială, trebuie să fie cu totul altceva, continuă mătușa și se ridică. O crimă, poate.

Inkeri își pune o pereche de mănuși de grădinărit înflorate și ridică găleata pentru buruieni. Saana o urmărește cum se duce în grădina de zarzavaturi, de unde scoate câteva fire de ceapă verde.

— Cine a spus că nu se întâmplă nimic în Hartola? îi zice Saana mătușii ghemuite în grădina de legume, care rontăie dintr-un fir de ceapă verde. Începe să fie un loc periculos, râde Saana.

E îngrozitor să glumești despre decesul oricui. Mătușa nu zice nimic. Saana se întreabă dacă mătușa se simte în siguranță în Hartola.

— De ce te-ai decis să te întorci în Hartola? întreabă Saana, stând chiar în fața mătușii sale.

Inkeri rămâne ghemuită, dar își ridică privirea spre Saana.

— Când călătorești mult, totul începe să arate la fel, începe Inkeri și se oprește din plivit. Iar mama ta nu se simțea prea bine atunci. Presupun că m-am întors în sfârșit la locuri familiare, ca să-mi trag sufletul. Mai întâi am petrecut o iarnă aici, plănuind să plec din nou în primăvară. Când a venit primăvara, nu am mai putut pleca.

Saana dă din cap. Straniu cum cele mai mici detalii ne pot schimba cursul vieții.

— Nu am aflat mai multe despre povestea Helenei. Nu am primit suficiente răspunsuri, spune ea și se lasă jos, de data aceasta pentru a smulge o floare de năsturel de un portocaliu strălucitor.

— Dacă nu ai primit niciun răspuns, poate că ar trebui să te concentrezi doar să pui întrebări, zice mătușa ei, cu mâinile pline de tulpini de cartofi acoperite cu pământ. Am plantat cartofi de vară în primăvară, iar astăzi vom mânca primii cartofi noi, zâmbește Inkeri și aruncă micii cartofi noroioși într-un bol de plastic.

Saana se uită cum mătușa trebăluiește și simte că mahmureala dispare. Întotdeauna s-a priceput să-i privească pe ceilalți lucrând cu sârguință, deși adesea are un sentiment de vinovăție din cauza propriei delăsări.

— Să cumpăr pește pentru cartofii ăia noi? întreabă Saana.

S-ar duce cu plăcere din nou la magazin. Vizitele la magazin au devenit mai palpitante; par lucrul cel mai important pe care-l poate face în Hartola.

Cerul este gri și mohorât. Spre seară s-a anunțat furtună. Saana își sprijină bicicleta în afara magazinului, fără să o mai asigure, și intră repede în prăvălie. Va trebui să se grăbească ca să nu o prindă ploaia. Mătușa ei a râs când Saana a întrebat de unde să cumpere un lanț bun pentru bicicletă. Se pare că nimeni nu-și amintește ultima dată când în Hartola a fost furată o bicicletă.

Saana găsește ușor frigiderul cu lactate și ia un litru de lapte integral. Apoi se oprește în mijlocul raionului și se întreabă de unde să ia ouă. Se întoarce să caute pâine și trece pe lângă un grup de localnici adunați la raionul de panificație. Două femei și trei bărbați mai în vârstă par foarte animați.

— A murit pur și simplu!

— Păi cum așa?

— Poate avea probleme cu inima? Sau era băut.

Speculațiile continuă. Saana găsește file de biban și, în cele din urmă, ouă, apoi se îndreaptă spre casa de marcat. Din indemnizația de șomaj îi permite să facă doar câteva cumpărături. Din fericire, mai are economii, dar în Hartola n-are cum să-și cheltuie banii la restaurante sau pe specialități scumpe de cafea.

La casa de marcat dă peste o alt grup.

— Eskola e mort, ați auzit?

O pensionară înfocată o bate pe umăr pe doamna din fața ei, care stă la rând cu soțul.

Întrebarea provoacă înghesuială.

— Numai asta aud de dimineață, răspunde femeia, iar soțul ei încuviințează.

Bătrâna vioaie continuă discuția și, deși știe că nu se cade, Saana nu se poate abține să nu asculte conversația.

— Cică era în mașină, în parcarea La Kar de Mumma, spune bărbatul calm, de parcă vorbește despre vreme. Poliția zice că nu e un caz obișnuit. Vorbesc deja despre o crimă.

— Așa ceva, imaginați-vă! zice femeia îngrozită, dar evident entuziasmată.

Deodată, liniștitul sat Hartola are un subiect de discuție.

Saana își pune cumpărăturile pe banda rulantă și o salută pe casieră. Casiera nu spune nimic, dar dă din cap spre Saana și o privește circumspect. Probabil doar i se pare, dar Saana este convinsă că femeia o cunoaște. Se întreabă dacă aceasta ar putea fi persoana care i-a lăsat biletul de amenințare. Saana o studiază precaut.

— Toată lumea vorbește despre Eskola, dar pe mine mă interesează mai degrabă un caz mult mai vechi, îi zice în treacăt casierei și scoase cardul să plătească. Sunt interesată de fata care a fost găsită moartă în anii '80, la repeziș, cunoașteți cazul?

Femeia se uită cu capul înclinat la Saana, apoi o întrebă dacă vrea bonul.

Saana scutură din cap. Acum e liniște la casa de marcat, deoarece grupul de localnici bârfitori a ieșit afară.

— Vă amintiți de Helena? repetă Saana întrebarea.

Dacă femeia trăiește de-o viață în Hartola, probabil că atunci avea aceeași vârstă ca Helena. Pe ecusonul de pe bluză scrie Iris.

— Da, îmi amintesc de ea, spune în cele din urmă casiera și se holbează, în timp ce Saana își strânge produsele fără să se grăbească.

Părul roșcat al femeii contrastează puternic cu albastrul uniformei sale.

— Toți din sat, de o anumită vârstă, își aduc aminte de ea. Întreaga comunitate a plâns

moartea Helenei, zice calm femeia și privește în gol pentru câteva clipe.

Apoi cineva de lângă banda rulantă își drege glasul, iar casiera se întoarce spre următorul client și cumpărăturile acestuia.

— Totul s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât e greu să găsești informații despre asta. Dacă nu vă deranjează să stăm de vorbă, mă puteți suna sau îmi puteți trimite un mesaj, spune Saana și îi întinde casierei o carte de vizită veche din portofel. *Saana Havas, reporter online.*

E o carte de vizită veche, dar numărul de telefon e același. Cine știe ce funcție va avea din toamnă, odată ce își va face curaj, în sfârșit, să-și caute un alt loc de muncă.

Când casiera strecoară cartea de vizită în buzunarul de la piept al uniformei de serviciu, instinctul îi spune Saanei că a abordat persoana potrivită. Cineva care lucrează zilnic într-un loc pe unde trec aproape toți locuitorii din Hartola.

Casiera o urmărește cu privirea pe Saana când părăsește magazinul pe ușile glisante. Știe de vechiul caz. Știe detalii despre moartea Helenei. Și mai știe că Saana a venit din Helsinki ca să-și petreacă vara în Hartola și că a început, din senin, să pună întrebări despre Helena, răscolind mult prea multe. Știe totul, dar încă nu a decis cum să reacționeze.

Vineri, 5 iulie / Helsinki

Saki deschide pagina web a satului Hartola, iar echipa se adună în jurul ecranului ca să vadă informațiile. Hartola a fost declarat singurul regat din Finlanda, în 1987. Dacă un loc se numește regat, înseamnă că are și regi și coroane? O clipă mai târziu, pe ecran apare o coroană. Stema zonei Hartola, o coroană și dedesubt două torțe aprinse. Jan se apropie de ecran. Coroana de pe stemă îi pare cunoscută. Jan a văzut-o de două ori sub forma unui simbol grotesc pe pielea cadavrelor. Tocmai au găsit modelul însemnului ars.

Jan dă din cap și se îndreaptă spre tabla cu datele investigației. Se uită la pozele cu Sundin și Eskola.

— Vreo noutate? întreabă el, fără să se uite la cei din echipă.

— Poliția locală i-a interogat pe membrii familiei lui Eskola. Conform informațiilor noastre, are o fiică adultă, deși în sistem nu apare nimic despre ea, spune Heidi. Ultima mențiune despre o Johanna Eskola este de acum douăzeci de ani. Încercăm să o găsim prin avocatul familiei Eskola, dar până acum nu am primit răspuns.

— În regulă, spune Jan. Ce a făcut-o pe fiica lui Eskola să dispară și să-și schimbe numele? se întreabă Jan cu voce tare și se lasă în canapea.

Acum că ancheta progresează, se simte în siguranță, ca și cum ar fi într-o încăpere în afara căreia îl pândesc toate problemele de care s-a ascuns: căutarea fericirii, singurătatea,

sentimentul sâcâitor că viața trece pe lângă el, starea de neputință. Și toate celelalte întrebări pe care le evită: De ce lucrează atât de mult? Cum va face față durerii pierderii mamei? Ce îl face cu adevărat fericit? Și când va fi suficient de matur ca să-și facă timp ceea ce îl face fericit?

Jan stă pe canapea și se gândește la dispariția Johannei Eskola. Simte cum corpul strigă pentru o clipă de odihnă.

— Avem un singur martor pentru cazul din Hartola... și un Citroën Jumper alb, fără număr de înmatriculare. Vehiculul a fost văzut lângă mașina lui Eskola în seara precedentă, continuă Saki. Sunt în total șaptesprezece mașini Citroën Jumper înmatriculate în Hartola, Sysmä, Joutsa, Leivonmäki și Jyväskylä. Putem începe cu acestea.

— Înseamnă că ne extindem aria de investigație, de la Helsinki spre Finlanda Centrală, spune Jan și se freacă la tâmpla dreaptă. După apariția noului caz, Mertanen mi-a confirmat relocarea întregii echipe. Saki, tu vei rămâne aici, Heidi și cu mine vom pleca, continuă el, indicând sfârșitul ședinței.

I-ar rămâne puțin timp și pentru el, înainte de călătoria asta mai lungă.

— Cum te simți? începe Kaj.

Jan nu răspunde. Tace și își leagă șireturile. Din lipsă de timp, Jan a decis să îmbine munca și exercițiile fizice.

— Știi că tristețea nu va dispărea dacă încerci să o suprimi. Cumva trebuie să te eliberezi sau să o ții sub control.

— Hmm! mormăie Jan și caută ceva în geanta de sport, încercând să evite privirea lui Kaj.

În liniște, se duc să-și facă seturile de exerciții obișnuite. Astăzi se concentrează pe cele pentru

spate. Jan nu are chef de subiecte profunde. Vrea să se concentreze pe antrenament.

Se știu încă din tinerețe, din Katajanokka. După ce au încheiat stagiul militar, Jan a studiat la facultatea de drept, iar Kaj a urmat cursurile de psihiatrie. Cu câțiva ani în urmă, Jan a primit un caz dificil de omucidere și atunci i-a cerut ajutorul lui Kaj, care lucra pe cont propriu. Cu ajutorul câtorva indicii, Kaj a întocmit un profil extrem de clar al ucigașului, care i-a ajutat pe Jan și echipa lui să-și continue investigația exact când rămăseseră în impas. Acum, la câțiva ani după incident, Kaj e angajat în cadrul INI. Jan se ridică pe banca de exerciții, pune greutățile deoparte și își șterge primele picături de transpirație cu mâneca tricoului. Sunt singuri în sala de sport a angajaților.

Jan i-a trimis deja lui Kaj dosarul actualizat. Două crime. Doi morți la Poarta Regelui. Unul în Helsinki, celălalt în Hartola. Însemne arse pe ambele cadavre. Atât de evident și premeditat. Jan stă lângă Kaj pe banca de greutăți și începe să vorbească.

— Ce părere ai? întreabă, în timp ce Kaj se ridică de pe bancă cu fața înroșită de la efort.

— Ești sigur că vrei să vorbim despre serviciu? întreabă Kaj și îi aruncă lui Jan o privire aproape îngrijorată. Nu știu dacă am ceva nou să-ți spun. Însemnul umilitor ar putea fi interpretat ca un stigmat public. Pe baza informațiilor pe care mi le-ai transmis, aș spune că făptașul vrea să ne spună ceva despre viața victimelor sau despre trecutul lor. Dacă e vorba despre răzbunare, făptașul își justifică oarecum fapta, poate dorește să le tragă la răspundere pentru fapte din trecut. Dar încă nu știm la ce face referire, se uită Kaj întrebător la Jan, care clatină din cap.

— Nu, nu știm încă. Cu excepția faptului că acea coroană ar putea face referire la Hartola, unde a locuit cea de-a doua victimă.

— Așadar, pe scurt: căutăm un individ plin de ranchiună, care să aibă suficient timp să pregătească aceste crime și inteligența necesară pentru a orchestra totul fără a lăsa urme. Fiindcă pare că vrea să-și evidențieze acțiunile însemnând victimele și poziționându-le la vedere, aș presupune că urmărește îndeaproape evenimentele sau cel puțin vrea să știe cum progresează investigația. A creat o piesă de teatru și deocamdată este scenarist și regizor. Vrea să controleze totul. Momentan controlează și cât de multe informații deții, nu-i așa?

Jan dă din nou din cap.

— Poarta Regelui poate sugera că victima este un rege, cu aluzie la puterea supremă, la control sau mândrie disprețuitoare. Poate că făptașul nu a reușit până acum să-și pună planul în aplicare, de aceea vrea să fie mai calculat și să dicteze cursul evenimentelor, folosind mijloace extreme. Vrea să-și chinuie victimele în cel mai brutal mod posibil. Pun pariu că victimele nu s-au așteptat la răzbunare sau, dacă au făcut-o, identitatea răzbunătorului i-a luat prin surprindere. Poate că dinamica puterii a fost inițial inversă, spune Kaj.

Jan îl privește gânditor, memorând fiecare cuvânt.

— Femeie sau bărbat? întreabă Jan în cele din urmă.

Având atât de puține informații, știe că nu are cum să-i răspundă încă.

— Dacă susținem ideea unei relații de supunere sau subordonare față de rege, e posibil să fie vorba despre o femeie, se gândește Kaj. Dar înțelegi că acestea sunt doar speculații? Am

nevoie de mai multe informații ca să pot construi un profil amănunțit, zice Kaj.

— Totuși, nu înțeleg, răspunde Jan și se duce în capătul celălalt al încăperii, la dozatorul cu apă.

O femeie. Gândul i-a trecut și lui prin minte de câteva ori. Se poate oare ca, în spatele crimelor cu însemnul ars, în locul unui bărbat să fie o femeie furioasă?

Cei doi continuă să se antreneze, iar pentru o vreme singurele sunete din sală sunt icnetele lor și zgomotul greutăților. Apoi Kaj vorbește din nou.

— Fata de care a pomenit Veera. I-ai trimis un mesaj? întreabă Kaj și se uită la Jan.

Jan scutură din cap. Trădătorul! Își dă seama că recită pur și simplu cuvintele pe care soția lui i le-a vârât pe gât. Nu, Jan nu a luat legătura cu ea pentru că a avut alte priorități.

— De ce ți-e frică? întreabă Kaj, în timp ce îl ajută pe Jan la banca cu greutăți.

Jan pune bara în suport și se așază pe bancă. Brațele îi tremură și inima îi bate prea tare. Săptămânile de insomnie încep treptat să-și spună cuvântul și asupra formei sale fizice.

— Tare sperios mai ești, continuă Kaj când Jan nu răspunde.

Jan se gândește la soția lui Kaj, Veera, profesoară de școală primară, blondă și plină de energie. Nu e deloc genul lui Jan. Chiar știe Veera ce fel de femeie i se potrivește?

— Da, știu la ce te gândești: de unde știe Veera ce fel de femeie cauți? râde Kaj. Dar se pare că nici tu nu știi răspunsul, deci care este diferența? Dacă vrei să auzi părerea unui psiholog, aș spune că ți-e frică de altă dezamăgire. Te sperie că nu poți controla totul. Ai curaj să urmărești psihopați și ucigași, dar nu îndrăznești să-ți lași emoțiile să

te stăpânească, râde Kaj și îl lovește pe Jan peste ceafă.

Jan clatină din cap transpirat.

— Măcar gândește-te la chestia asta cu întâlnirea, de dragul meu, zice Kaj, dar nu așteaptă un răspuns de la Jan. Asta pentru ca un familist ca mine să nu fie nevoit să privească în timp ce un tip, care ar putea face orice, nu profită de oportunitățile care îi ies în cale.

Jan nu se poate gândi la nicio replică suficient de sarcastică și își dă seama că își dorește ca amicul său să plece odată. Totuși, acesta rămâne nemișcat în prag și își agită băutura de după antrenament.

— Vrei să vii la noi în seara asta? Nu avem nimic special plănuit.

Jan se gândește cum să refuze politicos. Sincer, ar prefera să meargă acasă și să fie singur, să bea câteva beri în liniște, să mănânce ceva și să se relaxeze. Să se uite pe Netflix și să adoarmă pe canapea, fără să se spele pe dinți. Viața tumultoasă de familie a lui Kaj și a Veerei, cu copiii lor și casa plină de abur de la spaghete, este o lume plăcută, dar în porții mici. Totuși, e de admirat că mereu îi oferă companie, în timp ce el își plânge mama.

— Nu pot, mă stresează cazul, spune Jan și se forțează să se uite la Kaj. Trebuie să mă culc devreme. Mâine-dimineață ne vedem cu Mertanen și apoi plecăm la Hartola. Știai că locul ăsta își spune regat?

Acasă, Jan își aruncă geanta de antrenament pe jos în hol și se duce la frigider. Bea suc de ananas direct din cutie și își vârâ câteva felii de șuncă în gură. Ar trebui să facă ceva de mâncare. Frigiderul e aproape gol. Jan renunță, își scoate telefonul și deschide aplicația Wolt. Comandă

kebab cu miel de la restaurantul Döner Harju. Nu-i pasă că e la numai câteva minute de el.

După ce mănâncă, Jan se întinde pe canapea și se gândește ce să facă. E vineri seara și abia ora opt. A avut o săptămână lungă, de fapt, n-a avut o zi liberă de mai bine de o săptămână, și nici nu știe când va fi următoarea; poate peste câteva săptămâni. A trecut pe la cămin în timpul pauzei de prânz. De fapt, nici el nu știe ce să facă cu timpul lui liber. Este mai ușor să se simtă în control la birou. Totuși, în ultimele zile, Jan s-a gândit numai la necesități obișnuite despre care aproape uitase: somn, mâncare, mișcare. Crede că ar putea fi un semn că, încetul cu încetul, în ciuda tristeții, are nevoie să trăiască. Trebuie să aleagă viața. Altfel, pe neobservate, ar putea aluneca de-a binelea de partea întunecată.

Jan pune The National pe Spotify și ia o bere din frigider, o bere blondă americană, cumpărată de la o berărie din Helsinki. Apoi ia telefonul. Într-un impuls de moment, deschide mesajul Veerei, selectează numărul prietenei ei și apelează. Telefonul sună deja. Sună mult timp, dar femeia nu răspunde. Împăcat, închide. Măcar a încercat. Poate ar trebui să-i trimită un mesaj caraghios, ca să-i arate lui Kaj că în sfârșit a „trecut la acțiune". Compune câteva mesaje, dar le șterge rapid. Nici nu știe ce să scrie. „Bună, Veera crede că ar trebui să ne întâlnim. Tu ce crezi? Ar trebui? Jan", scrie în cele din urmă și apasă butonul.

Îl dor mușchii de la antrenament, berea îl relaxează și are stomacul plin. Jan pornește televizorul și dă pe HBO. *Urzeala tronurilor*. Salvase ultimul sezon și începe să vizioneze primul episod. Va fi, de fapt, o ușurare că scapă de serial. Iarna pare să tot vină. Din când în când se uită la ecranul telefonului ca să vadă dacă femeia

i-a răspuns, dar chiar și după al doilea episod nu apare niciun răspuns. Jan adoarme pe canapea, în miros de kebab.

Vineri, 5 iulie / Hartola

Saana face jogging seara, devreme, când telefonul vibrează. Îl simte în buzunar și se oprește, dar nu prea are timp să răspundă la apelul Veerei. Un mesaj apare aproape imediat după apel. „Ce mai faci? Te-a sunat deja? V.” Saana se bucură să primească un mesaj de la Veera după atâta vreme. Nu s-a întâlnit cu nimeni de câteva săptămâni, iar numărul apelurilor s-a redus de când prietenii și-au dau seama că Saana va fi plecată pe parcursul verii.

„Sunt bine. Cine să mă sune?”, răspunde Saana.

„Tipul acela!”, explică Veera.

Saana încearcă să-și amintească despre ce tip vorbește Veera, dar nu e sigură. Poate despre unul dintre colegii ei. Veera încearcă de ceva vreme să-i găsească un tip printre colegii ei, dar sunt slabe șanse. De când Veera a devenit mamă, s-au văzut foarte rar; totuși, încearcă să-i găsească un prieten. Însă fără rezultat.

Saana începe iar să alerge și, în același timp, se gândește la ceea ce s-a întâmplat lângă conacul Koskipää, uciderea directorului băncii. Asta dacă bârfele pe care le-a auzit în cursul zilei sunt adevărate, iar Eskola chiar a fost ucis. Se hotărăște să alerge până la repeziș, la sauna părăsită de pe malul apei. Repezișul întunecat și podul acela suspendat sumbru o captivau. Saana vrea să vadă râul și clădirile de acolo, să le poată

descrie cât mai detaliat. Hartola a început treptat să capete contur în textele ei.

Când telefonul sună din nou în acea seară, Saana e în saună, iar telefonul se află pe banca din vestiar. Când iese din saună într-un halat de baie vechi și urât, din frotir galben deschis, vede că a primit un apel de la un număr necunoscut. Oare este ceva legat de cazul Helenei? Saana decide să afle cui îi aparține numărul și trimite un mesaj la serviciul telefonic 020202. „Acest număr este privat sau preplătit...", vine imediat răspunsul.

Saana își dă jos prosopul umed de pe cap, apoi îl atârnă prosopul pe ușă la uscat. Chiar atunci telefonul vibrează din nou. Alt mesaj, același număr necunoscut: „Bună, Veera crede că ar trebui să ne întâlnim. Tu ce crezi? Ar trebui? Jan."

Saana citește mesajul și zâmbește. Cel puțin bărbatul cu care Veera încearcă să o combine trece direct la subiect și nu încearcă să o farmece cu un text ambiguu. Saana se uită la ceas. Puțin trecut de opt, vineri seara. Stă singură în vestiarul saunei din Hartola, cu pielea înroșită de căldură. Aproape că începe să i se facă milă de ea. Din fericire, bărbatul nu o poate vedea în starea asta. Șomeră și singură, la țară, locuind la mătușa ei. Fiind vorba doar de o vară, s-ar putea gândi că e libertate, dar dacă o ține așa până în iarnă, va începe să capete o altă semnificație. Nu mai poate face față, a renunțat? Pe de altă parte, Saana se bucură de energia care a luat locul oboselii, dar și pentru că nu trebuie să-și definească propria valoare printr-o agendă plină. Primul ei gând este să nu răspundă deloc la mesaj, dar decide să se gândească peste noapte.

În dimineața următoare, Saana răsfoiește ziarul *Helsingin Sanomat*, uitându-se din când în când la

ecranul telefonului. Oare ar trebui să răspundă bărbatului necunoscut? Își mai toarnă o cană de cafea și iese în grădina care strălucește de roua dimineții. Împrumutase din nou vechiul halat de baie din frotir al mătușii sale și purta o pereche de cizme de cauciuc Kontio. Râde la gândul că cineva ar putea să o vadă așa. În sfârșit, spiritual, oficial este pensionară.

Saana scoate iPhone-ul din buzunarul halatului. Este ultima sa legătură cu civilizația și tinerețea. Un smartphone. Inspiră adânc, caută numărul bărbatului și să să-l sune. Totuși, nu îndrăznește. Probabil că nici nu va răspunde și, oricum, ce-ar putea spune? Nu s-a întâlnit cu nimeni de mult timp. Decât să-l apeleze, mai bine îi trimite un mesaj scurt.

„Sunt o fire destul de sceptică :)" Nici măcar nu știe cum arată, așa că își permite să fie directă. Să-și dezvăluie cinismul. Chiar nu are nimic de pierdut. În plus, oricum nu l-ar vedea prea curând pentru că Saana are să-și petreacă toată vara departe de oraș. Răspunsul vine în zece minute: „Și eu." Saana zâmbește. E plăcut să ai pe cineva la celălalt capăt al firului, cu care schimba mesaje.

Mai târziu, după-amiază, Saana se uită la pagina goală și la cursorul care clipește pe ecran. Se gândește cum să înceapă: „Pe 1 septembrie 1989, tânăra Helena Toivio a fost găsită moartă în repeziș, în râul Tainionvirta."

Ca să urmeze cursul poveștii, ar fi util să discute cu persoana care a găsit-o în apă pe fată. Saana a aflat deja numele bărbatului: Harri Valkama. Mătușa ei nu e sigură dacă acesta mai locuiește în Hartola, dar Saana introduce vechea adresă în Google Maps și își dă seama că traseul ar fi, pentru o zi de sâmbătă, o excursie relaxantă

cu bicicleta. Călătoria dus-întors are doar 8,4 km. De data aceasta, decide să meargă în vizită fără să sune în prealabil. Dacă Harri Valkama nu e acasă, poate încerca din nou mai târziu.

Saana găsește rapid casa. Locuința modestă pare bine îngrijită, iar pe ușa de la intrare încă este trecut numele Valkama. Fremătând, Saana sună la ușă și așteaptă. Ușa se deschide cu o smucitură.

— Bună ziua! începe Saana, forțându-și un zâmbet plin de energie. Știu că nu v-am anunțat, dar mă întreb dacă ați avea un moment să povestim despre trecut?! spune Saana și se uită la bărbat.

Bărbatul are în jur de șaizeci de ani. Are ochi prietenoși.

— A cui ești?

Harri Valkama o măsoară din priviri pe Saana. Arată sever, dar cumva și curios. Când Saana îi spune că locuiește cu Inkeri, expresia lui Harri se schimbă imediat.

— De ce nu ai spus că ești nepoata lui Inkeri? Intră!

Harri Valkama o invită în casă, iar Saana pășește mulțumită. Privește în jur. Casa pare îngrijită și ordonată, dar ceva din atmosfera locului îi spune că Harri trăiește singur. E celibatar. Saana se întreabă dacă este fericit sau singuratic.

— Să bem o cafea mai întâi, așa e obiceiul pe aici. Poveștile se spun întotdeauna la o ceașcă de cafea, nu-i așa? zice Harri Valkama și o invită pe Saana în bucătărie.

După obicei, pune un ibric vechi pe plita cu gaz.

— Am auzit de la Inkeri despre un deces care s-a întâmplat în Hartola cu ani în urmă. Tânăra

care a fost găsită în repeziș. Am înțeles că dumneavoastră ați găsit-o, începe Saana.

— De ce investighezi istoria aia veche? se întoarce Harri dinspre plită și o privește surprins pe Saana. O poveste veche și teribil de tristă.

— Este ceva în poveste care mă intrigă, continuă Saana, neștiind de ce moartea Helenei i-a stârnit atât de mult interesul. Am decis să aflu ce s-a întâmplat de fapt cu fata.

— Ei bine, poți să pui întrebări, dar mă îndoiesc că îți voi fi de mare folos. Au trecut atât de mulți ani, treizeci, spune Harri. Hai să facem o înțelegere: te voi ajuta dacă îmi faci în schimb o favoare.

Saana ridică din sprâncene, curioasă și puțin jenată.

— Nu trebuie să-ți faci griji, chicotește Harri. Mă gândesc doar că au trecut mulți ani de când nu am mai auzit de Inkeri. Nu știu dacă și-a dat seama că am revenit aici. M-am întors la începutul verii. Spune-mi doar ce mai face.

Saana zâmbește la amabilitatea bărbatului și se rușinează de imaginația ei întunecată. În Hartola, toată lumea cunoaște pe toată lumea, dar oare Harri Valkama și mătușa ei se cunosc cumva de mai mult timp? Saanei îi vine greu să înțeleagă cum Harri și Inkeri au evitat să se întâlnească într-un loc mic ca acesta. Pe de altă parte, mătușa ei pare să-și petreacă mare parte din timp în noroi, iar iarna dispare în casă și se cuibărește pe canapea ca să citească.

— De acord, zice Saana și se așază intrigată pe scaun. Care este primul lucru care vă vine în minte cu privire la momentul în care ați găsit-o pe Helena? trece ea direct la subiect.

Harri îi întinde ibricul cu cafea și, cu riscul unei supradoze de cofeină, Saana își mai toarnă o cană.

— Îmi amintesc că m-am gândit că natura m-a trădat. Ziua frumoasă, de vară târzie, a adus deodată ceva nefiresc dinaintea mea, răspunde Harri Valkama și se oprește cu ibricul în mână, privind în gol.

— Nefiresc? repetă Saana.

— Moartea face parte din natură, face parte din ciclul vieții. Însă primul lucru la care m-am gândit când am văzut-o pe fata aceea era nefirescul situației.

— Vreți să spuneți ceva care sugerează că nu s-a dus de bunăvoie în apă?

Saana știe că îi oferă sugestii bărbatului, dar nu-i pasă.

— Corpul plutea pur și simplu acolo, în zona bună de pescuit. Și apoi am recunoscut-o pe fată. Vara, obișnuia să vândă căpșune în parcarea de lângă magazin. Era o fată drăguță și veselă, spune Harri și privi pe fereastră fără să vadă nimic.

— Știți cumva dacă a lăsat un bilet de adio? întreabă Saana și își scoate cu degetele câteva fire de zaț din gură. Adică, dacă fata s-a sinucis, ar fi lăsat unul.

— Nu, nu-mi amintesc așa ceva, răspunde Harri în timp ce cugetă la întrebare.

Fata nu a dorit să-și treacă pe hârtie ultimele cuvinte. Sau poate că n-a apucat.

— Cu ce era îmbrăcată fata? întreabă Saana și ia o înghițitură din cafeaua proaspătă făcută de Harri.

Cafeaua e tare, dar plăcută la gust.

— O rochie închisă la culoare, răspunde Harri. O țesătură neagră, subțire. A fost o priveliște îngrozitoare. Țesătura și părul pluteau în jurul corpului, în apă. Dar fata nu purta pantofi.

Răspunsul o ia prin surprindere pe Saana. Ce fel de accident e acela în care cazi desculță în apa rece?

— Era ceva ciudat cu corpul ei, ceva care v-a atras atenția? Sânge, răni sau orice alte semne de violență? întreabă Saana și soarbe din cafea.

A trecut mult timp de când nu a mai băut cafea la filtru. Probabil că o va ține trează toată noaptea.

— Capul ei părea cumva întunecat, iar părul încurcat îi acoperea fața. Foarte posibil să se fi lovit la cap. Nu am putut să privesc mai atent. Tot ce îmi amintesc este că nu purta pantofi. Cumva, asta m-a întristat în mod deosebit. Că îi era frig când s-a dus.

Saana dă din cap.

— Mi-am îndeplinit misiunea. Acum e rândul tău să-mi spui ce-i cu Inkeri, zice Harri Valkama și se uită la Saana cu capul înclinat.

Saana nu e sigură că interpretează corect situația, dar o sclipire prevestitoare din ochii bărbatului îi spune că nu era doar o întrebare politicoasă. Saana zâmbește și constată că se simte bine în compania lui Valkama. Își beau amândoi cafeaua, iar Harri îi povestește despre anii lui de văduvie în Laponia și despre revenirea incertă în Hartola, în regatul liniștit.

În seara aceea, Saana și mătușa ei se așază din nou la masă. Saana își dă seama că aștepta cu nerăbdare să ia masa alături de mătușa ei. Mâncare bună și conversație interesantă.

— Ce ai făcut azi? o întreabă mătușa, în timp ce pune pe masă o tavă mare aburindă.

Saana îi spune că a început să scrie despre cum a găsit în cimitir mormântul Helenei.

— Și l-am intervievat pe Valkama, adaugă Saana și ia cu furculița ultimele îmbucături de pe farfurie. Chiar e un tip simpatic.

Musacaua mătușii e nemaipomenit de bună, iar Saana termină tot din farfurie în timp record.

Se întreabă dacă să-și mai pună o porție sau nu, să nu-i fie rău.

— A fost atât de bun, încât cred că o să mai iau puțin, zice ea și se întinde după tavă.

— Și ce mai face Valkama? întreabă Inkeri și își mai toarnă un pahar de apă minerală.

— Destul de bine. Nu mă pot abține să te întreb dacă a fost dragostea vieții tale, zice Saana deodată și se uită fix la mătușa ei.

— Ce te face să crezi asta? întreabă mătușa și apucă tava cu ambele mâini. O s-o pun deoparte, înainte să mâncăm totul fără să ne dăm seama.

— Era foarte interesat de cum îți merge, zâmbește Saana, distrându-se să o vadă pe mătușa ei roșind.

— N-ar fi mai bine să turnăm câte un pahar de sherry și să ieșim în leagănul din grădină? încearcă ea să schimbe subiectul.

Saana zâmbește. Pentru ea, sherry e genul de băutură pe care îl beau bătrânele în pauza de la teatru, dar, în acest moment, nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să bea un pahar de sherry în grădină cu mătușa ei.

Fericită și cu stomacul plin, Saana începe să strângă vasele de pe masă, iar mătușa ei caută prin bucătărie paharele potrivite. Are de unde să aleagă. În cele din urmă, scoate două păhărele frumoase de cristal și le umple cu băutura de culoarea rășinii.

Saana o urmează pe mătușa ei, mai întâi pe veranda din sticlă, apoi în grădină. Amândouă sunt desculțe; iarba se simte puțin umedă și rece sub tălpi. Soarele începe să apună și grădina se întunecă treptat. Cerul este înnorat, iar cenușiul face totul să pară mai puhav, mai încețoșat. Cele două stau în leagăn în tăcere. Casa se profilează frumos pe cerul serii, iar acareturile din curte par părăsite. Amurgul serii de vară se lasă peste

curtea înverzită. Femeile ciocnesc paharele și zâmbesc. Aroma de stafide a băuturii le încălzește plăcut stomacul plin. Saana își pune o pernă în poală și se lasă pe spate în leagăn, privind cerul. Cafeaua tare băută mai devreme încă îi pulsează în piept. Traficul de pe Autostrada 4 se aude până în grădină, o gloată gălăgioasă în depărtare, înăbușită de vegetație. Mătușa ei zice că zgomotul de pe autostradă depinde de direcția vântului. Nu se aude mereu.

— Ai ghicit, spune Inkeri și soarbe din pahar. Eu și Harri am fost odată foarte îndrăgostiți.

Saana se întoarce curioasă către mătușa ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Eram neliniștită și nu eram pregătită pentru o relație serioasă atunci. Voiam să călătoresc, să văd lumea și, cât am fost plecată, Harri și-a găsit pe altcineva cu care să-și întemeieze o familie, continuă ea.

Saana încearcă să discearnă tonul cuvintelor mătușii sale. Nu sună deloc cuprinsă de amărăciune.

— Pare un tip de treabă. Acum este văduv, zice Saana, dar apoi decide să o lase pe mătușă în pace.

Curtea miroase a iasomie. Inkeri pune leagănul în mișcare ușor cu piciorul. Niciuna nu spune nimic. Doar se bucură de moment. Din când în când, pot distinge insecte pe cer, învârtindu-se într-un roi uriaș în seara de vară. Din fericire, în seara asta țânțarii nu se prea arată.

HARTOLA

Vara, 1989

— N*eapărat să-l porți așa, sus, spuse baronul, desprinzându-i ușor părul Helenei din coada de cal și ridicându-i-l.*

Stăteau în fața unei oglinzi mari, cu ramă aurie. Helena era uluită, dar nu îndrăznea să spună ceva. Baronul îi răsuci părul într-un coc festiv și o complimentă pentru linia frumoasă a gâtului care trebuia să vadă în sfârșit lumina zilei.

— De acum înainte o să porți părul ridicat. Îmi promiți? spuse bărbatul și apoi turnă puțin vin dulce de Porto.

A doua livrare de căpșune. Toată săptămâna Helena a așteptat întâlnirea. Baronul i se strecurase în minte, o însoțea pe Helena în gânduri, acasă, la standul de căpșune, oriunde.

Bărbatul a pus niște muzică de pe un disc vechi. Era muzică de operă.

— Cântecul către lună, *din* Rusalka, *zise baronul. Cea mai frumoasă arie pe care o cunosc. A fost compusă de Antonín Dvořák. Numele original e* Měsíčku na nebi hlubokém.

Helena aproape că nu-l mai auzea pe baron. Fusese deja captivată de vocea frumoasă și mistică. Era fascinată de sunetul delicat al harpei și al vocii. Când discul începu să păcăne și muzica se opri, Helena ceru să asculte din nou aceeași arie.

Câteva ore mai târziu, Helena chicotea pe canapea și privea cum, în salon, baronul dansa cu un partener imaginar, pe ritmul unui șlagăr german. Helena ședea pe divanul rococo și râdea, cu părul încă prins în coc. Purta la gât o eșarfă veche cu dantelă aurie, din secolul al XIX-lea, după cum i-a spus baronul. Râsese atât de mult, încât o durea burta. Până acum, nu mai râsese așa decât cu Johanna. Vinul de Porto îi înmuiase și mintea și canapeaua antică rigidă și incomodă pe care stătea. Vinul îi susura gânduri fericite în ureche, îi ridica moralul până sus de tot, într-un loc care nu exista cu adevărat.

— Mai vrei? întrebă baronul și, fără să aștepte un răspuns, turnă din carafa de cristal puțin vin în paharul Helenei, care era aproape plin.

În același moment, o familie de rațe, o mamă și trei pui, intră în salon, dar pe Helena nu o mai mira nimic. Nu era surprinsă nici de teancurile înalte de ziare, nici de grâul pentru rațe împrăștiat prin casă, nici de încăperea răcoroasă pentru orhidee, unde splendoarea floral și parfumul lor erau îmbătătoare.

De ce nu poate fi mereu așa? se gândi Helena, apoi luă o înghițitură de vin de Porto și își imagină muzica răsunând ușor mai întâi din salon, în hol, și de acolo în curte, unde se contopește cu toate celelalte sunete ale acelei zile toride de vară. Bâzâitul mușt elor și al tăunilor, țârâitul sacadat al greierilor, foșnetul languros al fânului în vânt.

Sâmbătă, 6 iulie / Helsinki

Juha Mertanen este unul dintre șefii de rang înalt din INI și, din când în când, pentru a-și menține abilitățile în formă, se implică într-o investigație. Jan este recunoscător pentru ajutorul lui Mertanen, dar nu știe sigur ce să creadă despre Juha Mertanen. Mertanen are obiceiul de a delega sarcini exigente cu așteptări nerezonabile, iar atunci când anchetatorii lui le îndeplinesc pe cele aparent imposibile, Mertanen se asigură că el culege laurii pentru realizările lor. Jan are impresia că Mertanen se gândește la munca lui ca la echipa națională a Finlandei: când Finlanda câștigă și ajunge în finala Cupei Mondiale, oamenii spun „am câștigat". Însă când echipa pierde, toată lumea se spală pe mâini, se distanțează de echipă și dă vina pe jucătorii slabi. Cu atât mai mult, antrenorul care a dat greș sau, în cazul de față, investigatorul principal care ajunge pe linia de foc. Când ancheta progresează cum ar trebui, laudele sunt absente, dar când apare vreo problemă, conducerea are întotdeauna ceva de comentat despre activitățile anchetatorilor.

Mertanen s-a autoinvitat împreună cu procurorul la întâlnirea de dimineață a echipei. Este sâmbătă, dar brutalitatea nu ține cont de zilele săptămânii. În acest moment, nu-și pot permite să-și ia liber în weekend. Jan speră că întâlnirea se va încheia cât mai repede, ca să poată pleca spre Hartola.

Toată lumea tace când Juha Mertanen intră în încăpere.

— Cine ne face un rezumat? începe el.

Cere o cafea înainte ca oricine să aibă ocazia să vorbească. Heidi se duce să le aducă cești cu cafea proaspătă.

— Am rămas fără lapte, spune Heidi și pune cestile pe masă.

Lui Mertanen îi e indiferent. Întotdeauna bea cafeaua neagră, amară, fără zahăr. Mertanen strânge toarta cestii cu Simpsons și așteaptă. Jan își drege glasul.

— O altă victimă a fost găsită joi, în Hartola, spune Jan răgușit, iar procurorul devine atent. Fără îndoială, făptașul este același. Acum avem două victime, Sundin și Eskola, și același mod de operare, continuă Jan, iar Mertanen îl privește surprinzător de îndurerat.

Jan aproape că distinge o urmă de compasiune în ochii acestuia.

— Mai este și altceva, zice Jan și se gândește atent cum să continue. Avem motive să credem că făptașul ar viza patru victime, spune el și vede cum chipul inexpresiv al lui Mertanen pălește. Apelul către prima victimă a fost efectuat de pe o cartelă preplătită și am reușit să stabilim de unde a fost achiziționată. Ceea ce a fost o surpriză e că, în loc de o cartelă preplătită, criminalul l-a pus pe drogatul acela să-i cumpere patru cartele preplătite de la R-kioski. Am fi putut urmări aceste cartele preplătite dacă ucigașul nu și-ar fi schimbat tactica. Apelul către Eskola a fost plasat online, de pe *dark net*.

— Crimele cu însemnul ars vor beneficia de toate resursele disponibile, spune Mertanen și soarbe din cafea. Jan, tu conduci ancheta, dar vă voi sprijini cu resurse suplimentare dacă este nevoie.

Jan se uită la procuror, care încuviințează. Au bănuit că așa se va întâmpla. Ancheta celor două crime sadice devine prioritară pentru Divizia omucideri. Dacă vor fi mai multe victime, după standardele finlandeze, înseamnă că e vorba de un criminal în serie violent. Jan își explică planul de bătaie pentru cazurile din Hartola și promite că va transmite orice nouă informație echipei din Helsinki.

După scurta ședință, Mertanen îl cheamă pe Jan să vorbească cu el în privat.

— Ați stabilit deja legătura între victime? întreabă Mertanen.

Jan scutură din cap.

— Până acum, singurul punct comun este însemnul ars, extrem de dureros. Câteva indicii mai lipsite de temei sunt locul nașterii și vârsta. Ambii bărbați s-au născut în Finlanda Centrală, în anii 1950. Nu există niciun indiciu că ar fi avut afaceri comune în Helsinki. În acest stadiu, nu putem spune dacă legătura între cei doi este o informație nouă sau are de-a face cu ceva din trecut, explică Jan. Vom investiga în Hartola a doua variantă.

— Nu prea aveți multe piste. Ține-mă la curent cu tot ce se întâmplă, zice el în cele din urmă și îi întinde ceașca goală de cafea. Și vorbesc serios când spun asta: toate informațiile direct la mine. Nu vrem să stârnim panică. Trebuie să protejăm identitatea victimelor cât mai mult timp.

Strategia de comunicare a Diviziei omucideri este aceeași de ani de zile. Instrucțiunile vin de sus. Jan nu apare niciodată în fața microfoanelor. Un purtător de cuvânt vorbește în numele întregii echipe, spune că ancheta este în desfășurare, că lucrurile progresează, dar vor anunța doar când totul este sigur. Purtătorul de cuvânt oferă câteva date generale, care au fost deja publicate în presă,

și compasiune familiilor victimelor. Face apel la cetățeni pentru a oferi alte informații și explică apoi cum, în fiecare clipă, în fiecare secundă, echipa face tot ce eposibil pentru a rezolva cazul. Purtătorul de cuvânt răspunde la modul general întrebărilor jurnaliștilor. Nu sunt genul de răspunsuri pe care Jan le-ar da dacă i s-ar lua vreodată un interviu.

Mertanen părăsește încăperea fără să-și ia rămas-bun de la ei. Procurorul se uită la Jan cu empatie. Au mai lucrat împreună la cazuri. Jan se gândește uluit că, dincolo de carapacea dură a șefului, i s-a părut că întrezărește îngrijorare reală. E ceva nou. Jan simte că se cufundă din nou într-o durere paralizantă. Până la urmă, există ceva în această lume ce putem controla? Decesul mamei lui sigur va surveni într-un moment nepotrivit. Nu există un moment potrivit pentru pierderea unei persoane iubite, dar Jan speră că mama lui va mai rezista. Ancheta trebuie să se desfășoare rapid, iar Jan trebuie să meargă acum în Hartola, departe de Terhokoti, împotriva voinței lui.

Jan și Heidi urcă tăcuți în mașină. Jan se uită pe geam și se dezmeticește doar când observă semnul de pe marginea drumului: *Hartola*. Părăsesc Autostrada 4, iar Heidi frânează puternic. Jan se sprijină de bord. Reducerea bruscă a vitezei îi lovește când virează pe strada principală. Parcă se târăsc. Acum au ajuns la destinație: micuța localitate care abundă de speranță și care își spune regat.

Duminică, 7 iulie / Hartola

Saana își verifică din nou mesajele. Nimic. Bărbatul nu i-a răspuns, iar ea nu a trimis alt mesaj. Schimbul de mesaje cu acest necunoscut Jan e distractiv. Saana se uită prin fotografiile de pe telefon și îi trimite lui Jan o poză cu moara de vânt. „Nu sunt prea multe de văzut aici. Îmi recomanzi un serial bun? :)" După ce trimite mesajul, începe să aibă regrete. Oare va lăsa impresia că nimic nu o interesează? Că e arogantă, leneșă, o puturoasă pentru care un sat frumos nu înseamnă nimic? Ca să nu supraanalizeze mesajul, Saana începe să se uite prin pozele din albumul de familie al Helenei. *Portret de la confirmare. Un Crăciun în familie. Botezul Helenei. Helena și Johanna.*

La salonul de coafură, Eila a vorbit despre cea mai bună prietenă a Helenei. Au fost la aceeași școală de confirmare? Oare mama Helenei are fotografii mai relevante? Saana are nevoie de mai multe informații decât a crezut inițial. Nu vrea să o deranjeze pe mama Helenei, dar este singura care ar putea să-i ofere efectiv toate informațiile de care are nevoie. O va ruga să o lase să se mai uite o dată la fotografiile vechi, va întreba despre Johanna, despre grupul de prieteni de la școala de confirmare și despre cealaltă fată dispărută, despre care Eila i-a vrbit. De data aceasta, Saana probabil îi duce un mic cadou, un frumos buchet de flori din grădina mătușii.

— Iarăși tu?

Hilkka Toivio stă în prag și se uită la Saana. Saana zâmbește și își șterge fruntea cu mâneca. Venise pe bicicletă până la ferma Toivio atât de repede, încât transpirația începuse să-i picure de pe frunte. Nu simți niciodată căldura când mergi pe bicicletă, doar când te oprești începi să transpiri. Saana îi dă femeii buchetul de flori și, oarecum fără tragere de inimă, Hilkka Toivio deschide ușa.

O clipă mai târziu, Hilkka Toivio scurtează tulpinile florilor pe masa din bucătărie, iar Saana răsfoiește albumele foto.

— Johanna a fost cea mai bună prietenă a Helenei, începe Hilkka încet. Pe atunci, cele două fete erau inseparabile.

— Johanna a cunoscut-o cel mai bine pe Helena?

Mama Helenei tace o clipă.

— Cred că da. Aș vrea să pot spune că eu am cunoscut-o cel mai bine pe fiica mea, dar aș minți. Helena ajunsese la vârsta la care mama nu mai e cea mai plăcută parteneră de conversație, zice Hilkka Toivio un pic tristă.

— Aveți datele de contact ale Johannei, ca să mă pot întâlni cu ea? întreabă Saana plină de speranță.

Temperatura începe să-i revină, în sfârșit, la normal.

— Cred că ar fi greu să vorbești cu ea, răspunde femeia și face o pauză scurtă. S-a mutat în străinătate la scurt timp după ce Helena a murit. În Australia ori în Noua Zeelandă, în orice caz, foarte departe.

— Ah! spune Saana surprinsă.

— Părinții ei au vrut să o trimită cât mai departe de locurile astea triste. Johanna a plecat, și de atunci n-a mai văzut-o nimeni în Hartola. La

o astfel de vârstă vulnerabilă, pierderea unei prietene apropiate poate fi greu de dus.

Saana e nedumerită. Helena a murit, iar cea mai bună prietenă a ei a părăsit țara aproape imediat.

Mama Helenei dispare pentru o clipă ca să caute prin sertarele de jos ale raftului de cărți. Scoate un alt teanc de albume foto și le pune dinaintea Saanei.

— Iată câteva fotografii din tabăra de confirmare, explică ea și se duce să găsească o vază pentru flori.

Sunetul slab al radioului ajunge din bucătărie în sufragerie. *Parohia Hartola, Confirmare, 1989.* Saana se uită la poza de grup. Se pare că tânărul de treizeci de ani, din imagine, era consilierul lor. Din acel grup, unii ar fi considerați hipsteri, la modă astăzi, gândește Saana zâmbind, în timp ce se uită la hainele amuzante ale tinerilor.

O figură familiară îi atrage atenția imediat. Un băiat cu ochelari, al treilea din stânga pe rândul din spate. E inconfundabil. Păr blond des, un pulover de lână în stil norvegian, rânjet larg. Tânărul Riku Falk, cel care oferă tururi ghidate la conacul Koskipää. Saana o recunoaște pe Helena în primul rând. Fata blondă de lângă ea trebuie să fie Johanna.

— Cum aș putea lua legătura cu prietenii Helenei? întreabă Saana când Hilkka Toivio revine în sufragerie.

— Habar n-am, răspunde mama Helenei.

Saana deja se teme că a stat prea mult.

— Majoritatea par să fi fost genul care dispar.

— Mai țineți minte dacă Helena cunoștea o fată numită Laura Malm? Am auzit că o fată cu numele acesta a dispărut de pe aici.

Saana nu știe sigur cum să continue. E groaznic să pui prea multe întrebări.

— Nu era prietenă cu Helena, dar fata era activă în biserică înainte să înceapă să bea alcool și să se înstrăineze de Dumnezeu. Presupun că a fugit, cel puțin așa spun oamenii despre Laura. Familia ei s-a mutat la Joutsa, dar ea a continuat să viziteze des Hartola, pentru că își primise confirmarea aici.

Saana îi mulțumește și se pregătește să plece.

— În legătură cu Johanna, n-a mai fost pe aici de zeci de ani, dar totul s-ar putea schimba în curând, spune Hilkka, cu vocea acum puțin nesigură, în timp ce duce albumele foto înapoi pe raft.

— Cum adică? întreabă Saana.

— M-am întrebat dacă moartea subită a tatălui ei s-ar putea să o aducă înapoi pe Johanna în Hartola după toți acești ani, zice Hilkka și se uită la Saana.

Saana are nevoie de câteva momente să înțeleagă la ce se referă Hilkka.

— Johanna este fiica lui Matti Eskola? întreabă Saana intrigată și, spre mirarea ei, Hilkka dă din cap.

Când Saana dă să iasă din casă, mama Helenei o apucă hotărât de braț.

— M-am răzgândit. Dacă afli vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat cu Helena, vreau să știu, spune Hilkka cu tristețe. Dumnezeu să te binecuvânteze!

O oră mai târziu, în leagănul din grădina mătușii, Saana verifică din nou pagina poliției. Hartola a ajuns pe Twitter.

> Informații Poliție... @informațiipoliție 4.7.2019
> Un deces în Hartola.
> Martorii sunt rugați să ia legătura cu Poliția.

> Informații Poliție... @informațiipoliție 4.7.2019
> Ancheta cu privire la decesul din Hartola continuă. Este vorba de o omucidere. Martorii sunt rugați să ia legătura cu Poliția.

Matti Eskola. Decedat. Fiica Johanna Eskola, plecată în lume. Prietena Johannei, Helena, decedată în circumstanțe neclare. Cum poate examina toate piesele jocului în același timp? se întreabă Saana și începe să adune mental toate frânturile de informații pe care le-a strâns până acum.

Are deja un teanc de fotografii, diferite notițe, nume și întrebări scrise pe bilețele. O cantitate destul de consistentă de informații. În majoritatea serialelor polițiste, anchetatorii încep prin a alcătui o tabelă de anchetă, pe care fixează toate indiciile, evenimentele, legăturile și suspecții. Ideea este interesantă. Saana intră în casă și urcă la etaj în camera de oaspeți, propriul refugiu de vară. Se uită în jur și decide să elibereze peretele cel mai lung din cameră. Dă jos afișele cu plante ale mătușii sale și un tablou vechi cu un peisaj. Opera de artă intitulată *Pădurice de molizi și șură* a fost pictată cândva de bunicul Saanei.

După ce nu mai rămâne nimic pe perete, Saana își privește materialul cu alți ochi, bucată cu bucată. În mijloc, pune o foaie de hârtie pe care scrie *Helena Toivio, decedată 1.9.1989*. În jurul ei lipește numele tuturor celor pe care i-a întâlnit până acum. În dreapta Helenei pune o hârtie pe care scrie *Johanna*, iar în dreapta Johannei – una pe care scrie *Matti Eskola*. Sub numele Helena lipește cinci bilețele, fiecare cu posibile locații importante: conacul Koskipää, tabăra de confirmare, malul râului, benzinăria Kesoil și sauna abandonată de pe mal. Sub conacul Koskipää, adaugă o altă persoană: *von*

Reichmann, zis baronul. Îi oferă și celeilalte fete dispărute un bilet doar al ei: *Laura.* Apoi, fără să aibă legătură cu toate acestea, undeva deasupra, Saana lipește o hârtie pe care scrie *Riku Falk*. Apoi o altă foaie de hârtie pe care scrie: *dragoste/iubit?* În final, după ce a înțeles cât de incert este încă totul, ochii Saanei se întorc la notița din mijloc, *Helena*. Ce s-a întâmplat cu adevărat în Hartola cu ani în urmă?

HARTOLA

Vara, 1989

Înghețata din mâna Helenei se topise și îi picura pe mână. Helena își lingea mâna. Nu a spus nimănui despre vizitele ei la conac. Secretul îi ardea în stomac precum o minge de foc.

— Vezi cum se holbează ăla de acolo? șopti Johanna, încercând să-i atragă atenția Helenei, în timp ce stăteau împreună la periferia pieței la o înghețată.

Johanna îi făcu semn băiatului care stătea sprijinit de bicicletă ceva mai departe și se uita la fete din când în când.

— Ăla de acolo? râse Helena. Nu-i tipul de la școala noastră de confirmare? întrebă ea și se uită la băiat în timp ce-și lingea lacom înghețata.

Era atât de cald, încât se temea că înghețata se va topi de tot și o să tot curgă.

— Hei! îi strigă Johanna băiatului. La ce te uiți? Du-te de aici! strigă Johanna, de parcă băiatul ar fi fost un roi de muște care bâzâiau în aer.

Dar băiatul nu se mișcă. Stătu acolo rezemat de bicicletă. Scoase un binoclu din geantă și privi prin el spre cer, după aceea departe de drum, dar apoi și foarte aproape. Mai că o putea simți lângă el pe una dintre fete. Când se uită la ea prin binoclu, aproape că-i simți mirosul în nări. Apoi își înclină ușor capul și se uită altundeva cu binoclul. Avea

voie să se uite în jur, acest lucru nu era interzis niciunde.

Și acolo, într-o sâmbătă de vară, la periferia pieței, în timp ce ea și Johanna stăteau la povești și râdeau, în timp ce își lingea înghețata de căpșune, Helena a înțeles că ea era cea vizată. Băiatul nu se uita la Johanna, ci la ea. Deși Helena strânse din ochi și se strâmbă în direcția aceea, binoclul a rămas pe loc, neclintit. Numai picioarele băiatului se mișcau ușor, în timp ce își muta greutatea de pe unul pe celălalt. Helena începu treptat să simtă că i se face pielea de găină.

— Dispari, prostule! strigă din nou Johanna, făcându-i semne ofensatoare cu mâna, dar băiatul parcă n-ar fi auzit nimic.

Helena nu știa ce să facă. Se strâmbă împreună cu Johanna, dar pe ascuns era flatată. Băiatul le-a văzut pe amândouă, dar a ales-o doar pe ea drept țintă. Doar pe Helena.

Luni, 8 iulie / Hartola

Saana trebuia să meargă doar până la magazin, dar, spre surprinderea ei, acum se află într-un bar local cu un cocktail cu gin în mână. Riku stă lângă ea. El e cel care i-a oferit băutura.

— Ei bine, nu-i așa că a fost chiar o idee bună? spune Riku și râde când se uită la Saana, care arată puțin mirată.

S-au întâlnit întâmplător când stăteau la rând la casă în magazin, iar Saana n-a găsit niciun singur motiv să refuze invitația.

— Apropo, apreciez foarte mult ceea ce faci, zice Riku și arată spre Saana cu paharul.

— Ce adică? Faptul că beau alcool deja de luni?

— Nu, faptul că simți empatie pentru o fată necunoscută și încerci să afli ce s-a întâmplat. Oamenii de aici preferă să tacă în loc să înfrunte situațiile. Mi-ar plăcea să te ajut mai mult, dacă îți pot fi de folos.

Saana înclină capul și rânjește. Care e șpilul? Ceva din natura calmă a bărbatului, părul lui blond și ciufulit, o face pe Saana să se simtă relaxată. Saana încearcă să se vadă prin ochii lui Riku. Expresie nedumerită, fără machiaj, păr semigras, aranjat în grabă într-un coc încâlcit. Cămașă albastră din denim, mult prea mare, colanți și șlapi. Într-adevăr, nu avea de gând să meargă decât la magazin.

Riku se apropie puțin de Saana să audă mai bine.

— L-am vizitat pe tatăl tău la căminul de bătrâni, e un om simpatic, începe Saana.

— Într-adevăr, doar că vârsta deja își spune cuvântul, zice Riku.

— Von Reichmann a fost un tip destul de neobișnuit pentru Hartola, zâmbește Saana și apoi scoate telefonul.

— Tu ești în poza asta? întreabă ea și arată spre băiatul din fotografia veche de la confirmare.

— Mda, spune Riku. Da, ăsta sunt eu în toată splendoarea mea.

— Helena avea un iubit? Sau un prieten de care îți aduci aminte?

— E imposibil de spus, răspunde Riku și bea o gură din pahar. Eu eram acolo să dau o mână de ajutor, primisem confirmarea de ceva vreme.

— Hmm! spune Saana.

Felul lui Riku de a răspunde este cumva atât de enervant, încât Saana decide să schimbe subiectul. Vorbesc despre vară și despre Helsinki, despre cum Saana nu poate să înțeleagă de ce Riku nu ar vrea să locuiască în altă parte.

— Voi, cei din Helsinki, sunteți toți la fel. Credeți că toată lumea ar vrea să se mute de la țară în orașul cel mare. Aproape că vă e milă de noi, vreți să ne salvați, râde Riku. Deși, de fapt, mie mi-e milă de voi, orășenii. Trăiți înghesuiți în apartamente scumpe și sunteți înstrăinați de natură.

Saana nu știe ce să spună. În cele din urmă, revin la cazul Helenei.

— Mulți s-au întrebat ce s-a întâmplat cu Helena, însă cazul n-a fost rezolvat. Știu doar că Helena a participat la petrecerea celor confirmați, în Auris, iar tata mi-a spus că i s-a părut că o fată tânără, care ar fi putut fi Helena, a apărut în curtea conacului într-un costum de bal mascat, pe

la ora nouă sau zece. Numeroși alți invitați au venit mai târziu.

Saana ascultă informațiile intrigată. Știe și că Helena fusese la Kesoil la ora cinci. Mai întâi de acasă până la benzinărie, să se întâlnească cu cineva, apoi la petrecerea de seară, iar de acolo la bal.

Localul este pe jumătate gol. Un bătrân se joacă la păcănele în colțul din dos, iar sunetul jocului îi răsună în cap Saanei. Ușa se deschide, iar Saana observă o figură familiară. Este casiera cu păr roșcat de la S-market. Comandă o cafea și ia ziarul *Iltalehti* de pe tejghea. După un pahar de cocktail cu gin și unul de vin roșu, Saana încă stă cu Riku în același loc, la capătul barului. Saana e zâmbăreață. Nu se grăbește să ajungă niciunde. Pentru o clipă, Saana observă că îl privește pe Riku într-o lumină diferită. Are umeri lați, e chipeș, are o înfățișare cumva clasică. În compania lui Riku nu trebuie să arate mai bine decât arată natural, constată ea și își dă seama că se simte bine în compania lui.

După un timp, Saana merge la toaleta mică a barului și aude o întrebare din cabina alăturată.

— Este cineva acolo? Poți să-mi dai, te rog, câteva foi de hârtie igienică? Aici nu mai este, spune o voce și întinde mâna pe sub ușa cabinei. Mulțumesc! răspunde femeia cu păr roșu, puțin stânjenită când se spală pe mâini la chiuvetă.

— Cu plăcere! zice Saana și se întreabă dacă atitudinea femeii față de ea pare puțin mai prietenoasă.

— Iris, spune femeia și se uită la Saana în oglindă.

— Saana, răspunde Saana.

— Știu, îi zice femeia și iese din toaletă.

Saana se întoarce la Riku și ia paharul plin cu vin pe care acesta i-l întinde.

— Ar merita să-l întrebi mai multe pe el, zice Riku și arată spre bar. Vin roșu scump și prost. Același om lucrează aici de vreo 30 de ani. În plus, s-a zvonit că Helena a trecut pe aici.

— Când? întreabă Saana surprinsă.

— În ultima ei noapte, răspunde Riku, părând că se bucură de situație și de curiozitatea Saanei.

Saana soarbe din vin și își imaginează cum dinții și buzele îi devin violete. Se uită la Riku cu interes. Ce seară plină de satisfacții! Oare, cu ajutorul barmanului, ar putea găsi martori care au văzut-o pe Helena în ultima sa noapte?

E ora 23:57, iar Saana stă întinsă în patul ei din casa mătușii. Încăperea se învârte, la fel și gândurile ei. Nu știe cum să se liniștească. În cele din urmă, ea și Riku au stat foarte aproape unul de celălalt. Un val de rușine o cuprinde pe Saana când își amintește cum s-a aplecat spre Riku. De ce? Aștepta un sărut? Riku tocmai se aplecase să o îmbrățișeze, să-i mulțumească pentru companie și să-i ureze noapte bună. Bărbatul s-a comportat ca un domn, iar Saana, trebuie să recunoască, în secret a fost dezamăgită.

Înainte de a merge acasă, Saana a vorbit cu barmanul și a auzit ceva foarte ciudat. Barmanul i-a răspuns bucuros la întrebări. Printre clienții obișnuiți din seara aceea, au fost și cei care mergeau la balul venețian. O seară liniștită. Pe vremea aceea, nimeni nu era deranjat dacă erau minori în bar. De ce ar fi fost dacă nu deranjau pe nimeni, mai ales că toți se distrau? Și apoi a menționat un mic detaliu important, o amintire vie. Helena, fata care murise prea tânără, a ajuns la bar în ultima seară a lunii august pe la șapte și jumătate, a stat aproape un ceas și a vorbit doar cu o singură persoană. Spre marea ei surprindere, Saana o cunoștea.

HARTOLA

Vara, 1989

Nu a trecut mult până când conacul și baronul i-au absorbit toată energia Helenei. Fără baron, Helena era ca un personaj neînsuflețit, care se adâncea zi după zi, simțindu-se insignifiantă la taraba de căpșune. Ziua era compusă din ore care treceau foarte lent, alcătuite din minute care treceau și mai lent. Chiar și secundele păreau să-și bată joc de Helena. Helena își curăța unghiile și privea plictisită la oamenii care treceau pe lângă tarabă. Ce o interesa pe ea se afla departe de parcarea de la S-market. Pe măsură ce se apropia ora cinci, Helena devenea tot mai neliniștită. Se va întâmpla ceva sau și azi va fi liniște, ca de obicei?

Nu avea niciun plan să se întâlnească cu baronul. Au petrecut împreună doar două după-amiezi tulburi. Helena își imagina cum conacul era plin de evenimente interesante chiar în acel moment, la care ea nu avea voie să participe. Era sortită să se bucure de tot doar o dată pe săptămână, când livra căpșune baronului. Nu primise alte invitații. Helena aduna lădițele goale și le aranja sub tejghea, când auzi un salut vesel în depărtare. Cunoștea foarte bine vocea. Johanna.

Helena își dădu seama deja după expresia Johannei că trebuia să meargă acum cu ea. Helena simți imediat cum o înțeapă inima. Cât de puțin s-au văzut în ultima vreme, deși era cea mai bună și

singura prietenă a ei. Cât de multe i s-au întâmplat deodată, iar Johanna nu știa.

— Mergem la înot? întrebă Johanna, fără să aștepte răspunsul Helenei.

Helena dădu din cap în tăcere și își alungă forțat dezamăgirea de pe chip.

Ziua ei avea să urmeze un tipar familiar: vor înota împreună, chicotind și bârfind despre lucruri nesemnificative, câteva impresii despre trupa Dingo și amintiri de când s-au îmbătat când au gustat vodcă pentru prima dată. Vor vorbi toată noaptea despre cum ar fi viața lor undeva într-un loc cu totul diferit de Hartola. Despre cât de dezgustători și neinteresanți sunt băieții din Hartola. Fie prea aroganți, fie prea timizi. Poveștile de dragoste vor avea loc în altă parte, în alte orașe, în alte țări.

— Suntem condamnate pentru totdeauna să ne plimbăm până aici ca să înotăm, chicoti Johanna. Noi două împotriva lumii.

Helena îi zâmbi blând. Totul a mers întocmai până în prima săptămână a lunii iulie. Până când Viața i s-a strecurat pe furiș în cale și a schimbat totul. După-amiezi liniștite, discuții despre artă. Mici remarci direcționate numai către Helena. Compania care a făcut-o să înflorească cu totul diferit. Tensiunea incitantă, omniprezentă. Așteptarea.

Helena nu avea costumul de baie la ea, așa că a sărit în apă în lenjerie. Apa era limpede și rece. După câteva ture, s-au stropit, țipând una la cealaltă în apa mai puțin adâncă de lângă mal. Sânii Helenei săltau când sărea. Era un sentiment nou, încă nu știa exact cum să-l gestioneze. Johanna o stropi, râzând, cu apă. I se făcu pielea de găină de la apa rece. Când Helena a ieșit din apă ca să se usuce în soarele de asfințit, două persoane se uitau la ea. Johanna stătea deja pe prosop și o

aștepta, dar mai departe, pe mal, stătea un băiat. Băiatul era atât de departe, încât sigur nu putea vedea prea multe, dar Johanna se uita atent la Helena și la schimbările corpului ei. A vrut să spună ceva, dar până la urmă nu a zis nimic. Helena s-a așezat lângă ea, zâmbind. În clipa aceea, totul era ca înainte. Era bucuroasă, alături de prietena ei, în vacanța de vară. Cu toate acestea, în adâncul sufletului avea o senzație de neliniște, de detașare. Helena avea sentimentul că ceva important se va întâmpla tocmai vara asta. Vara confirmării, străinul necunoscut care trăia în conac. Faliile liniștite ale plictiselii se mișcau și se realiniau. Mișcările ar putea duce la un cutremur, chiar la o erupție. În orice caz, mișcările vor schimba totul în viața ei neînsemnată și lâncedă.

Se așezară amândouă pe iarbă, învelite în prosopul mare adus de Johanna. Helena scoase un pachet de țigări din rucsacul ei de pânză, își puse o țigară între buze și o întrebă pe Johanna dacă voia una. Johanna se uită la Helena nedumerită. Când s-a apucat de fumat? De unde a luat Helena țigările? Helena încercă să aprindă țigara, iar prosopul alunecă de pe ea. Începu imediat să-i fie frig. Chicotind, fiecare trăgea de prosop. Apoi, Johanna ridică din umeri și luă și ea o țigară light. Rezemate una de cealaltă, au tras prea tare și aerul s-a umplut de chicoteli nesigure și tuse. Uneori reușeau să sufle fumul pe gură și pe nări, ca în filme. Soarele încă strălucea.

Vorbiră despre confirmarea pe care urmau să o primească. Tabăra urma să înceapă la sfârșitul lui iulie. Johanna abia aștepta, dar Helena nu zicea nimic. În primăvară și ea așteptase tabăra, dar acum confirmarea și băieții cu fețele pline de coșuri păreau și mai plictisitori. Școala de confirmare era ca joaca la cutia cu nisip. Helena voia ceva mai

matur, să fie ca adulții, cu toate nuanțele și savorile implicite.

— Unde mergem? întrebă Johanna după ce soarele a apus în spatele pădurricii de molizi.

Helena nu a răspuns pentru o vreme. Țigara era stinsă, iar filtrul mototolit și înfipt adânc în iarbă. Helena se simțea ciudat de curajoasă.

— Trebuie să plec, spuse Helena.

Johanna avea acum tot prosopul pentru ea.

Helena puse cu grijă pachetul de țigări înapoi în rucsac, își trase rochia pe ea și își dădu jos chiloții uzi. Se vor usca pe ghidonul bicicletei. Apoi Helena își scutură părul lung, își trecu mâinile prin el ca să-i dea volum, iar în cele din urmă îl adună în vârful capului într-un coc relaxat.

— Pa! zise Helena, urcându-se pe bicicletă și pornind imediat în viteză.

Johanna se uită după ea. Trebuia să plece? Dar Helena nu avea pe nimeni în afară de ea.

Duminică, 7 iulie / Hartola

Jan și Heidi sunt în La Kar de Mumma. Au ajuns ieri după-amiază în Hartola, au stat de vorbă cu poliția locală și au primit informații detaliate despre locul unde a fost descoperit cadavrul. Camerele de supraveghere din cafenea nu sunt îndreptate spre parcare și nu a fost găsită nicio filmare cu un incident relevant din jurul benzinăriei. Au în față raportul despre proprietarii mașinilor Citroën Jumper. Duba albă poate fi legată de cazul Eskola sau mașinile au cel puțin o legătură de moment: au fost văzute conducând una după cealaltă pe drumul principal la zece seara.

Heidi devorează o bucată de turtă cu cartofi proaspătă și se uită pofticioasă la gama largă de produse de panificație din cafenea. Jan nu are poftă de mâncare. Toate gândurile îl iau cu asalt deodată. Lipsa de timp. Mertanen. Decesele.

— Ce mai face mama ta? întreabă Heidi și își întoarce privirea de la turtă la cafea.

Jan nu reușește să-i răspundă la întrebare. Se uită la Heidi și ridică din umeri. Privirea empatică a lui Heidi îi spune că a înțeles. Jan își forțează imediat gândurile să se întoarcă la lucru. Mai iau câte o cafea cu ei și se întorc la mașină. Urmează să meargă la casa lui Eskola ca să stea de vorbă cu soția victimei.

Când ajung la mașină, Jan observă că a primit un mesaj. Citește mesajul, dar nu este nimic special. Nimic deosebit, dar, dintr-un motiv

oarecare, doar gândul că există cineva care îi trimite mesaje în toiul zilei pare cumva plăcut pentru moment. Nu s-au văzut încă și Jan nu este sigur că vrea să se întâlnească cu ea. Probabil că ar fi mai bine dacă femeia rămâne anonimă, un alt număr în agenda telefonului.

Heidi conduce și se preface că nu vede cum Jan se uită la ecranul telefonului și citește ceva. E ca și cum Jan ar avea brusc pe cineva, chiar dacă nu a pomenit nimic despre asta. Heidi decide că de acum încolo va sta cu ochii pe Jan. Este mai ușor să stai cu ochii pe cineva în Hartola decât în Helsinki.

Instinctul lui Heidi îi spune deja de ceva vreme că direcția anchetei e bună. Cu toate acestea, ar avea nevoie de ceva concret. Un mic indiciu, cum ar fi un capăt de ață care iese dintr-un pulover. Dacă tragi de ață, toată țesătura începe treptat să se deșire. Heidi este convinsă că vor găsi primul indiciu în Hartola. Privește șoseaua și se gândește la colegul său, care stă lângă ea. Este evident că tristețea domnește sub aspectul dur al bărbatului. Deocamdată, nimic nu a ieșit la suprafață.

Pietrișul scârțâie sub anvelope, în timp ce Heidi intră în curtea casei cu tencuială albă. Prima oprire din zi o fac la soția victimei, cu siguranță o văduvă în stare de șoc. Raija Eskola locuiește într-o casă de dimensiuni impresionante. Heidi se uită în jur, admirând gardul viu înalt și plantele frumoase ce străjuiesc aleea din curte până la ușa de la intrare. Tufe mari de hortensii și liliac în floare decorează curtea.

Jan deja sună la ușă. O femeie încruntată și nehotărâtă deschide ușa, oarecum cu regret. Doamna Eskola poartă un halat gri zdrențăros,

care a văzut și zile mai bune, și o pereche de papuci roz cu smocuri de blană.

— Intrați, spune ea. Doriți o cafea? întreabă doamna, deși gesturile ei sugerează că de fapt întreabă doar din politețe.

— Mulțumim, dacă este deja făcută, spune Heidi și intră.

Jan se uită urât la Heidi. Nu sunt acolo ca să bea cafea.

Doamna Eskola dă din cap absentă.

— Cercetați tot ce doriți. O să beau ceva în timp ce aștept și vă fac și vouă cafea.

Se duce apoi spre căruciorul de servire din colțul sufrageriei și își toarnă puțin coniac.

Jan privește în jur. Pe peretele încăperii simple sunt câteva tablouri moderne. Fotoliile de designer plasate la marginea covorului sunt din metal negru. Par incomode. Jan se îndreaptă spre canapeaua de culoare deschisă și se așază. Vede obiecte familiare din copilăria lui: o lampă Lokki, căruciorul de servire proiectat de Alvar Aalto și păsările de sticlă ale lui Oiva Toikka.

— Băuturile preferate ale soțului meu, spune femeia și râde, arătând spre colecția impresionantă de sticle de pe căruciorului de servire. Whisky-urile și coniacurile scumpe erau păstrate doar pentru momente speciale, iar acum le beau singură, mâhnită de durere.

Heidi se uită la femeie cu empatie. Pierderea unei persoane dragi nu este ușoară pentru nimeni.

— Aveți o curte frumoasă, începe Heidi.

Peretele sufrageriei este din sticlă și dă direct spre curtea înverzită din spate.

— Acum ar fi perioada mea preferată din an, când miroase a iasomie, zice doamna Eskola și merge la fereastră.

Rămâne acolo lângă geam și se uită afară.

— Dar acum nu mai simt niciun miros. Sunt atât de amorțită. Știți, Matti nici nu-mi observa florile. Întotdeauna îl puneam la treabă dacă venea în curte. Sapă o groapă, du pietrișul acolo, adu pământul aici, mută tufa asta într-un loc mai umbrit și așa mai departe, așa îi porunceam, și, până la urmă, Matti n-a mai venit așa de des în grădină.

Doamna Eskola se întoarce, se duce spre Heidi și se așază pe fotoliu.

— Nu pot să cred că Matti nu va mai săpa niciodată o groapă la comandă. Că în curând cineva îi va săpa soțului meu locul de veci, iar el va deveni una cu țărâna.

Heidi dă din cap cu compasiune.

— De cât timp erați căsătoriți? întreabă Jan și începe să schimbe subiectul conversației despre tristețea copleșitoare prin întrebări punctate.

— Am fost împreună 39 de ani. La început, câțiva ani de dragoste, apoi... Apoi atașamentul, obișnuința și, oarecum, rolul unei soții-trofeu, spune doamna Eskola. Îmi pare rău că întreb, dar ce vă face să veniți aici de la Helsinki? Poliția locală a vorbit deja cu mine, zice femeia și, pentru prima dată în timpul întâlnirii, ochii ei sunt puțin mai ageri.

— Soțul dumneavoastră a murit în circumstanțe suspecte, investigăm astfel de cazuri întotdeauna cu aceeași atenție, răspunde Jan și încearcă să lîmurească de la bun început acest subiect. Soțul dumneavoastră a fost omorât.

Jan nu vrea să împărtășească încă niciun detaliu dacă soția nu întreabă direct.

— Vă trece prin minte cineva care i-ar fi putut purta pică soțului dumneavoastră? întreabă Heidi, iar Jan este surprins când doamna Eskola izbucnește în râs.

— Toți, răspunde ea. Pentru acești oameni, adică cei din Hartola, Matti era un fel de datorie ambulantă. Ipoteca familiei Nieminen, împrumutul suplimentar pentru mașina familiei Korhonen... Majoritatea au făcut credite la banca lui Matti. Sau au rămas fără bani tot acolo.

— Știți cumva dacă soțul dumneavoastră a primit amenințări sau a ajuns în vreo situație primejdioasă?

— Nimic de genul asta, cel puțin din câte știu eu. Poate că în mare parte era doar ostilitate tăcută în sate, răspunde doamna Eskola și se ridică din nou.

Jan se uită cum femeia, care părea că poartă pijama sub halat, se îndreaptă spre căruciorul de servire pentru a-și turna încă o băutură. Femeia arată de parcă nu s-a spălat de câteva zile. Părul ei încâlcit e prins în grabă într-un coc, iar ochii îi par umflați de plâns.

— Ne puteți spune ceva despre prietenii soțului dumneavoastră? începe Heidi când văduva revine la locul ei. Cine l-a cunoscut mai bine? Cine erau cei mai apropiați prieteni ai lui?

Femeia strânge din ochi în timp ce se gândește, apoi pur și simplu rostește un singur nume.

— În afară de mine, nu erau mulți. Pe măsură ce anii au trecut, Matti s-a simțit cel mai bine singur. De fapt, îi cunoștea aproape pe toți, dar în mare parte erau doar cunoștințe sau prieteni cu care se ducea la vânătoare. Matti vorbea mai mult cu preotul, Antti-Juhani Fors.

Heidi dă din cap și își notează numele.

— Nu vreau să spun că Matti era atât de religios. Se cunoșteau de zeci de ani, precizează doamna Eskola și dă pe gât tot paharul de băutură. Dar naiba știe!

Heidi se uită curioasă la femeie și își dă jos jacheta. Soarele strălucește prin ferestrele mari și

transformă încăperea într-una foarte caldă și sufocantă.

— Cunoașteți sau a cunoscut soțul dumneavoastră pe cineva pe nume Lars Sundin? întreabă Heidi, neputând să-și ascundă curiozitatea.

— S-ar putea, dar nu-mi amintesc acum de nimeni cu acest nume dintre apropiații lui Matti. Uneori, în grupul lor de vânătoare bărbații se prezentau doar cu prenumele sau porecla, spune doamna Eskola și Heidi dă din cap. Dar nu, nu-mi amintesc să fi auzit vreodată numele Lars.

— Nu am reușit să luăm legătura cu fiica dumneavoastră, spune Heidi cu precauție. Oare cum putem da de ea?

Doamna Eskola ridică din umeri.

— Nu am reușit nici eu, dar când vine vorba de un deces, aș zice că avocatul nostru de familie vă poate ajuta.

Heidi dă din cap.

Heidi rămâne să stea de vorbă cu doamna Eskola în timp ce Jan se uită prin casă. Totul pare scump, deși e limpede că ceva nu e în regulă. Câteva obiecte, cărți și perne decorative stau pe podea; nu au mai fost puse la loc. Jan merge la etaj și se bucură să găsească o anumită încăpere. Biroul de acasă al lui Matti Eskola. Observă un fotoliu impresionant din piele, o masă din stejar masiv și un raft cu cărți, majoritatea despre politica municipală sau vânătoare. Jan observă că unele cărți de pe raft au fost aruncate pe podea. Pe perete observă trofeul unui animal cu coarne. În încăpere găsește doar o singură fotografie înrămată. Evident, un portret de familie. Jan aruncă întristat o privire la poză: un bărbat, o femeie și o fată. Jan examinează sertarele biroului – nimic. Mai cercetează rafturile de cărți – nimic. În cele din urmă, coboară la parter.

Heidi se ridică când îl vede pe Jan. Doamna Eskola stă în fotoliul din sufragerie privind în gol. Paharul de pe masa din fața ei este deja gol. Jan și Heidi se pregătesc de plecare. Femeia nu-i mai însoțește, ci rămâne în sufragerie, pierdută pe gânduri.

Heidi șofează către hotelul Linna, iar terenul de golf înverzit și copacii trec în viteză pe lângă mașină. Jan e tăcut și recapitulează în minte câteva sarcini de pe lista lor. Pe cine pot deja exclude din anchetă?

Sunt atât de multe ramificații, se gândește Heidi reverificând informațiile. Ancheta din Helsinki pare că a i progresat cel mai greu. Colegii și foștii prieteni ai lui Lars, cu alibiurile lor, au fost deja excluși de pe lista de suspecți. S-au întâlnit cu fetele tinere care făceau parte din grupul lui Sundin. Fetele tocmai deveniseră majore; au fost foarte tăcute. Tehnicienii au conchis că în apartamentul lui Lars a fost o femeie, dar chiar și fără probe ADN, reiese că amprentele erau ale Jennei Nygren. Fata era mai degrabă o victimă decât un posibil vinovat. Heidi se întreabă dacă făptașul se teme cumva că Jenna l-a văzut. Ori că Jenna a fost lăsată în pace spune ceva despre criminal? Oare lua partea celor vulnerabili? A vrut să le facă rău doar celor puternici și violenți? Făptașul a fost atent și victimele au fost alese cu mare grijă dintr-un motiv anume. Sundin a trăit cam pe muchie de cuțit, dar niciun semn nu indica mai mult. Trebuiau să investigheze mai îndeaproape viața lui Eskola cu ajutorul prietenilor și apropiaților săi.

Telefonul lui Heidi sună chiar când ea intră în curtea hotelului Linna. Jan ascultă, dar nu poate deslușI prea bine cuvintele. Se pare că cineva

vrea să se asigure că vorbește într-adevăr cu o doamnă polițistă pe nume Heidi.

— Da, eu și colegul meu v-am vizitat acum câteva minute, zice Heidi și parchează mașina în fața hotelului Linna. Doriți să mai vorbim? întreabă Heidi și se uită la Jan, sugerând că e ceva important. Mulțumesc că m-ați sunat, mă întorc imediat, răspunde Heidi și închide. Era văduva lui Eskola, mi-a spus că ar vrea ca femeia polițist să treacă din nou pe la ea. De parcă mai are ceva de spus și preferă să stea de vorbă cu o femeie.

— Du-te, spune Jan și coboară repede din mașină.

Imediat ce închide portiera, Heidi pornește în trombă, cu anvelopele patinând pe pietriș.

Heidi se uită la portretul de familie așezat pe masa de sticlă din sufragerie. Poza nu era în sufragerie mai devreme. O femeie, un bărbat și fiica lor. Familia Eskola. Heidi se uită la tânăra fată care tocmai și-a pierdut tatăl. Îi pare oarecum familiară. Poate că Heidi se recunoaște în ea. Pentru o clipă, se agață de sentimentul pe care îl avea de mult timp, înainte de a merge la școală, perioadă lipsită de orice program organizat și responsabilități. Zilele erau cu adevărat ușoare, pline de jocuri distractive, întrerupte doar de mese și somn.

— Pot să vă servesc cu puțin whisky? întreabă doamna Eskola, aflată deja în pragul casei, iar Heidi dă din cap.

— O să servesc puțin de tot dacă beți și dumneavoastră, zâmbește Heidi.

Nu e niciodată strictă în privința regulilor sau a limitelor. Uneori, nerespectarea limitelor îi dă un avantaj, persoanele interogate încep să simtă că aparțin aceluiași grup, iar asta rezolvă problema confruntării.

Heidi se așază pe canapea cu paharul în mână, iar doamna Eskola stă în picioare neliniștită. Heidi se uită la femeie. Aceasta tocmai a chemat-o înapoi, dar nu spune nimic. Heidi decide să rupă tăcerea cu o întrebare.

— Când ați vorbit ultima dată cu fiica dumneavoastră?

Doamna Eskola stă neclintită și se uită gânditoare la Heidi.

— Dacă Matti n-ar fi avut atunci ideea să o trimită pe fată în lume, ar fi fost mai ușor. Fata ar fi crescut acasă în Hartola și am fi putut face împreună toate lucrurile pe care mamele și fiicele le fac de obicei. Ce fac de obicei mamele și fiicele acum? Se duc la cumpărături? În regulă. Întotdeauna mi-am dorit să-mi duc fiica la Paris, spune doamna Eskola.

Heidi se gândește la informațiile pe care le are deja. Nu au reușit să o contacteze pe fiică încă, dar i-au transmis mai multe mesaje prin avocatul familiei. Cât de încăpățânată trebuie să fie fiica să se ascundă și de propria mamă. Oare fiica a fugit sau s-a supărat dintr-un motiv anume?

— Nu este prea târziu. Poate plecați într-o excursie împreună, după înmormântare, spune Heidi, încercând să o încurajeze.

— Naiba știe, zice doamna Eskola și ridică paharul de whisky. Când a plecat, am plâns luni de zile, mă rog, ani de zile. Dar acum că Matti s-a dus, e încă mult de procesat. Viața noastră împreună implică atât de multe, inclusiv regrete. Aș zice că până și ură, dacă nu ați fi ofițer de poliție și dacă soțul meu n-ar fi fost ucis cu puțin timp în urmă.

Heidi ascultă intrigată.

— Despre ce anume ați vrut să vorbim acum? întreabă ea.

— Bănuiesc că ar trebui să explic, deși toată treaba este dezgustătoare, zice doamna Eskola. Motivul pentru care v-am chemat aici...

Femeia ridică Biblia de pe marginea canapelei. Heidi pare că se află într-o situație stânjenitoare, se teme de un posibil moment de rugăciune, dar încearcă în continuare să o privească pe femeie cu încurajare.

— M-am uitat peste tot prin casă, de ieri până acum, spune femeia. M-am trezit dimineață pe podeaua de la etaj, leșinasem. După ce ați plecat, am căutat prin raftul cu cărți.

— Căutați ceva anume?

— Căutam ceva fără să știu anume ce. Poate un motiv să-mi urăsc soțul, pentru a-mi ușura tristețea, oftează Raija Eskola. Dar nu am crezut că voi găsi ceva. Apoi am găsit astea.

Doamna Eskola pune Biblia pe măsuța de cafea și deschide încet coperta. Spre surprinderea lui Heidi, o gaură era scobită în carte, iar în ea fusese ascuns un plic. Doamna Eskola ridică plicul cu mâinile tremurânde și scoate din el un teanc de fotografii.

— În calitate de ofițer de poliție, cu siguranță puteți să-mi spuneți ce ar trebui să fac cu astea, zice doamna Eskola, în timp ce împrăștie pozele pe masa de sticlă murdară.

Luni, 8 iulie / Hartola

Jan se freacă la tâmple. Lipsa de somn este pe cale să devină insuportabilă. Afară, seara pare destul de calmă. În același timp, telefonul începe să vibreze. Mertanen îl sună din nou.

Jan răspunde scurt la întrebări. Nu, nu cunosc încă motivația criminalului. Nu, habar nu au când va avea loc a treia crimă.

Când apelul se încheie, Heidi se uită întrebător la Jan.

— Ce-a vrut?

Jan face un gest care îi oferă toate răspunsurile. Mertanen vrea întotdeauna totul și de preferat imediat. Acest caz îl făcuse pe Mertanen mai agresiv. Jan nu-și amintește niciun incident anterior despre care Mertanen să-i fi pus atâtea întrebări. Pe moment, agresivitatea lui Mertanen e îndreptată înspre Jan, iar el, la rândul său, își presează echipa, dar nu la fel de agresiv. Asta e treaba lui de coordonator. Își lasă echipa să se concentreze asupra muncii, iar el funcționează ca un amortizor în fața presiunilor și solicitărilor. Heidi și Saki simt presiunea, dar le este suficient că Jan nu le repetă tot ce este evident.

Jan rupe două bucăți de bandă adezivă și lipește harta Hartola pe peretele camerei de hotel. Desenează cu un marker locul unde a fost găsit Eskola. Heidi se ridică și merge la minibar.

— Vrei o bere? întreabă ea și își deschide deja una.

Jan scutură din cap.

— Bunul prieten al lui Eskola e un bărbat pe nume Antti-Juhani Fors, spune Jan și scrie numele bărbatului pe hârtia de pe perete. Și apoi avem aceste poze vechi, continuă el și pune pe perete primele două fotografii din plicul primit de la doamna Eskola.

Descoperirea e neplăcută. Fotografii vulgare, făcute cu blițul, cu trupurile unor tinere dezbrăcate. Fete fără chip, probabil minore. Pozele sunt vechi, dar încă nu se știe ce legătură au cu uciderea lui Eskola, asta dacă există o legătură. Doamna Eskola a confirmat, aparent ușurată, că niciuna dintre fetele din imagini nu seamănă cu fiica ei. Sunt alte fete în poze. Dar cine?

Heidi pune berea Carlsberg pe biroul mic din camera de hotel, scrie pe un bilet *fetele? anul x?* și merge să-l lipească lângă harta de pe perete.

Jan încercuiește pe hartă casa familiei Eskola și repetă cu voce tare ceea ce știu despre caz. În momentul când a fost găsit, Matti Eskola era mort de aproximativ opt ore. Înseamnă că decesul a survenit în jurul orei 1. Jan este sigur că ucigașul a stabilit o întâlnire cu ambele victime. Eskola probabil a oprit mașina la locul stabilit. Ucigașul a urcat în mașină și au mers împreună. Jan presupune că făptașul nu și-a ascuns neapărat identitatea de victimele sale. Cum și-a convins ucigașul victima să fie de acord să se întâlnească?

Jan se uită la fotografiile pe care le-a făcut cu scenele crimelor. Poarta Regelui în Suomenlinna și Poarta Regelui în Hartola. O compoziție. Este singurul lucru care îi vine în minte. Echipa de tehnicieni criminaliști nu a fost de mare ajutor. Pe cadavrul lui Eskola au fost găsite urme care ar indica puncte de contact cu electroșocuri. În cele din urmă, capul i-a fost ținut forțat într-un vas plin cu apă. Eskola a fost înecat pe uscat. Dar

tocmai asta nu înțelege Jan: de ce a trebuit să-și înece victimele?

Jan se răzgândește și își ia și el o bere. Stau amândoi în liniște și se uită la colecția de pe perete.

Jan revine la lista proprietarilor de Citroën Jumper. Cu ajutorul poliției din regiunea Tavastia, au verificat proprietarii mașinilor, dar nu au găsit nicio legătură cu victimele sau rudele acestora. Următorul pas este să se întâlnească cu fiecare proprietar și să examineze mașinile. Jan cred că ancheta va dura una, două zile. Jan numără în gând câte zile au pierdut deja. În timp ce privesc harta regatului, Jan se întreabă dacă merită să abordeze alte piste. În loc să cerceteze trecutul, ar trebui să fie atent la ce urmează. Ar trebui să facă tot ce e posibil ca să afle cine va fi următoarea victimă, al treilea rege. Pe cine va contacta ucigașul?

Marţi, 9 iulie / Hartola

E doar 7:13, dar Saana stă întinsă în pat, trează de ceva timp. Gândurile nu-i dau pace. Barmanul i-a spus-o foarte direct, în cuvinte simple. Inkeri a fost cea cu care Helena a vorbit în ultima sa noapte la bar. De ce nu a spus Inkeri nimic? Saana se ridică din pat și coboară din dormitor. În bucătărie nu e nimeni. Saana o strigă pe mătușa ei, dar nimeni nu-i răspunde.

Neliniștea care a cuprins-o de dimineață nu-i dă pace Saanei. Încearcă să o sune pe mătușă, dar aceasta nu răspunde. Se hotărăște să refacă traseul Helenei din ultima ei noapte. Mai întâi locul unde era benzinăria, apoi Aurinkoranta, unde s-a ținut petrecerea de închidere a taberei de confirmare, barul și, în final, conacul.

Acum câțiva ani, Kesoil a fost transformată în benzinăria Jari-Pekka. Saana își continuă traseul spre Aurinkoranta. Saana privește apa și încearcă să-și imagineze cum a fost petrecerea pentru tinerii aflați la vârsta confirmării în 1989. Ce beau tinerii? Ce haine purtau? Saana își amintește îngrozită de propriile experiențe cu fumatul în vara dintre clasa a șaptea și a opta.

Koskipää se află la 8 kilometri de Aurinkoranta. Ar fi fost un drum destul de lung fără bicicletă după o noapte cu cei de la școala de confirmare. Oare polițiștii au mai găsit bicicleta Helenei?

Peisajul se schimbă treptat. Pădurea, autostrada, păduricea întunecată de molid, barul

din centrul orașului și, la capăt de traseu, conacul. Saana își reazemă bicicleta de copac și se pregătește să-l vadă pe Riku, dacă acesta ar fi acolo. De data aceasta, Saana e machiată. Însă în curte nu e nimeni. Saana știe deja drumul de la conac spre repeziș, traversează podul suspendat care scârțâie și ajunge repede pe malul celălalt. Ramurile salciei argintii aproape ating apa. E liniște. Bâzâitul unui țânțar în ureche îi distrage atenția Saanei pentru o clipă. În mod clar, nimeni nu a mai vizitat clădirea de ceva vreme; vegetația sălbatică transformase cărarea din curte aproape într-o junglă. Hasmațuchi, brânca-ursului, urzici și alte plante o fac pe Saana să pășească bătând din picioare la fiecare pas. În scurt timp, observă ceva care se târăște. Saana tresare, dar încearcă să-și păstreze calmul. De data asta poartă cizme de cauciuc, iar șarpele care s-a strecurat dinaintea ei seamănă mai mult cu o năpârcă decât cu o viperă veninoasă. Nu are niciun motiv să-i fie frică.

Stând pe veranda saunei abandonate de pe mal, simte mirosul reavăn al pământului și pe cel al repezișului. Saana strigă și se uită prin ferestrele închise. Geamurile par parțial întunecate și sunt atât de murdare, încât nu se mai poate vedea nimic la interior. Saana înconjoară mica clădire și caută un loc prin care poate intra. Se oprește să asculte. Nici acum nu se aude niciun sunet în jur. Doar cântecul păsărilor, al mierlelor și al cintezelor. Undeva în depărtare cântă cucul. Saana se uită în jur. E chiar singură. Încearcă ușa. Incredibil, ușa nu este încuiată.

Cu pași atenți, Saana pătrunde în sauna de pe malul râului. Se simte ca un infractor. Încăperea e îmbrăcată în tapet vechi cu model de trandafiri, are un pat metalic și un scaun. Saana se așază pe pat și se uită în jur. Totul e plin de praf și

murdărie. Arcurile vechiului pat metalic sunt incomode, așa că Saana se ridică. Atunci observă ceva neobișnuit: două coarne atârnă pe perete, deasupra patului. Saana face câteva poze cu încăperea și aruncă o privire în saună. E întunecată din cauza pereților și a băncilor înnegrite. Podeaua de beton e crăpată în câteva locuri. Sauna, evident abandonată, miroase ca o pivniță umedă. Saana revine în prima încăpere și își lasă privirea să rătăcească pe tapetul cu trandafiri. Ceva o pune pe gânduri.

Oare Helena a fost vreodată în această încăpere?

După-amiază, Saanei deja îi chiorăie stomacul, fiind obișnuit să fie servită în mod regulat cu bunătățile mătușii, însă nu o găsește nicăieri. Saana începe să se gândească la revista în care s-a scris despre Helena, cea menționată de Eila la salonul de coafor. Eila a zis că titlul revistei era *Hymy* sau *Seura.*

Saana caută pe Google „revista *Hymy* 1989”, și primul lucru pe care-l găsește e un articol de pe Wikipedia despre istoria *Hymy*, iar Arhiva *Vie Yle* menționează caracterul senzațional al revistei *Hymy*. Se pare că *Hymy* ar putea fi exact ce caută Saana. Unde ai putea găsi reviste vechi? De pe internet află că Biblioteca Națională are colecții extinse ale publicațiilor vechi.

Saana verifică locația Bibliotecii Naționale pe Google Maps și este surprinsă să vadă că se află chiar lângă Catedrala din Helsinki. Nici nu știa că acolo e o bibliotecă. Când lucra ca reporter online, articolele ei se bazau mai mult pe tumultul zilelor anterioare, iar Saana n-a avut niciodată timp să facă investigații jurnalistice. Probabil că toate revistele din 1989 se găseau în depozitele bibliotecii, pe microfilme sau în format fizic, deci

trebuie să viziteze arhiva ca să obțină informațiile necesare. Saana cade pe gânduri. Trebuie să studieze microfilmele și să găsească articolul, așa că nu prea are de ales. Trebuie să meargă la bibliotecă. Cu toate acestea, pare cumva o înșelătorie să se întoarcă acasă în toiul investigației. Și-a lăsat apartamentul pustiu și și-a luat rămas-bun de la prieteni, iar acum va reapărea pentru o vreme? Dacă le spune prietenilor săi că e în oraș, își va pierde timpul cu ei, stând la bârfe și la băut. Cel mai bine e să treacă pur și simplu repede acasă, fără să spună nimic nimănui, apoi să se întoarcă imediat în Hartola ca să-și continue căutările. Și dacă tot va fi în Helsinki, ar putea să-l cunoască pe bărbatul recomandat de Veera. Așa ar înțelege repede dacă are rost să iasă cu el. Ar fi mai bine să-l cunoască cât mai curând și să nu-și piardă toată vara schimbând mesaje cu un tip incompatibil.

Saana nu este foarte convinsă de abilitatea Veerei de a-i găsi pe cineva potrivit. Cum ar putea Veera să știe ce e mai bine pentru Saana, când nici Saana nu știe ce vrea de fapt? Ce fel de bărbat caută? Veera nu a menționat nimic despre înfățișarea bărbatului, iar Saana crede că asta e semn rău. Poate că nu poate să spună nimic bun despre aspectul lui.

S-a auzit un foșnet. Saana tresare și se întoarce să privească în jos de la fereastra de la etaj, oare mătușa e în curte? Curtea verde e însă pustie. Saana se hotărăște: un articol de ziar ar duce investigația în direcția bună. Saana se uită pe internet la orarul autobuzelor și își rezervă loc pentru o cursă târzie. Se va duce la Helsinki. O noapte, cel mult două.

Mătușa ei se întoarce abia după șapte seara.

— Am fost la cumpărături în Jyväskylä. Uite, spune Inkeri și pune o piatră în mâna Saanei.

Saana se uită la piatra ce atârnă de un lanț și apoi la mătușa ei.

— E ochi-de-tigru, zice mătușa. Este o piatră cu o putere specială: ajută la stabilitate.

Saana prinde piatra în căuș. Se simte rece.

— Ochiul-de-tigru e folosit pentru stabilitate mentală, eliminarea stresului și creșterea stimei de sine. Și poți să o întrebi ce vrei, continuă mătușa și zâmbește la scepticismul de pe chipul Saanei. Ține lanțul în mână și întreabă piatra cum arată „da” și cum arată „nu”. Când vei înțelege cum exprimă piatra aceste răspunsuri, o vei putea întreba orice.

Saanei îi vine să râdă, dar lasă piatra frumoasă romboidală să atârne în aer.

— Cum arată „da”? întreabă Saana și așteaptă un semn de la piatră.

Treptat, de parcă ar fi căpătat o putere specială, piatra începe să penduleze înainte și înapoi. Saana este nedumerită. Piatra reacționează, deși ea nu-și mișcă mâna.

— Ăsta e „da” evident, spune mătușa.

Când Saana întreabă piatra cum arată „nu”, piatra se mișcă doar puțin.

— Acum ești pregătită să întrebi.

— Ce să întreb? întreabă Saana și se uită fix la piatră.

— Orice întrebare la care vrei răspuns, spune mătușa, iar Saana ține piatra nemișcată.

Ar avea cel puțin o sută de întrebări pentru mătușa ei, dar acum nu reușește să întrebe nimic.

— Voi fi vreodată fericită? întreabă Saana, în cele din urmă.

Trece un moment și treptat piatra începe să penduleze din nou. „Da”. Mătușa zâmbește și Saana simte și ea că îi vine să zâmbească, dar e

ciudat. Cum pendulează piatra când ea nu o mișcă?

— A ucis-o cineva pe Helena? întreabă Saana și așteaptă.

Câteva secunde mai târziu, piatra începe din nou să penduleze. Saana se uită mai întâi la piatră, apoi la mătușa ei. O trec fiorii.

Ca să spună ceva, îi zice mătușii ei că merge la Helsinki, dar nu apucă să-i pună cea mai importantă întrebare. De ce s-a întâlnit mătușa ei la bar cu Helena în ultima ei noapte? Nici măcar ochiul-de-tigru nu cunoaște răspunsul.

Saana urcă la etaj ca să-și facă bagajele și să-și pună ordine în gânduri. Când coboră cu rucsacul, Inkeri stă la capătul scărilor. În cele din urmă, Saana se forțează să o întrebe.

— Am aflat că te-ai întâlnit cu Helena în ultima ei seară. Despre ce ați vorbit? De ce nu mi-ai spus nimic?

Dintr-un oarecare motiv, Inkeri nu pare surprinsă.

— Mă gândeam că ai să afli, spune mătușa și soarbe din ceașca de ceai pe care o ține în mână. Într-adevăr, m-am întâlnit cu Helena.

— Și?

Saanei aproape că-i vine să o scuture.

— Pe-atunci țineam câteva cursuri la școală, în timpul verii, zice Inkeri, uitându-se gânditoare în depărtare. Helena participa la unul dintre cursurile mele și mi-a plăcut foarte mult de ea. Am întrezărit un fel de sensibilitate în ea, dar și hotărâre. Era atât de tânără și totuși foarte meditativă. Parcă tânjea să fie altundeva, într-o lume mai mare, și cred că m-am recunoscut parțial în ea. În noaptea aceea, în bar, mi-a dat să citesc o poezie. Voia să audă ce părere aveam despre ce scrisese.

Saana se gândește la cuvintele mătușii ei. Cu siguranță e vorba despre aceeași poezie. Ce voia să spună Helena cu versurile acelea? Oare Helena a încercat să-i să comunice ceva, dar mătușa nu a înțeles la ce se referea?

— De ce nu mi-ai spus? întreabă Saana, nemaiputându-și stăpâni mânia.

— Viața nu are răspunsuri de-a gata. Dacă îți povestesc despre treburile și părerile mele, o să-ți coloreze prea mult povestea și așa ar deveni povestea mea, iar apoi poate nu ți-ai găsi propria voce, răspunde mătușa. Trebuie să interpretezi liber informațiile pe care le-ai primit, să-ți creezi propriul adevăr, zice ea și se ridică de la masă.

Saana e nervoasă, dar nu știe ce să spună.

— Helena era încă o copilă, dar destul de deșteaptă cât să îndrăznească să mă sfătuiască să pun capăt relației cu un coleg, profesorul de artă din școală. Nu am regretat nicio clipă, continuă mătușa, în timp ce trebăluiește în bucătărie.

Anunță apoi că, în curând, va merge să încălzească sauna pentru seară.

Saana nu are timp de saună. Este surprinsă de misterul brusc al mătușii. E ca și cum mătușa spune tot timpul doar jumătate din adevăr. Totuși, în minte mai adaugă un martor pe harta evenimentelor din ultima vară a Helenei.

Profesorul de artă. Ce legătură avea profesorul de artă cu ceea ce s-a întâmplat? De fapt, are vreo legătură? Ar trebui să o întrebe mai multe pe Inkeri când va fi un pic mai receptivă.

Autobuzul se pune în mișcare, iar Saana îndrăznește să-și lase scaunul pe spate pentru că nu deranjează pe nimeni. E bine să fii singur. Saana se gândește la mătușa ei. Mătușa a trăit întotdeauna singură. N-ar fi stat la mătușa ei dacă n-ar fi fost casa suficient de mare, încât să aibă

amândouă spațiul lor pentru a se bucura de liniște, dacă voiau să fie lăsate în pace. „Suntem două introvertite”, i-a spus mătușa odată, și pe bună dreptate.

„Vin în vizită la Helsinki, vrei să ne întâlnim?”, îi scrie Saana bărbatului și trimite mesajul înainte să înceapă să regrete.

Când autobuzul se apropie de Heinola, bărbatul răspunde: „Mâine, la 18:00. Fosta terasă Mbari?” Saana ridică mirată din sprâncene. Se simte mai ușurată. Se pare că și bărbatul vrea să treacă cât mai repede peste această întâlnire. „Bine. Ne vedem atunci :)”, răspunde Saana.

Nu ar vrea să rămână în Helsinki mai mult decât ar fi strict necesar, dar o noapte în plus acasă îi va oferi mai mult timp pentru cercetări. Va studia arhivele și, dacă va găsi articolul vechi, va mai avea timp să încerce să-l găsească și pe jurnalistul care l-a scris.

Marţi, 9 iulie / Hartola

Soarele a devenit orbitor, iar Heidi caută cu mâna liberă tocul cu ochelarii de soare în suportul dintre scaune și în torpedo. Nu-l găsește. Heidi își mijește ochii și observă un element absurd de familiar în centrul Hartolei: un con decorativ pe acoperișul unei clădiri comerciale. Ajunge curând la biserică.

Heidi parchează aproape de ușa principală a bisericii. Nu vede pe nimeni. Chiar când caută datele de contact ale lui Antti-Juhani Fors, zărește mișcare lângă clădirea albă. Se prea poate ca silueta să fie a preotului, bunul prieten al lui Matti Eskola.

Când stau singuri în biroul parohiei, Heidi îi urmărește mișcările lui Fors. Își trece mâna prin părul des, închis la culoare. Își curăță mătreața invizibilă de pe mâneca puloverului. La intervale regulate, verifică ora pe telefon.

— Așteptați un apel? întreabă Heidi.

Este prima ei întrebare pentru bărbatul care, conform informațiilor, a fost un apropiat al familiei Eskola.

Fors scutură din cap confuz. Are câteva fire sure în barba lui stufoasă, închisă la culoare.

— Condoleanțe pentru pierderea prietenului dumneavoastră, continuă Heidi mai încet și observă că reușește să-l liniștească puțin pe Fors.

— Mi-ați putea spune dacă Matti Eskola avea ceva probleme? Explorăm toate posibilitățile din

moment ce moartea lui nu a fost naturală.

Fors scutură din nou din cap.

— Matti a fost un om cumsecade. Nu juca jocuri de noroc, nu avea datorii, dacă la asta vă referiți. Sigur, în viața lui a acordat și a respins numeroase cereri de credit. Probabil că au apărut și resentimente, spune Fors, dar nu părea nici el să creadă tot ce se zvonea.

Heidi dă din cap.

— Cum era relația lui Eskola cu biserica?

— Ne susținea activitățile. Din când în când venea cu soția lui la slujbă. Încurajăm pe fiecare să-și urmeze credința după cum consideră. Nu putem să o facem noi în locul nimănui, nimeni nu poate fi forțat să aibă credință, mormăie Fors. Populația parohiei din Hartola și Sysmä, așadar a întregii regiuni Tainionvirta, este în scădere. Asta înseamnă și dispariția congregației. Din păcate, cei mai loiali membri ai bisericii, cu timpul, nu mai cântă imnuri religioase, ci ajung în cimitir, unde devin una cu țărâna. Chiar și donațiile mici ale familiei Eskola erau mari pentru noi.

Heidi se uită la Fors. Bărbatul pare să fi fost chipeș în tinerețe. Trăsături întunecate, o frumusețe clasică și masculină. Cu toate acestea, există ceva neplăcut în starea bărbatului, dar Heidi nu își poate da seama ce anume.

— Unde erați în noaptea dinspre miercuri spre joi, 3 iulie? întreabă Heidi și observă cât de deranjat devine Fors la auzul întrebării.

— Mă suspectați de ceva? întreabă Fors, direct.

— Punem aceeași întrebare tuturor celor din cercul apropiat al lui Eskola. Nu este nimic personal, explică Heidi și așteaptă răspunsul bărbatului.

— Pe 3 iulie am fost în biserică în sacristie, toată seara. De acolo am venit direct aici, oare cât

să fi fost ceasul? În jur de opt, cred, spune Fors, cu pauze între cuvinte.

— Există cineva care poate confirma acest lucru? întreabă Heidi și e dezamăgită când Fors scutură din cap.

Ideal, ar fi să primească răspunsuri cât mai clare. Deocamdată, activitățile lui Fors rămân sub semnul întrebării. Înainte ca Heidi să încheie discuția, Fors se ridică deja, ca și cum au terminat. Lui Heidi nu-i place cum bărbatul încearcă să capete control asupra situației. Se ridică repede și se duce lângă el. În timp ce se îndreaptă împreună spre ușă, Heidi se oprește și decide să abordeze altfel discuția.

— Când v-ați întâlnit ultima dată cu prietenul dumneavoastră? întreabă ea și îi aruncă lui Fors cu o privire pătrunzătoare.

— Cred că a fost pe la începutul săptămânii, zice Fors.

Heidi examinează comportamentul reținut al bărbatului și își dă seama că acesta începe să fie iritat. Merg unul lângă celălalt spre ușa de la intrare. Fors apucă mânerul și o invită să iasă, dar ea decide când se încheie conversația.

— Cunoașteți pe cineva pe nume Lars Sundin? întreabă Heidi și îl privește atent pe Fors.

Fors îi întoarce hotărât privirea, nici urmă să fi fost surprins. În ochii lui nu se citește nimic; scutură repede din cap.

— Nu-mi sună cunoscut, răspunde el și se oprește în ușă.

— A existat vreun caz în Hartola, în toți acești ani, prin care a ieșit la iveală abuzul fetelor tinere, abia ajunse la majorat? întreabă Heidi în continuare și apoi tace.

Fors se ține de mânerul ușii și răspunde fără ezitare, direct și ferm:

— Nu.

Heidi se uită atent la bărbat și la ochii lui. Parcă a clipit prelung? Când a spus nu, bărbatul și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Dintr-odată, Heidi este sigură că această mișcare se datorează pierderii echilibrului mental: cele două emisfere ale creierului sunt în conflict. Se întâmplă când o persoană minte.

Jan se uită la ceas. Se întorc de la Hartola în Helsinki. Heidi conduce cu viteză maximă, iar Jan se uită pe geam. Acum ar fi momentul potrivit să fumeze o țigară dacă ar mai fuma. Ar deschide geamul mașinii și ar fuma continuu.

De fapt, ar vrea să-și sune tatăl, dar nu știe ce să-i spună. În cele din urmă, se adună și îl sună pe Mertanen. De obicei, în iulie Mertanen e în concediu, dar după ce au apărut crimele cu însemnul ars, nu s-a mai dus în vacanță. Evenimente atât de importante apar rar și ar părea dubios dacă cei din conducere nu ar rămâne să-și ajute angajații, chiar și în perioada vacanței. Criminalii nu merg în concediu. Prin urmare, nici oamenii legii nu-și pot lua concediu oricând.

— Poftim? întreabă Mertanen

În fundal se aude zgomotul traficului.

— Cât timp mai avem? întreabă Jan și nu explică mai mult.

— Înainte de ce? întreabă Mertanen, deși știa exact la ce se referă Jan.

— Înainte să fim mâncați de vii.

— Bineînțeles că nu vă pot da un termen-limită, râde Mertanen sâcâit. Nu pot decât să sper că veți progresa cu ancheta cât mai eficient posibil. Nu știu cât timp mai putem să ascundem brutalitatea cazurilor. Dar știi că suntem deja puși sub lupă. În mod straniu, în ochii celorlalți, cazurile cele mai crunte sunt folosite pentru a

măsura eficiența întregului INI. Prin urmare, trebuie să ne grăbim. De asemenea, procurorul așteaptă mai multe informații.

Syvä-Joki așteaptă pe linia cealaltă. Jan observă apelul și schimbă partenerul de conversație.

— Vă rog să citiți secțiunea despre înec din raport, spune Syvä-Joki și apoi tace. Și acolo mare atenție la apă, mai zice el și așteaptă.

— Sunt în mașină, spune-mi!

— În plămânii victimei era apă, aceeași situație ca în celălalt caz. Am luat o probă de apă doar ca să fiu sigur și s-a dovedit că nu era apă de la robinet. E apă naturală nefiltrată, nu apă de mare, spune Syvä-Joki, sigur de informație.

— Am înțeles, zice Jan.

— Cadavrul a fost probabil pus în mașină ca să fie găsit. Asta necesită deja destul de multă forță. Tehnicianul a descoperit urme de anvelope în parcare, dar e ceva normal. Parcarea este plină de mașini mai tot timpul.

Instinctul lui Jan îi spune că jocul e pe cale să se schimbe. A doua crimă este un pic mai curajoasă. A fost comisă mai în grabă. Însemnul este același, trimiterea la regi este aceeași, dar, per ansamblu, nimic nu indică dacă ucigașul omoară bărbați care se cunoșteau între ei sau bărbați care au făcut ceva greșit, independent unul de celălalt. Heidi a aflat deja că Lars Sundin avea fantezii cu fete tinere, iar acum au găsit fotografiile acelor tinere la Eskola. Oare ăsta să fi fost motivul? Ce au în comun șeful de marketing din Helsinki și managerul unei mici bănci din Hartola? Și cine ar putea fi următoarea victimă a ucigașului?

La Heinola, Jan își pune mănuși de cauciuc și scoate din nou din plic pozele găsite de doamna Eskola. Se uită la ele, una câte una. Pozele au fost

făcute cu o cameră compactă, pielea fetelor e luminată de un bliț nemilos. Trupuri dezbrăcate, sâni și picioare desfăcute. Dacă situația ar fi diferită, dacă alta ar fi ținta, Jan ar putea clasifica fotografiile drept erotice, însă acum par niște înregistrări brutale pentru ceva anume, ceva greșit. Femeile din imagine, fetele acelea par prea tinere. Pozele nu sunt recente, se vede asta din calitatea lor. Cine sunt fetele ale căror imagini obscure și perverse Matti Eskola le-a păstrat în secret atât de mult timp, probabil ani de zile? Jan se uită la fotografii și încearcă să le afle sensul. Ce direcție ar trebui să urmeze? Jan a făcut deja poze la fotografii și i le-a trimis lui Saki. Sarcina lui Saki e să studieze materialul cadru cu cadru. Oare e ceva în fotografii care ar ajuta la identificarea fetei sau a fetelor din ele? Pot găsi vreun indiciu în poze despre locul unde au fost făcute? Acum totul trebuie examinat minuțios. Deși, dacă Jan ar avea de ales, în unele cazuri ar prefera să fie complet ignorant în privința adevărului. Fericiți cei care nici nu se gândesc la variantele cele mai rele, își zice Jan.

S-a scurs o săptămână între cele două crime. Oare, de data aceasta, criminalul a vrut să lase dinadins și un alt indiciu pentru ei? Pe care să-l găsească înadins, care l-ar face pe ucigaș să se simtă mai constrâns. După incidentul de la Suomenlinna, făptașul sigur a aflat că a reușit și, dacă avea nevoie de mai multă atenție din partea poliției, s-ar putea să fie pregătit să le ofere un mic indiciu. Ceva de care să se agațe.

Jan se gândește la apelul pe care îl primise Eskola și la modul direct al ucigașului de a-și suna următoarea victimă. Au parcurs deja aceleași trasee ca și ucigașul. Sunt în aceleași ținuturi ale regatului și s-ar putea să mai fie victime.

Heidi nu spune nimic și se uită înainte la drum.

— Aștept informații de la Saki despre trecutul lui Fors, zice ea.

— OK, e bine să verificăm cercul de apropiați.

Jan pornește radioul. La Radio Nova cântă Phil Collins. Jan își amintește de episodul *Mahmureala Phil Collins* din *Pasila*[1] și zâmbește. Expresia lui Heidi devine posomorâtă odată cu muzica.

Pe seară, Jan se duce la Terhokoti. Seara următoare, dacă va avea un moment liber, plănuiește să se întâlnească cu vechea prietenă a Veerei, cu care a schimbat doar câteva mesaje până acum. Toată ideea îi pare deja cam bizară. Jan n-ar vrea să mai intervină și altceva în program. Ar dori să anuleze întâlnirea, dar știe că poate scăpa mai ușor dacă se întâlnește repede cu femeia și apoi îi explică Veerei că... nimic, zero, ioc. Atunci nu l-ar mai bate la cap.

1. Serial finlandez de desene animate, difuzat între 2007 și 2013, care tratează satiric viața de zi cu zi a unor polițiști (n.r.).

Miercuri, 10 iulie / Helsinki

Dimineața de iulie răsare sub un gălbui cald. Prognoza meteo promite caniculă, iar aerul din apartament este expectativ, stătut. Particulele de praf plutesc în aer. Saana nu-și amintește ultima dată când s-a trezit atât de devreme în dormitorul ei. Ultima oară când a fost trează la șase dimineața a fost când tocmai venise acasă după o noapte târzie. Însă acum stă întinsă în patul ei, înfășurată într-o pătură, privind afară la vârfurile copacilor care se zăresc pe fereastra dormitorului. Nu sunt cearșafuri pe pat, n-a mai avut chef să-l facă. Merge și așa pentru câteva nopți. Ramurile se întind neclintite spre cer. Nici măcar o adiere răcoritoare printre frunze, nimic.

Saana pune cafeaua la fiert și, în timp ce așteaptă, parcurge pe telefon titlurile din ziarul *Iltalehti*. „CANICULĂ LA SFÂRȘITUL SĂPTĂMÂNII!" este știrea zilei. Aparatul de cafea funcționează. Asta o face pe Saana să se simtă acasă. Același sunet ca atunci când era mică și mama ei își făcea cafea.

Titlurile ziarelor au devenit mai văratice. În iulie nu prea sunt subiecte grele de discutat. Chiar și jurnalismul de tip *clickbait* se înmoaie în căldura verii, mormăie Saana în minte și își amintește cum, acum un an, și ea scornise titluri noi, estivale, pentru departamentul editorial, în timp ce alții erau în vacanță. Libertatea se simte bine acum, dar mizeră. Totuși, Saana se forțează

să trăiască în prezent, nu își permite să-și facă griji pentru viitor.

Saana întinde mâna să-și ia cana preferată de pe raftul dulapului pentru uscat vasele. *I stole this from Kiasma*[1], așa scrie pe ea. Își umple cana cu cafea Löfbergs Kharisma și se lasă pe canapea ca să savureze clipa. Astăzi va pune mâna pe material. De la bun început a avut impresia că e o piesă interesantă din puzzle, chiar una crucială. Speră că articolul o va duce în direcția bună. Al doilea gând care o neliniștește e legat de întâlnirea cu bărbatul necunoscut, pe terasă, la șase. Saanei nu-i surâde ideea că există cineva cu care *trebuie* să se vadă, dar cel mai bine ar fi să scape și de grija asta.

Saana își scoate bicicleta ei marca Tunturi din depozitul de biciclete supraaglomerat și pornește, deși anvelopele sunt dezumflate. Rar mai are chef ca să-și întrețină bicicleta. De obicei își aduce aminte de cauciucurile dezumflate când e gata de plecare, când e deja pe fugă. În timpul verii, Helsinki pare blând și relaxat deja de dimineață. Majoritatea locuitorilor sunt în altă parte decât în centrul orașului. Parcă oamenii din Helsinki fac schimb cu turiștii. Când angajații pleacă la țară, în iulie, cei din țară și turiștii din alte regiuni de pe glob le iau locul în oraș. În timp ce pedalează pe aleile din parcul Vaasa, Saana se întreabă de fapt, vara, cum arată orașul Helsinki prin ochii turiștilor. Iarna i se face milă de vizitatorii care tremură în hainele lor căptușite. Dar vara, când oamenii se relaxează și orașul oferă tot ce are mai bun, Saana poate considera Helsinki o destinație de călătorie distractivă. Conform studiilor, cei mai fericiți oameni din lume trăiesc în Finlanda, dar nu a-i sune asta uitându-te la zâmbetele lor.

Saana se oprește pe strada Unioninkatu 36 și privește frumoasa clădire veche și impunătoare. E liniște la intrare, dar, încurajată de semnele de pe panourile informative, Saana urcă treptele de piatră și deschide ușa veche și grea. Pășește nesigură peste prag și printre porțile de securitate și ajunge într-un hol înalt. Aici chiar se află o bibliotecă. Saana se uită curioasă în jur, de parcă ar căuta un indiciu ca să o ajute în următoarele etape ale investigației. Vede un semn care arată spre dreapta, înspre dulăpioarele de la garderobă. *Mâncare – interzis. Îmbrăcăminte exterioară – interzis. Telefoane mobile – recomandat să fie pe silențios.* Ce incitant! Curioasă, Saana își lasă lucrurile în dulăpior și urcă treptele late de piatră, până la etajul doi. Microfilmele se află la etajul doi, pe partea stângă. Saana merge spre încăperea de la capătul coridorului, lângă ușile cu oglinzi cenușii și rafturi cu cărți, înalte de peste trei metri. Se uită după eticheta *Reviste finlandeze* și găsește rapid ceea ce caută. Arhivele revistei *Hymy*. Pe raft sunt chiar și reviste vechi *Jallu* din anii 1958-60.

Saana se uită la cutiile mici, albe, de carton de lângă revista *Hymy*, care conțin role de microfilm din ani diferiți. Însă anul căutat de ea lipsește. Arhiva se termină în 1977. Oare chiar nu le au? Saana e dezamăgită, dar decide să arunce o privire la bobina din 1977 pentru propriul amuzament. În cutia de carton se vede un disc alb de microfilm, care ar trebui cumva pus în dispozitivul de scanare. Saana se duce la echipamentul de modă veche și găsește un aparat liber. Pe locul de lângă ea stă un bătrân simpatic care-și ia notițe într-un caiet elegant negru și, din când în când, fotografiază cu un aparat paginile de pe microfilm. Ce idee bună! Și Saana ar putea face poze cu telefonul la paginile care o

interesează. Tocmai când se gândește dacă să îndrăznească să-i ceară ajutor bătrânului, acesta se oferă să o lămurească.

— Nu e nicio mare filozofie, spune bărbatul și fixează bobina pentru a fi scanată.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil, zâmbește Saana.

Acest gest simplu o binedispune. Saana răsfoiește puțin prin reviste, iar pozele se succed repede de la dreapta la stânga. Ritmul rapid al navigării o amețește. Încep să o doară ochii și se simte puțin rău. În cele din urmă, Saana este nevoită să privească în altă parte de fiecare dată când pagina se schimbă. Sunt din alt an, așa că Saana nici măcar nu poate găsi ce caută. Explorarea microfilmelor este totuși interesantă. Exact ca în filmele americane. O universitate mare cu o bibliotecă veche, unde o studentă investighează o enigmă uitându-se prin arhive. Totuși, această stare nu face ca cercetarea să avanseze, așa că Saana pune bobina la locul ei, de unde a luat-o. Înainte să plece, cere ajutor de la ghișeu.

— Am căutat o revistă veche, *Seura* sau *Hymy*, din 1989 printre microfilme, dar am găsit numere doar până în 1977. Aveți și altele mai noi în arhivă? îl întreabă Saana pe angajatul de la ghișeu.

Arhivistul e un bărbat relaxat, de aproximativ cincizeci de ani. Fără să se grăbească, fără grija zilei de mâine. Stilul bărbatului aparține probabil altor decenii. Cămașă cu carouri și blugi care ajung deasupra taliei. Șosete de tenis și sandale cu siguranță confortabile. Nimic nu sugerează că ar fi vorba despre vreun trend.

— Da, se găsesc și revistele mai noi, dar trebuie comandate separat, spune bărbatul și îi dă un formular, o hârtie subțire de culoare roz.

Dacă plasați o comandă acum, vi le pot pregăti până la amiază, zice bărbatul amabil, iar Saana apucă foaia cu entuziasm.

Întregul sistem de arhivare pare incredibil. A meritat să întrebe. Cât timp așteaptă, ar putea merge să ia prânzul.

O oră mai târziu, două dosare cu numele Saana o așteaptă pe raft. Toate revistele *Hymy* și *Seura* din 1989. Saana apucă rapid dosarul *Hymy* și se duce repede la scaunul de lângă fereastră. Inspiră parfumul hârtiei și al timpului trecut și își începe căutarea. Pentru că anul publicării este cel pe care-l caută, are șanse mari să găsească rapid articolul potrivit. Saana începe să răsfoiască revista cu mâinile tremurânde. Citește cu amuzament titlurile senzaționale din anii '80.

HYMY, CEA MAI IMPORTANTĂ REVISTĂ DIN FINLANDA – SPUNE-ȚI PROBLEMELE.

Vecinul nebun mi-a distrus viața.
Am fost pacientul lui Mengele!
Jussi Parviainen – mă iubesc femeile.

După ce răsfoiește fără rezultat numărul din septembrie, Saana trece la numărul din octombrie. În sfârșit! L-a găsit atât de repede și de ușor. Articolul pentru care a venit la Helsinki.

DOLIU ÎN REGAT – EDITORUL REVISTEI *HYMY* DISECĂ MISTERUL DIN HARTOLA

O tânără fată s-a înecat în Tainionvirta.
Ce s-a întâmplat cu Helena cea cuminte?

ARTICOL DE RITVA SÄRKÄ

> Ce s-a întâmplat cu Helena? O tânără fată a fost găsită moartă în Hartola, pe 1 septembrie. Se presupune că Helena (foto) s-a sinucis. Cu toate acestea, unele lucruri nu se leagă. Potrivit apropiaților ei, fata era o fire mereu veselă. Să fie totul așa cum se spune?

Saana întoarce pagina. O fotografie cu biserica de piatră din Hartola. Editorul a ales un cadru în care se vede din depărtare sicriul de la înmormântarea Helenei. Legendă: *Purtătorii sumbri de sicrie. Întreaga Hartola a venit la înmormântarea Helenei.* Hymy *întreabă: Oare printre invitați se numără și un criminal care se preface îndoliat?*

> Ce s-a întâmplat cu Helena? Cine a văzut-o ultima oară pe Helena? *Hymy* oferă 1.000 de mărci pentru orice informații!

Saana se uită la poze. Chiar dacă a trecut ceva timp de la publicarea articolului, nu s-au schimbat multe în Hartola. Se vede și Eila în imagine. Articolul nu spune multe despre Helena, se concentrează asupra locuitorilor din Hartola. Textul dintr-o casetă separată îi atrage imediat atenția Saanei.

> Să ne amintim de ele:
> Laura Malm – În 1987, locuitorii din satele Joutsa și Hartola au organizat căutări cu numeroși voluntari pentru a o găsi pe Laura Malm, tânăra dată dispărută. Dar nu au găsit-o. Laura Malm a dispărut în Hartola în toamna anului 1987. Căutările trupului Laurei Malm au fost întrerupte un an mai târziu.
> Suvi Kolehmainen – O studentă a dispărut în Lappeenranta de la restaurant în drum spre casă, în 1986. Deși au fost organizate căutări, fata nu a fost găsită.

Saana devorează textul cuvânt cu cuvânt, imagine cu imagine și i se face pielea de găină. Oare dispariția Laurei Malm ar putea avea vreo legătură cu cea a Helenei? Cu cât Saana citește mai mult, inima îi bate mai tare și se afundă mai mult în trecut.

> Prin urmare, femeile tinere și frumoase nu sunt în siguranță în Regatul Hartola. Dar ce face poliția? Investigarea cazului Helenei a fost oprită după ce toate dovezile au indicat că fata s-a sinucis. Ritva Särkkä disecă atmosfera din fatidicul Regat Hartola într-un interviu special în pagina următoare din *Hymy*. Fără să obțină un rezultat, poliția rurală a chemat în ajutor forța divină.
>
> PE URMELE UNEI VRĂJITOARE
>
> Oamenii au avut întotdeauna tendința să creadă în puteri care îi depășesc. Fenomenele supranaturale, vrăjitoarele, folclorul și zeii naturii influențează atât de puternic moștenirea noastră culturală, încât și persoanele cele mai educate se confruntă din când în când cu o mare întrebare: există ceva mai puternic decât noi? Ca absolventă de master, nu mi-aș fi imaginat niciodată că într-o bună zi voi fi interesată de magia neagră. Însă Hartola a avut un cuvânt de spus. Într-o seară, pe când mă întorceam de la un interviu, am rămas foarte surprinsă. O scrisoare mi-a fost strecurată sub ușa camerei din campusul Universității Tavastia de Est, care datează din secolul al XVIII-lea. În scrisoare scria că, dacă doream să investighez moartea cuiva folosind magia, puteam contacta persoana respectivă. Fiind un reporter curios, am sunat imediat la numărul din scrisoare.
>
> Trei ore mai târziu, două femei tăcute au intrat în camera mea. Încăperea mea modestă s-a transformat într-un loc magic. Acum ședea aici o

adevărată vrăjitoare din pădure, o femeie-șaman cu toate accesoriile aferente. Vrăjitoarea era însoțită de o tânără asistentă.

— Vrăjitoarea este oarbă. Eu reprezint ochii și urechile ei, a spus femeia. Acum să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu fetele.

Vrăjitoarea avea un baston vechi strâmb și stătea cu picioarele încrucișate și cu mâinile pe podea. Era foarte flexibilă pentru vârsta ei. Și-a scos ceva de sub haine și a aruncat pe jos. M-am uitat speriată la bentița de catifea aruncată pe podea.

— Acesta este un obiect care a aparținut fetei moarte, a explicat tânăra asistentă, apoi ne-a spus că ar trebui să părăsim camera pentru o clipă.

Am stat în spatele ușii închise, ținându-mi respirația și ascultând. Din camera mea se auzeau foșnete și zumzete. Când a venit momentul, vrăjitoarea a bătut în podea să semnaleze că ne puteam întoarce. Când am intrat iarăși în încăpere, vrăjitoarea era deja în picioare, sprijinindu-se în baston și privind drept înainte spre mine, fără să mă vadă. Ochii vrăjitoarei erau tulburi și cenușii.

— Repeziș, a spus vrăjitoarea cu o voce tare și ascuțită, apoi a tăcut. Rege.

M-am uitat întrebător la asistentă. Femeia m-a privit și a interpretat:

— Repezișul și regele.

— Adică nimic concret? am întrebat-o pe vrăjitoare, apoi pe asistentă.

— Fiicele repezișului, a șoptit din nou vrăjitoarea, ținându-și mâna bătrână și noduroasă în dreptul inimii.

— Aș vrea ceva mai concret, nu ghicitori, am spus cu jumătate de gură.

Hartola. Vrăjitoare. Repeziș. Fata fusese găsită moartă în râu. Am deschis fereastra ca să aerisesc încăperea de mirosul bătrânei. Mintea îmi era bântuită de o singură întrebare: îmi irosisem complet banii sau vrăjitoarea a văzut ceva pentru care aș fi putut găsi o explicație reală?

În poza publicată împreună cu articolul, vrăjitoarea bătrână stă în fața unui vechi și frumos conac, alături de o femeie pe care Saana o cunoaște: mătușa ei, Inkeri. Inima îi bate cu putere, Saana nu-și poate ascunde mirarea.

— Ce naiba, din nou? mormăie Saana și se concentrează să facă o poză cât mai clară cu imaginea de pe ecran.

Saana fotografiază imagini cu restul paginilor și duce dosarele înapoi pe raft. Își sună mătușa în drum spre ieșire, dar aceasta nu răspunde. Din nou, un indiciu care o leagă pe Inkeri de evenimentele din trecut. De ce nu își pune mătușa cărțile pe masă odată? Saana are sentimentul bizar că Inkeri are ceva de ascuns. Ce joc juca de fapt Inkeri?

Saana merge pe lângă bicicletă pe o pantă abruptă pe lângă biblioteca Kaisa și în același timp tastează pe site-ul Finder „Ritva Särkkä Helsinki". În curând, primește răspuns: „Ritva Särkkä, strada Nättelijäntie, 10 b 22, 00400 Helsinki". Fiindcă fosta jurnalistă nu și-a ascuns adresa, căutarea s-a dovedit mult mai ușoară decât și-a imaginat.

Fără să ezite, Saana apasă pe numărul de telefon afișat lângă adresă.

Când o voce aspră, răgușită răspunde la telefon, Saana nu știe ce să zică. Dintr-odată, nu-și știe cum să înceapă. După un scurt moment de ezitare, se hotărăște să treacă direct la subiect.

— Hartola '89, moartea unei tinere fete, vă mai amintiți povestea? aruncă Saana și așteaptă să vadă ce se întâmplă.

Femeia râde și răspunde surprinzător de ager:

— Depinde cine întreabă.

Astfel, găsesc rapid un teren comun. Saana îi spune că e o jurnalistă care tocmai ce a fost concediată și că o interesează vechea poveste. Poate că Ritva ar simți empatie pentru o tânără femeie care se luptă cu provocările muncii pe cont propriu și ale eficienței în lumea modernă. Ritva o ascultă și mormăie, apoi nu spune nimic. Cu toate acestea, Saana intuiește corect. După o mică pauză, Ritva o invită în cele din urmă la ea, în cartierul Haaga de Nord, și îi zice să aducă ceva bun care merge la cafea.

Pe la ora trei, Saana coboară din autobuzul 40 lângă mall și se duce pe jos spre Näyttelijäntie 10. Saana găsește ușor scara și ușa indicate. Curioasă, apasă butonul soneriei. Pe ușă scrie *Särkkä*, și deasupra cutiei poștale este un autocolant pe care scrie *Fără reclame, la naiba*. Saana zâmbește. În spatele ușii se aude cum cineva umblă la încuietoare. Curând, îi deschide o doamnă care pare să aibă pisici, o tanti asemănătoare unei pisici persane, cu ochelari cu rame ochi-de-pisică. Are trei pisici. Una îi atinge cu capul piciorul Saanei.

— Pot să o iau în brațe? întreabă Saana și observă cum Ritva se destinde când vede aprobarea pisicii.

Saana mângâie pisica și aceasta începe imediat să toarcă. E poftită înăuntru. Se pare că Ritva Särkkä este o tanti vorbăreață, cu adevărat încântată de vizită. Saana scoate din rucsac câteva rulouri cu fistic și o sticlă de vin spumant. Ritva Särkkä face cafea și pare mulțumită de cadourile primite, așa că Saana poate imediat să o întrebe ce vrea. Saana mângâie pisica din poală și se uită la priveliștea de pe geamul lui Särkkä, spre curtea comună a blocurilor de apartamente din

anii ’50 de pe strada Näyttelijäntie. Mesteceni, o groapă de nisip și o bară pentru scuturat covoare.

— Oare m-ați putea ajuta cu cazul din Hartola? întreabă Saana și mușcă dintr-un rulou cu fistic.

— Ai adus rulouri cu fistic, deci e posibil să mă înduioșezi, râde Ritva Särkkä și se ridică cam greoi de pe scaun.

Pisica sare din poala Saanei și își urmează stăpâna în dormitor. Saana e nevoită să respire pe gură, pentru că în apartament miroase a țigări și a urină de pisică. Ar vrea să deschidă o fereastră, dar nu îndrăznește.

— Ce vă mai amintiți despre povestea aceea? întreabă Saana când femeia revine în încăpere cu un dosar gros în brațe.

— Nu prea multe, a trecut atât de mult timp deja, râde Ritva și tușește aspru. Dar îmi amintesc că n-au făcut progrese cu cazul. Știi când ai un sentiment că nimic nu duce niciunde? Apoi m-am întrebat dacă cineva încerca să îmi împiedice investigația. De aceea m-am folosit de vrăjitoare, spune Ritva și ridică pisica de pe podea în brațe.

— De unde a făcut rost vrăjitoarea de obiectul care i-a aparținut Helenei, cel menționat în articol? întreabă Saana și bea puțină cafea.

Ritva Särkkä nu s-a atins încă de cafea.

— Din camera Helenei, răspunde Ritva după ce s-a gândit o clipă. Cred că au trecut pe-acasă pe la ea.

— Ați primit vreodată vreun pont la revistă? întreabă Saana.

Ritva se uită la Saana și apoi râde.

— Cele 1.000 de mărci erau numai o figură de stil în articol. De fapt, revista nu era dispusă să plătească pe nimeni. Dacă ar fi primit vreun pont, revista ar fi raportat că tocmai primise același pont de la altcineva, iar apoi ar fi folosit informațiile în scopuri proprii.

Saana își golește ceașca de cafea. Ritva o privește misterios.

— Este ceva la tine... Pari de încredere. Le poți lua cu tine, spune Särkkä și îi întinde dosarul.

Saana ia imediat darul oferit, ca nu cumva doamna să se răzgândească.

— În vremurile acelea încă mergeam mereu cu același fotograf în călătorii. Odihnească-se în pace! Am făcut multe poze. Am folosit doar una, poza veche cu grupa fetelor din gimnaziu, cea de pe coperta revistei. Cea în care fata dispărută zâmbește alături de prietena ei cea mai bună. Dar în filmele din dosar sunt o mulțime de imagini de la locul cu pricina, interviurile mele și multe altele. Ia-le cu tine, fată bună!

Saana îi mulțumește și nu reușește să-și mai ascundă zâmbetul.

— De când m-am pensionat, mă tot gândesc la câteva cazuri. Sunt parte din mine. Acest incident mi-a dat mult de gândit, fiindcă fetele acelea păreau atât de drăguțe. Lumea este un loc crud, e greu de înțeles, deși, când lucram la *Hymy*, am văzut tot soiul de chestii.

Saana merge să pună în rucsac dosarul cu negativele și apoi se întoarce în ușa bucătăriei. Ritva încă stă la masă.

— Fiind reporter de investigații, vedeam lumea în mod diferit. Cam ca șoferii de taxi, care văd noaptea tot ceea ce ziua e ascuns. Văd toate siluetele care pândesc în tufișuri și tot ceea ce mă obligă, de exemplu, să folosesc mereu taxiul la căderea nopții. Nu voi mai ieși niciodată singură în întuneric. Să iei aminte la ce-ți spun!

Saana dă din cap puțin îngrozită. Indiferent de situație, ar vrea să vadă lumea ca un loc în care poate să se simtă în siguranță. Saana își ia rămas-bun de la Ritva cu o îmbrățișare caldă. A primit mai mult decât sperase. A primit chipuri și un

articol. Fuge pe scările din bloc, plină de entuziasm. Întâlnirea cu Ritva Särkkä a făcut-o să se simtă ca o adevărată scriitoare care face cercetări pentru un roman.

O oră mai târziu, Saana se uită în jur pe terasa aproape plină. Contrar planului inițial, n-a reușit să se schimbe sau să-și împrospăteze machiajul înainte de întâlnirea aranjată. Oricum, pare doar o chestie inutilă, de prisos. Saana mai degrabă ar studia materialul primit de la Särkkä. Oftează și privește ezitant în jur. Nu știe unde să se uite sau pe cine caută. Veera nu i-a spus nimic despre înfățișarea bărbatului.

— Chiar contează? a zis Veera și a râs. Dacă vă forțez să mergeți la o întâlnire aranjată, nu ar fi mai bine să nu știți dinainte la ce să vă așteptați?

Încă de atunci Saana a avut îndoieli. Veera are o fire atât de caldă și de bună, încât Saana se teme că a găsit pe undeva un tânăr marginalizat, că i s-a făcut milă de el și apoi a decis să-și sacrifice una dintre prietenele mai îndepărtate pentru o întâlnire din milă. Seara caldă de vară a atras multă lume la terasă, iar piața unde se află stația veche de autobuz e inundată de zgomotul conversațiilor voioase. Saana închide ochii și își imaginează că este în străinătate. Îi plac serile de vară când oamenii își iau liber în mijlocul săptămânii. Finlandezii trăiesc mai mult vara.

— Bună! spune deodată cineva în spatele ei, iar Saana, pierdută în gânduri, tresare ușor.

— Te-am speriat, îmi pare rău! râde bărbatul, iar Saana zâmbește jenată.

Se întoarce curioasă spre bărbat.

— Ești Jan, cunoștința Veerei? întreabă Saana și zâmbește timid și puțin speriată.

Bărbatul nu arată deloc așa cum și-a imaginat.

— Mai degrabă prietenul lui Kaj, dar, dacă bine am înțeles, cei doi își împărtășesc totul, răspunde bărbatul, iar Saana dă din cap, știind exact despre ce vorbește.

— Saana, spune ea și întinde mâna.

— Jan, zice bărbatul și îi strânge mâna cu putere.

Saana se uită tăcută la Jan. Nu era pregătită pentru asta. Nu era pregătită ca Jan să fie chipeș. Regretă imediat că nu și-a făcut timp să se machieze înainte de întâlnire. Bărbatul are păr șaten închis, de lungime medie, barbă și ochi pătrunzători. Privirea lui are ceva foarte special. Când au dat mâna și s-a uitat repede în ochii lui, Saana s-a simțit deodată foarte neliniștită. E ca și cum bărbatul vede prin ea.

Jan întreabă ceva, dar când Saana îl privește în ochi, nu-și mai amintește întrebarea. Nu înțelege niciun cuvânt din ceea ce bărbatul spune. De ce naiba nu i-a zis Veera dinainte că e atât de chipeș? Deodată, existența acestui străin o bulversează.

— Deci, ce părere ai? întreabă Jan din nou și se uită la Saana cu capul înclinat.

— Nu am fost niciodată la o întâlnire aranjată, răspunde Saana, deși știe că probabil nu asta a întrebat-o Jan.

— Dar poate că nu e o idee atât de rea, zice Jan, iar Saana înghite iarăși în sec.

Indiferent dacă replica reprezintă un flirt sau doar un compliment, Saana se gândește și speră că bărbatul chiar vorbește serios. Acum că știe cum arată, Saanei îi e greu să-și imagineze că Jan ar putea fi vreodată interesat de ea. Cei doi se privesc în liniște. Niciunul nu spune nimic. Atmosfera este puțin jenantă.

— Vrei să stăm aici pe terasă sau să ne ducem altundeva? întreabă Jan, dar Saana nu știe ce

vrea.

— Hai să mergem în altă parte, spune ea în cele din urmă și se felicită pentru decizie.

Chiar nu ar vrea să dea impresia că e o copilă nehotărâtă.

— OK, am un loc drăguț în minte, spune Jan și îi face semn să-l urmeze.

Încep să meargă spre Töölönlahti. Trec pe lângă sala de concerte și se îndreaptă spre piața enormă și întinsă din fața clădirii Finlandia, până ajung pe malul lacului Töölönlahti. Traversează încet podul lat de lemn dintre șinele de cale ferată și Töölönlahti. Pe pod simt mirosul șinelor de tren. Apa sclipește frumos în soarele scânteietor. Rațele măcăne pe apă. Saana nu se poate gândi la niciun subiect de conversație. Pur și simplu se plimbă. În curând, Jan se oprește în fața cafenelei Sininen Huvila din Linnunlaulu.

— Ce zici de un pahar de suc de merișoare? întreabă Jan și arată spre o masă cu două scaune.

Masa are o priveliște frumoasă spre malul golfului Töölönlahti. Saana dă din cap, iar bărbatul intră în cafenea să comande. Dintotdeauna, Saana a considerat cafeneaua din Linnunlaulu unul dintre cele mai fermecătoare locuri din Helsinki, dar desigur că nu-i spune asta lui Jan.

Cei doi sorb din sucul de merișoare și se uită pe rând la peisaj și apoi unul la celălalt. Fiecare așteaptă ca celălalt să spună ceva de care să se agațe.

În mod straniu, Jan se simte ciudat de familiar, chiar dacă e un străin. În timp ce admiră frumoasa priveliște din Linnunlaulu și pe bărbatul care bea suc de merișoare lângă ea, Saana simte fluturi în stomac, ceva plăcut ce n-a mai simțit de mult timp. Totul ar fi mai ușor dacă

pe masă, lângă suc, ar fi și puțin alcool, să se calmeze.

— Ai prefera să locuiești într-o casă urâtă cu vedere la case frumoase sau într-o casă frumoasă cu o priveliște către o casă urâtă? întreabă Jan și se uită viclean la Saana.

După șase ore, sunt încă împreună și acum stau în Rytmi la o masă circulară. Saana a avut timp să se obișnuiască cu înfățișarea chipeșă și bine conturată a bărbatului. Pe masă are un pahar de vin alb, iar Jan o bere. Se uită pe furiș unul la celălalt și își pun întrebări ciudate. Saana zăbovește. Întrebarea este minunat de absurdă. Bineînțeles că ar locui într-o casă frumoasă.

— Într-o casă frumoasă, răspunde Saana, dar apoi începe brusc să se teamă că a răspuns cumva greșit.

— Nu există un răspuns corect, zice Jan și bea bere. Dar te-ai putea gândi că răspunsul că ai prefera să locuiești într-o casă urâtă ar dezvălui o imagine mai puțin superficială despre tine decât dacă ai recunoaște că ai vrea să trăiești într-o casă frumoasă. Dar nu este așa, spune Jan și recunoaște apoi că ar prefera să locuiască într-o casă urâtă „din alte motive”.

Saana se uită la Jan și învârte neliniștită paharul de vin.

— Din ce alte motive? întreabă Saana.

Bărbatul acesta cu ochi ageri, cu barba lui, cu poveștile lui cu tot pare cumva prea bun. Saana se întreabă dacă a mai fost vreodată cu un tip la fel de interesant. Cum e posibil ca Jan să nu aibă prietenă sau soție? Are probabil multe defecte.

— Acum locuiesc într-o casă frumoasă și se pare că aș fi mai fericit dacă aș locui într-o casă urâtă, spune Jan, iar Saana mai bea puțin vin. Iar din casa urâtă aș vedea casa frumoasă.

— Dacă ai putea alege să iei toate mesele zilei doar înghițind o pastilă sau să consumi mâncăruri delicioase, dar desigur trebuind să depui efort ca să prepari mâncarea, ce variantă ai alege? întreabă Saana și așteaptă răspunsul lui Jan.

Cum de ghicise Jan că-i plăceau întrebările ciudate, irelevante? Amândoi încercau să obțină câteva râsete sau mărturisiri unul de la celălalt. Caută indicii că fie sunt foarte asemănători, fie foarte diferiți. S-au plimbat toată noaptea, glumind și vorbind despre vrute și nevrute. Cumva au vorbit despre toate în același timp.

— În acest moment al vieții, aș alege cu siguranță pastila, spune Jan și râde. Oricum, altfel uit să mănânc.

Saana se uită la Jan îngrozită. Nu poate înțelege cum cineva ar putea uita să mănânce. Până la urmă, mâncarea e una dintre cele mai mari plăceri ale vieții.

— Suntem pe lungimi de undă destul de diferite aici, râde Saana. Poate că pur și simplu nu ai mâncat mâncare suficient de bună, zice ea. Ar trebui, de exemplu, să guști cândva supa de pește a mătușii mele.

Apoi telefonul lui Jan sună. Jan își cere scuze și se retrage să vorbească. Saana rămâne la masă și îl studiază curioasă pe Jan, prin fereastră. Cumva gesturile lui devin mai apăsate, numai că puțin mai grave. Saana concluzionează că a primit un apel de la serviciu.

— Îmi pare rău, spune Jan o clipă mai târziu, când revine la masă.

— Nu-i nimic, zice Saana și observă că, din fericire, căldura a revenit pe fața lui Jan.

— Încă nu am vorbit despre asta, începe Jan, iar Saana se teme deja de ce va urma. Oare are familie?

— Ar fi bine să-ți spun chiar de la bun început, continuă Jan, iar Saana observă că strânge surprinzător de tare piciorul paharului de vin. De obicei sunt tot timpul la serviciu. Dacă avem vreo situație în desfășurare, s-ar putea să fiu nevoit să reacționez imediat.

— Cu ce te ocupi? întreabă Saana și se uită curioasă la Jan.

— Nu îți pot da detalii, dar sunt anchetator criminalist, spune Jan și se uită la Saana, oarecum blocat, în așteptare.

Saana îl privește, dar nu-i vine nicio replică.

— În acest moment, ar trebui să spui „ah" și apoi să mulțumești pentru seară, iar apoi să pleci, zâmbește Jan și se uită provocator la Saana. De obicei, oamenii nu sunt prea entuziasmați să audă că stau la masă cu un reprezentant al poliției.

Perplexă, Saana îi răspunde.

— OK. Hai să-ți zic ceva și mai bun, râde ea. Sunt reporter online șomer, pardon, o jurnalistă de tip *clickbait* concediată, spune Saana și așteaptă reacția lui Jan.

Jan se scarpină în barbă și o cercetează din privire pe Saana.

— În acest moment, ar trebui să mulțumești pentru seară, să pleci și să speri că nu voi scrie o recenzie despre întâlnirea asta pe niciun site, zice Saana.

— Ce figuri suntem amândoi, nu-i așa? răspunde Jan, apoi își ridică paharele, zâmbind și cinstind pentru profesiile lor ciudate.

— Parcă toată seara s-a scurs prea repede, spune Jan când a venit timpul pentru ultima comandă în Rytmi.

Saana zâmbește. Se teme că zâmbetul ei tâmpit și mulțumit va dezvălui prea multe. S-a

distrat foarte bine.

— Cred că cel mai bine ar fi să mă duc acasă, zice Saana, deși seara ar mai putea continua.

— Da, acum este momentul ideal să pleci, cât e încă distractiv, glumește bărbatul.

Saana se uită la Jan. Voia deja să scape de ea?

— Așa e, înainte ca magia să dispară, continuă Saana gluma, dar în secret e aproape serioasă. Ce ar crede Jan când ar afla cum e adevărata Saana? Un suflet leneș pierdut, care nu știe ce să facă cu viața ei.

— Magie? Deci recunoști că ne-am simțit bine împreună? rânjește Jan, iar Saana zâmbește din nou, chiar dacă vrea să pară misterioasă și serioasă.

E clar că e ceva între ei. În liniște, sorb ultimele picături și se ridică ezitant de la masă. Grațios, Saana iese afară trecând pe lângă Jan. Ceilalți clienți vor pleca în curând, clătinându-se. Afară miroase a asfalt umed și a vară. Saana zâmbește, e puțin ametită. După cine știe câte pahare de vin, totul pare ireal.

Cei doi merg agale unul lângă celălalt spre stația de autobuz din Hakaniemi. Deși afară e cald, Jan poartă o jachetă. Saana nu e sigură dacă își închipuie sau dacă într-adevăr merg mai aproape unul de celălalt decât mai devreme. În ciuda orei târzii, sunt surprinzător de mulți oameni pe stradă. Jan spune că îi plac nopțile de vară, când oamenii derutați de lumină și de căldură se plimbă până târziu și se bucură de viață. Orașul miroase diferit în timpul nopților de vară.

— Și eu cred la fel, spune Saana și își continuă agale drumul.

— Îmi pare rău că nu te-am întrebat mai devreme, dar ai pe cineva momentan? întreabă Jan și se oprește în mijlocul străzii. A trecut atât

de mult timp de la recomandarea Veerei. M-am gândit...

— Nu am pe nimeni, răspunde Saana, sperând că pare relaxată.

Nu prea ieșea la întâlniri, dimpotrivă. E cinică din fire, așa că a devenit repede un caz izolat pe frontul dragostei.

— Sunt liberă și fericită, zice Saana cu voce tare.

Nu e complet adevărat, dar cel puțin e liberă. A avut câteva zile în Hartola când s-a simțit plină de viață, poate chiar fericită în anumite momente.

— Bine, spune Jan și dă din cap.

Saana are impresia că Jan nu spune ce ar vrea să spună. Oare chiar vede prin ea? Saana nu e fericită, dar nici nefericită. E ca o giruetă care a așteptat toată viața o adiere suficient de puternică. Saana și-a dat seama doar recent, în Hartola, că așteptarea e inutilă. Ea trebuie să fie acea puternică briză care să o însuflețească și să o împingă în direcția bună.

Se opresc la colțul pieței. Jan e chiar lângă Saana. Saana simte mirosul loțiunii după ras a lui Jan și și-ar dori să-l îmbrățișeze, dar nu știe cum. Contrar tuturor așteptărilor, cu siguranță și-ar dori să se mai întâlnească cu Jan. Îi plac înfățișarea lui chipeșă și ochii lui ageri și manierele lui. Îi plac vocea gravă și stilul modest și aspectul prezentabil. Parcă Jan nici măcar nu-și dă seama ce farmec are. Bărbații ăștia sunt cei mai periculoși.

Jan spune ceva, iar Saana îl privește din nou în ochi.

— Aș vrea să te îmbrățișez, dar nu sunt genul, râde Jan.

Saana așteaptă. Sentimentul e minunat și groaznic în același timp. Ar fi mai ușor să fie dezamăgită decât așa, în așteptare și nesigură.

Când se îmbrățișează, Saana nu-și mai poate stăpâni zâmbetul. Și așa se cuprind în final, puțin cu stângăcie, amețiți în noaptea dintre miercuri și joi, la ora 02:15, în Hakaniemi, Helsinki.

La ora 02:59, Saana și Jan încă își iau rămas-bun unul de la celălalt. Au trecut mai multe autobuze de noapte, dar le-au ignorat. Jan trebuie să ajungă mai departe, în Kallio, iar Saana la Vallila și ar trebui să plece cu următorul autobuz.

— Știi, chiar a fost o seară minunată, spune Jan și se uită în ochii Saanei.

Saana dă din cap și apoi ridică mâna cu ezitare către autobuzul care se apropie de stație. Autobuzul se oprește și ușile se deschid. Saana îl sărută rapid și spontan pe Jan pe obraz și urcă în autobuzul de noapte. Se sprijină de bară și îl salută pe Jan, care încă stă în stația de autobuz. Ușile autobuzului se închid, iar șoferul se uită la Saana și așteaptă. Saana îi arată biletul pe ecranul telefonului, zâmbește prostește și se duce în spate. Se gândește jenată la întreaga seară și își impune o regulă plină de speranță în minte. Dacă va primi un mesaj de la Jan în aceeași noapte, va fi un semn. Asta ar însemna că și Jan crede că e ceva special între ei.

1. „Am furat asta de la Kiasma” (engl., în original). Kiasma este un muzeu de artă contemporană, parte din Galeria Națională Finlandeză, situat în Helsinki, Finlanda (n.r.).

Joi, 11 iulie / Helsinki

După ce Saana se urcă în autobuz, Jan își dă seama că nu vrea să meargă acasă. Decide să doarmă câteva ore la birou. Heidi a încercat să-l sune din nou în jurul orei unu, așa că o apelează în timp ce așteaptă taxiul. Parcă trăiesc continuu în tura de noapte.

— Ceva noutăți? întreabă Jan, iar Heidi tace o clipă.

— Fors, preotul din zonă, a fost coleg de școală cu Sundin. Nu pot să trec peste faptul că Fors a mințit și a pretins că nu-l cunoaște pe Lars Sundin și nu știe nimic despre poze. De ce?

— Hmm, spune Jan și vede că taxiul se apropie.

Jan cade pe gânduri și aproape că uită că vorbește la telefon.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Heidi. Pari cumva ciudat.

— Nu s-a întâmplat nimic, spune Jan și își dă seama că zâmbește.

Jan stă pe bancheta din spate a taxiului și privește peisajul familiar. Helsinki e pustiu noaptea, dar frumos. Jan se simte straniu. Dintr-odată, simte tristețe și melancolie nesfârșite, dar, pe de altă parte, curiozitatea i se trezește la viață. Jan scutură din cap. Îi trimite mamei un mesaj cu o inimioară. Prea multe lucruri se întâmplă în același timp și, în toiul lor, a apărut această femeie neobișnuit de interesantă.

Oare când e momentul potrivit să trimită un mesaj? se întreabă Jan pășind în liniște pe covorul din birou. Jan nu vrea să o deranjeze, dar nu vrea să fie nici prea distant, să dea impresia că nu e interesat de ea. Poate un mesaj scurt chiar acum, apoi câteva zile de tăcere și după aceea o propunere nevinovată, relaxată pentru o nouă întâlnire.

Jan își scoate pantofii în fața canapelei, se afundă în ea și începe să scrie un mesaj de noapte bună. Ce scriu oamenii de obicei? Ceva prin care femeia să-și dea seama că Jan se gândește la ea, ceva care să-i spună că e minunată, dar nu pe șleau. Jan nu s-a mai gândit de mult timp la ce ar trebui să scrie într-un astfel de mesaj. De obicei, nu pierde timp cu mesajele, dar femeile totuși îi scriu. „Mi-a făcut plăcere să ne cunoaștem. Noapte bună", tastează Jan și apasă săgeata. Mesaj trimis. *Mi-a făcut mare plăcere să ne cunoaștem. Mă gândesc la tine tot timpul deja. Cine ești? De ce nu am întâlnit pe cineva ca tine până acum?* Asta ar fi vrut Jan să scrie cu adevărat, dar nu dorea să o deranjeze cu chestii atât de sentimentale. S-ar putea ca Saana să simtă complet diferit. Ceva din sinceritatea și naturalețea Saanei l-a făcut pe Jan să fie interesat de ea. Prezența femeii a fost cumva și calmă, și agitată. S-a simțit bine în compania ei, ca și cum n-ar mai fi fost singur.

Saana își scoate adidașii, își atârnă geaca de blugi pe un umeraș și lasă geanta pe jos în hol. Se întreabă dacă ar trebui să mai bea un pahar de vin alb și să se uite la cerul nopții. Oricum nu va putea dormi. Poate nu va mai putea dormi niciodată.

Saana aruncă o privire în frigider. Nu are vin. Golise frigiderul, pentru că planul era să stea în

Hartola toată vara. Saana umple un pahar cu apă de la robinet și stă în bucătărie privind afară. Apartamentul se simte pustiu. Parcă ar fi în vizită la cineva, nu în propria casă. Saana se demachiază, se spală pe dinți și se duce la toaletă. Apoi își aduce din nou aminte de Jan. Toate cuvintele rostite în cursul serii și expresiile împărtășite se amestecă în capul ei într-o furnicătură, căreia, pe lângă entuziasm, i se adaugă și incertitudine. Nu trebuie să se entuziasmeze prea tare. Cum ar fi dacă bărbatul n-ar mai da niciun semn? Saana stinge luminile și se duce în dormitor, în tricou. Pune telefonul încet pe noptieră și se întinde pe spate. De la fereastra încăperii vede cerul albăstrui al nopții și vârfurile copacilor. Noaptea e liniștită. Dacă ascultă foarte atent, poate distinge sunetul traficului de noapte și câțiva pescărușI. Saana închide ochii pentru o clipă. Totuși, în curând telefonul pe mod silențios vibrează pe noptieră, semnalând un mesaj. Saana îl ia repede. Inima-i bate să-i spargă pieptul. „Mi-a făcut plăcere să ne cunoaștem. Noapte bună", zice mesajul, trimis de pe un număr pe care Saana îl salvase în telefon ca Jan-întâlnire aranjată. Bărbatul a spus că numele lui de familie e Leino, dar pare prea oficial să-i salveze numele și prenumele în telefon. Saana citește mesajul de câteva ori și se bucură în dormitor în lumina strălucitoare a ecranului, cu un zâmbet prostesc pe față.

Amintirea serii și pulsul accelerat o vor ține trează toată noaptea. La patru și jumătate, Saana se ridică neliniștită și se duce în bucătărie să bea un pahar cu apă. Aruncă o privire plină de speranță la ecranul telefonului, poate că mai sunt mesaje noi de la Jan. Dar sigur n-a primit niciun mesaj la cinci dimineața. Spre deosebire de Saana, Jan cu siguranță doarme deja dus și nu se

mai gândește la întâlnirea lor. Ca să-și omoare timpul, Saana se uită prin fotografiile făcute cu telefonul și se oprește asupra celei cu mătușa ei tânără lângă vrăjitoare. Inkeri cea misterioasă. Apoi trece prin imaginile mai vechi și găsește o poză cu Helena și grupul din tabăra de confirmare. Acolo, în lumina albăstruie a nopții de vară, își dă seama de ceva. Liderul taberei, singurul adult din imagine, este chiar bărbatul din biserica Hartola, aici cu zeci de ani mai tânăr. Preotul Antti-Juhani Fors.

Jan se trezește amorțit pe canapeaua din birou, își pregătește o cană de cafea și mănâncă puțin terci amestecat cu apă călâie. Se simte înfundat. Are nevoie de câteva minute să se trezească de-a binelea. Îi e puțin greață. Prea multe beri și prea puțină apă. Jan își scarpină barba, pierdut în gânduri. Oare întâlnirea cu Saana a fost doar un vis? Își verifică telefonul. Mesajul primit de la ea noaptea trecută e tot acolo. „A fost distractiv. Noapte bună.” E liniște în birou. Toată lumea este acasă; dorm. Au nevoie să compenseze lipsa de somn. Jan simte că are nevoie de oxigen. Face ceea ce face de obicei când nimic altceva nu ajută. Sare pe bicicletă și începe să pedaleze fără țintă. După o jumătate de oră, se oprește pe mal la Kaivari. În timp ce stă singur pe o stâncă, cu briza sărată a mării care îl lovește în față, înțelege că ceva s-a schimbat după întâlnirea cu Saana. Dincolo de tristețea care îi domină mintea, există acum un sentiment de anticipare, presimțirea că urmează ceva plăcut. Jan se ridică încet și decide să-și continue drumul. Ar trebui să mănânce, iar după aceea ar putea pedala chiar până la Lauttasaari, apoi să continue de-a lungul coastei până la Suvisaaristo. Chiar atunci primește un apel. E Saki.

— Am găsit-o pe Johanna Eskola, fiica victimei, anunță el. Am rugat poliția din Helsinki să ne trimită câțiva câini de urmărire. Informațiile pe care le-am obținut de la avocatul familiei și cele înregistrate în decursul timpului ne-au dus în cele din urmă la adresa corectă. Poliția din Helsinki tocmai a confirmat că au găsit-o în sfârșit pe Johanna Eskola. Femeia este în drum spre gară. Poate fi audiată imediat. Cât de repede poți ajunge?

— Vin cât de repede pot, spune Jan și se uită la copacii care se leagănă în vânt.

Frunzele plopilor foșnesc atât de puternic, încât are senzația că urechile îl dor din cauza zgomotului.

Jan scoate două pahare albe de plastic din partea laterală a dozatorului de la birou și le umple cu apă rece ca gheața. În curând e condus din hol și dus către o mică încăpere. Jan intră, iar femeia blondă care îl aștepta în camera se ridică. Jan se uită la ea și dă din cap.

— Condoleanțe, spune Jan chiar de la bun început și îi oferă femeii un pahar de apă plin.

— Mulțumesc! zice femeia și se așază din nou.

Îl lasă pe Jan să pună paharul în fața ei, pe masă.

— Mă bucur că v-am găsit în sfârșit, continuă Jan. Fiindcă v-ați schimbat numele, ne-a fost greu să vă contactăm. Sunt Jan Leino, anchetator criminalist, și, conform informațiilor noastre, dumneavoastră sunteți Johanna Eskola.

— De fapt, sunt Julia Aleksandra, zice femeia. Johanna Eskola a murit în ziua în care am plecat de acasă, continuă Julia și o tăcere profundă se lasă în cameră.

PARTEA a IV-a

Este suficient de înțelept pentru a înțelege anumite nuanțe. Pur și simplu nu există bine și rău. Nu există fapte rele fără consecințe grave. Nu există bunătate fără răutate. Nu există viață decât dacă există și moarte. Nimic nu este doar alb și negru. Dar, de acum încolo, în propria sa lume există justificare. Răul naște răutate.

Își imaginează cum roiesc oamenii în jurul cadavrului. Se gândește cum vor cerceta locul în care cadavrul va fi găsit și cum vor căuta indicii. Dar nu vor găsi nimic, s-a ocupat de asta. Se întreabă cât de neștiutori, nepregătiți și speriați vor fi când vor investiga scena creată. Însă oare s-ar cuveni să dezvăluie mai mult de data asta?

Mai bine nu. Va povesti totul doar la sfârșit, poate că nici atunci. Însă, totuși, ar trebui să vadă semnul, și-l vor vedea. Coroana. Un însemn însângerat, ars în carnea unui alt rege scârbos. Ieri, un director de bancă respectat, astăzi, un om ucis în râul liniștit al regatului, iar mâine... mâine nimic. Și astfel, totul va continua ca până atunci. Mașinile vor conduce pe Autostrada 4. Râul Tainionvirta va continua să curgă. Oamenii vor mânca, vor lucra, se vor gândi la ce să mănânce, vor face sport și vor dormi. Vor trece zile, apoi săptămâni și luni. Mai întâi vor veni zilele calde de iulie, apoi arzătorul august, natura uscată care foșnește, ploile de toamnă, umezeala și, în final, frigul.

Se gândește la el. Va face la fel ca până atunci. Va continua cu planurile sale. Va aștepta în liniște până când va veni iarăși momentul potrivit pentru uciderea următorului rege.

Joi, 11 iulie / Hartola

Saana e în autobuz în drum spre Hartola. Citește copiile articolului și își ia notițe. Încearcă să conecteze diferitele fire narative de intrigă, dar gândurile ei sunt la Jan. Speră că va auzi ceva despre el și se vor putea întâlni din nou în curând.

Nu rezistă și caută pe Google; mai întâi pe Jan, apoi numele ei. Nu găsește mai nimic despre Jan. Sunt numai câteva fotografii de grup făcute în Helsinki la facultatea de drept. Saana le mărește ca să-l vadă mai de-aproape, dar oamenii din fotografie sunt cadrați de la depărtare. Așadar, se pare că Jan a absolvit Dreptul. Saana își verifică profilurile de Facebook și Instagram „din perspectiva altcuiva", ca să vadă ce fel de poze ar vedea Jan dacă ar căuta pe internet informații despre Saana. Saana și Jan nu sunt încă prieteni pe Facebook. Este puțin probabil că vor deveni prieteni, fiindcă Jan nu are cont de Facebook. Se pare că persoanele necunoscute ar vedea doar poza de profil a Saanei, deci nu ar trebui să-și facă griji.

N-a fost cea mai bună idee să se uite la ecranul telefonului în autobuz, fiindcă acum îi e greață. Pentru moment lasă dispozitivul deoparte și își închide ochii. Este copleșită de multe amintiri. Seri întunecate de iarnă în lumina neoanelor de la birou. Dureri de cap severe cauzate de postura incorectă la birou și prea multă cafea. Sentimentul că nu era niciodată suficient. Nu era

suficient de rapidă, suficient de interesantă, suficient de eficientă, suficient de bine informată încât să poată crea articolul cel mai popular al zilei sau al săptămânii. Când cizela detaliile știrilor de divertisment, când se trezea în mijlocul nopții tresărind ca să-și noteze idei sau titluri pentru articole, fără să mai poată adormi. Sâmbăta, cum stătea cu prietenii ei la *brunch* și se gândea că ar prefera să lucreze și să termine de scris măcar câteva dintre articolele de pe listă, iar când scria, se gândea mai degrabă la prietenii ei. Greața i se intensifică când își amintește cât de obsesiv încerca să rămână informată, cum urmărea știrile, cât stătea pe Twitter. În fundal, exista întotdeauna teama că, în curând, putea fi înlocuită de un nou stagiar, cineva mai harnic și mai deștept decât ea. De fapt, probabil că tot timpul i-a fost teamă că va fi demascată. În fiecare zi se temea în secret că directorii redacției și redactorul-șef își vor da seama că nu știe chiar nimic. Ultima postare pe Facebook a Saanei e de la sfârșitul lunii aprilie. După ce a decis să plece în vacanță, nu a mai postat pe rețelele sociale. După aceea a fost liniște vreme îndelungată, până când Saana a încărcat pe Instagram prima fotografie din Hartola. Moara de vânt roșie și peisajul de vară. Poate că fotografia aceasta ar putea simboliza începutul schimbării.

Saana își lasă geanta în hol și strigă după mătușa ei. Nu răspunde nimeni. În același timp, Saana aude un zgomot de pe veranda din sticlă.

— Ai găsit ceea ce căutai la Helsinki? întreabă mătușa.

Își petrecuse dimineața cumpărând răsaduri; de la o fermă din apropiere luase pentru grădină răsaduri perene.

— Care-i jocul tău de fapt? începe Saana și își dă imediat seama că intră pe teren nesigur. De ce nu mi-ai spus că ai discutat cu o vrăjitoare din zonă? o interoghează Saana pe Inkeri, privind-o cu mare atenție. Am văzut poza cu tine în articolul din *Hymy*. Care-i de fapt faza cu vrăjitoarea aia?

Mătușa se uită la Saana cu blândețe și zâmbește.

— Ei bine, atunci eram așa, cum să zic, deschisă la toate. Poate un pic prea mult. Nu sunt deloc mândră de acele vremuri, spune Inkeri și o strânge pe Saana de umăr, ca un gest de pace. Când eram studentă, m-am întâlnit cu o bătrână care practica un fel de șamanism. Am luat-o razna pentru o vreme. Uneori, dormeam împreună în mlaștină, iar Alma aceea avea ceva, ceva mistic. O aură atât de inexplicabil de grozavă. Se plimba prin orașele din apropiere și făcea profeții pentru oricine voia să le audă.

Saana dă din cap, dar nu-i place stilul mătușii ei. De ce n-a putut pur și simplu să-i dezvăluie informațiile de la bun început? De ce trebuie să le scoată cu cleștele?

— Ai ceva de ascuns? întreabă Saana, încă puțin iritată.

— Of, Doamne. M-ai trecut deja pe lista de suspecți? spune Inkeri, rânjind. Nu am vrut să-ți împui capul. Când mi-ai spus că te duci să cauți un articol, mi-am adus aminte că atunci am întâlnit-o și eu pe acea jurnalistă, zice mătușa și își răsucește părul lung, deja ușor cărunt, într-un coc. Dar nu vreau să te tulbur povestindu-ți despre experiențele mele. Cu timpul, am lăsat toate astea în urmă.

Saana îi întinde copiile articolului lui Inkeri.

— Arătai de parcă erai pierdută, zice Saana și zâmbește puțin privind poza veche din articol.

Mătușa ridică din umeri.

— Poate că atunci chiar eram așa. În zilele acelea, încercam să aflu cine de fapt sunt, continuă mătușa și ia o pereche de ciorapi de lână de pe scaunul din hol. Dar știi ce mi-a spus bătrâna Alma? Că sunt un suflet neliniștit, care își va găsi pacea doar în țărână. La început am crezut că se referea la moarte, dar abia după câțiva ani m-am prins că se referea la grădinărit, râde mătușa.

— Aș vrea să-mi descrii exact cum era Helena în acea ultimă seară când v-ați întâlnit. Cum arăta? Cu ce era îmbrăcată? Cum vorbea? Cum părea? întreabă Saana.

Pare aproape ireal că mătușa ei era atât de familiarizată cu evenimentele de atunci și că o întâlnise pe Helena.

— E foarte important, spune Saana și o privește implorator pe mătușa ei.

— Prea bine, zice mătușa și se așază. Helena era frumoasă, dar atât de tânără, abia la începutul vieții, și cumva neliniștită. Așa cum sunt de obicei visătorii, spune Inkeri, iar Saana o încurajează cu entuziasm din cap să continue. În noaptea aceea era machiată și am observat că își făcuse unghiile cu negru. Venise pe bicicletă, am văzut-o de la fereastra din fața barului chiar înainte să intre. Îmi amintesc că mi-a trecut prin minte că fata aceea arăta cumva altfel decât până atunci, cumva parcă știa mai multe. Aveam impresia că parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar am ajuns să discutăm despre călătoriile mele. Îi plăcea să asculte despre ele. Poate că și ea visa să plece într-o bună zi. Apoi doar mi-a dat poezia și a plecat. I-am urat o seară frumoasă.

— Nimic altceva? întreabă Saana.

Mătușa se gândește o clipă și continuă.

— Cred că Helena vedea în mine o prietenă adult. Cineva cu care putea fi mai relaxată decât cu propria mamă, zice Inkeri cu o voce liniștită.

Saana observă că Inkeri a devenit puțin emoționată. E ușurată să vadă reacția mătușii.

— Fata era foarte timidă ca să dezvăluie ceva despre ea. Am vorbit în general despre literatură și, printre altele, Helena a pomenit și de băieți. Poate că și eu mi-am exprimat părerea despre bărbații din zonă, că prea puțini erau interesanți, și chiar și aceștia puțini s-au dovedit a fi depravați.

Saana se uită intrigată la mătușa ei. Mătușa se referă la unul dintre bărbații de care fusese atrasă?

— Cineva cunoscut?

— Sunt atât de bătrână, încât am avut timp la viața mea să fac erori de judecată, zice Inkeri și se duce la toaletă să se spele pe mâini.

Saana scoate cadourile aduse din Helsinki și le pune pe masă, iar mătușa pune la fiert apă pentru ceai. Saana ia curioasă materialele primite de la jurnalistă. Începe să se uite la negative cu o lupă în lumina din bucătărie. Al treilea set de imagini este cu adevărat interesant. Conține poze făcute într-o sufragerie sau un salon frumos plin cu antichități. Au fost făcute mai multe poze în aceeași încăpere, iar în una dintre ele apare un bărbat impunător. Oare să fie von Reichmann? Înseamnă că salonul se află probabil în conacul Koskipää, în atelierul Mailei Talvio. Saana se uită la bărbatul care zâmbește către aparatul de fotografiat. Oare ar putea fi chiar von Reichmann? Saana se gândește o clipă. Nu, când reporterul a venit la Hartola, bărbatul plecase deja în Germania.

Ultima fotografie din serie înfățișează o pictură pe un perete. Rama aurie decorativă și

grea înconjoară tabloul spectaculos care înfățișează o scenă legată cumva de apă. Saana mijește ochii să vadă mai bine. Ar putea mări imaginea mai târziu. În tablou, o siluetă uriașă cu coarne se ridică din mijlocul apei negre, îmbrăcată într-o mantie de blană. Pe malul repezișului, o tânără femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă transparentă, își întinde disperată mâinile spre silueta aceea. Pictura are ceva captivant. Probabil că tabloul s-a aflat cândva în sufrageria conacului.

Mătușa stă nemișcată cu o ceașcă cu ceai în mână și cu articolul în fața ei. Se uită la text și la poze cu un zâmbet pe chip.

— Uită-te ce tablou, poza se pare că a fost făcută în sufrageria conacului, îi spune Saana. O figură umană cu coarne, într-o mantie de blană, o tânără și apă. Știi ceva despre asta? întreabă Saana cu speranță și îi arată mătușii negativul.

Mătușa mijește ochii și întinde negativul spre lampa de pe masa din bucătărie.

— Hmmm, zice ea, iar Saana așteaptă continuarea. *Król wody*, spune mătușa și se uită puțin nedumerită la Saana. Cred că tabloul acesta se numește *Król wody, Regele apelor*.

Joi, 11 iulie / Helsinki

Jan observă cum Julia Aleksandra adoptă o expresie cât mai indiferentă cu putință, dar prietenoasă. Julia se uită la el ca o persoană care nu este sigură dacă poate să aibă încredere în poliție. Jan vede cum strânge în mână paharul de unică folosință. Julia strânge paharul până când nivelul apei se ridică înspre margine, dar nicio picătură nu se revarsă.

— În Finlanda, oamenii nu-și prea schimbă numele, de ce ați făcut-o? întreabă Jan, rupând tăcerea.

Julia ridică din umeri.

— Tatăl meu avea oarece renume într-un sat mic. Am vrut să mă recreez, fără sfera lui de influență.

— A mai fost ceva care v-a făcut să plecați atunci? continuă Jan.

— Prietena mea cea mai dragă a murit când eram tânără, răspunde Julia. Mi-a fost greu să-mi revin. Părinții mei m-au trimis departe de casă. Am fost *au pair* în Australia, în Brisbane. Aveau încredere în efectul miraculos al soarelui. Am fost îndurerată la început, dar apoi m-am obișnuit cu ideea și am început să mă simt bine. Inițial, nu am plănuit să mă întorc în Finlanda, dar planul nu a stat în picioare. Ca finlandeză ursuză, străinilor le-a fost greu să mă înțeleagă.

— Și acum locuiți în Lauttasaari în Helsinki. Lucrați la restaurantul Teatteri și antrenați grupuri de autoapărare. Așa e?

Julia dă din cap.

— De-a lungul vieții, am avut ocazia să văd tot felul de lucruri. Îmi pare rău că fac această observație, dar nu arătați a polițist, spune Julia.

Jan nu răspunde, ci lasă cuvintele să plutească.

— Ce fel de relație ați avut cu tatăl dumneavoastră? întreabă Jan și îi lasă timp să răspundă.

Julia ridică paharul cu apă.

— Să ciocnim în memoria lui, zice ea. Tatăl meu a fost un om foarte hotărât. Nu am fost foarte apropiați, răspunde Julia.

— Am obținut unele imagini cu conținut sensibil. Îmi pare rău, dar trebuie să verificăm dacă apăreți în aceste imagini, spune Jan și schimbă subiectul.

Vede cum Julia trage adânc aer în piept.

— Îmi puteți spune ceva despre acestea?

Jan aruncă fotografiile pe masă. În același timp, observă ezitarea femeii. Julia se apleacă înainte și își întinde mâna să se uite la poze mai de-aproape. Tresare involuntar când vede ce înfățișează imaginile.

— Nu sunt eu în astea. Sunt făcute în Hartola? Parcă am văzut tapetul ăsta undeva, zice Julia și apoi pune fotografia înapoi pe masă. Bietele fete.

— Da, spune Jan. Cei care le-au făcut asta fetelor sunt liberi, zice Jan și se uită cu atenție la Julia.

Vrea să-i testeze reacțiile. Oare putea să o provoace? Cu grijă, Jan încearcă să o forțeze să-și dezvăluie adevărata părere și orice mânie ascunsă.

— Pozele par vechi, adaugă Julia cu oarecare dificultate, apoi se retrage în scaun. Nu le-am văzut niciodată.

Jan ridică din umeri.

— Îmi pare rău că nu pot să vă fiu de ajutor, zice Julia și bea tot paharul cu apă.

— Vă vine cineva în minte care i-ar fi dorit răul tatălui dumneavoastră? întreabă Jan după o scurtă pauză și observă cum Julia roade marginea paharului de plastic.

— Nu l-am mai văzut pe tata de zeci de ani, răspunde ea. Probabil era prea pretențios pentru un loc atât de mic precum Hartola, dar nu văd niciun motiv pentru care cineva l-ar fi urât atât de mult încât să-l ucidă.

— În regulă, vă mulțumim, condoleanțe din partea noastră, spune Jan și încheie conversația.

Vineri, 12 iulie / Hartola

Saana se simte plină de energie. Se hotărăște să dea cu aspiratorul prin casa mătușii și se gândește din nou la Jan. Încă nu are vești de la el de când a primit mesajul acela târziu în noapte. Saana se întinde să aspire la praful din spatele canapelei și se întreabă dacă ar trebui să preia inițiativa. I-ar putea trimite un mesaj drăguț, dar care să nu sugereze că este nerăbdătoare. Numai un simplu salut. Pe de altă parte, s-ar putea să fie o greșeală. Poate că bărbații au nevoie să vâneze. Numai păstrând distanța față de Jan ar putea afla dacă bărbatul e într-adevăr interesat de ea sau nu.

După ce termină de aspirat, Saana se schimbă în colanți de yoga și un tricou fără mâneci. Pentru un timp, face câteva exerciții de Salutul Soarelui și se simte imediat relaxată și flexibilă. După yoga, își face un smoothie cu afine și se așază într-un fotoliu din sufragerie ca să examineze cu lupa negativele primite de la Ritva Särkkä. Imaginile au un aer foarte vechi și e greu să-și dea seama ce e cu ele. Saana se uită la fotografiile făcute în 1989 cu școala, biserica și strada principală. O localitate mică sub o lupă mare. Încearcă să se concentreze, dar în zadar. Saana simte nevoia să citească din nou mesajul lui Jan. „Mi-a făcut plăcere să ne cunoaștem. Noapte bună.” Știe deja mesajul pe de rost, dar totuși simte nevoia să-l citească iar și iar.

Dacă Jan mai dorește să o vadă, probabil că va lua legătura cu ea după trei zile de la întâlnire, se gândește Saana, încercând s-o ia logic. Trei zile înseamnă că este interesat, dar nu disperat. Până atunci, zilele chinuitoare vor trece cu o agitație greu de stăpânit. Saana trebuie doar să-și ocupe timpul cu altceva. E important să facă mereu câte ceva. Dacă Jan s-ar întâmpla să sune, Saana i-ar spune cu nonșalanță ce făcea tocmai în acel moment. „Chiar acum mă plimb prin pădure", „Doar găteam", „Chiar acum meditam". În niciun caz n-ar putea spune că stă pur și simplu în patul mic din camera de oaspeți a mătușii ei, mâncând dulciuri sau pensându-și sprâncenele.

Saana citește a treia oară articolul scris de Ritva Särkkä.

„— Repeziș, a spus vrăjitoarea cu o voce tare și ascuțită, apoi a tăcut. Rege.
M-am uitat întrebător la asistentă. Femeia m-a privit și a interpretat:
— Repezișul și regele.
— Adică nimic concret? am întrebat-o pe vrăjitoare, apoi pe asistentă.
— Fiicele repezișului, a șoptit din nou vrăjitoarea, ținându-și mâna bătrână și noduroasă în dreptul inimii.
— Aș vrea ceva mai concret, nu ghicitori, am spus cu jumătate de gură.
Hartola. Vrăjitoare. Repeziș. Fata fusese găsită moartă în râu."

În legendă, Ritva Särkkä enumeră articolele puse pe podea de vrăjitoare: *un elastic de păr, o brățară de plastic și o cruce frumoasă aurie sunt așezate pe covorul cu fire sintetice din camera de hotel, verde ca otrava. M-am uitat la colier și am observat ceva gravat pe cruce: „Pentru Helena, de ziua confirmării 0889". Prin urmare, bijuteria era*

un cadou. Am pus-o la loc pe podea și m-am uitat întrebător la asistentă. Voiam să-i pun mai multe întrebări, dar asistenta mi-a spus că totul era deja pregătit.

Saana se uită în jur cu satisfacție. Lumina soarelui pătrunde frumos prin fereastra sufrageriei. Se simte ciudat. Parcă ceva lipsește. Durează puțin până când Saana își dă seama că nu mai are senzația de anxietate și prisosință. Acum simte că trăiește. Saana se sperie. Nu știe cum să trăiască fără stres continuu, fără criza existențială constantă. Face un test: încearcă să-și amintească toate lucrurile care o fac de obicei tristă, melancolică sau supărată.

Sentimentul că toată lumea înțelege intriga vieții, dar tu nici măcar nu ai primit scenariul, atitudinea ursuză a finlandezilor și nevoia de a respecta regulile într-un mod prea strict, câinii vagabonzi, războaiele, otrăvurile ascunse în produsele cosmetice, copiii refugiați, glutamatul de sodiu, discursurile online de incitare la ură, schimbările climatice, frica de a te deplasa cu avionul, poluarea mărilor, adolescenții dependenți de băuturile energizante, nitrații din crenvurști... Bun. Pentru o clipă, simte un efect. Începe să se îngrijoreze. E greu să ții viața sub control și poate, într-o zi, oamenii vor distruge toată planeta. Însă ceva îi dă peste cap toate gândurile neplăcute și risipește întunericul. Baloane de săpun. Ușurare. Culori. Bucurie. Îndrăgostire. Saana se gândește la cât de norocoasă e fiindcă a reușit să întâlnească pe cineva ca Jan. Cineva cu care simte că e pe aceeași undă. Zâmbetul prostesc îi revine pe chip. Viața poate fi și așa. Incitantă și promițătoare.

Deodată, Saana tresare la sunetul unui mesaj. Nu e obișnuită cu tonul, dar acum, în mod excepțional, telefonul ei nu e pe mod silențios, fiindcă vrea să fie sigură că îl aude dacă Jan vrea

să o contacteze. „Salut. Aș vrea să te văd din nou”, zice mesajul. Este spontan, relaxat și o înnebunește. Saana citește mesajul de mai multe ori. Ar vrea să-i răspundă bărbatului imediat, dar decide să aștepte puțin. Respiră adânc și așteaptă să treacă câteva minute. Oare să-i răspundă peste douăzeci de minute? Așteaptă doar două minute, când primește încă un mesaj de la Jan. „Ne-am putea vedea azi la cafeneaua Regatta, la ora 18?” Ce să facă acum? Când ar trebui să răspundă? Fiindcă Jan nu a respectat tiparul și a trimis două mesaje clare, unul după celălalt, Saana hotărăște că e în regulă să răspundă imediat. Totuși, are nevoie de o jumătate de oră pentru formularea unui mesaj clar, nepăsător și suficient de neutru. „Sunt deja la țară. Dar poate aș putea veni oricum”, răspunde Saana. „OK, sună bine. Ne vedem.”

Saana zâmbește la atitudinea hotărâtă a bărbatului și începe imediat să caute online un autobuz potrivit. Este absolut absurd să se ducă până la Helsinki pentru o întâlnire, dar *fuck it*. După ce cumpără bilet, Saana fuge la etaj să se schimbe. Se simte foarte neliniștită și nesigură. Se uită în oglindă și spune: „Ești frumoasă.” Auto-complimentarea este dintr-un ghid american de autosugestie, care uneori funcționează. Saana scotocește prin garderobă și scoate pe pat toate hainele din dulap, ca să le vadă mai bine. Nimic nu i se pare potrivit. Mai e un sfert de oră până vine autobuzul. Se uită din nou în oglindă. Păr blond, alb-argintiu, cu o nuanță de violet. Burta puțin balonată. Inima îi bate în stomac. Foarte important, pentru că îi place mâncarea. În cele din urmă, decide să-și aleagă hainele așa cum s-a hotărât inițial. Blugi negri mulați și o cămașă albastră din denim. Aplică rimel pe la ochi și fard pe obraji.

Saana este deja afară când mătușa sună. O întreabă dacă diseară face de mâncare pentru amândouă. Saana răspunde zâmbind că pleacă din nou la Helsinki.

— S-a întâmplat ceva sau de ce te-ai hotărât să pleci așa pe neașteptate din nou? întreabă mătușa, evident curioasă.

— Probabil că mă întorc mâine. Nu s-a întâmplat nimic, așa s-a nimerit, am de rezolvat diverse treburi.

— Un bărbat? râde mătușa și, deși Saana neagă totul, amândouă știu că minte.

În autobuz, Saana inspiră adânc de câteva ori. În loc să intre în panică, ar putea folosi călătoria în avantajul ei și s-ar putea gândi la cazul Helenei. Mai întâi au fost două fete, Helena și Johanna. Și, în curând, n-a mai fost niciuna. Una a murit, iar cealaltă a plecat. De ce a dispărut Johanna din Hartola atât de repede și de ce nu s-a mai întors niciodată? Ăsta e un lucru pe care Saana ar trebui să-l afle cumva. Cel mai bine ar fi să primească un răspuns chiar de la Johanna. După calculele ei, Johanna trebuie să aibă peste patruzeci și cinci de ani. Și apoi mai e Laura Malm, o fată care a dispărut în aceeași zonă. Tabloul misterios din conac, *Król wody*. Profesorul de artă de la școala gimnazială din Tavastia de Est și mătușa ei, care, dintr-un motiv oarecare, nu-i dezvăluise Saanei ceea ce știa. De ce?

Vineri, 12 iulie / Helsinki

După ce ajunge în Helsinki, Saana își dă seama că va întârzia puțin. Trebuie să meargă încet, ca nu cumva să transpire. Se apropie de Regatta și vede de departe silueta mândră a lui Jan. Jan se uită relaxat spre centrul de canotaj și, sincer, arată foarte bine. Deodată, un val de anxietate o lovește pe Saana. Jan este prea de tot din mai multe puncte de vedere. Jan arată prea bine pentru cineva ca Saana. Din cauza asta și a felului în care Jan privește lung și adânc în ochii ei, Saana se gândește pentru o clipă să se întoarcă. Încetinește și este pe cale să-și schimbe direcția, dar tocmai atunci Jan o vede. „Sunt aici", îi face el semn cu mâna.

Când în sfârșit stau unul lângă celălalt, toată panica i se risipește. Jan nu se uită la ecranul telefonului sau în altă parte. Zâmbește și o privește în ochi.

— Salut, Saana care a sosit de la țară la oraș, spune Jan.

— Bună, Jan care a trebuit să o aștepte pe Saana, zice Saana și râde. Îmi pare rău.

Râsetele îi limpezesc mintea de gânduri inutile, așteptări și cerințe. Se concentrează doar pe faptul că, în sfârșit, poate să respire același aer cu Jan. Se plimbă o vreme de-a lungul malului și apoi se urcă pe stânci lângă Mäntyniemi, unde se află reședința președintelui. Jan propune să găsească un loc bun ca să stea și să mănânce cireșe. Abia atunci Saana observă plasa din mâna

lui. Stau de vorbă despre tot felul de chestii și scuipă pe rând în apă sâmburi de cireșe.

— Poți să înnozi o codiță de cireașă cu limba? întreabă Jan, iar Saana o ia ca pe o provocare.

Jan privește marea, iar Saana, cu o codiță de cireșe în gură, se uită pe furiș la el. Inima aproape că-i sare din piept când Jan o atinge în timp ce ia o cireașă din pungă. Amândoi răsucesc codițe în gură și încearcă să le înnoade. Când Saana în cele din urmă reușește, Jan o felicită și se apropie puțin de ea pe neobservate. Saana ar fi vrut să se arunce direct în brațele lui și să se dezbrace. În schimb, își dau doar mâna. Cireșele sunt bune. Sunt foarte dulci, deși nu sunt coapte. Saana are impresia că Jan stă foarte aproape de ea și simte că el știe asta. Probabil că Jan crede că Saana nu știe clar ce simte pentru el.

Mănâncă toate cireșele și Jan sugerează să se întoarcă. Saana își face griji că întâlnirea s-a încheiat. Doar pentru atât am bătut drum lung? se întreabă ea, în timp ce se întorc într-un spirit amical spre Regatta. Simte că Jan e copleșit de un sentiment anume. Uneori pare pierdut în gânduri și oarecum departe. Oare vrea să scape deja de ea?

— S-a întâmplat ceva care te-a necăjit? îndrăznește Saana să întrebe când aproape ajung înapoi la Regatta.

Jan tace o vreme și apoi, spre mirarea Saanei, începe să-i povestească despre mama lui.

Saana parcă a uitat să respire. Subiectul o ia prin surprindere și nu știe ce să spună. Ar vrea să îl îmbrățișeze și să îl consoleze. Simte atât de multă empatie, încât i se frânge inima. Simte că, în pofida tuturor, Jan are nevoie să se gândească și la altceva. De aceea s-au întâlnit astăzi.

Saana îndrăznește să-l ia de mână și merg în tăcere mână în mână. Rămân așa și după ce se

opresc.

— Și eu mi-am pierdut mama, zice Saana, în timp ce stau și se gândesc în ce direcție să o apuce.

Jan o privește cu interes pe Saana.

— A trecut deja foarte mult timp de atunci. Dar poate numai așa poți să înțelegi cu adevărat durerea cauzată de o mare pierdere, când ai trăit ceva asemănător, zice Saana, iar Jan dă din cap.

— Și pe unde locuiești la țară? întreabă Jan, iar Saana râde.

— M-am mutat la mătușa mea, în Hartola, stau acolo peste vară, răspunde Saana și vede cum expresia lui Jan se schimbă o clipă. Nu intra în panică, de fapt locuiesc în Vallila, continuă Saana, ca nu cumva să creadă că era vreo fată de la țară.

Acum că a aflat că Jan e un tip interesant, Saana nu vrea să creeze bariere geografice între ei. În mod ideal, Saana ar trăi fără bariere și fără inhibiții. Măcar de-ar simți și Jan la fel.

— Ce-ar fi să... începe Jan.

— Să? întreabă Saana curioasă.

— Să ne ducem în Kallio pentru un mojito? sugerează Jan, iar Saanei nu-i vine să creadă că acest bărbat minunat i-a făcut o astfel de propunere.

Stau în Black Cat și beau câte un mojito. Când li se face foame, se duc la Lemon Grass să mănânce curry roșu de pui. Se plimbă de mână fără nicio țintă. Strada Kolmas Linja, după acea Castréninkatu, Kaarlenkatu, Karhupuisto, Porthaninkatu, Porthaninrinne, Tokoinlahti. Saana simte că mâna lui Jan emană energie și căldură. Este o plăcere să-l țină de mână. De câteva ori trebuie să-i dea drumul râzând, fiindcă mâna îi transpiră foarte mult. Jan spune că Saana poate să aleagă următorul popas. Saana ar vrea să

propună Juttutupa, un loc pentru îndrăgostiți, dar își înghite cuvintele, nu îndrăznește să le rostească. Se duc să bea bere, iar Jan întreabă dacă ar trebui să meargă și la restaurantul Rytmi. Saana zâmbește lăuntric și speră că bucuria ei se vede și la exterior.

Dintr-odată, e deja două dimineața. Este încă surprinzător de lumină afară. Saana se uită la Jan.

— Și ce ar fi să... spune Jan și rânjește.

— Să? răspunde Saana și chicotește prostește.

— Să ne urcăm pe acoperiș și să ne mai bucurăm de încă un pahar și să ne uităm cum răsare soarele? sugerează Jan. Blocul în care locuiesc are un acoperiș pe care te poți urca prin fereastra mansardei. Pe acoperiș se află o platformă dreaptă și confortabilă, putem sta acolo. Priveliștea e uimitoare.

— M-ai convins, spune Saana.

Ce minunat e să trăiești!

Se opresc pentru câteva minute la etajul lui Jan, ca să ia vinul roșu și două pahare de unică folosință din apartamentul lui. Jan ia și o pătură. Saana se postează în fața ușii. Nu știe unde să aștepte. Ușa apartamentului lui Jan este întredeschisă. Saana se sprijină de tocul ușii și pare că se ascunde în spațiul dintre scară și hol. Până acum, Saana pare un vampir care inspectează de la distanță locuința lui Jan. Nu poate face niciun pas înăuntru pentru că n-a fost invitată. Luminile din scară se sting automat, iar Saana apasă în întuneric întrerupătorul portocaliu strălucitor și se întoarce în fața ușii. În apartamentul bărbatului se simte un miros de mâncare gătită. Din hol, Saana simte și mirosul de transpirație care iese din geanta pentru echipamentul sportiv.

Uitându-se timid unul la altul, se întorc în lift și se duc până la etajul al șaselea, de unde trebuie să mai urce un etaj pentru a ajunge în mansardă. Acolo, Jan o ia pe Saana de mână. Briza nocturnă bate pe acoperiș. Ies afară. Liniștea domnește pretutindeni. Saana se așază pe pătură și Jan toarnă puțin vin roșu. Privesc peisajul nocturn în tăcere și beau vin cu înghițituri mici. Jan o ia din nou de mână, iar Saana este îngrijorată că va începe din nou să transpire. Atingerea bărbatului îi arde pielea. Peisajul de deasupra acoperișurilor este frumos. Stau în tăcere, dar este o tăcere plăcută. Saana rontăie marginea paharului de unică folosință până când apare o crăpătură mică și se vede nevoită să bea vinul repede. Varsă doar câteva picături de vin pe degete. Soarele răsare deja după acoperișuri, iar Saana își imaginează cum, în firescul vieții, oamenii se vor duce în curând amețiți și somnoroși în bucătărie, ca să pună cafea la fiert. Sunt deasupra tuturor, pe acoperiș, în starea incertă între exaltare și oboseală, care e cel mai plăcut să o petreci în compania cuiva.

— După părerea ta, când e momentul acela în primăvară când nenorocita de ploaie obișnuită se transformă în ploaia de vară care hrănește natura? întreabă Saana, iar Jan râde.

Soarele răsare în nuanțe de portocaliu și roz. Jan se uită la Saana, își înclină capul și zâmbește. Deodată, Saana simte că acesta este cadrul perfect. Când primele raze delicate ale dimineții creează o aură perfectă. Când lumina face părul să strălucească, iar chipul să arate luminos. Pentru o clipă, Saana se vede prin ochii lui Jan și se simte frumoasă, chiar enigmatică.

La ora 06:18, coboară cu liftul. Saana are impresia că atunci când nu se uită la Jan, Jan se uită la ea.

Saana se gândește că, dacă și-ar urma instinctele, l-ar apuca pe Jan și l-ar săruta lung și cu pasiune. Asta și-ar dori, dar nu îndrăznește să facă nicio mișcare. Saana stă încordată pe loc. Jan face la fel. Amândoi ascultă zumzetul surd al liftului. „Ping" și au ajuns. Bărbatul deschide grilajul metalic care scârțâie, apoi ușa liftului vechi. Politicos, o lasă pe Saana să iasă prima. Se despart în fața apartamentului lui Jan în zori de zi. Dacă Saana ar îndrăzni, ar mai spune „ce-ar fi să" încă o dată.

Jan o privește pe Saana în ochi. Apoi îi dă ușor deoparte șuvița de păr adusă de vânt pe față. Și apoi... Apoi nimic. Nici acum nu o sărută. Se despart ținându-și respirația.

În timp ce Saana așteaptă singură tramvaiul, începe să resimtă lipsa de somn. Încă simte vag mâna lui Jan pe chipul ei, acolo unde bărbatul a atins-o. Sigur n-o să poată dormi, oricât e de obosită. De emoție, simte un gol în stomac. Probabil și fiindcă-i este foame. Saana aruncă o privire la ceas. Ora 06:33. Ar putea să se ducă acasă și apoi să ia autobuzul spre Hartola. Deocamdată, în această vară, lucrurile și poveștile ei sunt acolo.

La o jumătate de oră de când a ajuns acasă, aruncă o privire la ecranul telefonului, pentru orice eventualitate. Niciun mesaj. Dacă Jan i-ar trimite un mesaj dimineața, la prima oră, cât mai curând posibil, ar fi încă un semn promițător. Saana ia preventiv un analgezic, merge la toaletă și face duș. Apoi aruncă rapid o privire la ecranul telefonului: niciun mesaj. Deschide și închide dulapurile din bucătărie și caută ceva de mâncare. Găsește doar câteva resturi de rondele vechi de orez care nu mai erau crocante. Iar se uită la ecranul telefonului: niciun mesaj. Saana mănâncă rondelele de orez și verifică orarul

autobuzelor spre Hartola. 08:15 sau 09:00. Poate că va pleca mai devreme. Apasă „cumpără bilet” și primește un mesaj. Inima îi bate încât pare că-i iese din piept. Mesajul e de la Jan. „Pe drum spre serviciu, fără nici o oră de somn. Uf. Dar nu contează. Când ne mai vedem?” Saana oftează adânc. Un suspin profund de încântare. Un chiot de bucurie înăbușit într-o rondea de orez și, în același timp, un oftat adânc. Însuflețită de mesaj, Saana se ridică, verifică dacă toate luminile sunt stinse, geamurile închise și pleacă din nou. Se simte complet zăpăcită și agitată. Nu are nevoie de somn. Nu are nevoie de nimic. Fiindcă în sfârșit are *ceva*.

Când autobuzul ajunge în Hartola, trei ore și jumătate mai târziu, Saana se trezește amețită și se uită o clipă în jur ca să-și dea seama unde se află. Alarma de pe telefon a ferit-o ca nu cumva să adoarmă și să-și rateze stația. Autobuzul își continuă călătoria, iar Saana stă amețită în stația de autobuz. Nu știe ce să facă. Neapărat trebuie să mănânce. Sunt foarte puține opțiuni, așa că pornește istovită, dar optimistă spre La Kar de Mumma. Comandă ceva de prânz, somon fript cu sos de piper roz și legume, și se așază la o masă mai retrasă. Apoi începe să scrie un mesaj relaxat, chiar amuzant pentru Jan. Au trecut mai puțin de șase ore de la ultima lor întâlnire. Cu un zâmbet prostesc și de amorezat, Saana stă singură și tastează mesajul pe telefon, gândindu-se la Jan și uneori uitându-se în jur în restaurantul liniștit.

Chiar atunci se aude clopoțelul. Intră o femeie înaltă, cu înfățișare surprinzătoare. Saana nu a mai văzut-o în Hartola. Urmărește cum blonda bronzată se duce să comande o chiflă și o devorează pe loc.

— Aveam nevoie de asta, spune femeia vânzătoarei.

Apoi își scoate cardul din geantă, plătește și pleacă la fel de repede cum a venit. Vânzătoarea și Saana se uită în urma ei. Când femeia iese în căldura verii, zăresc doar părul blond, jacheta de denim și rochia ei lungă.

— Perioadă de doliu, spune vânzătoarea pe neașteptate, când vine să ia farfuria Saanei.

Observă curiozitatea Saanei.

— Cei din familia Eskola au trăit ca niște aristocrați înstăriți. Orgolii mari într-un loc mic, ca să zic așa, spune femeia. Iar fata aceea a schimbat peisajul la o vârstă fragedă, când se pare că Hartola n-a mai fost un sat potrivit pentru ea, șoptește aceasta, iar Saana ridică din sprâncene.

Brusc, absolut întâmplător, realizează că tocmai a zărit o fărâmă vie din trecut: cea mai bună a prietenă Helenei, Johanna.

HARTOLA

Vara, 1989

Curtea era pustie; doar un păun și două bibilici se plimbau prin iarbă. Helena trecu timid pe lângă păsări și se opri în fața ușii conacului. Aceasta se deschise înainte ca Helena să apuce să bată.

— Te-a văzut cineva când ai venit? întrebă baronul, privind în jur din prag.

Helena clătină din cap.

— Bine, spuse baronul, poftind-o înăuntru. Nu vreau să ți se întâmple ceva rău.

— Ceva rău? spuse Helena puțin îngrozită, dar totuși forțându-și un zâmbet.

— În viață există lucruri bune și rele, iar Koskipää le poate găzdui pe amândouă, spuse baronul, înainte să pună iar muzică.

Helena ezită o clipă, dar decise să rămână. Baronul anunță că va aduce vin deosebit din cramă în cinstea fetei. Helena se simțea puțin stingheră stând singură în salonul frumos. Oarecum regreta că venise nepoftită. Baronul părea totuși fericit, deși se purta ciudat. Dar cum o vedea acum pe Helena? Ca pe un intrus sau ca pe un musafir?

Cum baronul încă nu revenise în încăpere, Helena se ridică și se duse să arunce o privire în jur. Se plimbă prin camere fără să facă zgomot. Toate ușile erau deschise. Helena strigă să vadă dacă era cineva în preajmă și încercă să-și justifice

curiozitatea prefăcându-se că se uită după ceva; bineînțeles, nimeni nu i-a răspuns. Helena se plimba prin conac precum un explorator, cu respect și interes. Se bucura de ambianța plăcuă și cerceta curioasă fiecare încăpere. Oare cum e să trăiești într-un loc atât de minunat? se gândi Helena și își imagină că toată casa îi aparține. Puțin șovăielnic, Helena se hotărî în cele din urmă să se uite și în dormitor. Strigând ușor după baron, deschise ușa dormitorului și intră. Mângâie plapuma groasă de mătase de pe pat și admiră candelabrul imens din tavan. Pe perete, deasupra tăbliei patului, era craniul unui căprioare. Helena se uită la ochii trofeului. Orbitele negre și adânci se holbau la ea. Helena era cât pe ce să sară pe pat, când deodată auzi pași în spatele ei și încremeni de spaimă.

Sâmbătă, 13 iulie / Helsinki

Jan pășește neliniștit prin birou. Se gândește ba la Saana, ba la Johanna Eskola. În mintea lui, totul e amalgamat, dar Jan se forțează să se gândească la caz, nu la întâlnirea de aseară.

Johanna Eskola și-a schimbat numele în Julia. Stă în Helsinki, deși mai mult de 15 ani locuise în Brisbane. Femeia nu are un alibi solid pentru momentul morții tatălui ei, dar s-a confirmat că, în ziua crimei, era la lucru la Teatteri, în tura de noapte. Oare ar fi putut să conducă până la Hartola și înapoi și să-și pună planul în aplicare? În noaptea uciderii lui Lars Sundin s-a dovedit că Johanna, numită acum Julia, era la Teatteri. E doar o coincidență că fiica celei de-a doua victime se afla în același bar, ca și prima victimă în ultima ei seară? Julia susține că a plecat acasă după ultima comandă, dar nimeni nu poate confirma alibiul.

Jan se gândește la expresia femeii când aceasta s-a uitat peste fotografiile găsite la tatăl ei. Înfățișarea ei a fost glacială, inexpresivă, ca o cochilie. O reprezentație pentru Jan. Nu credea că Julia apărea în imagini, dar oare puteau fi prietenele ei? Ar fi un motiv solid pentru a comite o crimă?

Acasă, Jan deschide ușa de la toaletă și se dezbracă; își scoate blugii și tricoul, pe care le poartă de ceva timp. Pune telefonul jos și se așază în pat, uitându-se în jur; îl podidesc lacrimile.

Odată cu ele, îl inundă și amintirile. Îl izbesc precum un val puternic. Jan nu mai face față presiunii. În ultimele luni, a mers adesea în vizită la mama lui. Mai întâi la Spitalul pentru femei, apoi la Terhokoti. Oricum, aceste luni au fost totuși prielnice. În cele din urmă, au îndrăznit chiar să vorbească despre sentimentele lor. Au apucat să-și spună unul altuia multe lucruri importante din toți acești ani. Cu toate acestea, Jan simte că nu mai are timp. Își clătește fața cu apă rece și se adună.

Jan urcă într-un taxi și-i dă șoferului adresa spitalului Terhokoti. Pe drum, simte că ar da orice să poată merge oriunde altundeva.

Sâmbătă, 13 iulie / Hartola

Saana merge dinspre La Kar de Mumma spre centru. În curând, zărește biserica impunătoare și cimitirul mare. Saana inspiră adânc și se duce în cimitir ca să se liniștească. Incredibil, Johanna Eskola s-a întors acasă. Totuși, încă nu îndrăznește să o deranjeze; de curând, femeia și-a pierdut tatăl. Și mai are și un aer glacial, dur.

Saana se uită la morminte. În fața unor cruci și lespezi de piatră au fost așezate flori proaspete. Natura moartă are ceva stabil. Florile sunt puse în amintirea persoanelor decedate. Răposații sunt comemorați ca personaje imaginare, așa cum rudele doresc să și-i amintească. Cât de subiectiv este totul până la urmă. Oare e posibil să cunoști cu adevărat pe cineva?

Saana se oprește din nou la mormântul Helenei și se uită la cala depusă pe lespede, când brusc cineva îi întrerupe șirul gândurilor.

— Bună ziua, spune Antti-Juhani Fors și se oprește lângă Saana.

În același timp, ceva zboară bâzâind prin fața Saanei, o muscă mare sau un tăun.

— Bună ziua, m-am gândit să vin să discutăm, începe Saana. Chiar ați fost preotul de la confirmarea Helenei Toivio? întreabă Saana, surprinsă de propria ei intransigență.

Insecta încă bâzâie și se rotește prin preajmă. Ar alunga-o, dar nu vrea să dea speriată din mâini.

— Da, am fost, în anii în care am slujit au avut loc numeroase tabere de confirmare, zice Fors și așteaptă.

— Iar în anii precedenți? începe Saana.

Antti-Juhani Fors s-a apropiat prea mult de ea. Bărbatul pare că nu înțelege nevoia de spațiu a Saanei: cel puțin un metru în fiecare direcție, vă rog.

— Da, sunt preot aici din 1983, în fiecare an am fost și preot la școala de confirmare, zice Fors liniștit.

— Laura Malm, continuă Saana, vă spune ceva numele? Am auzit că fata a dispărut în această zonă, în 1987.

— Dacă-mi spune ceva?... repetă Fors cuvintele și cade pe gânduri. Nu, nu-mi spune nimic deosebit, răspunde el degajat, iar Saana observă că acum e momentul.

Tăunul aterizează pe coapsa ei. Cu o mișcare rapidă și hotărâtă, Saana se plesnește cu palma pe coapsă și strivește insecta. Rămâne doar o pată umedă, maronie pe blugi. Fors tresare, apoi continuă:

— Este foarte probabil ca fata cu pricina să fi făcut parte din parohie, dar nu-mi amintesc chiar toate numele enoriașilor din acea perioadă.

— Nu s-a vorbit în sat despre dispariția ei? întreabă Saana. Aveți o listă unde aș putea verifica numele participanților la școala de confirmare, pe ani, și pe cele ale îndrumătorilor?

Saana simte că lipsa de somn o face mai pragmatică, o determină să elimine anumite filtre. În sfârșit, l-a întrebat direct exact ceea ce voia să afle. Și nu se va opri aici.

Fără tragere de inimă, Antti-Juhani Fors pomenește de registrele din biserică și spune că o va ajuta, desigur, doar că memoria îl cam lasă din

cauza vârstei. Apoi Saana pleacă, iar preotul privește gânditor în urma ei.

Fiicele repeziȘului

Hartola, 1989

Sătenii începuseră să evite și să se teamă de repezișurile trădătoare, dar ele le admirau. Și-au făcut promisiuni mărețe și au legat jurământul tăcerii. Da, prin botez ne sfințim, iar prețul sfințirii este tăcerea. Chiar ele au vrut să devină Fiicele repezișului. În liniște, ca niște măicuțe, cu capetele plecate, apucă pietrele și dălțile și încep să cioplească. Cu degete julite, cioplesc mici găuri în pietre și le așază pe cele de sacrificiu, deja sculptate, pe malul râului. Două pietricele cizelate anevoios, așezate în iarba umedă. Una pentru fiecare fiică. Pietrele sunt pentru fiicele luate de repeziș.

În tăcere, fac un pelerinaj la mama Helenei, îi cer elasticul vechi de păr al Helenei. E din catifea albastru-închis. Inspiră aerul stătut din camera neaerisită a Helenei, parfumul Yves Rocher ascuns într-o cutie și hainele Helenei, și păstrează totul în minte. Scot firele de păr ale Helenei din peria ei veche și privesc cum șuvițele blonde subțiri cad pe covor. Lumina limpede a toamnei timpurii pătrunde prin fereastra cu boltă de la etajul superior și dezvăluie tristețea din cameră. Mângâie țesătura decorativă a pernei Helenei, cotoarele cărților și găsesc sub pat o cutie care ascunde jurnalele Helenei. Parcurg în liniște paginile și caută motivul care a dus la moartea Helenei. Scot

cu atenție jurnalul cel mai recent, îl trec din mână în mână, îl miros pe rând și încuviințează în tăcere. Cartea are iz de secrete. În sfârșit, vor avea o legătură cu Helena. Vor împărtăși rândurile scrise de ea, care nu aparțin nici poliției, nici celor cruzi, nici prădătorilor. Au un secret care le însoțește noaptea, la micul-dejun, în drum spre școală, când își fac temele și seara, când se duc la culcare. Nimeni nu li-l va putea lua.

Se machiază cu negru la ochi, poartă haine albe și pedalează în șir pe un drum de țară. Beau cidru de mere cu gust neplăcut și se strâmbă la băieți, la bărbații care încearcă să le vadă pielea goală prin hainele subțiri. Arată degetul mijlociu și pedalează mai repede. Au experimentat totul. Nu se va mai repeta. Își apelează rudele, stau pe fir fără să spună nimic, apoi închid. Taie cu cuțitul cauciucurile mașinilor lăudăroșilor și fug chicotind în noaptea blândă de vară.

În timpul zilei sunt invizibile. Vrăbii cenușii care ciripesc în limbile pe care profesorii și părinții vor să le audă. Însă seara și în weekend se întâlnesc mereu în același loc tăinuit. Se închină în fața altarului, își adună puterile și se transformă împreună într-un întreg mai puternic. Încearcă să îmblânzească mierlele. Urmăresc zborul fluturilor manta-de-doliu și își imaginează că și ele sunt fluturi. Beau cidru de mere și îl oferă ca jertfă în amintirea celor care au părăsit rândurile. Sunt mărețe, sunt puternice, sunt mistice, sunt melancolice, își aduc aminte de jurământ și își aduc aminte de fetele pe care ceilalți par să le fi dat deja uitării. Uneori, când nimeni nu se uită, se scufundă în apă, pentru că ele sunt Fiicele repezișului. Cea roșcată și cea brunetă și cea bălaie pierdută.

Sâmbătă, 13 iulie / Hartola

— Ţi-ai dat seama că ai fost urmărită? întreabă Inkeri, ridicând capul din stratul de cartofi.

— Poftim? zice Saana nedumerită.

Tocmai a intrat în curte și nu a observat că mătușa e în grădină.

— Bărbatul din mașină aducea puțin cu preotul, spune mătușa și se apleacă să plivească.

Saana se întoarce speriată și se uită înapoi pe drum. Oare a auzit o mașină undeva în apropiere? Saana nu e sigură dacă mătușa ei glumește sau nu. Nu e nimeni pe drum. Nu vede pe nimeni nicăieri.

Saana intră în casă și stă o vreme în bucătărie. Îi place mult încăperea în stil franțuzesc a lui Inkeri, o combinație de lucruri noi și vechi. Chiar și în copilărie, Saana era atrasă de atmosfera calmă din bucătărie și de aromele plăcute. În colț este un cuptor vechi și frumos din fontă, iar restul încăperii este dominat de o masă rustică drăguță. Saana își amintește că, atunci când era mică, adesea se ascundea sub masă, studia tăieturile făcute în timp pe blatul și mângâia suprafața de lemn veche și uzată. Al doilea dintre obiectele preferate ale Saanei este un dulap vechi, care adăpostește toată vesela și alte farfurii pe care mătușa ei le-a strâns de-a lungul timpului. Saana observă că mătușa ei adună cu entuziasm veselă veche arăbească. Mereu apare ceva nou. Obiectele care nu mai încap în dulapurile din bucătărie sunt găzduite cu grijă în vitrina din

holul de la intrare. Deși multe lucruri din bucătărie au peste o sută de ani, asta nu o împiedică pe mătușă să investească într-un aragaz nou și de calitate. Pe acest aragaz iau naștere majoritatea deliciilor gastronomic ale mătușii. Într-o zi, când își va găsi un loc doar al ei, cel mai mare vis al Saanei e să aibă o bucătărie la fel de primitoare.

Saana urcă la etaj să se schimbe în ceva mai confortabil. Abia își târăște picioarele din cauza lipsei de somn. Pe peretele holului de la etaj se află un tablou mic cu o vulpe. Saana are o amintire din copilărie: ea mergând desculță pe podeaua de lemn, aerul cald stătut și, pe perete, pictura cu vulpea. O vulpe cu ochi mici, negri și pătrunzători. Saana se oprește în fața tabloului și atinge ușor suprafața pictată. Aproape că poate auzi vocile adulților de la parter, a sărbătorilor în familie. Își amintește gustul băuturii din frunze de coacăz făcută de mătușa ei și cum a băut-o cu paiul, în timp ce se balansa în leagănul din curte. Saana se uită la vulpea pitită în marginea pădurricii de molizi. Mătușa a spus că tabloul e un cadou de la un vechi prieten. Saana se uită la semnătură. În marginea tabloului, pe mușchiul de pădure închis la culoare, literele negre formează cuvântul *Król*.

Saana se uită prin maldărul de haine care începuse să se adune pe fotoliul din cameră în decursul verii. Nu-și găsește pantalonii de casă, probabil că sunt la spălat. În același timp, Saana observă că lucrurile ei de pe noptieră sunt așezate diferit față de cum le-a lăsat când a plecat. Negativele și copiile articolului sunt puse unele peste altele, nu între paginile caietului, ca până atunci. Saana revine confuză la parter. Curând,

Saana o aude pe Inkeri tropăind pe veranda din sticlă.

Încetul cu încetul, de-a lungul săptămânilor petrecute împreună, doar ascultând, învățase să ghicească ce deretică mătușa ei. Mai întâi, Inkeri își lasă cizmele de cauciuc pe veranda din sticlă și intră în casă. Apoi se duce la toaletă ca să se spele pe mâini cu săpun de lavandă și să-și schimbe cămașa de grădină cu o rochie de casă. Saana se duce repede să pună apă la fiert pentru ceai. În curând, mătușa ei urmează să intre în bucătărie, învăluită de aroma și energia grădinii, și să prepare ceai.

Saana se uită la mătușa ei zâmbind. Culorile rochiei transparente Marimekko s-au estompat de-a lungul timpului. Când era mică, Saana își imagina că fiecare buzunar al rochiei era plin cu mici surprize. Apa fierbe în ibric, iar mătușa toarnă apa aburindă într-o cană mare cu model de trandafiri. Adaugă în cană câteva frunze de coacăz negru. Asta e băutura preferată a mătușii. Ceai din frunze de coacăz negru.

— Deci...? spune mătușa și se așază, ținând cana de ceai. De ce am impresia că ți s-a întâmplat ceva? continuă ea și se uită la Saana, căutând confirmarea îndoielilor sale.

Saana îi întinde mătușii borcanul cu miere și pe chipul ei se așterne un zâmbet cald. Bate agitată darabana cu degetele pe masă, apoi decide să mărturisească situația stranie.

— M-am întâlnit cu un tip destul de interesant, zice Saana, și o tăcere blândă se așterne în încăpere.

Mătușa zâmbește și învârte cu grijă cu linguriță mierea în băutură.

— Ți-am schimbat cearșafurile.

Saana îi mulțumește și se întreabă dacă Inkeri s-a uitat și prin lucrurile lăsate în cameră și a

văzut pe perete informațiile adunate pentru ancheta sa de amator.

— Mă bucur pentru tine, spune mătușa în cele din urmă și sâmbește și mai viclean. Cine este acest interesant bărbat?

— Nu îndrăznesc să-ți spun nimic deocamdată, răspunde Saana. Nu vreau să rup vraja vorbind prea devreme.

HARTOLA

Vara, 1989

Helena se întoarse și se uită îngrozită spre ușă. Se aștepta să vadă pe cineva anme și se chinuia să găsească o explicație pentru că se afla totuși în dormitorul baronului. Când dădu cu ochii de sursa sunetului, îi veni să râdă. Frica și spaima se transformară într-un râs isteric, care nu se mai oprea. O rață cu patru pui intraseră lipa-lipa în încăpere.

— Salutare, drăguțelor, le șopti Helena rațelor, strecurându-se spre ușă.

Nu mai voia să atingă patul. Nu mai voia să exploreze nimic. Voia doar să iasă. Din ușă, Helena începu să fugă și ajunse în salon înainte ca baronul să revină.

— Cine-ți face oare inima să bată așa? întrebă baronul, pe când seara de iulie le oferea încă un indiciu al răcorii toamnei ce va să vină.

Se așezară pe verandă și băură vin alb german. Helena se obișnuise treptat cu gustul de vin. Se obișnuise să-i înmoaie gândurile și să i le păstreze pe cele pline de speranță. Iat-o cum stătea aici, ascunsă de toți cei apropiați, și bea vin alături de un bărbat care avea de două ori vârsta ei. Ideea nu mai era deloc discutabilă sau înfricoșătoare. Dimpotrivă. La conac înțelesese ce înseamnă să trăiască. Să fie ea însăși. Întrebarea directă a

baronului plutea în aerul blând al serii de vară, deja puțin răcoroasă. Helena roși.

— Există cineva, dar nu știu dacă el simte la fel, răspunse Helena.

Învățase deja de la baron că sentimentele nu trebuie ascunse. Sentimentele merită explorate, eliberate. Trebuie să le dea frâu liber, pentru că numai așa poate aprinde flacăra din ele. Helena se simțea din ce în ce mai curajoasă. Baronul le turnă mai mult vin. Departe, pe câmp, țârâiau greierii.

Mai târziu în acea vară, în cutia poștală a fermei de căpșune Toivio a sosit o scrisoare adresată Helenei.

INVITAȚIE
Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la balul venețian de la conacul Koskipää, pe 31 august 1989.
Cod vestimentar: rochie de seară și mască venețiană.

Cum va avea Helena răbdare să aștepte până la sfârșitul lui august? Din acel moment, se gândise tot timpul la invitație, imaginându-și cum va fi. Ce frumos se va îmbrăca. Ce frumos va arăta conacul. Cât de minunat va fi totul. Ea, banala Helena, va fi una dintre ei, una dintre oaspeții invitați necunoscuți și respectabili ai baronului.

Într-o seară, cu câteva săptămâni înainte de petrecerea fatidică, Helena și Johanna beau cidru de mere cu gust ciudat în camera Johannei, ascultau trupa Dingo și învârteau pe rând o sticlă goală.

— Adevăr sau provocare? întrebă Johanna și se uită cu satisfacție cum gura sticlei se îndreaptă spre Helena și nu spre ea.

— Adevăr, spuse Helena și așteptă întrebarea Johannei.

— Ești îndrăgostită? întrebă Johanna. Și dacă da, de cine? întrebă Johanna din nou și se uită provocator la Helena.

Inițial, Helena se foi în agonie, dar se gândi că ar putea să-i spună Johannei.

— Sunt, zise Helena jenată și puțin emoționată în același timp.

Se simțea bine să recunoască.

— De cine? întrebă Johanna curioasă și se aplecă puțin.

— Asta e deja a doua întrebare. Doar una este permisă, chicoti Helena.

Ardea de dorința de a povesti despre lumea pe care reușise să o descopere în timpul verii, dar apoi tăcu, pentru că se temea că magia va dispărea odată cu dezvăluirea.

Băură mai mult cidru și cântară melodiile difuzate la radio. Johanna le turnă și puțin whisky luat din biroul tatălui ei și povesti râzând că adăugase apă în sticlă pentru a înlocui cantitatea furată. Helena se uită cu admirație la camera Johannei. Johanna primea de obicei orice voia. Mama Johannei nu dorea câini în casă, așa că Helena îl lăsase pe Neumann afară. Câinele începu să latre în curte, așa că fetele s-au repezit curioase la fereastră. Stăteau chiar una lângă cealaltă în fața geamului și se uitau afară. Helena aproape că simțea pe față respirația cu miros de cidru a Johannei. Nu era nimeni în curte. Câinele probabil doar adulmecase ceva, o cârtiță sau o iepure.

Johanna se uită la Helena și își înclină capul. Și apoi, pe neașteptate, se aplecă și o sărută pe Helena direct pe gură. Helena ezită un moment, apoi o cuprinse o furie imensă.

— Ce... ce naiba? întrebă Helena și se dădu repede câțiva pași înapoi.

Johanna tresări, parcă mirată, neștiind ce să facă.

— Am crezut... am crezut că și tu... adică... și tu mă iubești...

Johanna izbucni în lacrimi, iar furia nedumerită a Helenei se preschimbă în panică.

— Johanna, ești cea mai bună prietenă a mea, chiar cea mai bună și mai dragă, dar nu-mi place de tine la modul ăla, zise Helena și încercă să o mângâie pe umăr, însă Johanna îi împinse repede mâna.

— Atunci cine e? întrebă Johanna, iar Helena nu îndrăzni să nu fie sinceră.

— Cel căruia i se spune baronul, mărturisi Helena și încercă să pară degajată, să pretindă că dragostea ei nu era atât de profundă precum era în realitate.

În acel moment oprit în timp, înainte de declanșarea îngrozitoarelor evenimente, stăteau amândouă în camera Johannei și se uitau una la cealaltă, ca două străine. Amândouă vulnerabile, sperând că cealaltă va înțelege cumva.

Însă Johanna se uită batjocoritor la Helena și începu să râdă. Râsul ei întunecat și răgușit nu părea să se mai termine vreodată.

Sâmbătă, 13 iulie / Hartola

Julia Aleksandra merge cu pași hotărâți. A ajuns la destinație. La locul de baștină și unde nu s-a gândit că va reveni vreodată. Priveliștea din fața ei e în același timp familiară și foarte străină. Julia își amintește drumul din curte. Nuanța pietrișului s-a schimbat, dar scârțâie la fel sub tălpile ei. Recunoaște și mestecenii din curte, și conturul coronamentului pădurii. În aer plutește un miros subtil de iasomie. În același timp, își aduce bine aminte de verile copilăriei. Zilele care păreau nesfârșit de lungi, bicicleta ei și praful de pe drum. Păsările cântau în copacii din apropiere, avea degetele pline de noroi și pielea arsă de soare. Șerbetul lipicios de pe degete, care se topea prea repede în soare. Mestecenii și tufele de hortensie au crescut, cutia poștală și statuia îngerului sunt neschimbate. Ghivecele suspendate din fața intrării sunt noi.

Julia își face curaj să înainteze, fără să se gândească prea mult. Dacă ar lăsa loc de îndoială sau ar încetini pasul, s-ar întoarce imediat și ar renunța. Dacă și-ar permite să acționeze, ar alege fuga în locul confruntării. Însă acum se îndreaptă hotărât spre casa copilăriei. În casa din fața ei, dincolo de ușa familiară și pereții tencuiți în culori deschise, așteaptă mama. Julia își amintește de mama ei, dar nu se poate gândi decât la însușiri superficiale. Păr creț, fire calmă. Julia se întreabă cum arată mama ei acum, când au trecut

aproape 30 de ani. Oare cum i-au schimbat înfățișarea toți acești ani plini de minciuni?

Julia este îngrozită la gândul că, odată cu trecerea timpului, mama a devenit tot mai obedientă, nevoită să păstreze aparențele. Mama jucase neîncetat rolul unui personaj într-o piesă scrisă de tatăl ei, respectatul director de bancă Matti Eskola, cel care juca rolul principal. Gândul că tatăl ei nu mai este îi pare foarte liniștitor. Mai liniștitor decât întâlnirea cu mama. Spre deosebire de mama, ea deja își luase adio de la tatăl ei.

Julia apasă butonul alb al soneriei și o melodie familiară începe să răsune. După o clipă, Julia aude cum se deschide ușa din hol. Julia trage adânc aer în piept și își forțează un soi de zâmbet. Se străduiește să pară încântată și veselă din exterior, chiar dacă totul s-ar putea destrăma într-o clipită.

Raija Eskola deschide ușa și se uită la Julia fără să scoată un cuvânt. Julia nu-și amintește dacă a văzut-o vreodată pe mama ei atât de fragilă și nesigură. O căutătură lungă și riguroasă din cap până în picioare, care, în cele din urmă, se oprește în ochii Juliei. Ezitarea mamei începe să se preschimbe treptat în convingere când își recunoaște fiica. Înălțimea, se gândește Julia. Pare să fie aceeași după toți acești ani.

— Bună! începe Julia, puțin nesigură.

Nici ea nu știe ce să spună. A decis să nu-și arate emoțiile, ca să poată discuta mai întâi. Ar vrea să vorbească despre anumite lucruri ca doi adulți. Văzând însă ochii mari și strălucitori ai mamei, recunoscând în ea tot ce e familiar și totuși atât de străin, lacrimile încep să-i curgă.

— Intră, nu mai plânge așa, spune mama mai aspru decât a intenționat.

Tot ce spune mama pare adesea distant. Însă de data aceasta, Julia simte că și mama ei e nedumerită.

A doua zi dimineața, după ce au stat de vorbă toată noaptea și după doar câteva ore de somn, se aude soneria. Julia percepe o voce familiară, care pătrunde în conștiința ei direct în somn. Mintea ei modelează cumva sunetul firesc în ceva nefiresc, și acesta devine o parte a visului ei confuz. Kaapelitehdas și Hartola se contopiseră deja cu ore în urmă într-o chestie ciudată, fără o intrigă clară. Un tatami albastru și femei neajutorate.

Julia se ridică din pat și se freacă la ochi. Casa copilăriei. Vechea ei cameră. Redecorată complet, dar totuși camera ei. Unele lucruri îi sunt imediat familiare. Mesteacănul bătrân de la fereastră, ramurile întunecate la marginea acoperișului. Dacă te uiți suficient de mult la crengile întunecate, îți poți imagina diferite personaje și animale. Julia recunoaște rapid de la distanță un câine și o femeie. Ridică telefonul și se uită la ceas. 10:15. Au stat de vorbă aproape toată noaptea. N-a reușit să adoarmă decât la patru dimineața.

Julia ia puloverul gri de pe spătarul scaunului și-l trage peste cămașa ei de noapte, apoi coboară la parter. În sufragerie, o vede pe mama ei stând în prag. Simte aerul rece la nivelul podelei. Așa. Soneria. Melodia chinuitoare, interminabilă, care i-a întrerupt somnul.

— Bună dimineața! strigă Julia, iar mama tresare și se uită la Julia de parcă a uitat că sosise ieri.

Raija Eskola îi răspunde cu o mină hotărâtă persoanei de la ușă și închide.

— Cine era? întreabă Julia, în timp ce-și prinde părul în coadă.

Spre dezamăgirea ei, constată că mama nu a pregătit cafea.

— A trecut preotul pe aici să vadă cum mă simt, mormăie mama și apoi o salută din nou pe Julia, de data asta mai blând. Bună dimineața, fata mea, ai dormit bine?

— A.-J. Fors? întreabă Julia, și acum se uită mai atent la mama ei.

Mama arată dintr-odată foarte bătrână.

— De fapt, e un hodorog ipocrit, șuieră mama, dar apoi zâmbește. Nu vreau să afle încă despre revenirea ta.

Julia simte cum mama a căpătat curaj; pare chiar sfidătoare.

— Poliția a încercat să te găsească, zice mama și apoi merge în sufragerie să-și pregătească prima băutură de azi.

— Știu, spune Julia și își urmează mama la căruciorul din lemn proiectat de Alvar Aalto.

Duminică, 14 iulie / Hartola

Jan și-a strâns mica echipă în jurul unei mese într-o cameră din hotelul Linna. S-a întors cu Heidi și Saki la Hartola. Beau cafele călâi, aproape uitate în căni, și recapitulează cum vor acționa la slujba de pomenire care va avea loc în două zile. Văduva lui Eskola dorise să organizeze o slujbă comemorativă, deși cadavrul încă zăcea pe masa de autopsie. Cafeaua e mai bună decât la birou, dar cănile sunt ridicol de mici.

— Este important să fim prezenți la slujbă ca să-i putem observa pe participanți. Criminalul s-ar putea afla în mulțime. În cazul în care cheia crimelor e legată de trecutul lui Eskola și al Sundin, avem destule motive să presupunem că a treia victimă probabil poate fi unul dintre participanți. Raija Eskola a publicat un anunț în ziarul local că oricine e binevenit la slujba de pomenire la biserică. Nu ne prea ușurează munca, dar, pe de altă parte, crește probabilitatea ca ucigașul să se afle acolo, spune Jan. Fiți atenți la cei care vor participa, fiți atenți la personalul bisericii. Fiți atenția la toată lumea, pentru că nu avem nimic de care să ne agățăm, zice Jan și bate cu markerul în tablă.

— Toate cele patru cartele preplătite sunt monitorizate non-stop. Imediat ce conexiunea e activată, putem urmări apelul, spune Saki.

— Pentru acest eveniment a fost făcută și o listă cu invitați speciali, zice Heidi și le arată mesajul de la doamna Eskola.

Jan începe să parcurgă lista și compară numele invitaților cu cele ale proprietarilor de Citroën Jumper. Niciun rezultat. Saki începe să verifice în liniște istoricul invitaților.

Jan se uită la ecranul laptopului, dar vede prin el. Gândurile îi zboară aiurea. Încearcă să se concentreze, deși ideea i-a tot apărut în minte în cursul dimineții. Fiindcă se află din nou în Hartola, i-ar putea trimite Saanei un mesaj. Gândul să o vadă din nou îl înveselește, deși la serviciu nu avea niciun motiv de bucurie. Nu avea decât o situație care dădea în clocot și, posibil, o altă victimă. Criminalul s-ar putea afla printre invitați.

Jan presupune că mai sunt doar câteva zile până când va afla despre următoarea victimă, următorul rege. Între decesul lui Lars Sundin și cel al lui Matti Eskola s-a scurs doar o săptămână. Deja trecuse o zi și jumătate de la moartea lui Eskola.

Duminică, 14 iulie / Hartola

Król wody. Saana se uită la un negativ cu imaginea tabloului și își amintește ce a spus Inkeri despre tablou.

— La sfârșitul anilor ’80, în cercurile de artă selecte din Hartola se vorbea despre tendințele artistice bazate pe mituri și despre picturi în jurul cărora s-au creat mici culte ezoterice în Europa Centrală, spune Inkeri. În timpul verilor acelor ani, un profesor nou-venit la Colegiul Tavastiei de Est a stârnit multora interesul pentru misticism. Au fost verile când Alma a organizat cursurile de șamanism și când mi-am pierdut în gânduri pentru o vreme. M-am îndrăgostit de colegul meu carismatic. Se zvonea că la repeziș se întâmpla ceva. Unii chiar susțineau că regele apelor sălășluia acolo. Atmosfera era încărcată, iar moartea Helenei a părut un punct culminant sumbru și îngrozitor al ideii aceleia cu misticismul. Acea ultimă vară și-a lăsat amprenta asupra întregului sat.

Saana ascultă cu interes maxim povestea mătușii sale. Totul sună atât de straniu și ireal. Mătușa încheie în cele din urmă:

— Tabloul acela, da, mi-l amintesc. Locul lui era odinioară în holul conacului Koskipää.

Saana își ia laptopul din cameră și caută pe Google: *Król wody*. Nu se întorc multe rezultate, dar unul dintre ele este un articol scurt pe Wikipedia. Spre surprinderea Saanei, pe ecran apare și tabloul familiar. Opera polonezului

Kasimir Salzkov *Król wody, Regele apelor*, scrie sub tablou. Saana studiază cu entuziasm articolul de pe Wikipedia.

> „Acest articol este despre o creatură mitică. Alte semnificații ale cuvântului sunt enumerate pe pagina de dezambiguizare (nu se găsesc dezambiguizări).
> Regele repezișului este o creatură mitică care are la bază o poveste cu rădăcini în Est. Regele repezișului este menționat în aceleași contexte precum *nix*e (*nixen*, plural), duhul apelor. Se consideră că aparține aceleiași mitologii. Pe când *nix*e este considerat un metamorf, regele apelor este o figură masculină impunătoare, ale cărui semne distinctive sunt coroana de coarne și mantia de blană. Mantia este făcută din vulpi jupuite. În folclorul polonez, se spune că regele repezișului atrăgea fecioarele în apă cu parfum de mosc și cu un vuiet din ce în ce mai mare al apei, chemându-le la dans. În folclorul rusesc, regele repezișului corespunde Rusalkăi, de sex feminin. Creatura finlandeză Vetehinen și cea a poporului saami, Vesiraukka, se aseamănă parțial cu regele repezișului. Cu toate acestea, regele repezișului este cel mai rar întâlnit dintre aceștia și apare ocazional, menționat în alte basme și povești. Originea regelui repezișului este considerată Polonia, unde creatura este numită și *Król wody, Regele apelor*."

Saana își aduce aminte de articolul din revista *Hymy*, despre vrăjitoare și de cuvintele acesteia, „repeziș" și „rege". Oare și-a creat cineva propria versiune bazată pe povestea populară și a readus la viață mitul regelui apei? Saana închide laptopul și privește la grădina frumoasă. Se uită din nou la ecranul telefonului și verifică dacă a primit un mesaj sau un apel de la Jan, deși trecuse mai puțin de jumătate de oră de când verificase ultima oară.

O macină un fel anume de tensiune, de așteptare. Speră că Jan îi va trimite un mesaj sau o va suna, dar, în același timp, gândul unei conversații la telefon o neliniștește. Deocamdată, sunt doar doi necunoscuți. Tensiunea fizică dintre ei îi face stângaci. Există un soi de agitație, de pasiune și de așteptare între ei. Așteptarea a tot ce încă nu s-a întâmplat.

HARTOLA

Vara, 1989

În vara aceea, când totul era abia la început și nimeni nu știa nimic despre tragedia care va urma, Helena petrecea mult timp la Colegiul Tavastiei de Est. Obișnuia să stea la pupitrul vechi de lemn și să privească afară.

Somnoroasă, Helena urmărea cum ramurile de mesteacăn se legănau alene în bătaia vântului. Nu mai vorbise cu Johanna de câteva zile. Cineva din clasă tuși, iar Helena își întoarse privirea către foaia goală de hârtie din fața ei. Tema cursului de scriere creativă: scrieți o poezie. Helena se uită la profesoara din fața clasei, cu personalitatea ei relaxată și frumoasă, cu atitudinea ei încrezătoare, dar blândă. Aceasta zâmbi când o observă pe Helena uitându-se la ea.

Apoi cineva bătu la ușa clasei. Profesorul de artă se rezemă de tocul ușii și îi șopti ceva lui Inkeri. Helena urmări cu privirea cum Inkeri îi dă la o parte ușor dar ferm mâinile bărbatului. Totuși, Helena observă în gesturile ei o ezitare ascunsă, care dezvăluia că Inkeri nu dorea cu adevărat ca bărbatul să-și slăbească strânsoarea. Profesorul de artă râmji jucăuș și nu se lăsă descurajat de împotrivirea lui Inkeri, ci doar zâmbi în continuare, până când se întoarse deodată și plecă. Erau cei mai interesanți profesori din școală,

frumoși și simpatici. Helena era sigură că duceau o viață interesantă.

După-amiază, la sfârșitul orelor, Helena dădu peste bărbat pe coridor. Coridorul era larg, dar bărbatul nu încercase deloc să o evite.

— Helena, începu bărbatul și o opri din mers. Vii cu mine la barul Union? Dacă ești cuminte, îți ofer ceva de băut.

Helena înghiți în sec. Ce l-a făcut pe bărbat să creadă că ea, minoră, ar vrea să meargă la bar? De ce ar trebui să fie cuminte dacă ea nici măcar nu a cerut încă nimic? Helena își privi reflexia în ochii bărbatului și nu văzu nimic, decât o fată tremurândă și nesigură. Nu voia să fie așa. Helena se înroși, se simți cu adevărat neloială față de Inkeri, dar, cu toate acestea, acceptă.

S-au dus spre centru și bărbatul a întrebat-o despre scris, despre planurile ei de viitor. Va deveni Helena o scriitoare celebră?

— Ați fost vreodată la vechiul conac Koskipää? întrebă Helena.

Avea nevoie să confirme afirmația Johannei cum că baronului îi plăceau bărbații.

— Da, am fost, îl cunosc pe August, este un mare iubitor de artă. Omul are gusturi bune.

Helena voia și alte detalii, dar acestea nu au venit.

Când au ajuns în fața barului, Helena și-ar fi dorit ca picioarele ei să o ducă altundeva, dar, în schimb, au purtat-o hotărât înăuntru. La tejghea, profesorul de artă se întoarse spre Helena și așteptă.

— Un pahar de Riesling, vă rog! spuse repede Helena.

Era băutura preferată a baronului. Ea nu înțelegea nimic despre băutură. Era ciudat cum profesorul o trata ca și cum erau colegi. Helena

apucă paharul, îl ridică neliniștită în aer și bău imediat două înghițituri mari. Vinul era cald și dulce. Nu era nici măcar o picătură de Riesling în el. Helena zâmbi pentru sine. Baronul ar fi detestat această băutură.

— În cinstea ta, frumoasă Helena, spuse profesorul, iar Helena se gândi că aceste cuvinte nu aveau nicio semnificație.

Profesorul chipeș și oarecum mistic îi era indiferent. Nu voia să se gândească la relația lui cu Inkeri, cel mai interesant adult pe care Helena îl cunoscuse până atunci. Ar fi vrut să fie deasupra complimentelor bărbatului arătos, dar nu era. Bărbatul chiar o considera frumoasă? Helena doar sorbi din vin și zâmbi. Zâmbește de parcă ar avea un mare secret, așa i-a spus baronul odată, într-o după-amiază liniștită în salon. Discuția despre șarm și influența sa asupra bărbaților, partea a treia. Helena zâmbea de parcă ar fi avut un mare secret, dar nu îndrăznea să-l privească pe bărbat în ochi. Se uita în altă parte, pe lângă aparatul vechi de jocuri de noroc, pe lângă tejghea și pe lângă separeurile din bar, undeva departe. Și atunci, bărbatul rosti „acele" cuvinte. Cuvintele la care tânjea în secret, dar care în același timp aveau ceva interzis.

— Pari matură pentru vârsta ta, spuse bărbatul, iar obișnuita zi de vară însorită a Helenei se nărui. Cumva ai o privire înțeleaptă, continuă bărbatul în atmosfera întunecată din bar, fără clienți la acea oră, iar Helena își goli tulburată paharul.

Bărbatul stătea și se holba la Helena. Helena îi simțea privirea arzătoare, deși se uita afară prin geamurile prăfuite ale barului și își imagina că se află altundeva.

În drum spre casă, vinul dulce, dezgustător, de la barul Union îi făcu stomacul să chiorăie.

Aproape că-l vomită, dar, în drum spre casă, Helena reuși să înghită tot ce băuse și tot ce auzise. De ce o invitase bărbatul tocmai pe ea? De ce o observase profesorul de artă pe ea, deși o avea deja pe Inkeri? Deși avea deja totul, pe cea mai frumoasă femeie din Hartola.

Pictura n-a apărut decât la câteva zile după întâmplarea de la bar. Un pachet adresat Helenei, un pătrat mic, învelit în hârtie, o aștepta vineri în clasă. Privirea ciudată a lui Inkeri și vocea ei ascuțită în timp ce-i înmâna pachetul Helenei.

— Ți l-a lăsat cineva.

Helena înghiți cu greu și simți o tensiune stranie în Inkeri.

— Mulțumesc! spuse Helena și decise să deschidă pachetul doar acasă.

Petrecerea din Auris urma să fie în seara aceea. Urmau să se adune tinerii, inclusiv mulți din grupul ei de la școala de confirmare, și nu voia să se gândească la cadoul din pachet, dar mai ales la cel care trimisese cadoul chiar sub ochii lui Inkeri.

În Auris era o zi de vineri obișnuită. Un grup de tineri, aproape toți apropiații Helenei și câțiva din afara localității. Helena se uită la flăcările care ardeau în focul de tabără. Flăcările de lângă lemne erau atât de fierbinți, încât erau aproape albastre. Într-un fel, totul părea în regulă. Se împăcase cu Johanna, dar Helena nu reușea să-și scoată din minte râsul batjocoritor. Relația lor nu mai era firească. Helena bănuia că Johanna se temea că va povesti despre cum încercase să o sărute. Asta ar pune capac, se gândi Helena. Dincolo de cearta lor, era gata să-și apere prietena, indiferent de situație. Totuși, când o vedea pe Johanna, își aducea aminte de râsul și de cuvintele ei: „Dar nu te-ai prins? Baronului îi plac bărbații." După spusele Johannei, toată lumea din Hartola știa că un bărbat străin

locuise împreună cu baronul toată vara. „Oricum, asta e ceva evident."

Helena simți dezamăgirea ca un ghem în stomac. Într-un fel, se simțea ușurată. Acest lucru făcea ca relația dintre Helena și baron să fie una specială. Însemna că erau prieteni, că baronul se simțea confortabil în compania ei. În schimb, prietenia ei cu Johanna era incertă.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar le șterse repede, înainte ca cineva să le poată vedea. Helena plânse din cauza confuziei, a beției cauzate de vinul roșu. A sentimentelor care o făceau să o ia razna, dar să se simtă în același timp vie. O fată dintr-o clasă paralelă îi dădu un ghiont. Mai mult vin roșu. Helena apucă sticla și, fără ezitare, luă o dușcă zdravănă și scârboasă. Stăteau așezați în cerc în jurul focului de tabără. Cineva cânta la chitară, toată lumea cânta. Focul ardea și umbrele dansau pe chipurile tuturor. În seara asta își va reseta mintea și nu se va gândi la Johanna sau la El. Era timpul pentru altceva.

Mai târziu, când aproape era vremea să se ducă acasă, când în jur era deja puțin întuneric și când de pe malul apei se auzeau țipetele prietenilor și ale cvasicunoscuților beți, Helena scoase pachetul. În frenezia ei, încurajată de vinul roșu, Helena rupse ambalajul și se uită curioasă la mica imagine de sub hârtie. O pictură în ulei pe pânză. Un craniu de căprioară. Helena încercă să-și concentreze privirea începțoșată de alcool spre tablou și se clătină în același timp. O ceață liniștitoare îi învălui mintea. Se simțea ca acasă, înconjurată de țipetele celor beți, avea senzația că lua parte la tot, chiar dacă era doar observator. Helena se uită la tablou și se gândi să-și aprindă o țigară. Apoi veni cineva, apucă pictura din mâinile ei și o aruncă în flăcări. Un impuls inexplicabil. Helena începu să chicotească mirată, se lăsă pe vine și se privi,

râzând, focul. Apucă să vadă semnătura înainte ca flăcările să cuprindă pânza subțire. Cu litere albe, în marginea picturii scria „Król”.

Luni, 15 iulie / Hartola

Nu mai e nimeni în sala de bibliotecă. Saana a căutat informații despre mitul *Król wody*, dar nu a găsit nimic. Saana se uită la scaunele din încăpere și se întreabă dacă Helena a stat cândva în aceeași bibliotecă ca să citească.

La plecare, Saana aruncă o privire la avizierul bibliotecii. Vede un anunț cu un motofierăstrău de vânzare, un curs de croșetat, care deja s-a ținut, și o reclamă la cursurile de toamnă la Colegiul Tavastiei de Est. Apicultură, spaniolă și cromoterapie. Apoi Saana observă un bilet. „Pentru cei care își caută locul în lume. Discuții, întâlniri, rugăciune pentru cei între 15-25 de ani. Biserica este deschisă tocmai pentru voi. Fiți binecuvântați!" Anunțul despre adunarea tineretului din congregație e mâzgălit. Cineva a scris peste text cu un marker negru *Fors perversul*. Pervers? Saana se oprește și citește biletul din nou. Făcuse Fors ceva ce îl face să fie considerat un pervers în Hartola? Saana caută pe Google numele lui Fors, dar bărbatul nu este pe rețelele sociale. Singurele mențiuni despre el sunt legate de parohia Tainionvirta.

După acea, Saana caută programul de funcționare al Colegiului Tavastiei de Est. S-ar putea duce acolo. Mătușa nu vrea să vorbească despre relațiile ei din trecut și nici despre profesorul de artă care îi făcuse odată pe mulți să se entuziasmeze de mituri. Vrăjitoarea Alma, bărbatul misterios care locuise în conac sau

profesorul de artă și mai misterios? Până la urmă, cine a adus povestea regelui apelor în micul orășel?

Clădirea principală galbenă cu lemn, frumoasă și surprinzător de mare, se înalță curând în fața Saanei. Clădirile roșii din curte arată idilic. Doi tineri ies pe ușa principală. Curtea înverzită e bine întreținută; sunt și bănci. Saana se îndreaptă spre intrarea principală și speră să găsească pe cineva care i-ar putea da informații despre istoria colegiului. Chiar atunci simte că telefonul îi vibrează în buzunarul de la blugi. Un mesaj de la Jan. „Mă gândesc la tine destul de mult, știi oare?”

Saana simte imediat un gol în stomac. Zâmbește și se oprește să se gândească la un răspuns. Un emoji, o imagine sau cuvinte? Dacă un emoji, atunci care? Saana nu poate să aleagă niciunul. Mai bine folosește cuvinte pentru Jan. „Și eu mă gândesc la tine :) Ce mai faci?” Saana trimite mesajul și apoi intră în clădirea principală a colegiului. Oare întrebarea nu a fost prea puțin romantică, chiar puțin cam arogantă? Of, la naiba! Saana regretă imediat că mesajul trimis nu e romantic, ci matern. Pe de altă parte, chiar îi pasă cum se simte.

Saana se uită la numele bărbatului notat în caiet. A fost nevoie de câteva apeluri telefonice și de persoana potrivită până să afle numele profesorului de artă din verile ’87, ’88 și ’89. Până la urmă, fosta secretară a Colegiului Tavastiei de Est, deja pensionară, a fost încântată să o ajute. Și-a adus aminte foarte clar de acele cursuri. Iar când Saana a întrebat-o, și-a amintit și de Inkeri.

— Atunci zvonurile au fost adevărate? spune secretara ca o bunică pensionată.

— Ce zvonuri? întreabă Saana intrigată.

— Păi când m-ai întrebat despre cei doi. E ciudat că Inkeri nu și-a amintit de bărbat, când totul a fost așa tumultuos între ei.

Cu toate acestea, Saana n-a primit mai multe detalii de la fosta secretară. Însă nu pricepea de ce mătușa ei e atât de scumpă la vorbă. Poate că îi ascunde ceva îngrozitor? Sau poate că Inkeri e doar extraordinar de sensibilă. Poate că amintirile o duc fără să vrea în momente în care nu vrea să se întoarcă.

Saana se uită la nume și se întreabă dacă s-a întâmplat ceva în trecut peste care Inkeri nu poate trece. Dacă bărbatul i-a influențat cumva soarta Helenei, ar fi fost absolut îngrozitor pentru mătușa ei. Saana notează o întrebare în caietul ei: a făcut profesorul de artă ceva care i-a influențat mai apoi soarta Helenei?

HARTOLA

Vara, 1989

Helena era din nou la datorie la tarabă și, dintr-un oarecare motiv, se simțea singură. Văzu cu coada ochiului pe cineva pe un moped virând dinspre Strada Principală spre parcarea magazinului. Când șoferul își scoase casca, Helena îl recunoscu pe noul venit ca fiind același băiat care se uitase la ea prin binoclu. Băiatul își puse casca pe moped și se uită spre taraba cu căpșune. Helena se prefăcu că nu-l vede. Se prefăcu că nu știa cine era, deși îl văzuse de mai multe ori. Prima dată la biserică, ca îndrumător la școala de confirmare, apoi când a privit-o prin binoclu. Știa că băiatul era singurul din Hartola care își dăduse seama că Helena mergea la conac să se întâlnească cu baronul. Băiatul se îndreptă spre tarabă, iar Helena încercă repede să găsească ceva de făcut. Încet, începu să umple cu căpșune măsura de un kilogram.

— Pot să gust? întrebă el, deși luase deja o căpșună și acum mușca din ea.

Helena nu spuse nimic.

— Dacă aș fi în locul tău, aș sta departe de conac, spuse băiatul, în timp ce-i întinse restul căpșunei Helenei.

Helena refuză. Băiatul n-avea decât să o arunce pe jos dacă poftea.

— De ce? Vezi-ți de treaba ta!

Helena se uită iritată la el. Era slab, dar cu capul mare. Ochii lui erau ascunși de ochelarii de soare.

— Doar pentru binele tău, zise băiatul. Dacă ești la fel de isteață după cum presupun, ai să stai departe de conac, șopti el și se întoarse la moped.

În ciuda aroganței, băiatul părea timid. Nici măcar nu îndrăznise să se uite în ochii Helenei. Dar cum îndrăznea să o spioneze și apoi să-i spună așa ceva? De parcă băiatul știa ceva ce Helena nu știa. Helenei îi era dor de atmosfera atemporală a salonului frumos din conac, însă cuvintele Johannei rupseseră vraja, iar ea simțea că nu mai putea merge la conac fără să fie invitată. Acum nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Următoarea livrare de căpșune urma să fie abia după tabăra de confirmare.

— De ce nu? Dă-mi un motiv! îndrăzni Helena să strige după băiat, dar era prea târziu.

Băiatul nu o mai auzi.

După ce-a vândut căpșunele, Helena porni încet cu bicicleta de-a lungul drumului de țară, privind la păduricea deasă de molizi pe care o cunoștea atât de bine. Fluturele manta-de-doliu nu se zărea. Liniștea domnea peste tot. Natura părea că așteaptă să se întâmple ceva. Și pădurea și cerul. Helena încercă să asculte cântecul păsărilor, dar apoi își aduse aminte că și păsările încep treptat să tacă la sfârșitul verii. Helena se uită pe cer. Nu venea furtună. Pădurea aștepta altceva.

Luni, 15 iulie / Hartola

Heidi aruncă o privire spre locul pasagerului. Jan ațipise pe scaun și arăta cumva foarte vulnerabil dormind. Luptase cu somnul în prima jumătate de oră, dar apoi oboseala și-a spus cuvântul. Heidi bănuiește că Jan n-a mai dormit bine de câteva luni și îl lasă să se odihnească în liniște.

Așteaptă începerea slujbei de comemorare. Pare că au venit toți locuitorii din Hartola. Dacă viața ar fi ca un film, astăzi ar trebui să fie mohorât și întunecat, gândește Heidi. Cu toate acestea, e soare; pe cer se zăresc doar câțiva nori. Stau amorțiți în parcarea bisericii, așteptând să înceapă slujba. Jan și Heidi sunt îmbrăcați în haine civile de culoare închisă, ca de obicei. Așa nu vor atrage atenția. Heidi se întreabă dacă ar trebui să-l trezească pe Jan.

Își întoarce privirea spre ușa bisericii și apoi o observă. Femeia stă la ușa bisericii într-un costum pantalon complet negru. Ar recunoaște-o pe blondă de la orice distanță. Amintirea îndepărtată a nopții petrecute împreună în ceața de whisky îi reapare brusc în minte lui Heidi. Începe să tușească. În imaginația ei, dorința și rușinea se întrepătrund pentru o fracțiune de secundă. Heidi simte o greutate în piept și deschide geamul mașinii ca să inspire o gură de aer curat. Jan se trezește din cauza foielii lui Heidi.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva. O cunosc oarecum pe blonda de acolo, spune Heidi și arată din cap spre femeia care stă pe treptele bisericii.

— Johanna Eskola? întreabă Jan, uitându-se spre biserică.

— Julia. Vorbesc acum de Julia, zice Heidi și începe deodată să priceapă situația. *La naiba!*

— Ce te-a apucat acum? întreabă Jan.

Lui Heidi îi vine să-l lovească. Roșește înainte să se poată gândi la un răspuns.

Stau în tăcere o clipă, apoi Jan simte că trebuie să mai spună ceva.

— Dumnezeule, Heidi, chiar trebuie să faci sex cu tot ce mișcă? chicotește Jan, mândru de replica lui.

Heidi îl lovește cu cotul în coaste. Lovitura este controlată, dar totuși dureroasă. Jan geme, dar tot nu se oprește din râs. Heidi se uită la Jan și zâmbește și ea. Se bucură în secret că a reușit să-l facă să râdă. Jan n-a mai râs de mult timp; acum nici nu contează că râde pe seama ei.

— Am înțeles bine? Femeia aceea este Julia Aleksandra, adică Johanna Eskola? Cum de n-am reușit să-mi dau seama? se miră Heidi, privind-o acum cu alți ochi pe femeia de lângă biserică.

Numeroși oameni îmbrăcați în negru sosesc pe rând în curtea bisericii. După ce lumea se salută, mulțimea se liniștește și oamenii intră pe rând în casa Domnului. Heidi coboară din mașină și își aranjează sacoul. Ca de obicei, nu e machiată, dar după ce o vede pe Julia, își dă seama că se gândește mai mult ca de obicei la cum arată. Oare Julia o va recunoaște aici, într-o situație atât de neașteptată?

În timp ce Heidi merge spre biserica de piatră, ideea că Julia este acolo începe să o tulbure din ce în ce mai mult. Nu a reușit să pună toate informațiile cap la cap, dar cum să o fi făcut? E o

coincidență teribilă că numele femeii cu care a avut o aventură de o noapte apare într-o anchetă în desfășurare. Și care este legătura între Julia sau Johanna Eskola și toate cele întâmplate? În biserică, ea și Jan privesc cum Julia stă în tăcere alături de familie, ținând-o de mână pe Raija Eskola.

Jan se uită atent la preotul care face semn participanților să ia loc în băncile de lemn incomode. Antti-Juhani Fors e deja trecut de vârsta mijlocie, dar pare să fie într-o formă bună. Biserica este aproape plină, iar răcoarea apăsătoare obișnuită s-a schimbat din cauza mulțimii într-o masă de aer cald și umed, încărcat cu parfumuri diferite. Preotul transpiră și este evident că se simte foarte inconfortabil în veșmintele preoțești, groase, în căldura lunii iulie. Câteva momente mai târziu își încheie predica și se apropie încet de văduvă. *Sincere condoleanțe, Raija,* i se pare lui Jan că citește pe buzele bărbatului. Apoi Fors trece mai departe. Se oprește în fața Juliei Aleksandra și o apucă ferm de braț. Bărbatul o strânge de mână și îi șoptește ceva. Jan nu-i mai poate vedea chipul lui Fors, dar observă cum Julia tresare. De ce ar vorbi atât de aspru cu Julia? se întreabă Jan. În curând, Antti-Juhani Fors se ridică din nou spre enoriași și începe să cânte solemn un imn. Mulțimea începe și ea să cânte. Imnul 30, *Pământul e așa frumos.*

— Un colind de Crăciun în iulie, șoptește Heidi, însă Jan nu spune nimic.

Jan îl urmărește în continuare cu interes pe Antti-Juhani Fors. De ce a mințit-o pe Heidi că nu-l cunoaște pe Lars Sundin? Jan se gândește la alibiul lui Fors când Eskola a fost ucis. În fapt, nu are alibi. Potrivit propriilor declarații, bărbatul a

fost la casa parohială, dar nu știe pe nimeni care să confirme.

După ce coroanele frumoase sunt așezate, cu plânsete, pe sicriu, oaspeții încep să iasă în curte.

Heidi observă că prezența fiicei lui Eskola stârnește rumoare printre locuitorii din Hartola. Juliei nu pare să-i pese, iar aceasta se îndreaptă spre Heidi și Jan.

— Sunt surprinsă să te văd aici, îi spune Julia Aleksandra lui Heidi și îl salută pe Jan.

Jan observă că Julia nu a plâns deloc.

— Am vrut să-ți spun același lucru, zice Heidi, puțin stingherită, iar femeile se uită jenate una la cealaltă.

Julia decide să plece.

— Tatăl meu, spune ea și arată spre biserică.

— Condoleanțe, zice Heidi și Jan observă că aceasta s-a mai liniștit puțin.

Jan le privește. Una e antrenoare de fitness, în formă maximă și dichisită, cealaltă – ofițer de poliție, încăpățânată și frumoasă. Modul în care Julia se uită la Heidi îi confirmă că farmecul tăcut al lui polițistei a mai făcut o victimă. Însă, de data aceasta, una surprinzătoare. Julia încuviințează.

— Mulțumesc, dar eu și mama ne descurcăm, răspunde ea.

Îi aruncă apoi o privire stranie lui Heidi, de parcă ar întreba: ești polițistă?

Curând, Julia ridică mâna în semn de rămas-bun și se alătură din nou grupului, cu pași repezi, pe tocurile înalte și în costumul negru, mulat.

În parcare, Heidi deblochează rapid mașina, deschide portiera și se așază la volan.

— Ești OK? întreabă Jan nedumerit.

— Sigur că da, șuieră Heidi.

Face totul prea repede ca să fie OK. Lui Jan îi vine să zâmbească. Se întreabă ce comentariu

acid să născocească despre ea și Julia, dar nu-i vine nimic în minte. Expresia de pe chipul lui Heidi îi dezvăluie că relația dintre cele două e, cumva, deschisă. Pentru cineva din afară, pare că ambele femei ar fi vrut să discute mai mult.

Jan abia se așază, când Heidi începe să întoarcă deja mașina. În timp ce Heidi face manevre ca să iasă din curtea bisericii, Jan aruncă o privire înspre cimitir. I se pare că zărește o figură familiară. Pentru o clipă, are impresia că îl vede pe șeful lor, Mertanen, stând printre morminte. Șeful nu are deloc încredere în noi, se gândește Jan enervat. Strânge din ochi și se freacă la tâmple în același timp. Trebuie să nu fi văzut bine.

— Heidi, începe Jan și își închide ochii pentru o clipă.

— Ce? zice Heidi și se întoarce spre Jan.

Jan deschide ochii. Deja s-au îndepărtat de biserică. Jan întoarce iarăși privirea spre cimitir.

— Ce? întreabă Heidi din nou, dar Jan doar privește în urmă.

E pustiu. Nu e vede pe nimeni, iar Jan își dă seama că probabil ceea ce a văzut ținea numai de propria imaginație. În timp ce Heidi așteaptă un răspuns, Jan se concentrează să vorbească. Îi explică lui Heidi că e interesat de Antti-Juhani Fors. Oar de ce minte omul? Ce legătură are cu tot ce s-a întâmplat?

Jan se uită la Heidi și observă că și ea e preocupată de ceva. Fors trebuie investigat mai atent.

O oră mai târziu, Jan se uită în oglinda din baia unui mic hotel din zonă. Ideea se naște din nimic. *Trăiesc în corpul acelui individ.* Jan se uită la reflexia lui în oglindă și, pentru o clipă, se simte foarte detașat de propriul chip bărbos. Își clătește

fața cu apă călduță de la robinet, apă de Hartola, și face tot posibilul să-și schimbe dispoziția, măcar pentru o clipă. Cum ar putea uita totul pentru o clipă? Răspunsul este evident. Îi trimite un mesaj Saanei: „Ne vedem în seara asta în Hartola?” Răspunsul Saanei vine surprinzător de repede. Stabilesc întâlnirea la șapte, lângă moara de vânt roșie. Saana îi spune că sigur va găsi locul cu ușurință, doar e polițist.

Jan zâmbește la împunsătura Saanei și se uită la ceas. 17:38. Are timp să facă duș.

Luni, 15 iulie / Hartola

Heidi stă în camera mică și simplă a hotelului Linna și privește în gol. Celălalt pat e liber. Ca de obicei. Ocupă întotdeauna jumătate de pat dublu. Nu e nimeni care să ocupe cealaltă jumătate. Heidi se lasă pe spate în pat și se uită la tavan. Încet, începe să-și aducă aminte de noaptea aceea neclară prin imagini disparate. Julia la bar, Julia dezbrăcată pe pat, Julia dormind când ea pleca. Iar acum, un alt gând sumbru: Julia și surprinzătorul ei trecut în Hartola. Johanna și fotografiile găsite în casa tatălui ei.

Heidi trage adânc aer în piept și încearcă să-și limpezească gândurile în timp ce expiră. Dacă dorința ei ar deveni realitate, ar respira și orice urmă a nopții petrecute cu Julia ar dispărea. Sentimentele agitate, amintirea pasiunii și emoțiilor sub atingerea Juliei. Heidi inspiră din nou și apoi expiră prelung. Iar acum, deși niciun sentiment n-a dispărut, Heidi se forțează să gândească limpede. Acum trebuie să săsească răspuns la presimțirea pe care a avut-o în parcarea bisericii: care e rolul Juliei în spatele crimelor cu însemnul ars?

Heidi știe că Julia e o antrenoare impulsivă, care se luptă pentru drepturile femeilor la sala din Kaapelitehdas. Știe deja că era la serviciu la Teatteri când Lars Sundin a fost ucis. De asemenea, era la serviciu când s-a dat petrecerea pentru Sundin. Ar putea fi o coincidență? Ce relație avea cu Lars? Și-ar fi putut Julia omorî

tatăl? Saki i-a cercetat cazierul Juliei, sau Johannei – curat, dar Heidi cunoaște bârfele din grup. Au fost emise ordine de restricție pentru soții mai multor cursante, iar câteva au depus chiar plângeri pentru agresiune. Oare zvonurile sunt adevărate? Că Julia organiza regulat bătăi pentru a le ajuta pe femei? Heidi înțelege ideea, chiar dacă nu e de acord cu dreptatea făcută pe cont propriu. Nu poate să nu se întrebe dacă Julia ar fi putut duce agresiunea la un alt nivel. Oare ar fi putut plănui și comite cele două crime?

Odată ce gândul îi încolțește în minte, Heidi nu mai poate scăpa de el. Ceva pare corect, posibil. Dacă Julia se răzbună în numele tuturor femeilor împotriva bărbaților care s-a dovedit că le-au maltratat? Lars Sundin și tinerele. Matti Eskola și fotografiile găsite în casa lui, cu fetele dezbrăcate. Heidi înghite în sec și are o vagă senzație de greață. Dintr-un oarecare motiv, primul lucru la care se gândește este ce ar crede Jan. Ce ar spune șeful anchetei când și-ar da seama că Heidi s-a culcat de fapt cu posibilul ucigaș care-și marchează victimele?

Heidi se ridică încet. E ceva neclar în ipoteza asta. Heidi își șterge transpirația puțin rece și sărată de pe frunte și se înalță în minte pentru o clipă deasupra tuturor. Gândurile o duc mai întâi pe partea cealaltă a drumului, prin fereastra hotelului Linna spre terenul de golf și apoi direct în sus, în spațiu. Vede casele ca niște cutii de chibrituri, drumurile lungi și întortocheate pe care circulă mașini de dimensiunea unor gămălii. Oamenii sunt acum doar mici puncte în locul care se numește Hartola. *Harta este diferită de teren.* Heidi simte că nu mai poate interpreta terenul corect. Gândurile o catapultează și mai sus. De acolo de sus, zburând din ce în ce mai sus, în univers, Heidi încearcă să se convingă de faptul

că nimic nu are nicio semnificație. Până la urmă, toți suntem singuri aici. Iar acum, de sus, din spațiul minții ei, Heidi începe să miște micile piese și indicii înainte și înapoi. Încetul cu încetul, ipoteza începe să capete formă, rezolvarea crimelor cu însemnul ars, prima ipoteză.

Când Heidi revine din gânduri în camera mică de hotel, din subconștient simte un impuls să meargă să o avertizeze pe Julia. Heidi este surprinsă de propriile emoții. Nu este nimic între ea și Julia, doar o aventură fierbinte de o noapte. Heidi se ridică oftând din pat. O să facă duș, o să mai treacă o dată prin toate informațiile și, în curând, o să meargă la Jan să-i prezinte prima ipoteză concretă despre criminalul cu însemnul ars. „Femeia furioasă".

Jan se uită în oglindă și forțează un zâmbet. Saana ar merita un zâmbet. În acel moment, cineva bate la ușă. Jan se întoarce și se duce spre ușă. Instinctiv, se uită pe vizor. Heidi îi face semn cu mâna, nerăbdătoare, pe hol. Jan deschide ușa, iar Heidi intră nervoasă. În același timp, Jan se uită la ceas. 18:31. Heidi se îndreaptă hotărât spre puzzle-ul anchetei de pe peretele camerei lui Jan. Se uită la elementele de pe tablă, parcă pentru a se asigura de ceva anume și apoi se întoarce spre Jan.

— Te rog! zice el.

Simte deja din agitația ei că e pe cale să spună ceva important.

Așadar, Heidi îi prezintă lui Jan teoria ei, a cărei suspectă e Julia Aleksandra, Johanna Eskola, pe care o cunosc deja.

În timp ce Heidi vorbește, Jan caută informații pe telefon. Probabil că Saana e deja pe drum înspre moara de vânt, dar totuși acum trebuie să anuleze întâlnirea.

HARTOLA

Vara, 1989

Când verdele crud al frunzelor de la începutul verii se schimbă în nuanțe mai închise și câmpurile deja prinseră a se îngălbeni puțin, începu o nouă fază din vara Helenei. Tabăra de confirmare. Cei din grupul școlii se întâlniseră toată primăvara, dar în sfârșit sosi momentul taberei mult așteptate. În prima seară, stătură așezați nesiguri și timizi, Helena și Johanna una lângă cealaltă, chiar dacă în spirit se aflau la kilometri distanță. O sticlă de vin roșu, adusă pe ascuns de cineva mai îndrăzneț în tabără, trecea din mână în mână, de la gură la gură. Cei din jur se legănau somnoroși în ritmul muzicii ce răsuna din casetofon. Apoi unul dintre îndrumători începu să vorbească. Helena era surprinsă cât de încrezător părea băiatul. Găsi interesant contrastul dintre caracterul lui timid și felul încare o spionase obraznic prin binoclu. Acum, când vorbea, acesta emana încredere. Helena nu îndrăzni să-l privească, ci se uita la nisip. Vocea băiatului era profundă, iar comportamentul lui puțin neliniștit. Helena văzu cât de repede captase atenția fiecăruia din jurul focului. Toți tăceau și îl ascultau curioși.

Băiatul aruncă un pumn de cenușă în flăcările focului de tabără și proclamă solemn începerea celui mai interesant moment al taberei de confirmare din congregația Hartola din vara

anului 1989. Seara cea mai distractivă – câteva ore fără discuții despre Iisus. Acest anunț stârni chicote de aprobare în cerc. Apoi băiatul deveni serios și continuă. Cât de minunat era că încă stăteau și astăzi pe pământul din Hartola! Ședeau pe stâncile regatului, ardeau copaci bătrâni și priveau cum inelele din trunchiurile lor se transformau în cenușă, în cărbuni aprinși, pe care-i scormoneau cu bețe de frigărui. Oare se gândise careva cum a ajuns să fie un sacrificiu lemnul care crescuse ani de zile? Toți se foiau puțin stânjeniți. Atunci băiatul luă o înghițitură din vinul roșu și continuă.

Primele mențiuni despre Hartola apăruseră deja în secolul al XV-lea. Copacii erau bătrâni, dar se gândise careva cât de bătrâne erau pietrele și stâncile? Toți se uitau în jur, în tăcere, la frumoasele împrejurimi ale taberei de pe malul Rautavesi.

— În zonă s-au găsit și pietre de sacrificiu, datând din epoca fierului, continuă băiatul povestea.

Helena se întrebă dacă până la urmă vinul sau rolul lui de îndrumător îl încurajase pe băiatul timid să vorbească.

— Ce sunt pietrele de sacrificiu? întrebă cineva, apoi luă o înghițitură mare de vin.

— În epoca fierului, pietrele de sacrificiu erau plasate lângă cimitire. Erau numite pietre de cupă. Oamenii credincioși scobeau mici adâncituri în piatră. Pietrele acestea aveau cumva legătură cu ritualurile de fertilitate, cu spiritele și ființele ocrotitoare cărora li se cerea ajutorul, răspunse băiatul.

Părea să știe multe. Sticla de vin încă se plimba. Helena bău din vinul roșu slab, ieftin, cu un gust rezidual de oțet și se uită curioasă la băiatul care vorbea. Acum îl vedea pentru prima oară cu alți

ochi. Helena scoase un pachet de țigări strivit din buzunarul de la geaca de blugi. De fapt, țigările erau ale Johannei, dar după cearta lor, Helena s-a hotărât să pretindă că au fost dintotdeauna ale ei. Când Helena încercă să-și aprindă țigara la focul de tabără, simți fierbințeala pe față și se dădu brusc mai în spate. Atunci băiatul începu să le spună zvonuri despre fata dispărută.

— Să nu le spunem morților pe nume, spuse băiatul, mijind ochii. Nu știm ce s-a întâmplat. Dar o fată a dispărut în aceste împrejurimi, zise băiatul și se uită pe rând la tinerii care ședeau în jurul focului de tabără. Fata dispărută a stat și ea pe aceste pietre. A fost ca unul dintre voi. S-a așezat pe aceste pietre vechi, a cântat aceleași cântece, a privit focul veșnic. Și-apoi, paf!

Băiatul aruncă un pumn de nisip în foc pentru a da tărie cuvintelor.

— Fata a dispărut și nimeni n-a mai văzut-o vreodată.

Helena încerca să fumeze, inhalând adânc. Nu era sigură dacă proceda corect. Cineva îi ceru o țigară și-i dădu bucuroasă una. Poate că totuși fumatul nu era pentru ea. Cazul fetei dispărute suna îngrozitor. De ce nu s-a aflat ce se întâmplase? Helena voia să știe mai multe, dar nu îndrăznea să întrebe. Băiatul vorbea în fața tuturor, dar Helena avea impresia că își direcționa cuvintele spre ea. Oare fata dispărută avea vreo legătură cu conacul? Până acum, îi evitase privirea scrutătoare, pătrunzătoare, care parcă-i ardea coapsele, sânii și ochii.

Dacă era să fie sinceră, Helena îi simțise privirea toată vara. Chiar de la prima întâlnire. Îi simțise privirea în timp ce mergea cu ceilalți în curtea bisericii, dar ceilalți nu observaseră nimic. Îi simțise privirea în timp ce mânca înghețată la magazin. Îi simțise privirea și la taraba de

căpșune. Helena se întreba dacă era singura. Singura care fusese urmărită. Însă abia astăzi băiatul o făcuse să cadă pe gânduri. Înmuiată de căldura focului de tabără, vinul roșu și atitudinea puternică a băiatului, Helena recunoscu că fusese luată prin surprindere. Nu-i acordase prea multă atenție băiatului, pentru că tot timpul aștepta să se întâmple ceva mai important. Însă acum Helena știa deja că baronul n-avea să-i schimbe lumea așa cum sperase. Poate că băiatul dorea doar să o avertizeze ca să nu-și frângă inima.

Observă deja interesul în ochii câtorva fete. Băiatul acela obișnuit devenise cumva persoana cea mai interesantă din tabără. Helena se uită pe furiș la băiat și, dintr-un oarecare motiv, ideea că o spionase nu-i mai părea la fel de respingătoare.

Și așa, în timp ce ședeau în jurul focului și flăcările dansau în mijlocul lor, Helena își întoarse capul spre băiat și se uită în ochii lui. Era momentul acela, înaintea zorilor, când afară era deja lumină, deși soarele încă nu se vedea la orizont. Cei doi se uitară pentru prima dată adânc unul în ochii celuilalt, în timp ce focul arunca mici scântei și fum între ei, în lumina albăstruie a nopții de iulie.

Luni, 15 iulie / Hartola

E deja trecut de unsprezece, iar Saana începe să se gândească să meargă la culcare. Chiar atunci sună telefonul.

— Îmi pare foarte rău că nu am reușit să ne vedem seara asta, începe Jan. Probleme la serviciu.

— Nu-i nimic, răspunde Saana și își dă seama că nu poate fi supărată pe Jan.

Pedalase entuziasmată și nerăbdătoare până la moara de vânt și observă mesajul lui Jan numai după ce deja a ajuns acolo. A fost atât de dezamăgită, încât i-a scris lui Riku un mesaj, „Ne vedem azi?", dar l-a șters în cele din urmă.

Saana se întreabă ce o face să aibă atâta încredere în Jan. Faptul că bărbatul e polițist? La urma urmei, încă nu se cunosc.

— Ce zici, te iau acum la o plimbare cu mașina ca să mă revanșez? întreabă Jan, iar Saana aude căldura din vocea lui.

— Acum? Ești încă în Hartola? întreabă Saana mirată.

— Da, râde Jan, auzindu-i vocea surprinsă. Vii la hotelul Linna la un păhărel de noapte bună?

Saana devine agitată gândindu-se că va merge într-o cameră de hotel cu Jan.

— Unde ești acum? întreabă ea, ca să câștige timp.

Bineînțeles că va fi de acord!

— Aici, la hotel. Vin să te iau dacă îmi dai adresa.

Saana face repede duș și se spală pe dinți. Nu are timp de altceva; pentru că telefonul e pe silențios, vibrează din nou în curând. Saana răspunde aproape pe nerăsuflate.

— Uită-te afară, spune Jan, iar Saana nu înțelege inițial ce vrea să spună.

Saana aruncă o privire pe fereastra de la etaj și vede un taxi în fața casei mătușii. Cineva coboară din mașină, se uită spre casă și spre fereastra la care este Saana. E sigur Jan. Observă lumina de la geamul de la etaj. Încă ține telefonul la ureche și îi face semn Saanei să coboare.

— Ce nebunie, zice Saana cu voce tare și coboară scările.

Când Saana este din nou lângă Jan, începe să-i fie rușine că se gândise să se întâlnească cu Riku. Poate că a vrut doar să-și aline sentimentele de incertitudine fiindcă Jan a anulat întâlnirea. E imposibil să-i compari pe cei doi. Saana se întreabă dacă e despre înfățișare. Jan este, în felul lui, prea chipeș, iar când vine vorba de Riku, Saana nu-și poate da seama ce o atrage la el. Un nivel de înțelegere reciprocă, plăcută. În compania lui Riku, nu e nevoie să fi vigient sau să-ți sugi burta.

Când ajung la hotel, nu găsesc pe nimeni la recepție. Jan se duce hotărât să ia cheia din spatele ghișeului și merg în camera lui.

— Cel mai bun vin alb din toată Hartola, râde Jan și înșfacă sticla mică de Cono Sur din minibar.

Saana zâmbește, pe jumătate speriată.

Ciocnesc paharele.

— Pentru întâlnirea amânată și noi începuturi! zice Jan.

Saana bea o înghițitură de vin și deja știe încotro se îndreaptă seara. Privirile între ei nu

lasă loc de interpretare.

Pentru a amâna inevitabilul, Saana începe să povestească despre cazul Helenei.

— Toată treaba e secretă, nu pot pune mâna pe documentele oficiale, începe Saana și își dă imediat seama că acum are ocazia să stea de vorbă cu un expert în domeniu. Totuși, ce aș putea face?

— Păi, fără să știu mai multe despre caz, ai putea discuta cu oamenii, chiar și cu polițistul care a investigat cazul în trecut, sugerează Jan, după ce ia o înghițitură de vin. Persoana în cauză își poate aminti lucrurile în mod informal, fără a dezvălui prea multe despre anumite fapte, spune Jan și se întinde să-și ia telefonul din spatele Saanei.

Saana îi simte parfumul loțiunii de după bărbierit.

— Unul dintre articolele din revistă se poate să fi menționat ceva despre polițistul care a investigat cazul, zice Saana. Sau, dacă nu, atunci poate există unele informații în articolul jurnalistei. Sunt doar foarte aproape.

Saana se uită la trăsăturile frumoase ale lui Jan. Păr șaten, ochi strălucitori și barba potrivit de lungă.

Totul este o prefăcătorie. Se prefac doar că discută despre caz, deși se gândesc la ceva complet diferit. Saana așteaptă ca Jan să o sărute. În cele din urmă, Jan își pune paharul jos pe covor și își întinde mâna să o sărute pe Saana ușor pe gât.

— Dacă ești cuminte, poate că te pot ajuta cu câteva întrebări bune, șoptește Jan.

Saana aproape că leșină.

— Ai putea? zice Saana și observă că aproape își pierde vocea.

— Deci, ce investighezi mai exact? întreabă Jan, golindu-și paharul.

Saana face la fel. Vinul alb o arde pe gât și-i lasă în gură un gust rezidual de vin ieftin.

Nu vrea mai mult. Nu vrea nimic care i-ar amorți simțurile. Nu acum, când este atât de aproape de Jan.

Saana zâmbește și recunoaște că joacă rolul unui detectiv. Sau, de fapt, al unui reporter care investighează un caz de crimă adevărată. De fapt, nici asta nu e adevărat. E doar curioasă și visează să scrie.

— Nu spune „doar", zice Jan și o privește pe Saana în ochi, fără să-și abată privirea pătrunzătoare.

— Bine, promite Saana și decide ca pe viitor să fie puțin mai încrezătoare față de Jan.

Nu a avut niciodată prea multă încredere în propriile abilități.

— E despre moartea unei tinere, s-a întâmplat aici, în Hartola, în 1989, începe Saana și povestește cum, în timpul verii, a ajuns să afle treptat secretele tăcute ale micului sat.

Jan încuviințează, dar Saana vede în ochii lui că, de fapt, nu o ascultă. Poate că Jan se gândește la același lucru. De fapt, cât de inevitabil a fost ce se întâmpla în sfârșit?

— Din păcate, nu te pot ajuta prea mult. Nu pot amesteca serviciul cu timpul liber, glumește Jan, deși Saana știe că nu vorbește serios.

— Poate că nu vreau neapărat să fiu cuminte, spune Saana râzând și își dă seama îngrozită că dialogul între ei nu mai curge firesc.

Ar fi mai bine să tacă.

În sfârșit, se sărută pentru prima dată. Saana îl împinge ușor pe Jan pe spate și se urcă pe el. Cei doi se sărută din nou. Încet și tachinându-se. Când Jan își pune mâinile sub bluza ei și-i desface

sutienul, Saana aproape că uită să respire. Jan se ridică și o sărută pe gât. O împinge cu tandrețe pe spate și, zâmbind, începe să-i scoată blugii. Saana e dezbrăcată și simte cum Jan îi sărută mai întâi buricul și apoi se duce din ce în ce mai jos. Saana îi simte limba și mișcările în fiecare celulă a corpului ei. Respiră sacadat și vrea mai mult. Au toată noaptea la dispoziție și e înfricoșător, dar în sensul bun.

Dimineața, Saana se trezește cu senzația că cineva o privește. Deschide ochii somnoroasă și se uită în ochii lui Jan. Stau aproape nas în nas.

— În curând trebuie să plec, spune Jan.

Saana dă din cap somnoroasă și ușor dezamăgită. Așadar, nu vor avea ocazia să petreacă toată dimineața în pat.

Jan îi dă câteva șuvițe la o parte de pe față.

— Noaptea trecută a fost... începe Jan, până când își dă și el seama că nu există cuvinte să continue.

Sau cel puțin așa speră Saana, pentru că asta e părerea ei. Noaptea a fost minunată. Au fost lacomi, dar și tandri și timizi, chiar și puțin stângaci. Însă e clar că ceea ce este între ei n-ar avea de suferit din cauza stângăciilor.

Jan se apleacă să o sărute și apoi se ridică repede din pat. Merge la toaletă, se spală pe dinți, se îmbracă, își ia telefonul de pe masă și se duce spre ușă. Se oprește în prag și se uită lung la Saana.

— O să te sun când se ivește momentul potrivit. Din păcate, serviciul mă împiedică să rămân, spune Jan, ridicând din umeri, părând că într-adevăr regretă.

Saana îi face cu mâna și ușa se închide. În curând, zace singură în patul din hotelul Linna și nu știe ce să facă. Se simte neliniștită după

noaptea aceasta, dar îi este și foame. Chiar acum, Saana visează mai degrabă la o cafea și mic-dejun decât la Jan. Mai târziu, acasă la mătușa ei, își va face un mic-dejun delicios. Ou fiert, pâine prăjită, avocado, semințe prăjite și salată proaspătă.

E atât de nedrept că Jan a trebuit să plece chiar acum și atât de curând. Deja Saana începe să-și contureze o idee despre cum ar fi viața cu un anchetator criminalist. Amor, incertitudine și schimbări de ultim moment. Dar oare chiar contează? Saana nu-și dorește nimic mai mult decât să-l vadă din nou pe Jan, cât mai curând. Jan i-a dus viața la un alt nivel. Ia readus speranța că poate avea întâlniri amoroase. Iar atracția fizică chiar există.

Mai târziu, cu stomacul plin, Saana se gândește la ce a spus Jan despre cazul Helenei Toivio înainte să sară unul pe celălalt. Oare ar putea să aibă acces la detaliile cazului cu ajutorul polițistului care investigase cazul? Probabil că acesta a stat de vorbă cu rudele Helenei și cu invitații de la petrecere. Sigur există imagini cu cadavrul de la locul investigației, înregistrări ale interogatoriilor, descrieri ale locului, descoperirea trupului... Poate că sugestia lui Jan ar da roade și ar obține câteva informații de la acel polițist.

Marți, 16 iulie / Hartola

Jan nu-și amintește când i-a mai fost așa de greu să plece. Nu i-au plăcut niciodată camerele de hotel, dar știind că Saana e acolo, ar fi putut petrece multe zile în încăpere.

Jan se uită la femeia frumoasă întinsă în pat și nu se poate abține să nu zâmbească. Ar vrea să se întoarcă lângă ea, dar n-are încotro, este nevoit să plece. Pentru prima dată după multă vreme, chiar așteaptă să aibă timp liber, dar, în această etapă a anchetei, nu are nicio garanție. Ținând cont de cât timp îi ocupă serviciul, e într-adevăr un miracol că a reușit să petreacă o noapte întreagă cu Saana. Și ce noapte minunată. Jan încă și-o imaginează înfășurată în cearceaful alb, râzând în patul din camera de hotel. Se gândește la Saana zâmbind și nu știe sigur ce i-a făcut femeia, fără să fi făcut ceva anume. Sentimentul este ciudat și străin. Jan nu e sigur dacă e fericit sau confuz. De fapt, e destul de zăpăcit, iar asta îl face vulnerabil la serviciu. Simte nevoia să inspire și să expire ca să-și recapete controlul. Trebuie să se întoarcă la starea aceea în care poate acționa rapid și consecvent. Jan inspiră din nou, închide ușa în urma lui, apoi merge spre mașina lui Heidi.

E dimineața devreme. Jan se bucură să audă cântecul unei mierle în copacul din curtea hotelului. O vor căuta pe Julia pentru un nou interogatoriu, de data asta unul mai riguros.

— Ești sigură că poți face față? întreabă Jan, iar Heidi încuviințează.

Nu va lăsa sentimentele sau aventurile de o noapte să-i afecteze rolul de anchetator cu experiență.

— *Bring it on*[1], așa cum zic în filmele alea cu majorete, zice Heidi.

Au primit o sală de ședințe la hotel. Un neon fluorescent luminează nemilos încăperea și face totul să pară alb. În lumina aceasta, Heidi vede cearcănele albăstrui ale Juliei și câteva fire de păr blond pe umărul ei.

Julia pare pustiită pe dinăuntru. Prezentă, dar complet inexpresivă. Heidi încearcă în zadar să observe micile expresii de pe chipul ei.

Heidi pune reportofonul pe masă și înregistrează o scurtă introducere, conform protocolului interogatoriului. *16 iulie, ora 10. Persoana interogată: Julia Aleksandra, alias Johanna Eskola.*

— Ce ți-a șoptit Antti-Juhani Fors în biserică? începe Heidi direct.

Julia nu o să vadă nimic altceva pe chipul ei în afară de profesionalism. Vrea să țină situația sub control.

Ochii Juliei se îngustează puțin și femeia își schimbă poziția pe scaun.

— Mi-a urat bun-venit, răspunde ea în cele din urmă.

Heidi dă din cap. Știe că Julia minte, dar de ce?

Teoria despre răzbunarea unei femei furioase încă reprezintă un posibil răspuns în mintea lui Heidi, dar ceva din aerul Juliei îi spune că s-a ocupat deja de punctele nevralgice din viața ei și pare să fie împăcată cu trecutul. Nu pare să se potrivească cu profilul creat de Heidi.

Cu cât Heidi stă mai mult în încăpere cu Julia, cu atât devine mai confuză. Brusc, nu mai e

sigură că Julia ar fi în stare să comită genul de fapte săvârșite de ucigașul cu însemnul ars.

Heidi își înclină capul și o privește pe Julia în ochi. O să încerce să afle totul despre ea. Întrebările stricte o conduc treptat acolo unde vrea să ajungă.

— De ce ai plecat din Hartola atât de repede?

— Cum era relația cu tatăl tău?

— De ce ai rupt legăturile cu familia?

— Am auzit că ai organizat atacuri asupra unor bărbați. E adevărat?

— Înțelegi că nu ai niciun alibi pentru noaptea când a fost ucis Sundin?

— Ce fel de relație aveai cu Fors? De la el ai primit confirmarea? E și prieten de familie?

— Înțelegi că ești aici ca suspect în două crime brutale? Una dintre victime este tatăl tău. De ce l-ai ucis?

Julia răspunde scurt și calm, dar în cele din urmă începe să obosească.

— Cât timp aveți de gând să mă țineți aici? întreabă în final și refuză paharul cu apă oferit de Heidi. Antti-Juhani Fors e orice, numai sfânt nu. Urăsc s-o spun, dar nici în poliție n-am încredere, continuă Julia. Mai bine nu mai spun nimic.

Heidi se uită întrebător în direcția lui Jan. Nu au destule motive ca să demonstreze că Julia este criminalul. Julia se uită la Heidi, iar Heidi își imaginează cum privirea ei îi spune *trădătoare*.

Nu au încotro, trebuie să o lase pe Julia să plece. După ce părăsește încăperea, Jan se apropie gânditor de Heidi.

— N-am aflat mare lucru de la ea, dar e clar că nu-i place de Fors. Poate că Julia a fugit de ceva anume din Hartola? De ce nu are încredere în poliție? De fapt, ce fel de relație au Julia Aleksandra și Antti-Juhani Fors? Și ce legătură are

Fors cu totul? Nici Fors nu are alibi pentru momentul comiterii crimelor, reflectează Jan.

Heidi începe și ea să-și pună la îndoială propria ipoteză. Oare formulase o ipoteză a unui monstru prea inteligent ca să-și dovedească sieși și lui Jan că Julia nu îi afectase judecata?

— Trebuie să fie și altceva în peisaj, ceva ce încă nu observăm, zice el. Julia nu ne-a spus totul.

Heidi are nevoie de un moment de gândire. Îl lasă pe Jan la hotel și conduce de-a lungul străzii principale până la S-market. Chiar atunci observă o dubă albă în parcare, puțin mai departe. Un Citroën Jumper. Inima i se strânge. Ar putea fi mașina pe care o căutaseră mai demult? Așteaptă agitată ca șoferul să se întoarcă la mașină și formează între timp numărul lui Saki.

— EXV-34, îi dictează Heidi lui Saki și primește rapid un răspuns.

Un cămin de bătrâni din Hartola e înregistrat ca proprietar al mașinii. Au primit informații despre mașină de la agenția de trafic, dar n-au găsit nimic dubios în legătură cu ea. Au vorbit cu angajații căminului de bătrâni și n-au găsit nimic care să lege duba de anchetă.

Heidi îl lasă pe Saki să verifice din nou personalul și rezidenții căminului de bătrâni. Zărește apoi o femeie brunetă, la vreo patruzeci sau cincizeci de ani, îmbrăcată complet în negru, care iese pe ușile automate ale magazinului și se îndreaptă hotărâtă spre Citroën.

Heidi urmărește mașina până în curtea căminului de bătrâni. Parchează lângă duba albă. Acum, fiindcă e aici, poate afla cine are acces la cheile mașinii. Heidi intră în căminul de bătrâni. Imediat îi sună telefonul. E Saki.

— Intră și întreabă despre Maija Fors, spune Saki.

— De ce? întreabă Heidi, deși presupune că Saki are motive întemeiate.

— Conform informațiilor pe care le-am primit, unul dintre rezidenții căminului Ikipihlajaa este o femeie de 91 de ani, pe nume Maija Fors. Rudă apropiată: Antti-Juhani Fors, fiul ei. Persoana despre care Jan mi-a cerut mai devreme alte informații.

Heidi intră în holul căminului de bătrâni și simte un miros slab de dezinfectant. O vede pe femeia brunetă care a coborât din mașină mergând în spatele recepției și o urmează.

— Bună ziua, sunt de la poliție, începe Heidi. Aș dori să văd jurnalul de bord al dubei Citroën, vă rog! Aș vrea să arunc o privire peste el, zice Heidi și dă să intre în birou.

Femeia brunetă tresare și pare speriată.

— Desigur, e acolo, însă doar eu o conduc.

Heidi apucă jurnalul cu copertă albastră din mâna femeii și răsfoiește repede paginile până când ajunge la data în care fusese ucis Eskola. Nimic în ziua acea, nicio însemnare. Asta înseamnă că nimeni nu a folosit mașina în ziua acea? Sau cineva pur și simplu nu și-a trecut numele, în mod deliberat? Heidi examinează recepția și observă cheile de la mașină, care se află pe un suport de unde oricine le poate lua.

— Maija Fors, spune Heidi. Aș dori să o văd pe doamna cu numele Maija Fors.

— Sigur, s-ar putea să doarmă la ora asta, dar, sigur, doar urmați-mă, răspunde femeia cu păr negru. Katja, numele meu este Katja, zice femeia, iar Heidi îi strânge mâna.

Are palma fierbinte, aproape transpirată.

Katja deschide ușa camerei Maijei Fors și Heidi se uită în jur cu interes. Pereții sunt decorați cu picturi spirituale și cruci simple. În încăpere se află și un pian pe care stau rezemate câteva

fotografii în ramă aurie, cu un băiat și un bărbat. Heidi se apropie și îl recunoaște pe Antti-Juhani Fors în fiecare poză. Unicul copil și mama mândră, interpretează Heidi.

Katja se apropie de pat, unde cineva stă întins sub pătura. Katja se așază ușor pe marginea patului și o mângâie ușor pe bătrâna care se odihnește. Mai trec câteva secunde până când aceasta observă că are musafiri în cameră.

Heidi afișează un zâmbet prietenos. Maija Fors se ridică în șezut, iar pe chipul ei se citește o reală confuzie. Părul ei cărunt e ciufulit, iar bătrâna caută cu privirea un refugiu în Katja. Ochii ei întreabă despre ce e vorba.

— Maija a fost diagnosticată cu Alzheimer într-un stadiu deja avansat, zice Katja și mângâie palma bătrânei. Trăiește în trecut, momentul prezent se strecoară doar parțial în mintea ei. Fiul ei, deja și el trecut de vârsta mijlocie, își vizitează regulat mama. Alte rude apropiate sau prieteni nu au venit să o vadă, spune Katja. Nu vă faceți griji. Odihniți-vă! îi zice ea bătrânei, care se întinde liniștită la loc.

Heidi dă din cap și înțelege că nu prea are ce să o întrebe pe bătrână.

Jan se duce să bea apă în holul hotelului și se gândește la Heidi. De-a lungul anilor, s-a obișnuit cu personalitatea ei puternică, cu glumele ei obscene și zâmbetul ei degajat. Din această cauză, dispoziția ei gânditoare și șovăielnică îl face acum mai vigilent. Poate o deranjează modificarea planurilor de vacanță. Fiecare avea altceva în minte când, din cauza crimelor cu însemnul ars, au fost nevoiți să-și facă alte aranjamente. Divizia lor trăiește fiecare caz, așa că situația nu mai este o surpriză pentru Heidi și Saki.

Jan se forțează să bea apă și apoi se prăbușește pe un fotoliu din holul hotelului. Cine sunt oamenii care chiar stau în fotoliile astea din hol? se întreabă Jan în momentul în care îi sună telefonul.

— Ar fi trebuit să-i smulgi o mărturisire muierii ăleia, șuieră Mertanen, luându-l pe Jan prin surprindere.

Jan a trimis un raport la Helsinki atât despre interogatoriul Juliei, cât și despre faptul că nu trebuie luate alte măsuri în baza concluziilor. Ancheta face totuși progrese, pentru că acum, în sfârșit, au mai mulți suspecți.

— Mi se pare că vă lăsați purtați de vânt, continuă Mertanen și nu-i dă lui Jan ocazia să reacționeze. M-am gândit să vă dau o mână de ajutor, zice Mertanen, impasibil. Femeia aia dosarul curat, dar voi vă concentrați asupra lucrurilor greșite. Lars Sundin și Matti Eskola au avut amândoi averi considerabile, așa că i-am pus pe cei de la Financiar să investigheze sursele banilor, să vadă dacă e vorba de bani murdari, de exemplu. Aștept noi indicii sau câteva dovezi până poimâine la ora 17:00. Dacă nu aud nimic, voi prelua eu investigația, mârâie Mertanen și închide telefonul.

Jan e nedumerit. Sigur, Mertanen e presat să finalizeze ancheta, dar în general are încredere în Jan și îl lasă în pace să-și facă treaba. Acum, Mertanen stă tot timpul cu ochii pe el. Poate că și el e stresat de superiorii lui.

Jan nu știe sigur cât de sus ajung influența și relațiile lui Mertanen. Uneori are senzația că, pentru un polițist ca Mertanen, orgoliul și un loc în biroul conducerii înseamnă mai mult decât rezolvarea unui caz. Jan ar putea să jure că nu banii au fost motivul acestor crime aproape ritualice. Nu au nici măcar o singură dovadă

concretă împotriva Juliei, iar instinctul îi spune că, deși Julia s-a stăpânit aproape inuman de bine, nu pare un ucigaș cu sânge rece. După ce stă pe gânduri o clipă, o nouă idee îi încolțește în minte. Jan își va conduce acum echipa pe o altă linie de investigație, la capătul căreia se afla un om sfânt pe nume Antti-Juhani Fors.

1. „Să începem!” (engl., în original) (n.r.).

Marți, 16 iulie / Hartola

Aerul rece pătrunde pe fereastră. Temperatura este de doar 13 grade. Cum e posibil așa ceva! Vara în Finlanda este întotdeauna imprevizibilă, dar o zi atât de rece pare deja o glumă. Saana își caută puloverul prin maldărul de haine de pe scaun.

— Vremea e doar o chestiune de atitudine, comentează mătușa când Saana se pune să înjure frigul primelor ei zile de varăîn Hartola.

Apoi mătușa dispare pentru o clipă ca să scotocească după ceva și se întoarce cu un pulover alb și pufos în brațe. Gulerul și umerii sunt împodobiți cu broderii colorate, asemenea unor coliere.

— I l-am luat odată din Islanda mamei tale, spune mătușa, iar Saana îmbracă imediat puloverul.

Saana îl poartă în iunie și e atât de frumos, încât se hotărăște deja să-l ia cu ea în toamnă, când avea să se întoarcă la Helsinki.

Saana se uită la ecranul telefonului – e pe mod silențios. Noaptea petrecută cu Jan îi revine în minte ca o străfulgerare plăcută. Trebuie să găsească ceva care să-i distragă atenția.

Până la urmă, Saana decide să meargă din nou în centru. Coboară scările, intră în curte și își ia bicicleta.

În timp ce pedalează, aerul rece îi intră printre ochiurile puloverului tricotat, dar totuși aceasta încă îi ține de cald. Saana parcurge repede

drumul de țară și simte mirosurile zilei răcoroase de vară. Ar putea vizita conacul. Flirtul cu Riku a lăsat-o nedumerită. În plus, se simte de parcă ar intra pe pământul lui Riku, în povestea lui. Cu toate acestea, Riku pare cu adevărat mulțumit că soarta Helenei îi afecta și pe cei din afara satului Hartola. Oare Riku are pe cineva în acest moment? se întreabă Saana și simte imediat cum o trec fiorii. Își amintește de noaptea petrecută cu Jan. De acum înainte, se va concentra doar pe Jan, asta dacă bărbatul nu va dispărea.

O clipă mai târziu, Saana privește cum Riku pune câțiva cârnați gătiți ieri pe o farfurie albă de unică folosință. Saana încearcă să alunge musca ce bâzâie deasupra laptelui pentru cafea, dar aceasta se retrage leneș numai câțiva centimetri. Cei doi se află într-una dintre clădirile din curte, în încăperea din spate a muzeului pe care Saana deja îl știe. Încăperea este plină de obiecte, dar un anume haos conferă spațiului o notă atractivă în același timp. Saana decide să lase tăcerea să vorbească. Vrea să vadă cum se va comporta Riku dacă nu îl presează.

— Apropo, asta i-a aparținut lui von Reichmann, zice Riku, de parcă vrea deodată să umple liniștea cu ceva.

Saana se uită pe perete în direcția indicată de Riku și dă cu ochii de trofeul prăfuit al unei căprioare.

— Un obiect decorativ foarte întâlnit în Germania, spune el și îi oferă Saanei un cârnat.

Saana ar prefera să-și ia caloriile inutile ale zilei din altă parte decât de la un cârnat uscat oferit de Riku, dar acceptarea politicoasă a ofertei asigură o interacțiune lină. Va crea o punte între ei, va elibera tensiunea și va pune bazele unei discuții deschise. E ceva lipicios pe dosul cârnatului. Saana își linge degetele și așteaptă.

Minutele trec fără ca niciunul să spună ceva. Scoate pliculețul de ceai din cană și începe să se joace cu eticheta care atârnă de ață. E cel mai lung sfert de oră din viața ei.

Niciunul nu zice nimic.

Pe drumul de întoarcere, Saana se oprește la cimitir. Se uită la mormântul Helenei, când o bătrânică trece pe lângă ea.

— O fată atât de tânără și inocentă, dar și ea a fost luată de repeziș, se plânge bătrâna, iar Saana se apropie de ea.

— Scuzați-mă, ce ați spus, cine a luat-o? întreabă Saana și se uită în ochii ei.

Ochii bătrânei sunt încețoșați de cataractă.

— O zi bună! spune femeia și se uită undeva în îndepărtare, dincolo de Saana.

Se pare că nu-și amintește ce tocmai a spus. Bătrâna pornește din nou alene pe cărare. *Repeziș*, asta zis bătrâna. Saana se uită în urma ei și apoi se lasă jos în fața pietrei funerare a Helenei. Ceva îi atrage atenția. În fața mormântului se află o piatră mică, plină de găuri scobite. Preotul apare brusc în spatele ei.

— Ai venit din nou, spune bărbatul și nu pare prea încântat.

Se uită la Saana, care stă ghemuită în fața mormântului Helenei. Saana ridică din umeri. Ceva din prezența bărbatului îi provoacă o senzație de disconfort.

— Din copilărie, Helena a fost un membru activ al bisericii, zice Fors, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie. Cânta frumos, spune el, aplecându-se să atingă piatra funerară a Helenei. Neștiute sunt căile Domnului atunci când îi ia pe cei dragi atât de devreme, continuă preotul, iar Saana îi examinează curioasă comportamentul.

Caută urme de tristețe sau melancolie pe chipul lui Fors.

— Trebuie să plec, zice Saana și pleacă în grabă, înainte ca preotul să apuce să spună sau să o întrebe ceva.

Dacă mătușa a văzut bine, preotul o urmărise ultima dată până acasă. Dacă bărbatul voia să știe unde stă, a aflat. Dar ce ar face un preot cu asemenea informații?

Saana merge pe mica alee din cimitir acoperită cu ace de pin, care duce spre farmacie și apoi spre drumul principal. Un vechi gard frumos de piatră îngrădește zona. Saana aruncă o privire în urma ei. Preotul încă stă la mormântul Helenei, dar o urmărește cu atenție pe Saana.

Două ore mai târziu, Saana ia puțin zahăr pe vârful unei linguriță și îl pune în cafea. Mătușa a pus masa pentru cafeaua de după-amiază afară, în curte. Stau sub un măr, iar pe masa veche de piatră din fața lor sunt așezate simpaticele cești arăbești de Maisema și cremiera. Saana se bucură de atmosfera plăcută creată de mătușa ei și își mai toarnă cafea în ceașcă.

Saana îi zâmbește mătușii și mai ia o bucată din tarta cu afine. Încearcă să muște cu grijă, să nu păteze fața de masă Marimekko. Se dovedește a fi imposibil. Afinele coapte deja îi picură pe degete și o murdăresc în colțul gurii. Saana savurează gustul desăvârșit și constată cât e de fericită acum. Este vară, stă în curtea lui Inkeri și mănâncă o tartă cu afine perfectă. Serviciul sau termenele-limită nu-i mai dau palpitații și nu se mai trezește în toiul nopții copleșită de griji. Și apoi mai e Jan. O poveste care abia a început și care umple totul de speranță. Așa se simt oamenii când știu cu adevărat că trăiesc, se gândește Saana, cu buzele și degetele pătate cu afine.

În timp ce duce vasele înăuntru, Saana decide să facă o plimbare. Nu poate să stea locului; o furnică tot corpul când se gândește la Jan. Inkeri râde văzând că Saana aruncă o privire la ecranul telefonului pentru a suta oară. Saana se strâmbă la mătușa ei și pornește pe poteca din curte, care dă în drumul principal. De ce nu sună Jan? Cum i s-a părut noaptea lor împreună? În starea asta de agitație, Saana începe să-și roadă unghia de la un deget. Apoi, în sfârșit, telefonul sună.

— Bună! zice Saana apăsând pe pictograma verde, prefăcându-se foarte relaxată.

De parcă nu se gândește la Jan tot timpul, în fiecare secundă.

— Salut! spune Jan.

Saana începe să zâmbească prostește. E suficient să-i audă vocea lui Jan și se simte cu capul în nori, ca o adolescentă. Tonul plăcut al vocii lui îi merge direct la inimă și o gâdilă peste tot.

Discută despre lucruri obișnuite. Jan îi spune că iar e prins la serviciu și că va continua așa încă o vreme. Apelul lui Jan are totuși un efect calmant. Cel puțin pe durata apelului, pentru șapte minute și jumătate, Saana reușește să nu-i ducă dorul. Încearcă să încheie conversația de trei ori, până când Jan chiar trebuie să plece. Numără până la trei și închid în același timp.

Saana bagă telefonul în buzunar și se uită la peisajul de vară din jurul ei. Dintre florile care cresc la marginea drumului, Saana recunoaște trifoiul, pufulița, clopoțeii, margaretele și coada-șoricelului. Se hotărăște să adune un buchet de flori. A văzut deja buchete de flori de câmp pe profilurile de Instagram ale mai multor prieteni. Saana o să culeagă un buchet doar pentru ea, nu

pentru rețelele sociale. Cel mai mult îi plac indigoul pufuliței și violetul albăstrui al clopoțeilor, așa că adună mai multe. Vara nu ai de ce să mergi la florărie.

Saana stă ghemuită pe buza șanțului de la marginea drumului, când vede în îndepărtare o mașină albă, condusă cu viteză. Îi ia timp până își dea seama că mașina circulă în mod intenționat jumătate pe drum, jumătate în afara carosabilului și vine spre ea. Saana apucă să se ferească sărind în șanț. Parcă mașina accelerase intenționat. Mașina revine pe drum și accelerează, astfel că praful și pietricelele sar în toate direcțiile. Saana privește în urma vehiculului. Ce-a fost asta? Oare doar i s-a părut sau cineva chiar a încercat să o lovească intenționat?

HARTOLA

Vara, 1989

Informația era secretă, deși toată lumea știa. Se răspândea cu rapiditate, ca focul. Ardea înăbușit și scotea flăcări dacă era alimentată. Informația ajunse și la Helena. Grupul care se strânsese acum nu era întreg. Mai exista un cerc intim, unul în care puteai pătrunde doar cu invitație. Îndrumătorul cu păr roșcat deținea controlul. Pentru a primi o invitație, trebuia să demonstrezi că puteai păstra un secret.

De data asta, îndrumătorii taberei de confirmare le-au adus bere. Frații mai mari sau clienții obișnuiți, mituiți, ai unui bar din apropiere, le-au dat pe furiș minorilor pachete de țigări, vodcă Koskenkorva și cidru. Helena se uită cum cei din tabără roiesc ca niște viespi în jurul băiatului. Oratorul priceput era acum și contrabandist descurcăreț. Mulți încercau să-i intre în grațiile băiatului, cu povești îndrăznețe sau glume porcoase, dar acesta nu le băga în seamă. În schimb, se desprinse de grup și veni la Helena.

— Dorește domnișoara o bere?

În taină, Helena păru bucuroasă, fiindcă observase expresiile mirate ale celorlalți, dar avu grijă să nu-i dezvăluie băiatului că-i plăcea gestul.

— Mulțumesc! spuse Helena și luă sticla.

Nu-i mai zise nimic de față cu ceilalți.

Helena privi în îndepărtare, sorbind din berea călâie și proastă, iar băiatul se întoarse la grupul care roia în jurul lui. Cea mai frumoasă și populară fată dintre îndrumători băuse cidru ținându-se de nas și era pe cale să vomite. După ce se înecă puțin, își dădu pe spate părul roșcat, se uită cu încredere în jur și își țuguie buzele.

Avea cumva un aer impunător, conștient de sine. Parcă era mai în vârstă decât ceilalți. În cele din urmă, în seara aceea toată atenția era concentrată asupra ei.

Deodată, se întâmplă ce se putea mai rău. Au fost prinși. Helena văzu îngrozită cum silueta impozantă a preotului celor din tabăra de confirmare se ivi din întuneric. Helena împietri și se pregăti să audă morala preotului. Bețivi și huligani. Păcătoși blestemați. Însă, spre surpriza tuturor, nu se întâmplă astfel.

Cei care tocmai erau în posesia sticlei de vin o ascunseră la spate, iar țigările fură aruncate în grabă în foc. Doar fata roșcată ținea de gâtul sticlei de cidru și râdea fatidic cu capul lăsat pe spate. Helena știa deja ce se zvonea despre fată: că tatăl ei era un bețivan, că din cauza asta nu se va alege niciodată nimic de ea.

— Ce văd bieții mei ochi, spuse preotul și toți își ținură respirația. Dar văd că știți să vă distrați. Nu-i nimic, și distracția face parte din maturitate, continuă preotul spre mirarea tuturor, apoi se îndreptă spre focul de tabără și spre fata roșcată. Dar tu ar trebui să te duci deja la culcare, zise el și o apucă hotărât de umăr.

Inițial, fata avu de gând să se tragă cu forță, dar văzând cine o apucase, un zâmbet apăru pe chipul ei amețit. Scena se încheie.

Preotul și fata părăsiră cercul din jurul focului de tabără, iar ceilalți își continuară distracția ușurați.

Helena se gândi la preotul chipeș care era popular printre fete, care îi distra uneori pe toți și care arăta ca un star de cinema în acel tricou polo negru. Totuși, oare se cuvenea ca preotul să le trateze pe fetele îndrumătoare asemenea unor adulți? Bărbatul trebuie să fi avut aproape 30 de ani. Când Helena o urmări pe fata care se clătina la brațul preotului, mai observă o pereche de ochi ațintiți în aceeași direcție. Băiatul acela.

La unison, printr-un acord tacit, i-au lăsat pe ceilalți să se distreze și s-au dus după fată și preot. Au trecut pe lângă câteva clădiri în care erau camerele celor din tabără. Paturi supraetajate și încăperi mici. Au trecut pe lângă pinul înalt, pe lângă stâlpul de steag, pe lângă zona de grătar, până au ajuns la marginea pădurii. Și acolo, din umbră, au văzut cum preotul stătea aplecat peste fata beată, sprijinită de trunchiul unui copac. Au văzut cum preotul îi atingea gâtul fetei și cum pieptul ei se mișca de fierbințeală în sus și în jos.

Miercuri 17 iulie / Hartola

Jan se îndreaptă spre mașină, când deodată îi sună telefonul. E tatăl lui. Veștile de care s-a temut și pe care le-a așteptat în liniște. Mama s-a stins cu câteva minute în urmă. Mama a murit în somn, a adormit și nu s-a mai trezit.

Tata nu spune nimic vreme îndelungată. Jan deschide portiera și se prăbușește la volan. Vremea este gri și ploioasă, numai bună pentru vești triste, se gândește Jan. N-are cum să-și dea seama cât de mare este această pierdere pentru tatăl lui. A avut timp să se pregătească. Și Jan a avut timp. A văzut-o pe mama acum cu patru zile și, înainte de asta, aproape în fiecare zi pe tot parcursul verii. S-au îmbrățișat de fiecare dată, ca și cum își luau deja un fel de rămas-bun. Dar, atâta timp cât mama era în viață, cei doi au făcut tot ce era posibil ca să evite să se gândească la momentul fatal ce va urma – moartea. S-au agățat de speranță până la sfârșit.

— E o experiență deosebită să fii prezent în momentul când moare cineva, spune tata, spre surprinderea lui Jan. N-a avut dureri, nici convulsii. Doar a adormit.

Jan bagă cheia în contact, dar își dă imediat seama că nu e în stare să șofeze.

— Aseară am înțeles cumva că, până la urmă, totul e firesc. Moartea este ceva firesc. Omul există și apoi nu mai este, zice tata. Așa înțelegi propria nimicnicie. Am fost calm când am avut

ocazia să fiu acolo până la sfârșitul călătoriei, continuă el și apoi tace.

Jan nu știe ce să spună. Cuvintele tatălui sunt profunde, îndeamnă la tăcere.

— Nu mă mai tem de moarte, adaugă tata.

Jan își promite că își va lua concediu odată ce vor finaliza cazul. Câteva zile, măcar să aibă timp să jelească. Mama a fost bolnavă multă vreme, iar acum, spre surprinderea lui Jan, simțea chiar un fel de claritate, de pace. Mama terminase, în sfârșit, cu durerea și așteptarea. Au discutat, au plâns și s-au gândit. Va veni o vreme când Jan va trece singur prin toate acestea. Sfârșitul va aduce cu sine și noi începuturi. Dar acum Jan trebuie să amâne totul. Crimele cu însemnul ars îi ocupă aproape toate minutele libere. Omul morții, cum i-a zis Heidi odată, într-o noapte târzie, la birou. E chiar nedrept că cei vii petrec atât de mult timp gândindu-se la cei morți, cugetă Jan și se scarpină în barbă, care nu e deloc îngrijită.

HARTOLA

Vara, 1989

După ce toți ceilalți s-au dus la culcare, ei s-au întâlnit în fața cantinei. S-au hotărât să afle ce s-a petrecut cu fata dispărută, Laura Malm. De ce nu vorbea nimeni despre ce se întâmplase? Au pus cap la cap indiciile pe care băiatul le-a cules ca îndrumător. La focul de tabără, chiar dacă vinul și berea li s-au urcat la cap și i-au amețit, au stat cu ochii pe cei din jur și le-au urmărit pe fetele care se comportau ciudat, cea roșcată și cea brunetă.

Roșcata frumoasă devenise din ce în ce mai tăcută și mai nesigură. De parcă și-ar fi pierdut conturul, limitele. Părea că lasă doar o singură persoană să se apropie de ea, pe fata brunetă, machiată prea tare la ochi. Fetele șușoteau între ele la cantină și îi priveau pe ceilalți de parcă îi evaluau. Oare știau fetele ceva ce alții nu știau?

Băiatul și Helena se uitau înspre marginea întunecată a pădurii de molizi. Cum putea fi atât de adânc întunericul dintre copaci? Prezența băiatului făcea întunericul sumbru dintre copaci mai suportabil, mai puțin amenințător. Făceau schimb de informații. Băiatul îi povesti că uneori vedea siluete întunecate lângă conac, că îi arătase tatălui său poza Laurei Malm, care fusese îndrumătoare, iar el dăduse din cap în tăcere. Da. O văzuse pe tânără lângă conac înainte să dispară. Însă nici tatăl lui nu i-a spus mai mult. Totul era învăluit

într-o spirală a tăcerii, al cărei început nu era limpede.

Helena se făcu albă la față. Își aduse aminte de candelabrul din coarne și de tabloul din salonul conacului, cel cu bărbatul fără chip și figura feminină subjugată. Dar apoi își aminti și de după-amiaza aceea blândă. Probabil cea mai bună zi din viața ei de până atunci.

— Se întâmplă lucruri rele în jurul conacului, spuse băiatul, iar Helena se încruntă.

Nu putea accepta vorbele băiatului. Despre ce vorbea, de fapt?

— Baronul e un om bun, zise Helena. N-ar face rău nici măcar unei muște. Ai văzut cât de blând e și cum are grijă de flori, de trandafiri și de orhidee. Și de animale. Rațe, bibilici, papagali și rățuște, spuse Helena, cu un dram de melancolie în voce.

— Poate, dar ceva foarte rău se petrece chiar sub ochii lui, zise băiatul.

Helena încuviință. Nu știa ce să mai creadă. Însă împreună cu băiatul va afla secretul.

Într-o seară, Johanna i-a surprins împreună. Era clar că nu știa ce să creadă, dar totuși o întrebă pe Helena dacă avea nevoie de ajutor ca să scape de băiat. Helena clătină din cap zâmbind. Se uită la băiatul care stătea lângă ea, iar băiatul se uită la ea, zâmbind și el. Totul parcă strălucea între ei. Totul se schimbase. Helena nu-și dorea sub nicio formă să stea departe de băiat acum, când tocmai se găsiseră.

Miercuri 17 iulie / Hartola

Saana curăță un măr când telefonul sună. Pe ecran apare numele „Jan-întâlnire aranjată”.

— Saluuut! răspunde Saana încântată.

Stă transpirată în colanții de alergare, cu mărul pe jumătate decojit în mână. Mărul pare aproape inutil. Ar putea trăi doar cu furnicături și cu lumina soarelui.

— Ce mai faci? întreabă Jan.

Îi place vocea lui domoală, suavă.

— Un nebun aproape că m-a lovit cu mașina în timp ce eram la alergat ieri, spune Saana, mușcându-și buza.

Nu vrea să-l îngrijoreze pe Jan degeaba.

— Uneori, oamenii de la țară conduc ca nebunii, răspunde Jan.

Încet-încet, încep să discute despre chestiuni obișnuite. Despre cele mai bune locuri de alergat din Helsinki. Despre cum, adesea, este mai bine să ieși seara la alergat în loc să mergi la petreceri. Saana se gândește la direcția în care se îndreaptă conversația. Tocmai e pe cale să ofere o imagine prea activă despre sine, care nu e chiar adevărată. De fapt, nu e mare alergătoare, mai degrabă lenevește.

— Sau poate că îmbătrânim, spune Jan.

Saanei îi place felul în care vorbește la plural. Ar vrea să meargă cândva cu Jan pe insula Lammassaari. Se pare că Jan cunoaște zona, merge adesea cu bicicleta la cascadele Vanhankaupunginkoski. Așadar, se pare că se duc

în același loc să se reculeagă. E plăcut gândul că Saana și Jan au deja un loc comun.

Apoi tac amândoi. Saana simte că Jan mai are și altceva de zis.

— A murit mama, șoptește el în cele din urmă, iar Saana aude cum vocea îl părăsește.

— Condoleanțe. Spune-mi, te rog, dacă pot face ceva, zice Saana, dorindu-și să fie lângă el.

— În momentul în care a murit, stăteam la marginea pădurii, continuă Jan cu voce scăzută. Plecasem puțin după opt ca să ascult cântecul păsărilor de dimineață și o mierlă a venit țopăind chiar la picioare mele, la 08:07. Stătea în iarbă, la marginea drumului de țară, și se uita cu atenție în jur. Se uita la mine de parcă știa ceva. De parcă ar fi venit să-mi spună că totul este în regulă, zice Jan și tace.

Saana nu spune nimic.

— Acum crezi că sunt nebun? întreabă Jan și râde încet.

— Nu, sigur că nu.

Saana face tot posibilul să-i transmită bărbatului toată compasiunea, tăria și empatia ei.

— Unde ești? O să vin acolo, spune apoi hotărâtă.

Își amintește cum s-a simțit după moartea mamei ei. Cum, în același timp, vrei să te izolezi și să-i respingi pe toți, dar totuși speri că cineva va veni să te ia în brațe.

Saana îl mângâie pe Jan pe păr. Cei doi stau în tăcere de ceva timp. Saana stă pe locul pasagerului, iar Jan e rezemat de ea. Îl mângâie și nu spune nimic, nici acum nu găsește cuvinte. Oricum, ar fi de prisos. Vremea lor va veni mai târziu.

Saana se întreabă ce gânduri are Jan. Se miră că e încă în Hartola. Cu siguranță are legătură cu

moartea directorului băncii. Se pare că bârfele sătenilor despre o crimă sunt adevărate. Altfel, ce-ar căuta un anchetator din Helsinki tocmai în Hartola? Saana nu îndrăznește să întrebe. Stau în liniște până când Jan se desprinde brusc din îmbrățișare și își freacă fața.

— Mulțumesc, e o zi grea pentru mine, se bâlbâie el și pornește apoi motorul. Te pot duce undeva? întreabă Jan, deja pe un ton mai ridicat. De aici mă duc spre Helsinki, până la tata.

Saana se uită curioasă la Jan. Chiar și trist, bărbatul este extrem de chipeș, dar și un pic dur. Jan trece de la o stare la alta într-o clipită, de la vulnerabil la puternic.

— Dacă ai vreme, mă poți duce la mătușa mea, îți amintești adresa, zice Saana nedumerită.

Simte că Jan e deja în așteptare, că brusc a trecut pe mod de lucru și că are nevoie ca Saana să facă la fel. Saana se lasă ușor pe spate în scaun și, dintr-odată, în cele din urmă, nu știe cum vor sta lucrurile între ei.

Seara, Jan se oprește cu bicicleta pe malul Hernesaari și se freacă la tâmple. Își simte nasul înfundat din cauza plânsului. Tata s-a ocupat de aranjamente. Și-a luat rămas-bun de la mama și a lăsat-o în pacea ei. Jan se bucură că tata a fost acolo când a murit. Ochii îi sunt umflați și capul i se învârte, dar tot e mai treaz ca niciodată. Simțurile i-au revenit și sunt mai puternice ca înainte. Senzația e stranie. Parcă până acum a fost pe jumătate adormit.

Pedalează ca să lase tristețea copleșitoare în urmă. Pe insula Hernesaari se aude susurul apei și sunetul ușor al valurilor care se izbesc de stâncile de la mal. Vântul se simte rece pe față și aerul miroase a alge și a sare. Mai departe, în zare, lucește insula Pihlajasaari. Neliniștea lui Jan

nu pare să dispară nici după plimbarea lungă cu bicicleta. Totul este cumva, în același timp, prea mult și prea puțin.

Jan aruncă o privire la ecranul telefonului. Nimic. Apoi își continuă drumul de la Hernesaari spre Ruoholahti, de la Ruoholahti la Baana, o zonă pietonală cu piste de bicicletă, și de la Baana la Töölönlahti. Când Jan traversează podul Linnunlaulu, scârțâitul șinelor îi inundă urechile. În Kallio, Jan aude chicotele vesele ale copiilor, muzica ce se revarsă de pe geamurile deschise ale mașinilor care trec pe lângă el. Adulmecă mirosuri pe care încerca să le ignore cândva: benzină, izul de ceapă prăjită, care iese pe ferestrele blocurilor, fumul de țigară de la terase, crema de protecție solară, vara. Mirosul verii e întipărit în inventarul lui de arome încă din copilărie. Ca adult, nu mai e posibil să distingi cum se formează de fapt mirosul. Sau oare este numai o senzație? O senzație de miros. Jan își cumpără o înghețată Amppari din K-market. Amintirile din copilărie sunt legate de mama. Jan se plimbă și își mănâncă înghețata, aromă după aromă. Mai întâi partea roșie, apoi cea galbenă, mai moale. Înghețata rece îi strepezește dinții și-i arde gâtul.

Mai târziu, în drum spre tatăl său, în metrou, Jan simte țeava de metal rece sub mâna lui, suprafețele ciobite din plastic uzat ale scării rulante din gară, căldura soarelui pe față când iese din nou la suprafață. Asfaltul cald din fața gării miroase a tot ce-a fost scuipat și strivit: gustări scăpate din mână, gumă de mestecat, înghețată, vărsături nocturne, urină. Lângă straturile cu flori, cineva vinde droguri în plină zi. Văzându-l pe traficant, simte nevoia să-l ajute cumva. Pe de altă parte, fiecare i se pare o

amenințare. Ochi care lucesc, comportament imprevizibil.

Jan se concentrează din nou asupra problemelor de serviciu și analizează fiecare pas al investigației asupra crimei cu însemnul ars. În mișcare, creierul îi pune înaintea ochilor peisaje care nu se dezvăluie când stă pe loc. Îi trec prin minte momente din anchetei. Trupul lui Lars, lista proprietarilor de mașini, îndoieli cu privire la al treilea rege, preotul din Hartola, Julia. Reușește să nu se mai gândească la mama lui, dar Saana îl bulversează. În anumite privințe, Saana e foarte diferită de femeile pe care Jan le-a cunoscut, iar asta face totul înfricoșător și delicat. Jan se pomenește zâmbind din nou doar încercând să nu se gândească la Saana. E de speriat cum a îndrăznit pentru o clipă să fie atât de vulnerabil în fața Saanei, aproape neputincios și copleșit de tristețe.

Joi 18 iulie / Hartola

Julia se duce în curte și ia ziarul *Helsingin Sanomat* din cutia poștală. În bucătărie, cu ziarul sub braț, toarnă apa într-un pahar mare și stoarce o jumătate de lămâie. Bea apa și aruncă o privire peste titlurile de dimineață, dar nu vede nimic interesant.

Ziarul pare vechi. Cu o zi în urmă, citise online o parte dintre știri. Îi plăceau însă suplimentele. Suplimentul de joi conține o coloană interesantă despre amintirile false, despre cum pot fi implantate în mintea umană amintiri care nu au existat niciodată. Mintea se hrănește în direcția greșită.

Propria minte te poate trăda, se gândește Julia. Decide că își va continua vacanța pentru încă câteva zile. Totodată, vrea să afle informații despre persoana la care se tot gândește. În timp ce vorbește cu Diva, mâzgălește ceva cu un pix pe plicul deschis de pe blatul din bucătărie.

Julia are o rețea întreagă, colegii ei de serviciu, pe care îi numește „papagali". Păsărelele care lucrează în baruri îi ciripesc informații pe care mulți le știu, dar despre care nimeni nu vorbește pe față dintr-un motiv sau altul. Papagalii Juliei au ochi peste tot. Acum, pe Julia o interesează un bărbat pe care l-a văzut la înmormântarea lui Lars Sundin. Un bărbat a cărui prezență îi stârnise sentimente puternice. Un sentiment îndepărtat de familiaritate și încredere. Bărbatul are legătură cu trecutul ei.

— Spune-mi, *darling*, de ce-i urăști atât de mult pe bărbați? întreabă Diva și câștigă puțin timp cu acest comentariu.

Julia i-a pus tot feluri de întrebări despre bărbatul de la înmormântare, iar Diva nu a spus nimic. E o strategie. Julia doar zâmbește la comentariul Divei. Păi, de obicei, de ce se urăsc oamenii între ei?

— La urma urmei, lumea e plină de ură, nu-i așa? spune Julia cu răceală. Sunt cei care urăsc și sunt cei care sunt urâți. Însă puțini sunt de partea celor slabi.

Diva toarce de satisfacție. Julia e dură. Julia e de partea celor slabi. O iubește pe Julia. Inspiră adânc și șoptește:

— *Viața de noapte din Helsinki e deja de mulți ani influențată de un cerc restrâns de bărbați. Se zvonește că și acest individ este membru al grupului. Însă bărbatul se află într-o funcție de conducere. Nimeni nu vrea să vorbească. Parcă nici nu ar exista.*

Julia dă din cap, dar nu spune nimic. Și-a imaginat că așa stau lucrurile. Închide telefonul și se uită afară pe fereastra bucătăriei. Intuiția a avertizat-o chiar de la început. Bărbatul nu a învățat nimic din trecut. Julia cască și lasă pixul pe masă. A mâzgălit ceva cu pixul în timpul convorbirii. Apucă plicul gol ca să-l ducă la gunoi, dar chiar atunci observă ce a desenat pe hârtie. Fără să-și dea seama, a trasat cu pixul o coroană. Coroana unui rege.

Julia se schimbă în haine de alergat și iese pe ușă înainte să apuce să lenevească prea mult. Poate că întregul meu trecut este o amăgire, se gândește ea. Deși începe să alerge, nu scapă de senzația de neliniște. Aleargă de-a lungul străzii Koskipää și se uită la peisajele prea familiare. După trei

sferturi de oră, îmbrăcată în hainele ei de alergat, intră în cafeneaua Kotikahvila din centru, comandă o cafea și o chiflă cu unt și se așază la o masă liberă. Își dă jos șapca.

În cafenea mai e doar vânzătorul, dar Julia simte o privire intensă și curioasă în spate. Da, sunt eu, fiica lui Eskola. N-aveți decât să vă holbați, se gândește și înfulecă un sfert de chiflă. Se apleacă să se uite la suprafața maro-deschis a cafelei cu lapte și simte pe față căldura blândă a băuturii. *Tata.*

Julia nu-și mai amintește când a folosit ultima dată acest nume pentru Matti. Când era mai mică, spunea *tată* doar dacă voia bani de la el sau ceva anume. *Tată.* Brusc, Julia simte un nod în gât. O picătură sărată i se scurge pe obraz. Nu e o lacrimă, e transpirație sudoare. Julia își șterge fața cu un șervețel. Momentan, se simte singură și se gândește la Heidi. Heidi e ofițer de poliție. Conversația de la biserică fusese jenantă, iar interogatoriul o experiență neplăcută. Totuși, chiar dacă prea au discutat, Heidi părea interesantă. Mult mai interesantă decât i s-au părut altele. Cu toate acestea, probabil că până la urmă nu s-ar potrivi. Două femei puternice. Probabil n-ar ieși nimic bun din asta. Însă cumva frumusețea naturală a lui Heidi o atrage. Femeia e oarecum scumpă la vorbă și ambiguă, nicidecum ceva de la sine înțeles; cu siguranță, de aceea a ținut-o minte.

În dimineața aceea, Heidi a dispărut înainte ca Julia să se trezească. De obicei, ea era cea care dispărea.

Julia are o migrenă, așa că ia un calmant, cu cafea. O clipă mai târziu, traversează, o ia de-a lungul drumului spre biserică și deodată tresare. În parcarea pustie se vede doar o mașină închisă

la culoare. În ea stă cineva care pare să privească înainte. Julia poartă o șapcă și un hanorac pe care l-a găsit în dulapul mamei. Nu poate fi identificată cu ușurință. Cu toate acestea, se simte inconfortabil. Se uită repede în altă parte, dar nu poate scăpa de gândul că figura aceea e exact persoana de care se teme. Singura persoană care știe tot ce știe și ea.

Julia traversează rapid pe cealaltă parte și decide să intre în magazinul de băuturi alcoolice. Trebuie să ajungă undeva, într-un loc în care să nu fie singură, într-un loc unde mai sunt și alți oameni. În magazin, se duce încet spre fereastră. Mașina neagră e încă acolo, dar atât de departe, încât Julia nu mai poate să vadă cine e pe locul șoferul.

Julia se preface că e la cumpărături și apucă cea mai apropiată sticlă. E un Baileys, dar se preface că studiază eticheta.

Când mașina pleacă în cele din urmă din curtea bisericii, Julia își cântărește opțiunile. Își dă seama că e urmărită. Nu a fost deloc o idee bună să se întoarcă în Hartola. Julia pune sticla înapoi pe raft și părăsește rapid micul magazin. Ocolește casele și își alege traseul astfel încât mașina să nu poată circula pe lângă ea.

Aproape de drumul de țară de lângă casă, Julia se uită precaut în jurul ei. Nu vede pe nimeni. Decide să fugă cât mai repede pe ultima sută de metri. De la efort o doare splina. Picioarele-i zboară pe drum și simte mișcările în fiecare celulă a corpului. Liniștea este ruptă de telefonul care vibrează în borseta de jogging. Julia deschide ușa și o încuie în urma ei. Se oprește apoi în hol și își șterge cu mâneca bluzei transpirația de pe frunte. Vede un mesaj pe telefon. „E vremea să stăm de vorbă”, zice mesajul. Semnat „AJF”. Antti-Juhani Fors.

Julia vede mesajul și își dă seama că nimic nu e o coincidență. Jocul a început, iar Julia trebuie să-și interpreteze precaut rolul.

Recitește mesajul și simte cum se înfurie tot mai tare. E de acord. Hai să vorbim. E momentul să punem cărțile pe masă. Din punctul ei de vedere, nu va fi nimic plăcut în această întâlnire, dar va fi și mai neplăcut pentru Antti-Juhani Fors. Julia bagă de seamă că mâinile îi tremură. Furia începe să clocotească în ea, iar Julia se simte foarte nerăbdătoare. De data asta, ea ar fi cea care dictează cursul evenimentelor.

Julia se freacă în partea stângă a pieptului, în dreptul inimii. Parcă toată presiunea, toate emoțiile s-au acumulat în corpul ei, fix în inimă. S-a plimbat neliniștită toată după-amiaza. Acum stă în bucătăria mamei sale și se uită cum fierb ouăle pe aragaz. Ouăle: cea mai importantă sursă de proteine. Julia ia o farfurie din dulap și caută sarea, apoi ia ouăle de pe aragaz și le pune în farfurie.

Julia se duce la mama ei în sufragerie. Mama bea gin tonic. Julia bea Saskia, apă de la Lidl. Vrea să-și păstreze simțurile ascuțite. Julia știe că revenirea ei în Hartola a dat totul peste cap. Fiindcă tatăl ei nu mai e acolo, și ea e amenințată.

Julia se uită pe fereastra din sufragerie. Vede conturul familiar al pădurii, tufișurile ornamentale familiare, cerul obișnuit. De multe ori, în copilărie a stat întinsă pe canapeaua din sufragerie ca să privească afară. Își aduce aminte de diminețile de sâmbătă, când se împleticea somnoroasă în sufragerie ca să se uite la programul matinal de desene animate. Mânca cereale Weetabix la micul-dejun. Aproape că poate să simtă gustul de Weetabix înmuiate în lapte. Julia își desprinde privirea de la lizieră și se

uită la mama ei. Cât de departe e de ea, deși, între ele, sunt doar câțiva metri și o măsuță de cafea din sticlă, veche de peste treizeci de ani. Mama începe din nou să disece pozele.

— Ce i-a trecut lui Matti prin cap cu fete atât de tinere? Sunt și prietene de-ale tale în pozele acelea? De asta ai plecat? Mă doare inima de atâta mizerie și păcat, spune mama, golindu-și paharul.

Ochii i se măresc. Mama a ajuns la concluzia că pozele sunt de când era Julia tânără, din vremea când baronul domnea în conac și organiza petreceri acolo. Iar Helena, prostuța aceea de Helena, s-a găsit să se îndrăgostească. Simplul gând o înfurie pe Julia. Izbește oul de colțul mesei ca să-l decojească.

— Tata n-a fost singurul.

Mama își ridică privirea. Expresia ei dezvăluie că totul e o surpriză pentru ea. Gândul că răul e împărtășit de mai multe persoane, că există mai mult păcat decât a crezut inițial.

— Îi cunosc? întreabă mama, dar chipul ei spune că nu prea vrea să știe.

Sute de întrebări fără răspuns, zeci de ani de prefăcătorie. Câte lucruri au rămas nerostite de-a lungul anilor. Toate bune, suntem fericiți – la naiba. Nimic nu e ceea ce pare.

— Dar tu ai scăpat, zice mama cu vocea tremurândă. Nu am înțeles atunci, dar acum îmi dau seama că e bine că ai scăpat, spune mama, iar Julia simte un nod în gât.

La toaletă, Julia pune pistolul în geanta neagră Marc by Marc Jacobs. Nu are permis, iar arma este, în principal, o garanție că, la nevoie, are întăriri. Julia deschide apoi ușa de la toaletă și se duce în sufragerie. Mama încă stă pe canapea; și-a mai turnat un pahar. E atât de fragilă și nesigură, cugetă Julia. Speră că mama ei își va da seama în

curând ce să facă cu restul vieții ei de-acum încolo, când e în sfârșit liberă. Julia își ia rămas-bun de la ea și îi spune că are ceva treabă de rezolvat.

— Ce poți să ai tu de făcut aici? strigă mama mirată după Julia, dar a băut deja atât de mult gin, încât nici nu mai pare cu adevărat surprinsă.

— Pa! strigă din nou Julia.

Își amintește cum și-a luat rămas-bun cu zeci de ani în urmă. A fost altfel atunci. Era tânără și nedumerită, distrusă. Tocmai își pierduse prietena. Într-un fel, își pierduse și tatăl. De aceea a fost obligată să plece și să tacă. Cu inima grea, s-a supus.

Însă de data aceasta, Julia Aleksandra ia o altă decizie. Va face ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă. Nu se ferește, nu se teme. Umbra tatălui ei nu o mai sufocă, însă nici nu o mai protejează. Acum e singură și s-a întors. A venit timpul să iasă din umbră și să dezvăluie tot ce a fost ascuns. E vremea ei să se ridice și să îi subjuge pe cei care, cândva, i-au subjugat pe alții. Julia răspunde în minte la mesajul lui Antti-Juhani Fors. *Ne vedem, împuțitule, dar întâlnirea va fi mult mai dificilă decât îți imaginezi.*

Joi, 18 iulie / Hartola

Saana se gândește la cuvintele vrăjitoarei din articolul vechi din *Hymy*. Dacă repezișul nu se referea la locul în care s-a înecat Helena, ci la persoana din spatele crimei? „A fost luată de repeziș”, așa a spus bătrânica la mormânt. Oare e o figură de stil? Saana caută pe Google „repeziș” în finlandeză, iar pagina îi oferă mai întâi o traducere. O trec fiorii când vede rezultatul. Repeziș. *Fors* în suedeză. Desigur. Saana își înșfacă telefonul și pleacă.

În curând, Saana vede biserica de piatră și luminile farmaciei în depărtare. Regretă că i-a venit ideea să se ducă din nou la biserică. Ar prefera să meargă la barul Vanha Mestari pentru un cocktail. Însă Helena o târăște pe Saana cu ea în trecut. În mod straniu, a ajuns să o simtă pe Helena aproape, să-i audă vocea.

Saana frânează brusc și lasă o urmă adâncă în pietrișul din fața bisericii. Antti-Juhani Fors are ceva care o face să-l evite, dar acum îl va întreba direct, în sfârșit, despre tot. Era Helena capabilă să-și facă rău? Se îndrăgostise de cineva? Cum putuse Fors să uite de Laura Malm?

Mergând spre biserică, Saana îi scrie un mesaj pe WhatsApp lui Jan. Îi transmite salutări din cimitirul Hartola. Jan îi răspunde cu un GIF cu o inimă care bate. „Ce siropos”, răspunde Saana și Jan trimite imediat mai multe inimi și un câine a cărui inimă bate ieșind din piept. Saana zâmbește și își face curaj să se întâlnească cu Antti-Juhani

Fors. Trebuie să pară dură cu bărbatul care se ascunde în spatele pioșeniei.

Parcarea cimitirului e pustie; domnește liniștea. Saana are o senzație ciudată. Parcă numai ea și morții se află în acel moment în cimitirul Regatului Hartola.

Saana împinge ușa grea a bisericii. E deschisă; probabil, Fors este înăuntru. Treptat, ochii i se obișnuiesc cu întunericul. Începe să meargă spre altar și îl caută cu privirea pe preot. De undeva se aude o bufnitură înăbușită. Saana vede apoi ceva ciudat spre altar. O trec fiorii. Parcă cineva zace acolo.

HARTOLA

Vara, 1989

— Credință, speranță, iubire. Se spune că în fiecare an câteva fete care au fost alese primesc un botez special aici, în tabără. Ca o sfințire, șopti fata și o îndemnă pe Helena să vină mai aproape.

Fetele se aflau la toaletă. Helena devoră dezvăluirea șoptită a îndrumătoarei cu fiecare celulă a trupului ei.

— Și cine a primit botezul acesta? întrebă Helena, și o așteptare tăcută se lăsă în toaleta întunecată și mohorâtă.

— Iris, Laura și Katja, spuse îndrumătoarea. Iar anul acesta, abia urmează.

Băiatul a spus că fata aceasta tăcută și bine intenționată, care era deja cu cei din tabără de cinci ani, cunoștea secretele. Însă fata nu avea de gând să-i spună mai nimic lui, de aceea băiatul o puse pe Helena să se ocupe de chestiune.

Fata era modestă la înfățișare, nu ieșea deloc în evidență, și probabil de aceea vedea mai mult decât ceilalți. Iar acum, această fată binevoitoare îi șoptea Helenei secrete pe care alții nu le auziseră.

Lucrurile se întâmplau în liniște și în numele celor sfinte.

În primul rând, căutau fete care aveau probleme în viață. Părinți absenți, dezamăgiri anterioare, copilărie distrusă de droguri. Apoi începeau să le construiască încrederea, să le facă

promisiuni, să le ofere speranță, ceva special. Nimeni nu știa ce se petrecea cu adevărat, dar o atmosferă ciudată învăluia totul într-o tăcere ca de moarte. O amenințare învăluită în sfințenie. Nu era limpede ce s-ar întâmpla dacă cineva vorbea.

Helena o privea pe fată și înghițea informațiile pe care i le împărtășea. Se zvonea că Laura își încălcase jurământul de tăcere, iar după închiderea taberei, nimeni nu a mai auzit de Laura Malm.

Laura era de domeniul trecutului, aparținea unei epoci încheiate.

Vara se terminase și în locul ei veni iar toamna ploioasă. Nimeni nu mai întrebă nimic după ce a căzut prima ninsoare. În 1987, iarna a venit neobișnuit de târziu, abia în decembrie.

Apoi a venit iarăși primăvară și, odată cu primăvara, un nou grup de tineri la școala de confirmare. În cele din urmă, în vara aceea venise și rândul grupului Helenei. Cei care acum stăteau noapte de noapte în jurul focului de tabără, însetați după vin, imnuri, dragoste și tot ce le era necunoscut.

Cei care așteptau să se întâmple lucruri interesante și cântau în fiecare noapte All night, all day, angels watching over me my Lord[1].

— Te-au abordat deja? o întrebă băiatul pe Helena, când au rămas din nou numai ei doi.

Stăteau rezemați în umbră de peretele despărțitor dintre dormitorul fetelor și cel al băieților.

— Pe mine? De ce? întrebă Helena mirată.

— Pentru că ești atât de frumoasă, șopti băiatul, mai întâi cu certitudine, dar apoi părând să-și piardă curajul pentru o clipă. Cu siguranță vor încerca să te atragă să fii îndrumătoare, pentru că ești atât de frumoasă.

Helena se înroși și nu știu ce să spună. Apoi se sărutară.

Sărutul fu întrerupt de câteva exclamații. Helena și băiatul se despărțiră fără tragere de inimă ca să vadă ce se petrece.

— Haideți, o să furăm chiloții preotului și-o să-i punem pe stâlpul pentru steag, chicotiră băieți.

Băiatul nu voia să ia parte la farsa celor din tabără; la urma urmei, era totuși îndrumătorul lor. Însă Helena plecă cu grupul ca să se furișeze în camera lui Antti-Juhani Fors, acolo unde dormeau toți supraveghetorii.

În cameră, pe când ceilalți căutau ceva umilitor să pună pe stâlpul pentru steag, privirea Helenei se opri asupra unui lucru mărunt de pe noptieră: un elastic de păr pe care îl mai văzuse. Aparținea fetei frumoase cu păr roșcat și ondulat, cu pistrui mici.

1. „Toată noaptea, toată ziua, îngerii veghând asupra mea, Domnul meu” (engl., în original) (n.r.).

Joi, 18 iulie / Hartola

Jan este atât de ocupat și de obosit, încât nu este în stare să-i spună Saanei că s-a întors în Hartola.

Jan bănuiește că Heidi a văzut expresiile amuzate de pe chipul lui când citea mesajele de la Saana. Heidi a văzut și tristețea care îl apasă. Jan își permite pentru o secundă să se gândească cum s-ar simți să ajungă în brațele Saanei și să-i simtă parfumul, să-și înăbușe tristețea și să simtă că e viu. Cu toate acestea, încă nu-i poate spune Saanei când se vor întâlni, pentru că cu siguranță va fi dificil. El și echipa lui vor fi prinși la serviciu cel puțin pentru următoarele 48 de ore.

„Atât de frumos e pământul, atât de înalt cerul." Jan își dă seama că sare dintr-o extremă în alta. Uneori, gândurile lui sunt pline de dragoste și entuziasm, alteori de dor de nedescris și tristețe profundă. „Atât de frumos e pământul, atât de înalt cerul. Răsună cântecul păsărilor pe dealul înflorit. Și ape întunecate. Atât de-ntunecate." Lui Jan îi răsună în minte cântecul funerar ales de mama lui. Tristețea îl copleșește.

Heidi oprește mașina în parcarea hotelului Linna. Se îndreaptă amândoi iarăși spre camerele lor, în liniște.

— Jumătate de oră și apoi de vedem jos, spune Jan, iar Heidi încuviințează.

Au nevoie de odihnă, chiar dacă nu au mult timp la dispoziție.

Când deschide ușa camerei, lui Jan îi sună telefonul. E Saana. Jan se pregătește să-i audă vocea blândă, dar, în mod surprinzător, femeia e absolut isterică.

— E un mort în biserica din Hartola! strigă Saana complet îngrozită.

— Ce-ai spus? întreabă Jan sceptic.

— E un cadavru aici, spune Saana cu o voce metalică, nefirească.

A sunat deja la 112; nu a mai știut pe cine să sune.

Jan îi spune Saanei să nu atingă nimic.

— Ești sigură că e mort? mai întreabă Jan.

— La fel de mort cât poate fi un mort, zice Saana cu o voce înăbușită. I-am verificat pulsul, nimic, apoi am intrat în panică și nu m-am mai apropiat de el.

Jan o alertează pe Heidi și se asigură că cei de la urgențe au primit apelul de la biserică. Deși totul pare agitat și trebuie luate rapid decizii, Jan apucă să se bucure pentru o fracțiune de secundă. Nu e încântat că a apărut un alt cadavru; din contră. Se bucură însă că, dintre toți, Saana l-a sunat imediat pe el.

Jan și Heidi ajung la biserică în șapte minute, înaintea ambulanței. Saana stă în ușă, tremurând. Jan se gândește pentru o clipă, se întreabă dacă să îndrăznească, dar apoi merge la Saana și o îmbrățișează strâns. Jan simte imediat privirea curioasă a lui Heidi.

— Nu-ți face griji, totul se va rezolva, spune Jan, deși adevărul e cu totul altul.

Au fost pe drumul cel bun, dar prea târziu.

— Este Antti-Juhani Fors, zice Saana, iar Jan încuviințează.

— Te simți în stare să intri? întreabă Jan.

Saana dă din cap și intră în biserică, ținându-l de mână pe Jan. La capătul bisericii, în fața altarului, zace un cadavru cu fața în jos.

Jan nu e sigur că s-ar fi gândit că preotul avea să fie următoarea victimă. Începuse să creadă că Fors e criminalul, dar acum au de-a face cu o răsturnare de situație. O altă victimă. Cineva le-a lăsat un cadavru în biserică, al treilea rege. Jan nu este credincios, așa că, pentru el, altarul și Iisus pe cruce nu reprezintă nimic. Totuși, e ceva laic cu bărbatul acesta mort pe altar. Omul arată ca Iisus pe cruce. Au motive să presupună că pe trup vor găsi un simbol familiar. O coroană. Un însemn ars sângeros pe piele. Un rege detronat, însemnat, abandonat în fața bisericii sale pustii.

PARTEA a V-a

FIICELE REPEZIȘULUI

Întunericul învăluise păsările amuțite și liliecii care zburau seară de seară. Erau ca niște clopoței cu capetele lor plecate, ca niște căței cu coada între picioare. Erau ca ferigile din mlaștini, se retrăgeau în ascunzătoare la venirea nopții. Observau regatul în doliu și culegeau zvonuri. Le clasificau și apoi le plantau în adâncurile minților, ca pe niște plante.

„Fata era tristă, deprimată." „A fost un accident." Printre șoapte tăcute și-au creat propriile zvonuri. „Moartea nu putea fi un accident." „Răul domnește peste repeziș." „Preotul cel chipeș are ceva de ascuns." Mai întâi șopteau, apoi își țineau respirația. Își controlau puterea cuvintelor, pentru că li se spusese că propriile cuvinte declanșaseră tot răul. Au răspândit șoaptele și apoi au tăiat sforile care le legau de zvonuri, pentru că le-ar fi pecetluit soarta.

S-au dus solemn în biserica liniștită, atingând cu buricele degetelor marginile de lemn ale băncilor reci. Cum a lăsat Dumnezeu să se întâmple ceva atât de nelegiuit? Vinovăția le împietrise, spatele li se îndoise de povara grea. Putea oare să fie așa cum au spus ei, că pofta lor a trezit totul la viață, a întors totul într-o direcție nefirească, a provocat tot răul? Pofta lor de aventură a pus în mișcare forțe malefice? A făcut

fluturii manta-de-doliu să bată din aripi și mierlele să jelească până au răgușit. A făcut apa să vuiască și mai tare. Puterea le-a învăluit în tăcere și le-a înăbușit, așa că n-au mai putut vedea, auzi și, cel mai rău, frica le-a răpit toate cuvintele. În tăcere, s-au dus în biserică cu buzele lipite și s-au așezat pe băncile tari să se liniștească. Au apucat băncile cu degetele albe, iar acestea erau tari ca piatra.

Erau Fiicele repezișului și nu scoteau niciun sunet.

Joi, 18 iulie / Hartola

Sosește o ambulanță, iar paramedicii declară decesul. Situația e cât se poate de clară. Punctul de reper din Hartola, biserica de piatră, s-a transformat într-o scenă a morții.

Biserica este înconjurată cu bandă galbenă. Spectatorii sunt rugați să se îndepărteze. Sunt doar câțiva vizitatori în cimitir. Poliția locală îi îndrumă pe bătrâni să se îndepărteze. Saana i-a urmat pe paramedici afară. Jan o urmărește cum iese din biserică și observă că privește înspre cimitir fără să vadă nimic. Iarăși îi pare rău că un civil, neobișnuit cu moartea și violența, e nevoit să se confrunte cu un cadru pe care îl vezi, de obicei, doar în coșmaruri și filme. Cu toate acestea, părerea de rău e mai profundă, îl atinge direct la inimă.

În timp ce aștepta ambulanța și poliția locală, Jan s-a dus cu Saana în încăperea din spate a bisericii, în sacristie, după cum i-a spus Heidi că se numește, și i-a pus întrebările obligatorii. Ce a văzut Saana când a intrat? A văzut, a auzit sau mirosit ceva deosebit? Jan se gândește la răspunsul clar al Saanei. A auzit o bufnitură înăbușită în partea din spate a bisericii. Acesta a fost singurul lucru pe care l-a observat. Ar putea însemna că ucigașul s-a aflat în clădire în același timp cu Saana. Gândul nu-i dă pace.

Saana pleacă, iar Jan și Heidi așteaptă echipa de tehnicieni criminaliști. Jan se uită la ecranul telefonului și își amintește de mesajul Saanei. Ar

indica precis ora când Saana a ajuns la biserică. Doar ca să fie sigur, deschide poza trimisă cu biserica și o mărește cu degetele. Și iată, vede o siluetă acolo, lângă biserică, în spatele Saanei. Jan îi trimite imediat imaginea lui Saki pentru examinare și își dă seama că i-a trimis și mesajul Saanei. Mă rog, e doar o chestiune de timp, trebuie oricum să abordeze chestiunea. Trebuie să limpezească faptul că relația lui cu martorul ocular, cu femeia care a găsit cadavrul, nu e tocmai neutră.

— Heidi, începe Jan și caută cuvintele potrivite. Deci...

— Se pare că ești pe cale să te îndrăgostești de femeia aceea, râde Heidi și arată spre ușa pe care Saana tocmai a ieșit.

Jan a auzit, dar nu găsește replică. Pentru o clipă, a uitat cât de perspicace e Heidi.

— Acum că ai dezvăluit în sfârșit treaba asta, cred că pot spune că mă bucur pentru tine, zâmbește Heidi. Mi-a fost destul de greu să te văd fie jelind, fie rânjind prostește când te uitai la mesaje, spune Heidi și îl lovește ușor în umăr. E bine că viața merge mai departe.

Jan zâmbește la acest comentariu. Cei doi au fost întotdeauna deschiși unul cu celălalt, poate și datorită faptului că n-a existat niciodată nimic romantic între ei. Sunt un fel de suflete-pereche. Uneori, Heidi e mai profundă decât el. Jan se gândește cu afecțiune la Heidi, apoi devine serios.

— Acum că ai avut ocazia să-ți bați joc de mine, poți să mă și asculți, începe Jan. Saana a făcut o poză chiar când venea spre biserică și mi-a trimis-o atunci. Se zărește cineva în poză, în fundal, vezi? spune Jan și afișează imaginea mărită. În plus, ar trebui să ne gândim de ce se afla Saana în biserică, de ce a venit să se vadă cu victima.

— Ce vrei să spui? întreabă Heidi și devine mai curioasă.

— Saana a venit la biserică pentru că Antti-Juhani Fors are legătură cu cercetările ei. Saana a investigat toată vara moartea unei tinere fete, care a avut loc aici cu peste treizeci de ani în urmă.

Heidi devine mai atentă și ridică din sprâncene cu interes.

— Vai de mine, o iubită nouă care se joacă de-a detectivul, și nici n-arată rău. Dă-i un pulover de lână și ai propria ta Linden[1], glumește Heidi, iar Jan începe să se enerveze.

Heidi forța lucrurile.

— Dacă nu era coincidența asta, nu aș fi lăsat amatorii să se amestece, spune Jan un pic mai grav. Dar locul ăsta, Regatul Hartola, este un loc al naibii de mic. E destul de realist să presupunem că lucrurile au legătură între ele.

Heidi dă din cap și devine serioasă.

— Ei bine, și de tine ce zici? se decide Jan să-i plătească cu aceeași monedă.

— De mine ce? se strâmbă Heidi.

— Păi, femeile, dragostea, o tachinează Jan. Mai ai și alte suspecte pe listă?

— Mă ții atât de ocupată la serviciu, încât nu mai am timp de femei, râde Heidi cu putere, iar hohotele răsună pe coridor.

Râsul ei are ceva aspru, iar Jan se îngrijorează pentru o clipă. Când râde, Heidi pare brusc lipsită de spirit, mai rece ca de obicei.

În curând apare la ușă primul tehnician criminalist, iar Jan și Heidi ies prin spatele clădirii fără să facă zgomot. Acum au nevoie de aer curat. Trebuie să se gândească. În timp ce tehnicienii înregistrează totul în biserică prin fotografii, mostre și măsurători, Jan și Heidi pot

străbate presupusa cale de scăpare a criminalului. Dacă Saana a intrat pe ușa principală și a auzit o bufnitură în celălalt capăt al bisericii, asta ar însemna că ieșirea folosită de criminal e mica ușă laterală a sacristiei.

În timp ce se plimbă, Jan e cuprins de îngrijorare. Au ajuns prea târziu. Deși folosesc aproape fiecare minut din zi, rămân în urmă tot timpul. Prima întrebare este de ce nu au anticipat mai devreme moartea preotului din Hartola. O altă întrebare: care este numitorul comun? Ușa din spate a bisericii dă în cimitir. În față sunt câteva tufișuri dese, iar parcarea și drumul principal nu se văd din ușă. Cel care a ieșit a făcut-o surprinzător de ușor și neobservat.

— Ritmul se accelerează, am fost deja aproape, spune Jan, în timp ce examinează ușa și terenul din apropiere.

Nu există urme în nisip sau pe pământ, nici urme de trecere prin tufișuri.

— În regulă, spune Heidi.

O să le ceară tehnicienilor să ia amprente și de pe ușa din spate.

— Victima se pare că a murit înecată și s-a găsit și însemnul pe el. Dacă Saana l-a auzit într-adevăr pe criminal când a intrat în biserică, ucigașul probabil s-a grăbit.

— Curajul criminalului poate indica faptul că spectacolul se apropie de final, zice Jan pe când se duc să raporteze tehnicienilor că părăsesc locul.

Se întorc la hotel. Jan trebuie să raporteze imediat conducerii cele întâmplate. Mertanen nu primește prea bine veștile. Jan se învinovățește deja. Însă își dau toată silința, depun un efort aproape supranatural de fiecare dată.

Heidi bate la ușă. Jan îi dă voie să intre și se oprește chiar în fața tablei cu datele anchetei, pe

care Jan îl reorganizase. Stau în liniște și se întreabă ce anume le scapă.

— Înec, spune Heidi. Sundin, Eskola și Fors – toți au murit prin înec.

Jan dă din cap. Înec pe uscat. Syvä-Joki nu a confirmat încă, dar cauza morții e deja interpretată neoficial.

— Înecul pe uscat trebuie să aibă o semnificație și nu este cea mai ușoară modalitate de a lua viața cuiva, spune Heidi. Dacă ucigașul îi pedepsește pe acești bărbați pentru acțiunile lor, oare am putea presupune că totul are legătură cu un înec anterior? întreabă Heidi și Jan încuviințează.

Ideea e bună. Într-adevăr, e prea evident. De ce nu s-au gândit la asta înainte? Pe moment, Jan se simte ca un stereotip al polițistului tâmpit.

— Am avut un an atât de intens și de greu, încât nu e de mirare că nu putem păstra mereu același ritm, spune Heidi, iar Jan știe că are dreptate.

— Te-ai uitat vreodată la Miss Marple? întreabă Jan.

Heidi dă din cap ușor amuzată.

— În regulă, înseamnă că îi știi pe polițiștii din serial. Doar se comportă ca niște ofițeri de poliție și investighează mereu ceva, dar, de fapt, nici măcar n-au habar cum s-a petrecut crima, spune Jan. Exact așa mă simt acum.

— Hai, încetează, râde Heidi și preia controlul.

Îl sună pe Saki și îi cere să investigheze imediat cazurile de înec. Jan deduce întrebările lui Saki din expresiile lui Heidi. *Dar unde mai exact și în ce perioadă?* Cum să găsească vreodată numitorul comun al bărbaților uciși cu însemnul ars în această țară plină de cazuri de înec? Numai în regiunea lacurilor din Finlanda au existat numeroase incidente de înec în ultimele decenii.

În plus, nimic nu spune că acel deces trebuie să fi avut loc în regat.

— Începe cu Hartola, vom extinde zona dacă nu apare nimic, zice Heidi, îi mulțumește și închide apelul.

Apoi se uită la Jan hotărâtă.

— Poate ar trebui totuși să vorbim și cu femeia ta. Să vedem ce investighează cu adevărat și să ne uităm prin informațiile adunate de ea, spune Heidi, iar Jan o privește surprins.

Încăpățânată, dar învață repede, se gândește el.

— Însă trebuie să te întreb un lucru. Cum de nu ai scăpat deja de ea, cu o scuză oarecare, după câteva întâlniri, ca de obicei? întreabă Heidi și se uită adânc în ochii lui Jan.

Întrebarea vine ca o surpriză, dar Jan își dă seama că știa deja răspunsul.

— Pentru că acest caz e altfel, răspunde Jan cu o voce straniu de calmă.

1. Referire la Sarah Linden, personaj din serialul american *The Killing*.

Viteza crește și știe asta. Nu va mai reuși să-și acopere urmele pentru mult timp. Al treilea a fost aproape un eșec. Cu toate acestea, are noroc că, până acum, ei au izbutit să afle atât de puțin. A reușit să regizeze totul atât de atent, încât își garanta liniștea sufletească deplină. Cu toate acestea, nu avea niciun motiv să cadă în capcana sentimentului de a deține controlul pe termen nelimitat. La un moment dat, echilibrul de forțe se va răsturna, vânătorul va deveni vânat. Însă momentul acesta nu va fi decis de altcineva.

Dacă totul va decurge conform planului, va avea timp să se ocupe și de ultimul act, înainte ca ei să fie pe urmele sale. Se gândește la fracțiunea de secundă când toate faptele vor fi dezvăluite. Când în spatele crimelor nu va mai fi un criminal anonim, ci o persoană adevărată, în carne și oase. Și apoi... și apoi nimic. Când totul se va încheia, în sfârșit, când dreptatea se va împlini. Nu s-a gândit nicio clipă la consecințe, fiindcă faptele în sine erau mai presus. Cât de plăcut se simte să-i judeci pe cei care s-au jucat odinioară de-a Dumnezeu. Cât de plăcut a fost să-i vadă suferind în ultimele momente. Cum au implorat milă și s-au gândit că o vor primi. Iar apoi: clipa scurtă când totul se termină. Și-a asumat puterea și a pus capăt celor trei vieți înainte să le vină vremea. A mai rămas doar al patrulea rege.

Vineri, 19 iulie / Hartola

Jan a plecat la Helsinki ca să-și viziteze tatăl pentru a aranja chestiuni legate de înmormântare. Pierderea suferită de Jan a făcut-o pe Heidi să-și sune mai des mama în ultima vreme. Deși nu se văd foarte des, Heidi consideră că, împreună, au totuși o relație foarte bună. Heidi se întreabă uneori cum de o femeie atât de blândă a putut crește o fată atât de dură ca ea.

Moartea lui Fors era o palmă peste obraz. Nu au apucat să pună piesele cap la cap la timp. Acum trebuie să se agațe de tot ce aveau.

Când Saana apare în holul hotelului Linna, Heidi o așteaptă.

— Mulțumesc că ai venit! spune Heidi și se uită la Saana.

Saana are o frumusețe naturală și pare relaxată. Părul ei, prins în coc cu un elastic, pare cam încurcat fiindcă a venit cu bicicleta; nici nu s-a machiat. Are chipul frumos și bronzat și ochii mari.

— În acest moment investigăm două crime care au avut loc în Hartola. Nu pot intra mai mult în detalii despre anchetă, dar în prezent sunt responsabilă de investigarea cazurilor de crimă mai vechi din zonă, ca să ne familiarizăm cu ele.

Saana dă din cap și, fără să mai întrebe altceva, îi întinde lui Heidi caietul cu copertă neagră și o mapă plină de documente.

— Asta e tot ce-am adunat de când sunt aici, zice ea. Nu știu dacă vă ajută. Acesta este doar un

singur caz. De fapt, mi se pare puțin ciudat să vorbesc cu poliția despre asta, totul a început ca un mic proiect. Am adunat informații despre o crimă nerezolvată, care a avut loc aici în 1989. Adolescenta Helena Toivio a fost găsită moartă aproape de conacul Koskipää, în râul Tainionvirta, și încă nu este clar ce i s-a întâmplat. M-am gândit să scriu o carte despre caz sau poate să fac un podcast. Nu știu încă, spune Saana și se uită nesigură la Heidi.

— Mulțumesc! încuviințează Heidi și ia materialul. Ai chiar acum ceva în lucru? întreabă Heidi.

Îi vine să zâmbească, chiar dacă situația e gravă. Pare de necrezut că Jan, pe care îl cunoaște deja de mult timp, cel mai dezinteresat dintre bărbați, s-a topit brusc în fața unei femei atât de drăguțe. Heidi își amintește de celelalte iubite ale lui Jan, destul de superficiale, și e inevitabil surprinsă de întorsătură.

— Dacă te referi la ce voi face în continuare sau ce fac acum, m-ar interesa să aflu mai multe din documentele oficiale ale cazului Helenei Toivio, răspunde Saana. Scopul e să-l găsesc pe polițistul care i-a investigat moartea. Vreau să vorbesc cu el, dar încă n-am reușit să găsesc datele de contact.

— De ce te aflai ieri la biserică? Ce legătură avea Fors cu cazul pe care-l cercetezi?

— El a fost preotul Helenei cu puțin timp înainte de moartea fetei și aș fi vrut să-l întreb ce își amintește despre Helena. Am avut senzația că bărbatul ascunde ceva.

— În regulă. Poți continua cercetările dacă vrei, dar informațiile adunate vor rămâne la noi pentru o vreme, le voi parcurge ca să fim siguri, spune Heidi.

Netflix și alte servicii difuzează atâtea seriale polițiste, încât orice civil își închipuie că știe cum să investigheze crime, se gândește Heidi. Totuși, munca unui detectiv nu e chiar atât de simplă.

Saana se uită în jur în holul întunecat al hotelului Linna și așteaptă următoarele instrucțiuni de la Heidi.

— Mulțumesc, este suficient deocamdată. Bineînțeles că vei primi tot materialul înapoi, după ce îl voi parcurge. Totuși, poate dura ceva timp, zice Heidi și o conduce pe Saana afară.

Ar vrea să vorbească mai mult cu ea, dar încă nu e momentul. Trebuie să continue să lucreze impasibil, fiindcă e în timpul serviciului. E treaba lui Jan dacă într-o bună zi va dori să treacă peste limită și să o prezinte colegilor pe Saana, în timpul liber. Heidi va putea atunci să o cunoască mai bine și să o îndemne să aibă grijă de Jan. În urma scurtei întâlniri, Heidi e fericită pentru Jan. E gata să-și dea aprobarea dacă Jan i-o va cere, dar desigur că acesta n-o va face.

Heidi aruncă dosarul Saanei pe patul făcut și se duce la fereastră să privească afară. Știe deja ce să facă în continuare, dar e destul de stresată de situație.

Au reluat informațiile legate de Antti-Juhani Fors.

Conform listei cu apeluri pusă la dispoziție de Saki, Fors i-a trimis un mesaj Juliei Aleksandra, cerându-i să se vadă. Heidi aruncă o privire la dosarul Saanei de pe pat și realizează că nu prea are alte opțiuni. Trebuie să o înfrunte din nou pe Julia și să încerce să scoată informații de la ea, ceva care să-i ajute să construiască verdictul final. Julia e vinovată sau nevinovată?

Vineri, 19 iulie / Helsinki

Jan și tata stau pe podea în tăcere. Tocmai s-au înțeles să pună la înmormântare cântecul pe care mama îl alesese de ceva timp. Compusă de Kari Rydman, piesa este foarte tristă și foarte frumoasă. „Atât de frumos e pământul, atât de înalt cerul. Răsună cântecul păsărilor pe dealul înflorit. Și ape întunecate. Atât de-ntunecate."

Jan se gândește la toate victimele și la familiile lor. Cât de oribil este să fii în doliu fără să știi ce s-a întâmplat cu persoana iubită. Trebuia să depună eforturi în fiecare zi să-și recapete credința în bine. Moartea celor în vârstă e mai ușor de acceptat decât moartea tinerilor. Deși Jan știe că îi va fi al naibii de dor de mama lui, înțelege și că toți trebuie să ne confruntăm cu moartea la un moment dat. Nimeni nu știe când îi vine timpul. Nici măcar tinerii. Când ajunge la acest gând fatidic, „această zi ar putea fi și ultima", Jan devine de obicei puțin mai recunoscător și trist. În același timp, te împaci cu gândul că viața reprezintă, de fapt, doar o serie de evenimente diferite, până când totul se termină. Nu poți face mare lucru, trebuie doar să trăiești cu curaj.

La serviciu, Jan este pe baricade, dar și-a neglijat timpul liber. Acel timp când ar fi trebuit să se bucure de viață.

Tăcerea din apartamentul din strada Vyökatu e apăsătoare. S-au decis să înfrunte durerea. Jan suspectează că sortarea lucrurilor mamei îl aduce

pe tatăl lui mai aproape de ea, putând petrece puțin timp în compania lui Jan. E liniștitor că niciunul nu e singur.

Când era mic, lui Jan îi era adesea dor de mama lui. Mama lucra în schimburi lungi și pleca tocmai când Jan rămânea acasă. Când îi spunea că îi e dor de ea, mama îi răspundea că ar trebui să se gândească la faptul că, de fiecare dată când ea e plecată, puteau fi salvate vieți.

Jan credea că ceea ce-i spunea mama era frumos. Totuși, și el avea dreptul să simtă dorul mamei. Oare asta îl făcea un lacom nenorocit, care dorea ca mama lui să fie acasă, chiar dacă asta însemna ca oamenii să moară? Adesea, când mama era de serviciu la spital, Jan își petrecea timpul cu bunica. Așa a fost dintotdeauna sau cel puțin de când își amintește Jan. Dar oare câte mai ține minte? Întreaga lui copilărie se amestecă într-o ceață duioasă.

Tata aruncă toate lucrurile în saci, fără să le trieze. Jan îl întoarce și golește sacii, în timp ce tata continuă să-i umple.

— Stai, trebuie să triem, trebuie să ne uităm! Să ne asigurăm că, din greșeală, nu aruncăm nimic important, spune Jan.

Tatăl îl lasă pe Jan să salveze ce vrea și se îndepărtează puțin, să pună lucrurile în alți saci.

Stau până târziu în casa în care a copilărit. Jan ajunge în sfârșit acasă pe la miezul nopții. Se trântește pe canapea și dintr-odată își amintește de Saana. A fost o zi grea, dar încă nu se simte epuizat. Durerea e agonizantă, dar eliberatoare. Așteptarea și teama că totul se va termina au dispărut, la fel și grijile pentru mama și vinovăția față de propria existență. Nu mai trebuie să se gândească cum să procedeze corect pentru ca ultimele momente cu mama să fie așa cum și le-a dorit ea.

Sâmbătă 20 iulie / Helsinki

Mertanen a rezervat o masă pentru micul-dejun la hotelul Seurahuone și îl așteaptă pe Jan, care întârzie trei minute. Mertanen ridică mâna pentru câteva secunde, de parcă ar chema un chelner. Jan îl observă și se îndreaptă hotărât spre el.

După ce comandă, Mertanen începe conversația.

— Avem vreun rezultat? întreabă el, ștergându-se la gură cu un șervețel de hârtie.

— Ținem deschise toate liniile, după cum știi, răspunde Jan și lasă tacâmurile pe farfurie. Cazurile sunt mai vechi decât par.

Mertanen pune șervețelul mototolit pe farfuria plină cu resturi de mâncare.

— Cine mama naibii își bate joc de noi și îi omoară pe bărbații aceștia? întreabă Mertanen, șuierând printre dinții încleștați.

Jan se trage în scaun într-o poziție defensivă. Niciodată nu l-a văzut pe Mertanen atât de supărat.

— Vom avea un rezultat. Cu Fors, am fost la un pas distanță. Acum facem tot ce putem ca să găsim următoarea potențială victimă, înaintea ucigașului.

Figura lui Mertanen nu exprimă nimic. Jan observă un tic nervos în colțul ochiului stâng. Se întreabă de câți ani lucrează Mertanen pentru INI. Cum a ajuns tocmai el director? Îi este greu să

și-l imagineze pe Mertanen la începutul carierei, umil și servil.

— Îl vrem pe criminal al naibii de repede! Nu trebuie să mai apară nici o altă victimă, e clar?

Ca de obicei, Mertanen îi pune în cârcă lui Jan responsabilitatea pentru acțiunile ucigașului.

— Aveți deja idee cine ar putea fi următoarea victimă sau e posibil ca totul să se termine aici? O să ne întrebe despre asta. Acum toată Finlanda e în pericol?

— Nu, zice Jan după o pauză îndelungată. Finlanda nu este în pericol. Victimele au legătură între ele, criminalul nu le alege la întâmplare. Următoarea victimă a fost aleasă deja. Presupunem că a mai rămas o singură țintă.

— Faceți o treabă bună, știu asta, spune Mertanen după un moment de tăcere. Încă mai ai toate resursele la dispoziție, continuă el, se ridică și îl bate cu stângăcie pe Jan pe umăr. Să nu mai ezitați. Fiți îndrăzneți. Faceți tot ce puteți ca să-l arestăm pe acest nebun, zice Mertanen și pleacă.

Jan ia o scobitoare și se întoarce să-l vadă pe Mertanen cum traversează holul hotelului Seurahuone și se îndreaptă spre ieșire. Ce idiot, gândește Jan, deși asta nu schimbă cu nimic situația. Mertanen e încă șeful lui. Mușcând din scobitoare, Jan se uită la candelabrele mari din tavan și la perdelele grele din hol. Nu sunt mulți clienți. Cea mai aglomerată oră a micului-dejun deja a trecut.

Gândurile lui Jan sunt întrerupte de un apel.

— Cred că am găsit ceva, începe Saki, înainte ca Jan să aibă timp să răspundă.

— Spune-mi odată, îl încurajează Jan.

A învățat să-și dea seama din vocea lui Saki când acesta a descoperit ceva cu adevărat important.

— Linia telefonică pentru „Informații”, începe Saki. Ieri ni s-au alocat resurse suplimentare și am pus câțiva tipi să treacă peste materialul primit de la „Informații”. Tocmai am găsit ceva acolo. Ia stai! Deci... Acum cinci zile, au primit un apel care spunea: „Domnia regilor s-a încheiat. Nimeni nu poate domni pentru totdeauna fără să fie, în cele din urmă, tras la răspundere pentru faptele sale.”

Jan bombăne ceva. Îl scoate din sărite. Mesajul era în așteptare de cinci zile pe linia celor de la „Informații”. Ar fi trebuit să fi aflat imediat.

— De unde a venit? întreabă Jan.

Presupune că Saki găsise deja informația necesară.

— Apelul a fost analizat și localizat. Pe lângă faptul că numărul n-a fost ascuns, apelul a fost ridicol de lung, spune Saki.

Așadar, acesta este motivul pentru care Saki pare atât de entuziasmat.

— L-am localizat pe hartă. Apelul a venit de la o persoană cu o conexiune telefonică înregistrată în Hartola, continuă Saki.

— Și vocea? întreabă Jan și așteaptă.

Informația poate fi crucială dacă apelantul e criminalul pe care îl căutau. Ce era apelantul? Femeie sau bărbat?

— E o femeie, răspunde Saki.

Sâmbătă 20 iulie / Hartola

Saana se balansează tot mai tare în leagănul din curte, încercând să-și liniștească gândurile. Ochii o ustură și sunt uscați, dar dacă îi închide, imaginea cadavrului îi invadează imediat mintea. Priveliștea îi e întipărită pe retină. Sunetul încă îi răsună în urechi. Ușa din spatele bisericii? Cât de aproape a fost să dea peste criminal. Mai e și altceva care nu-i dă pace, ceva de care încă nuși dă seama.

Ziarul de după-amiază, cumpărat de mătușa ei, stă împăturit lângă Saana. Încă nu l-a deschis. Este curioasă, dar gândul că ziarul este plin de informații morbide îi provoacă greață. De ce i se dă atenție ucigașului? Oare nu asta își dorește atunci când fură viețile oamenilor? Sau ucigașul vrea doar să atragă atenția asupra unui anume lucru?

Mai întâi uciderea lui Matti Eskola, iar acum, moartea lui Antti-Juhani Fors. Dacă Saana a înțeles bine, pe ambele victime s-a găsit un însemn ars. Cauza exactă a morții nu e menționată în ziare. Există doar informația că, după declarațiile medicului legist, cazurile au fost confirmate ca fiind crime. Informațiile despre moartea neobișnuită a lui Eskola au apucat deja să se răspândească prin Hartola: *Găsit mort în mașină. Un însemn ars pe piele*. Și acum acesta, preotul la a cărui moarte chiar Saana a fost martoră. Pe moment, e greu de înțeles de ce

bărbații din Hartola au fost omorâți unul câte unul.

Saana oprește leagănul pentru a-și schimba poziția. În timpul cercetărilor a găsit numele victimelor. În plus, Saana e zăpăcită de prezența bărbatului care, evident, anchetează aceste crime. Saana împinge din nou cu piciorul ca să pună leagănul în mișcare. Întâlnirea cu Heidi Nurmi a decurs bine, deși Saana s-a simțit puțin ciudat. În timp ce au vorbit a avut impresia că Heidi o analizează, că o evaluează. Saana se întreabă dacă Heidi și Jan sunt și prieteni sau doar colegi. Deschide ziarul și citește raportul despre cazuri.

„VAL DE OMORURI ÎN FINLANDA: ACESTE CAZURI AU UN NUMITOR COMUN?

Poliția nu vorbește despre anchetă."

Saana citește intrigată titlul. Două crime în Hartola și una în Helsinki. Sunt mai multe victime? Saana citește articolul pentru a afla mai multe informații, dar nu este dezvăluit niciun detaliu. Cu toate acestea, se spune că prima victimă, un bărbat, a fost găsit ucis în Suomenlinna. Saana se gândește pentru o clipă și își dă seama că e vorba despre aceeași persoană pe care poliția a raportat-o pe Twitter, cu câteva săptămâni în urmă.

Saana nici nu-și poate imagina cum își organizează Jan terenul de lucru; numărul victimelor crește. O stare constantă de pericol. Oare cine va fi următoarea victimă? Din punctul de vedere al lui Jan, întotdeauna există „încă o victimă". Oare e posibil să faci genul ăsta de muncă și să rămâi sănătos la minte în același timp? Saana consideră munca lui Jan „respectabilă". Aici intră toate profesiile mult

prea subestimate, dar care ar trebui să fie în fruntea listei: asistente, infirmiere, bone, profesori, polițiști, pompieri, iar acum, anchetatori criminaliști. Aceștia din urmă îi urmăresc pe cei de care ceilalți și-ar dori să scape.

HARTOLA

Vara, 1989

Îndrumătoarea cu păr roșcat și cea cu păr negru luau parte doar la câteva activități din programul de zi al taberei. Lipseau pe rând, fără nicio explicație. Helena se întrebă dacă alții observaseră ceva. Privi cum fata se plimbă nesigură și, în cele din urmă, se așază lângă îndrumătoarea roșcată.

Helena a scris un bilet și i l-a trimis imediat băiatului la cabana unde locuiau îndrumătorii. „Iris și Katja ascund ceva. H."

Ar trebui să se apropie de fete, să le întrebe ceva cât mai curând, pentru că tabăra se apropia deja de sfârșit.

Focul de tabără fusese puțin mai liniștit. Poate că toată lumea își păstra energia pentru seara finală. Atunci ar fi ultima șansă de a se bucura de sentimentul de apartenență față de cei din tabără, iar cei mai curajoși puteau să se apropie de persoana iubită în taină. Dimineața, toți urmau să se împrăștie. Grupul se va destrăma și se vor regăsi ca oameni obișnuiți, nu ca participanți la școala de confirmare. Câțiva vor reveni ca îndrumători, dar restul vor fi singuri atunci când tabera se va sfârși. După tabără, unii se vor simți mai maturi, unii adulți, alții mai rău, iar majoritatea vor simți că nu s-au schimbat deloc. Dar Helena știa deja că lumea ei nu va mai fi la fel. Îl cunoscuse pe băiat.

Helena și băiatul făcuseră deja o înțelegere. Se vor întâlni chiar a doua zi și în ziua imediat următoare. Se vor întâlni și vor începe să rezolve împreună misterul fetelor. Unde a dispărut Laura Malm? Ce-au făcut fata roșcată și cea brunetă în tabără? Helena va veni la conac, se va întâlni cu băiatul și, sub îndrumarea lui, vor cerceta în liniște domeniul conacului.

— O să-ți arăt totul, șopti băiatul și apoi o trase pe Helena zâmbind mai aproape de el.

Apoi s-au apropiat atât de mult unul de celălalt, încât Helena îi văzu, pe gât, pulsul bătând și simți mirosul de deodorant Rexona.

După ce tabăra se va termina, se vor duce împreună la clădirea mică de pe celălalt mal al râului, nu departe de conac. La cabana unde băiatul văzuse în câteva nopți întunecate o lumină la fereastră. Gândurile Helenei nu mai fuseseră niciodată atât de provocate cum făcuse acest băiat. Se întreceau să vadă care știe mai multe. Își ascundeau timiditatea, rușinea și frica. Totul era nou, în corp și în minte. Dar, în același timp, puterea de acceptare a fiecăruia i-a surprins. Oare cum e atunci când propria frică și nesiguranță sunt acceptate de altcineva? Când celălalt privește cu admirație și mângâie tocmai acel loc de care îți e rușine? Oare cum e să ai pe cineva care vede și acceptă totul despre tine? Cineva care îți dă voie să fii tu însuți.

Sâmbătă, 20 iulie / Helsinki

Apelul femeii a fost localizat la un vechi telefon public din autogara Hartola. Spațiul este administrat de Matkahuolto, compania națională de transport. Lui Saki i-a luat câteva ore până când a găsit persoana de la care să obțină informații despre camerele de supraveghere din zona autogării. Există șanse mari ca o cameră să fie amplasată lângă acea cabină telefonică. Jan se gândește la următorii pași ai anchetei. Apelul e în sistem de ceva timp.

— Oare apelul a durat atât de mult în mod intenționat? întreabă Heidi și-i întrerupe gândurile lui Jan.

— Bună întrebare, spune acesta.

Heidi e probabil pe calea cea bună.

— S-ar putea ca scenariul crimelor cu însemnul ars să fie în punctul în care ucigașul vrea să dezvăluie ceva despre sine, gândește Jan.

Au ascultat înregistrarea de multe ori, dar vocea feminină nu suna cunoscut. Nu era Julia, iar Jan observă ușurarea lui Heidi.

Nu au găsit-o pe Julia, se pare că a dispărut, parcă a înghițit-o pământul. Oare Julia fuge de poliție sau de altcineva? Doamna Eskola a spus că fiica ei s-a întors la Helsinki, dar femeia n-a fost de găsit în apartamentul ei. Jan este prins între două variante: fie Julia urmează să devină principalul suspect, fie ar trebui să fie îngrijorați pentru siguranța ei.

Înainte ca Saki să plece să cerceteze materialul video din autogara Matkahuolto, mai dezvăluie câteva detalii. Informații despre apelurile lui Antti-Juhani Fors. Au verificat deja că Julia Aleksandra a primit un mesaj de la Fors, dar cine l-a sunat pe Fors? Acesta a vorbit cu un apelant necunoscut chiar în ziua crimei, înainte să moară.

Heidi rămâne să studieze raportul echipei de tehnicieni care a lucrat la biserica Hartola, iar Jan pleacă să dea un telefon. Kaj răspunde după câteva secunde. Jan îi descrie prăpădul făcut de ucigaș și toate micile indicii pe care poliția le are până acum. Jan e destul de sigur că va fi și o a patra victimă dacă nu o identifică la timp. Încă nu cunosc alte detalii despre cea mai recentă victimă.

— Poate că justificarea se află în sentimentul de neputință, începe Kaj. Dacă ucigașul n-a reușit cândva să aibă control asupra situației cu acești bărbați, o face acum. Vrea să-și arate puterea într-un mod foarte crud.

— În regulă, începe Saki, iar Jan și Heidi îl ascultă foarte atent.

Saki are multe moduri de a spune „în regulă". De data asta, intonația indică o veste bună. Saki pune pe monitor o captură de ecran făcută la intrarea în autogara din Hartola. În imagine se vede o femeie cu păr roșcat și ochelari de soare.

— Iar acum, priviți! spune Saki și deschide o poză cu o altă femeie pe ecran.

Pe pagina web cu personalul de la S-market din Hartola, o femeie roșcată se uită în lentila camerei de supraveghere. Femeia din autogară.

Trei ore și jumătate mai târziu, aceeași femeie stă dinaintea lor, în tăcere. Arestarea ei a decurs fără incidente. Patrula a ridicat-o direct de la casa de

marcat, a băgat-o în mașină și a adus-o la Helsinki. Femeia e calmă, nu pare deloc surprinsă.

— De ce ați sunat la „Informații”? întreabă Jan și se apleacă mai aproape de femeie.

Acum împart aceeași lumină. Neonul pâcâie în tavan.

— Dar v-a luat ceva timp. Am sunat ca să vă explic situația, spune femeia cu o voce foarte liniștită, aproape șoptind. În sfârșit, regii își primesc pedeapsa. Domnia lor s-a încheiat.

— Regi, despre ce regi vorbiți?

E rândul lui Heidi să pună întrebări. Heidi se apleacă peste masă și așteaptă răspunsul.

— Tiranii tăcuți ai Regatului Hartola. Despre ei vorbesc. Despre cei care, în trecut, au luat dreptatea în mâinile lor.

— Ce dreptate și-au asumat regii? continuă Heidi.

Femeia ridică din umeri și se uită la Jan, cu privirea pierdută.

Pentru o clipă, Jan are situația sub control.

— Vă referiți la vreun caz vechi?

— Da, zice femeia și acum vorbește iarăși doar cu Jan.

— Vă referiți la fata găsită moartă în râu acum treizeci de ani? întreabă Heidi serioasă.

Femeia nu răspunde, dar devine vizibil mai nervoasă.

— Regii și-au asumat odinioară rolul de Dumnezeu, dar nu au fost trași la răspundere. Acum cineva a decis să se răzbune, spune femeia cu o expresie de parcă tot ce s-a întâmplat e de la sine înțeles. Trei și-au primit deja pedeapsa.

— Trei, repetă Jan. Vreți să spuneți că sunt mai mulți?

Femeia se uită la Jan surprinsă.

— Cine sunt ceilalți?

Jan aproape că țipă.

Dar femeia nu scoate niciun sunet. Lui Jan îi vine să o zgâlțâie. Mai întâi și-a făcut numărul, apelând linia de informații, iar acum tace.

— Cel care se amestecă în treburile superiorilor va avea de suferit, mârâie femeia în cele din urmă și îl privește pe Jan în ochi. Regii au vrut să-și păstreze identitatea secretă, așa să fie și acum, zice femeia, evident mulțumită de răspuns.

— Cine este al patrulea rege? repetă Jan. Acum este vorba de viața cuiva, înțelegeți? insistă Jan, dar femeia nu spune nimic. Vă putem ține aici mult timp, spune Jan și schimbă tactica. Nu vreți să suferiți din cauza lor, zice el și încearcă să observe dacă a reușit să găsească abordarea potrivită.

— Nu mă grăbesc niciunde, zice femeia.

Apoi își ridică fața și îl privește pe Jan direct în ochi.

— Am suferit deja destul. Nu mai am nimic de pierdut. Sper doar cu toată inima că ultimul rege va muri. După ce moare și el, doar ruinele regatului vor rămâne pe mal, șoptește femeia și apoi se închide din nou în lumea ei.

Jan e nedumerit. Femeia pare atât de obișnuită, înfățișare normală de patruzeci sau cincizeci de ani. Iris Lepistö. Născută în ’72, fără familie. Potrivit informațiilor, e casieră la S-market din Hartola. Femeia este nemaipomenit de frumoasă, cu păr roșcat și cu pistrui, dar are un aer suspicios, retras.

Tăcerea umple camera, dar Heidi o întrerupe când dă cu piciorul violent în scaunul femeii. Jan tresare, dar lasă lucrurile să se desfășoare. Adesea schimbă rolurile cu Heidi, pentru a bulversa persoana interogată.

— Gata cu prostiile astea! strigă Heidi, iar Jan recunoaște în vocea lui Heidi o reală nerăbdare.

Spre surprinderea tuturor, femeia se dezmeticește și începe să râdă aproape maniac.

— Pe cei trei, pe cei uciși, i-aș fi putut numi chiar și în vise. Însă despre al patrulea nu vă pot spune nimic. Nimeni nu-i cunoaște identitatea.

Jan știe foarte bine că ancheta este pe cale să răscolească tot mai adânc trecutul Regatului Hartola. Citește dosarul Helenei Toivio și își freacă tâmplele. Ancheta debutase la începutul lunii septembrie 1989, dar se încheiase la începutul primăverii lui 1990, iar poliția a dat uitării cazul. În dosar era notat că, în ciuda lipsei de dovezi sau tocmai din cauza lipsei lor, nu aveau un alt motiv decât să presupună că fata ajunsese în repeziș fie accidental, fie prin voință proprie. Totuși, nu era considerat caz închis, nefiind oficial clasat. Oare cineva nu este de acord cu ipoteza sinuciderii? se gândește Jan și începe să citească din nou documentele, cu mai mult interes.

Helena Toivio a fost găsită moartă în râul Tainionvirta pe 1 septembrie 1989. Cauza oficială a morții: înec. O urmă, o vânătaie la cap. Evaluare: se lovise în timpul/după intrarea în apă. Autopsia efectuată pe cadavru indică urme de alcool.

Jan citește raportul poliției și se uită la fotografiile din dosar. Are impresia că ancheta a fost oprită fără o investigare amănunțită. Jan se uită să vadă cine a întocmit raportul. Cine a fost responsabilul la acea vreme? Spre surprinderea lui, observă că raportul e anonim.

După ce o au interogat-o pe femeie, totul pare înfricoșător de simplu. Înecul Helenei Toivio. Cazul unei tinere care și-a pierdut viața, redeschis de Saana, pare să plutească din ce în ce mai aproape de suprafață.

Au primit toate informațiile adunate de Saana. Comentarii, descrieri ale persoanelor, idei despre intrigă. Cópii ale articolelor vechi, interviul jurnalistei, detalii despre întâlnirea cu mama Helenei și informații din ghidul local despre conacul Koskipää.

Jan se simte straniu citind investigația altcuiva. Are impresia că și el ar fi scris aceleași observații ca Saana. Sunt atât de exacte și analitice. Jan mărește pozele de pe telefon și citește diverse informații. Îi atrag atenția cuvintele „Laura Malm, dispărută". Dar moartea investigată de Saana nu e despre o fată pe nume Helena Toivio? Jan îi scrie un mesaj lui Saki, pentru orice eventualitate. „Află ce poți despre Laura Malm. Anii '80, născută pe la începutul anilor 1970."

În timp ce așteaptă răspunsul lui Saki, Jan începe să-și reorganizeze propriul puzzle al investigației, bazat pe noile informații. După ce se uită peste documentele de la Saana, nu mai este sigur cine este vizat în această anchetă. Așază central fotografiile celor trei decedați. Lars Sundin, Matti Eskola și Antti-Juhani Fors. Doi s-au născut în același an și toți trei au urmat același liceu. Dar trebuie să fie și altceva. Jan aranjează pe perete indicații despre evenimente, oameni și întrebări. Apoi revine la frânturile de informații adunate de Saana. Fotografiile din jurnalele Helenei, cea cu un bărbat tânăr, înconjurat de orhidee, poze de la confirmare, peisaje din curtea conacului, cadre cu sobe de teracotă și peisaje de la fereastra încăperilor muzeului care funcționează în prezent în conac. În cele din urmă, Jan se oprește asupra unei fotografii pe care Saana a făcut-o într-o clădire mică, părăsită. Ceva din imagine i se pare cunoscut. Se gândește o clipă și apoi își caută geanta. Scoate un dosar cu

fotografii pe care încă nu le-a adăugat pe peretele anchetei. Poze cu fetele tinere, găsite la Eskola. Jan se uită la cadrele surprinse de Saana le-a făcut în căsuță și le compară pozele vechi, obscene. Da. Tapetul cu model cu trandafiri din imaginea Saanei este același cu cel din pozele cu fetele, găsite acasă la Eskola. Ce poate să însemne? Jan se uită la ce scrisese Saana sub fotografii: „sauna de pe mal". O sună imediat.

Jan îi trimite lui Saki adresa primită de la Saana și îi cere echipei de tehnicieni criminaliști să vină la fața locului chiar în dimineața următoare. Se uită la ceas. E șapte și jumătate. El și Heidi mai au timp să treacă azi pe acolo.

Râul curge liniștit când Heidi și Jan traversează podul suspendat spre căsuța de pe malul opus. Multe insecte roiesc deasupra apei, iar luciul calm reflectă frumos cerul.

— Ascultă câtă liniște e, spune Heidi și se oprește la mijlocul podului.

Jan se oprește și el. Niciunde nu vede pe nimeni. Doar ei doi și seara de vară răcoroasă, dar plăcută. Jan se întreabă unde ar vrea Heidi să fie acum. Este puțin probabil că, dacă ar avea de ales, și-ar dori să investigheze o saună abandonată pe un mal în Hartola. Jan realizează că știe unde și-ar dori să fie. Cu Saana. Oriunde.

Jan se uită la fizicul atrăgător și la chipul frumos al lui Heidi. Deși Heidi și-ar putea găsi ușor pe cineva, e singură de ani de zile. Și Jan e în aceeași situație. Oare Heidi e fericită? Jan nu e sigur dacă își imaginează sau dacă Heidi se poartă într-adevăr cumva mai blând după întâlnirea cu Saana. De parcă Saana i-ar fi influențat cumva părerea lui Heidi despre Jan. Jan omoară țânțarul care-i bâzâie în jurul bărbiei și îl aruncă în apă la pești.

Tăcerea domnește în saună. Ușa nu este încuiată. Jan se apropie primul de ușă și îi face semn lui Heidi să aștepte pe verandă.

— Sauna și terenul din jur țineau de conacul care se află pe celălalt mal al râului; au renunțat la ea doar când muzeul a fost deschis. Atunci sauna a fost trecută în proprietatea satului, spune Heidi, intrând cu grijă în clădire. Pare abandonată, zice ea, uitându-se prin mica încăpere acoperită de un strat gros de praf.

Pe podea se zăresc câteva urme de pași. Jan se gândește o clipă; probabil sunt urmele Saanei. Înainte de vizita ei, căsuța de pe mal a fost lăsată în paragină zeci de ani.

— Echipa de criminaliști o să aibă mult de lucru aici, zice Jan când se întorc din vestiarul saunei.

Echipa trebuie să ia mostre de pe pat, de pe podea, de peste tot. Poate că prin praf s-ar găsi fire de păr sau orice altceva care ar fi legat de cei vii sau decedați. Așteaptă confirmarea identității fetelor din fotografii. Jan se oprește la intrare. Un cap de cerb îl privește de pe peretele camerei degradate. În clădire, culorile s-au estompat în timp.

După ce se întoarce în camera de hotel, Jan începe să formuleze o nouă ipoteză. Dacă bărbații erau regi, atunci trebuie să existe și supuși ai regilor. Cine sunt fetele din fotografii și care este rolul lor în toate acestea? Oare printre victime se găsește una care și-ar dori răzbunare?

Jan îi transmite lui Saki că toate probele obținute din casa părăsită de către echipa de tehnicieni trebuie analizate pentru eventuale corespondențe între tinerele date dispărute și bărbații uciși, cu însemnul ars. Saki recepționează mesajul, iar Jan se gândește că ar

trebui să o interogheze și pe Saana. Înainte să apuce să se gândească la asta, Heidi bate la ușă și intră.

Pare nedumerită.

— Femeia nu e cea care a sunat la linia telefonică, începe Heidi. Tocmai am primit informații că are un alibi. Iris era la serviciu, la S-market. Avem ora intrării în tură și declarațiile colegilor de serviciu. Iris nu avea cum să ajungă de la Suomenlinna la Hartola devreme, pentru tura de dimineața.

Jan se uită la Heidi și dă să spună ceva, dar Heidi continuă:

— Nu, nu e posibil ca femeia să fi plecat în timpul serviciului ca să comită o crimă, apoi să se întoarcă și să-și continue tura. Trebuie să fie altcineva.

Duminică, 21 iulie / Hartola

Saana așteaptă cu nerăbdare să îl vadă pe Jan. Are multe întrebări. A oferit de bunăvoie poliției tot materialul său de cercetare, dar nu a primit înapoi nici notele predate, nici o explicație clară. De aceea gândul nu-i dă pace. Ar putea ca toate să aibă legătură? Soarta Helenei și crimele investigate de Jan?

Saana nu a putut dormi gândindu-se la evenimentele petrecute. Anchetatorul a întrebat-o pe ea, pe EA, despre trecutul Regatului Hartola. Teorii și păreri despre ce legătură are moartea Helenei cu informațiile găsite de Saana. Erau și multe întrebări la care Saana nu avea răspuns. Care dintre prietenii sau rudele Helenei și-ar dori răzbunare? S-a întâmplat ceva în aceeași perioadă care umbrise viața multor tinere? Ultima întrebare i-a rămas Saanei în minte. Oare moartea Helenei ar fi putut fi provocată de von Reichmann? Poate că von Reichmann și-a folosit poziția de persoană interesantă și a atras-o pe Helena într-un loc de unde nu mai era cale de întoarcere?

Saana are deja o listă cu suspecți, dar răspunsul la întrebarea „cine este criminalul?" o bântuie. Tabloul mistic de pe peretele salonului din conac și anii menționați de mătușă, când Hartola a fost cuprinsă de frenezia ezoterică. August von Reichmann, baronul. Se știu surprinzător de puține lucruri despre el. Saana a stat trează în pat până la trei, iar dimineața a

realizat că ar trebui să-l cunoască și pe baron, pentru a o înțelege pe Helena. Helena a murit pe domeniul baronului, poate chiar în timpul petrecerii organizate de el. Unde s-a mutat baronul? De ce a plecat din FInlanda atât de repede după moartea Helenei?

În toiul nopții, după ce Saana și-a dat seama de importanța baronului, i-a venit în minte o idee și mai nebunească. Ar trebui să-l găsească pe baron, să-l cunoască personal. Dacă bărbatul e încă în viață, i-ar putea pune direct toate întrebările. Dacă bărbatul e mort, Saana ar dori să-i vadă locul de odihnă.

Saana încearcă să-l sune pe Jan. Nici acum nu răspunde. Într-un târziu, îi scrie un mesaj. Se pare că Jan e ocupat.

Amintirea nopții de la hotel începe să se estompeze treptat în mintea ei. Ar vrea o confirmare, o dovadă că merită să investească în relația cu Jan. De asemenea, vrea răspunsuri. Aventura captivantă, de reporter de investigație, a luat o întorsătură tulburătoare, iar Saana s-a pomenit în mijlocul unei adevărate anchete criminalistice. Saana nu poate să se oprească acum. Trebuie să-l găsească pe baron. Ar pleca într-o excursie pentru o vreme, departe de lumea din Hartola, care a devenit tot mai ciudată. Poate călătoria i-ar oferi răspunsuri. Și poate i-ar prinde bine un pic de distanțare de Jan. Relația lor poate să ajungă într-un punct mort, chiar dacă Saana se stresează sau nu. Inspiră adâncă, apoi expiră.

Când Saana tocmai se gândea că este o femeie independentă, sună Jan. Saana se bucură; se topește când îi aude vocea. Dar nu-l întreabă când va avea timp să se vadă din nou. În schimb, Saana îi spune că are de gând să se ducă la Berlin. Toată dimineața s-a ocupat de organizarea călătoriei. Zboruri ieftine cu Norwegian Air, un Airbnb în

Friedrichshain pentru o noapte și orarul trenurilor către Potsdam. Doar o noapte de cazare.

— Bine, răspunde Jan. Hartola nu pare să fie un loc foarte sigur în aceste zile.

Atitudinea lui protectivă o face pe Saana să zâmbească. Totuși, Jan sigur glumește, Saana chiar nu are niciun motiv să-i fie frică, nu? Nu află nimic de la el și desigur că nu îi poate dezvălui Saanei detaliile anchetei criminalistice. Oare în sat s-a mai întâmplat și altceva despre care Jan știe prin natura profesiei lui, dar care nu a fost comunicat publicului?

— Călătoria asta e de fapt muncă de teren, dezvăluie Saana. Vreau să-l găsesc pe August von Reichmann, cel care a locuit în conacul Koskipää. Omul căruia i se spune „baronul". A părăsit Finlanda în anul în care Helena a murit. Nimeni nu știe de ce a plecat.

— Interesant, spune Jan. Știi unde să-l cauți?

— Baronul a avut mai demult un om de încredere. Îngrijitorul care se ocupa de conac. Cu ani în urmă, von Reichmann i-a trimis îngrijitorului o carte poștală. Vederea conținea informații cum că bărbatul locuiește într-un cămin de bătrâni în Potsdam. Am și adresa, spune Saana. În zilele noastre, nimeni nu dispare fără să lase o urmă, nu-i așa? întreabă Saana nesigură.

— Pot să caut câteva adrese pentru tine, inclusiv din surse internaționale, zice Jan, iar Saana simte că vorbește serios.

— Mulțumesc! spune Saana. Am sunat deja de dimineață la căminul de bătrâni ca să mă asigur că găzduiesc un domn bătrân pe nume August von Reichmann.

Jan tace o clipă, de parcă n-ar ști ce să spună. Apoi răspunde liniștit, cu vocea lui joasă și gravă:

— Drum bun!

HARTOLA

Vara, 1989. Ultima seară.

În sfârșit veni seara pe care Helena o așteptase toată vara. Balul venețian. Nu întâlnirea cu baronul o făcea nerăbdătoare, ci misiunea pe care ea și băiatul o aveau de îndeplinit.

La petrecerea celor confirmați, după tabără, Helena își jucă rolul fetei sfinte pentru toate cunoștințele neîngăduitoare și plictisitoare. Contrar așteptărilor ei, la petrecere se servise doar bere de casă, nu vin spumant, ca acasă la Johanna. Cu toate acestea, acolo avea să înceapă noua ei viața.

Helena se uită la ceas. Îl va întâlni pe băiat la Kesoil, la ora cinci, înainte ca grupul din tabăra celor confirmați să se adune. Abia așteptau să se lase seara. I-a spus mamei că va petrece noaptea la Johanna. Nu, nu vor sta treze prea târziu. Doar vor viziona un film, apoi se vor duce la culcare. Helena și-a dat unghiile cu ojă neagră și și-a îndesat o rochie în rucsac, care contraveneau ideii de puritate. O rochie neagră, vaporoasă, nicicum ceea ce purta de obicei. Arăta mai degrabă ca rochia unei femei curajoase, așa cum Helena urma să fie în acea zi.

La Kesoil, băiatul îi întinse Helenei un pachețel peste blatul lipicios al tejghelei benzinăriei. Pachetul conținea o brățară subțire de aur. Fără să

ezite, Helena îl lăsă pe băiat să-i pună bijuteria pe încheietura mâinii și se uită la el zâmbind cu afecțiune.

Toți cei din tabără ajunseseră în Auris. Atmosfera a fost tensionată la început; după câteva săptămâni, tabăra părea o realitate diferită. Câțiva se mândreau cu cadourile și sumele de bani primite de la familie, dar cei mai mulți erau interesați mai degrabă de țigări sau bere. Îndrumătorii și-au ținut promisiunea și au adus bere și vin roșu. Aveau de toate. Acum stăteau emoționați în jurul focului de tabără. Se simțeau mai maturi. Lăsau în urmă povești și priveau înainte cu speranță.

Fără ca nimeni să observe, Helena se juca cu bijuteria nouă pe mână. Era rece la atingere. Întinse mâna spre sticla de bere deschisă de pe jos și luă o înghițitură. Gustul de malț era aproape respingător.

— Pot să beau și eu puțin? se auzi o voce lângă Helena, din direcția soarelui.

Helena își ridică privirea spre lumină și o recunoscu pe Johanna.

— Bineînțeles, deși și asta e tot al naibii de rea, râse Helena și, pentru prima dată în acea seară, se simți relaxată.

— Mulțumesc! spuse Johanna și apucă sticla, ezitând.

Poate că faptul că împărțeau berea Lahten Sininen reprezenta calea lor de a se împăca în cele din urmă. Helena râdea; se îmbătase, dar, în taină, mai aștepta ceva. Seara ei nu era numai despre asta. Era și despre altceva, despre mult mai mult. Va pleca de la petrecerea celor confirmați la balul venețian. Îl va întâlni pe băiat la conac. Va alege necunoscutul și pe băiat. Copiii aveau să rămână pe malul apei. Avea deja masca venețiană în geantă, iar la conac o aștepta altceva, ceva

necunoscut și imprevizibil. Ceva mai matur și mult mai fascinant.

O oră mai târziu, Helena plecă în liniște spre marginea pădurii. Întunericul de august învăluise deja tabăra. Lumina focului îi învăluia doar pe cei care stăteau în jurul lui, nu și pe cei de la margine. Helena nu își aprinse lanterna și își împinse bicicleta repede în întuneric. Totul decurgea așa cum plănuise. Ritualul tăcut de trecere de la copilărie la maturitate. Însă cineva din mulțime văzu totul și urmări cu atenție mișcările Helenei.

Când Helena era deja mai departe cu bicicleta, Johanna începu să alerge. Se strecură prin locurile umbrite și alergă atât de discret după Helena, încât ea nu auzi nimic.

Puțin ametită după bere, Helena își parcă bicicleta și intră în bar. O căută cu privirea pe Inkeri și se bucură să o vadă, zâmbind, la o masă din colț.

— Am vrut să vă dau asta, spuse Helena și îi întinse lui Inkeri o foaie de hârtie mototolită.

Se hotărâse să înceapă să răspândească informații, să-i lămurească pe cei din jur asupra propriilor ezitări.

— Îmi place de dumneavoastră, dar v-am văzut cu profesorul acela, începu Helena și se bucură să vadă o privire nedumerită pe chipul frumos al lui Inkeri. Omul acela nu este demn de dumneavoastră, este ceva putred în el.

Astfel îi spuse Helena și simți o certitudine ciudată și străină curgându-i prin vene.

Când Inkeri începu să citească confuză poemul de pe foaia de hârtie, Helena plecase deja.

Când Helena ajunse la conac, petrecerea începuse deja. Muzica în surdină răsuna din curte până la moara de vânt. În rest, era liniște. Helena își lăsă bicicleta puțin mai departe, în întunericul pădurii,

și se schimbă în rochie. Părinții ei nu trebuie să afle niciodată că nu a fost acolo unde ar fi trebuit să fie. La Johanna.

Helena se apropie și recunoscu silueta familiară la colțul clădirii din curte. Timidă, Helena se apropie, iar băiatul o luă de mână. Băiatul era mai curajos acum. O trase pe Helena mai aproape de el și s-au sărutat în timp ce muzica de dans cânta în fundal. Seara asta e totul, gândi Helena, în timp ce băiatul o legănă ușor pe ritmul muzicii.

Duminică, 21 iulie / Hartola

Heidi recapitulează în minte toate informațiile adunate până acum. Și-a petrecut dimineața la reședința lui Fors, o casă simplă, modest mobilată. Heidi nu a descoperit niciun indiciu. Bărbatul trăise ca un ascet.

Heidi se gândește la tot ce a observat în timpul anchetei și la ce a auzit de la Jan în ultima vreme. I se pare foarte amuzant că femeia cu care se întâlnește Jan a adunat informații, încă de la începutul verii, despre un incident vechi, iar acum asta se dovedește esențial pentru ancheta lor. Jan, detectivul încăpățânat și rece, pe care îl cunoaște prea bine, și-a permis să amestece serviciul cu timpul liber.

Heidi are impresia că Saana a intrat în viața lui Jan de parcă cineva și-ar fi pus o dorință care a devenit realitate. Saana ar putea fi și o dorință îndeplinită pentru Heidi. De câți ani spera la o schimbare în viața lui Jan?! Ceva bun, care să spargă cochilia dură creată de Jan și să-i pătrundă în suflet, să i-l lumineze. Dar acum, când Saana a apărut în viața lui, se simte confuză. Heidi ar vrea să râdă de ea însăși, dar nu poate. Într-o oarecare măsură, își dă seama că este geloasă. Jan, colegul ei, mâna ei dreaptă, fratele ei, și-a găsit acum alt partener. Oare i se va schimba atitudinea față de ea? Oare vor deveni mai distanți din cauza Saanei? Heidi scutură din cap de parcă forța acestei mișcări i l-ar goli. Gândurile jalnice ale unui om singuratic. Bineînțeles că se și bucură

pentru Jan. La urma urmei, a observat felul în care Jan se uită la femeie.

Heidi nu înțelege cum criminalul a reușit să-și ascundă identitatea. De ce nu găsesc nici un indiciu? Multe gânduri îi trec prin minte. Fie criminalul este un polițist care știe să-și acopere cu grijă urmele, fie este foarte greu de observat. Atât de retras, încât e imposibil să fie bănuit. Jan i-a dat lui Heidi o sarcină clară: „Studiază documentele Saanei și răspunde la întrebările ei din punctul nostru de vedere. Vom relua toate informațiile la 18:15, în camera 25", scria în mesaj. Asta o enerva puțin pe Heidi. Ea, detectivul de la Omucideri, nevoită să caute informații bazate pe investigațiile făcute de cea mai recentă iubită a lui Jan, care se juca de-a detectivul, o civilă, ca Linden din serialul acela.

Se pare că Saana l-a întrebat două lucruri pe Jan. Cine a investigat mai demult cazul? Și dacă ar putea găsi undeva, în arhivele poliției, informații despre o fată pe nume Laura Malm?! În fapt, întrebări foarte relevante. La naiba, se gândește Heidi. Femeia făcuse o investigație clară și bine structurată.

Heidi se uită prin documente și se oprește la o fotografie printre notele făcute de Saana: *Colegiul Tavastiei de Est, 1985, 1988, 1989, profesorul „Lasse". Picta tablouri sub numele de artist „Król".* Întocmai, gândește Heidi. În imagine e Lars Sundin tânăr. Această informație îl leagă și pe Lars Sundin de Hartola.

Heidi parcurge rapid vechiul articol din *Hymy* și povestea sinuoasă despre moartea misterioasă a unei tinere. Povestea în sine nu i se pare interesantă, dar totuși se oprește curioasă asupra unei fotografii. Articolul menționează că polițistul responsabil de anchetă a refuzat să dezvăluie informații despre moartea fetei. Cine a condus

ancheta morții Helenei Toivio? Poza nu este focalizată, polițistul stă în Saab-ul oficial și privește în altă direcție, dar fotograful a reușit totuși să surprindă un indiciu clar. Această fotografie făcută în 1989 îi dă brusc peste cap toate ipotezele lui Heidi.

Oare e cu putință? se întreabă și mijește ochii din ce în ce mai aproape de imagine. Apoi face o fotografie cu telefonul și pune teancul înapoi pe masă. Heidi nu știe ce să facă. Inima îi bate să-i sară din piept. El. Dintre toți oamenii, chiar el. Heidi se uită la ceas. Șase fără cinci. Au întâlnire la și un sfert, în camera lui Jan. Heidi se uită iar la ceas. Minutele trec lent. Nu mai poate aștepta și pornește aproape în fugă spre camera lui Jan.

După ce Heidi îi spune ceea ce tocmai a descoperit, Jan nu mai spune nimic. Vrea să vadă mai întâi fotografia. Să fie sigur.

Jan se uită la poză. Da. Fotografia din articolul de ziar îl înfățișează destul de clar pe șeful lor, directorul INI, Juha Mertanen. Cadrul e surprins de la distanță și nu este tocmai clar, dar nu încape nicio îndoială. După ce Jan vede poza, trebuie să se gândească. Ce adaugă această informație la anchetă, ce elimină, ce schimbă? După ce Jan cugetă o vreme, o conduce pe Heidi în hol, fără să mai comenteze nimic.

— Hai să luăm o gură de aer curat, zice Jan, iar Heidi încuviințează.

Și el crede că presupunerea e corectă. Fă ce trebuie când indiciile duc spre ai tăi. Asigură-te că nu ești ascultat. Gândește-te în cine poți avea încredere. Să nu scoți niciun cuvânt dacă situația pare imposibilă. Heidi și Jan cunosc câteva cazuri la limită, despre care nimeni n-a vorbit de mult. Însă, de data asta, e vorba despre cu totul altceva. Superiorul lor tocmai a devenit parte din anchetă.

După ce se întorc de la plimbare, Jan îl sună pe Saki.

— Antti-Juhani Fors i-a cunoscut pe Sundin și pe Eskola, cel puțin din timpul studiilor. Dar am găsit urme și în Hartola. Pe baza informațiilor adunate de Saana, Lars Sundin a lucrat ca profesor de artă la Colegiul Tavastiei de Est din Hartola. Se pare că a folosit un pseudonim. Conform ultimelor date, Mertanen a lucrat ca ofițer de poliție în Hartola în anii ’80. E important să știm dacă se găsește ceva despre Mertanen din acea perioadă, din anii ’80 și ’90, ceva oficial, orice.

Saki promite că va căuta și va reveni cu un răspuns cât mai curând.

— Ar fi grozav dacă mi-ai dezvălui informațiile față în față, spune Jan în cele din urmă, puțin răspicat.

Saki pare că urmează să ceară o explicație, dar deodată primește răspuns din tonul vocii lui Jan. *E un subiect delicat, mai bine ne vedem.*

Când Saki bate la ușa camerei 25 în hotelul Linna, șase ore mai târziu, după ce a făcut rost de informații și a condus până la Hartola, ușa i se deschide imediat. Heidi îl salută din cap și se dă la o parte din calea lui. Saki aruncă un teanc de hârtii dinaintea lor. Cea de deasupra pare o copie a unei fotografii dintre cele găsite la Eskola. O aluniță de pe gâtului fetei din poză este încercuită. O aluniță similară se vede pe poza sub care scrie *Laura Malm*.

— Cum a dispărut fata aceasta? rupe Heidi tăcerea.

— Potrivit informațiilor, părinții ei au căutat-o, dar n-au găsit nimic, spune Saki. Poliția a spus că era vorba de o adolescentă răzvrătită. Conform înregistrării interogatoriului, mama fetei a spus

că fata plecase de acasă foarte supărată. În dosarul de anchetă al lui Malm scrie că de căutarea fetei s-au ocupat polițiștii din Hartola.

— Cine dintre polițiști? întreabă Heidi și se uită serios la Saki.

Saki răsfoiește hârtiile ca să ajungă la sfârșitul raportului, dar nu găsește niciun nume.

— Poliția din Hartola, dar, dintr-un oarecare motiv, raportul de investigație nu menționează niciun nume, zice Saki.

Jan și Heidi se uită unul la altul. Piesele tocmai s-au așezat. La un moment dat, Mertanen și-a șters numele ca să nu aibă legătură cu ancheta.

Saki le dă o listă cu numele studenților de la Liceul Jyväskylä, din ani diferiți. Un alt nume familiar e încercuit pe listă.

— La naiba! șoptește Jan când vede ce scrie pe hârtie.

Numele de pe document îl neliniștește. Al patrulea, posibila persoană care unea toate firele intrigii, șeful lor, Juha Mertanen. Saki a găsit informațiile necesare. Conform acestora, Mertanen a studiat cu ceilalți la aceeași școală. Saki a găsit în arhivele din Lahti și unul dintre rapoartele lui Mertanen de la poliția din Hartola, din 1989. O bătaie care a avut loc la benzinăria Kesoil. Raport întocmit de: Juha Mertanen. Alte informații: Departamentul de Poliție Hartola, ofițer junior Juha Mertanen, 1983-1989.

Jan și Heidi analizează în tăcere informații noi. Heidi are impresia că aude cum inima lui Jan bate la fel de agitată ca a ei. Se gândește la femeia care a sunat la „Informații” și care a spus că există și un al patrulea rege. Patru regi, iar trei au murit. Ar mai fi unul. Două întrebări sunt mai importante. Cine este cel care îi omoară pe regi unul câte unul? Și întrebarea cea mai dificilă:

superiorul lor e ucigașul sau următoarea țintă a acestuia?

Luni, 22 iulie / Berlin

De îndată ce martorul pentru centura de siguranță se stinge, oamenii se ridică și încep să se împingă pe culoarul avionului ca niște maniaci. Saana stă relaxată pe locul ei. Privește pe geam cum angajații aeroportului aruncă bagajele descărcate din avion în cărucioare. După ce-au coborât aproape toți pasagerii, Saana se ridică de pe scaun. Cei care s-au grăbit vor trebui să-și aștepte bagajele la fel ca ea.

Saana nu vrea să se gândească la Jan pentru o vreme. „Drum bun", i-a spus bărbatul și a părut cumva tăcut, de parcă deja i-ar fi părut rău, știind ce se va întâmpla cu ei. Povestea se va încheia brusc din cauza programului încărcat de la serviciu, înainte să aibă ocazia să înceapă cu adevărat. Poate că Jan procedează așa cu toate femeile. Le farmecă cu caracterul lui prietenos și neprefăcut, dar după ce obține ce își dorește, se retrage și spune că e ocupat cu munca. Saana se întreabă dacă i-a evaluat corect caracterul. Dacă se va dovedi că e un nemernic, nu va mai putea considera că știe să citească oamenii. Legătura dintre ei totuși pare atât de puternică.

Seara, Saana merge la barul Wohnzimmer din zona Prenzalauer Berg. Saana se destinde în atmosfera relaxată din Berlin și se întreabă de ce nu s-a gândit să vină aici pentru vară, în loc să meargă în Hartola. Germania e și mult mai ieftină decât Finlanda. Hartola, dintre toate locurile din

lume. Cu toate că, în momentul când a ales Hartola, nu avea întreaga hartă desfășurată în față. E bine că măcar poate să se gândească la viitor.

Saana mai comandă un pahar de Riesling și își scoate laptopul. Vrea să scrie. În timpul zborului o idee a prins contur în mintea ei. Cu cât se îndepărtează mai mult de Hartola, cu atât vocea regatului răsună mai puternic în capul ei. Vocea Helenei.

După două pahare de Riesling și o pagină scrisă, Saana decide să caute pe Google traseul exact. Va merge la cazare, va dormi bine și va pleca dimineața devreme cu trenul spre Potsdam. Google îi oferă indicații de mers pe jos de la gară la căminul de bătrâni. Destinația este marcată pe hartă cu o piuneză roșie. St. Franziskus Seniorenpflegeheim, Potsdam, Germania.

În dimineața următoare, în tren, Saana citește întrebările pe care le-a scris și la care speră să primească răspuns de la bătrân.

De ce ați plecat din Finlanda?

Vă amintiți lista de invitați a ultimului bal venețian?

Mai aveți fotografii de la petrecere?

Ce s-a întâmplat, de fapt, pe domeniul conacului?

Saana speră să afle totul de la el. Își ridică privirea din caiet și se uită la pasagerii din tren. Vagonul e aproape gol. Câteva locuri mai încolo, o mamă și fiica ei călătoresc împreună. Asta îi aduce aminte Saanei de un episod când călătorea cu trenul însoțind-o pe mama ei. Când era mică, obișnuiau să-și pregătească sandvișuri și să se ducă cu trenul la Jyväskylä. Avea voie să-și mănânce sandvișul în timpul călătoriei. Castravetele era mereu lipit de brânză și umezea

pâinea. Saanei nu-i plăceau deloc de castraveții din sandviș, dar mamei da.

Când ajunge în Potsdam, Saana se duce spre cămin, urmărind harta. Deși traseul e clar, uneori e imposibil să distingă străzile trasate ca niște linii.

Afară e cald. În Berlin a fost cel mai mare val de caniculă din an și aceeași zăpușeală o însoțește pe Saana până în Potsdam. Totuși, nu poți să te plângi din cauza căldurii dacă te gândești la vremea capricioasă de vară din Finlanda, se gândește Saana, în timp ce pășește pe asfaltul fierbinte.

În cele din urmă, găsește căminul de bătrâni, înconjurat de copaci verzi, ca pe Google Street View. imidă, Saana intră în clădire. Asistenta amabilă ridică din sprâncene și încearcă să înțeleagă ce spune Saana. Domnul Reichmann? Da, e în camera șase. Dacă poate să vă primească? Da, desigur. Asistenta vorbește germană pentru sine, pentru că Saana înțelege doar câte un cuvânt ici, colo. Saana a cumpărat o ciocolată finlandeză Fazer Sininen pentru August von Reichmann, dar s-a topit de la căldură. Totuși, decide să-i ofere cadoul bărbatului. Acesta zâmbește și pare intrigat. O reală confuzie i se poate citi pe chip.

— Bună! îl salută Saana.

— *Hallo!* răspunde el.

— Vin de la Hartola, ați locuit acolo pe vremuri, spune Saana și observă că deja vorbește lent și folosește un limbaj extrem de clar.

Bătrânul se uită neajutorat la asistentă.

— *Sprechen Sie Deutsch?* o întreabă asistenta pe Saana și o încurajează zâmbind să continue. *Herr von Reichmann kann nicht Finnisch sprechen.*[1]

— *Finnland? Du?* [2] încearcă Saana să întrebe în germana ei stâlcită, dar bărbatul nu pare să înțeleagă.

— *Ich komme aus Finnland. Hartola. Du hast Hartola gelebt* [3], se chinuie Saana.

— *Harrthola? Wie so?* [4] întreabă bărbatul.

Saana începe să se agite. Nu și-a imaginat că situația se va dovedi atât de dificilă. Nu și-a imaginat că bărbatul nu vorbește deloc finlandeză.

— *Fehler* [5], spune von Reichmann.

Saana nu știe la ce se referă bărbatul. Luase cu ea cartea de la muzeu, în care baronul, fotografiat lângă orhidee, pare tânăr.

Saana îi arată bărbatului fotografia veche, dar nicio expresie pe fața lui nu indică faptul că înțelege cine este în imagine. Bărbatul doar scutură din cap.

— *Fehler*, zice el.

Memoria bărbatului s-a dus complet, se gândește Saana și înjură în minte toate orele de germană la care mâzgălise în caiet și nu se concentrase la lecție. *Fehler* e numele cuiva? În cele din urmă, Saana își dă seama că ar trebui să-i ceară fotografii.

— *Foto?*

Bărbatul pare că înțelege și se îndreaptă încet spre raftul vechi de cărți. Deodată, ceva mai vioi, scoate un dosar maro, gros, cu fotografii și arată politicos cu mâna spre scaunul de la masă. Se uită împreună prin imagini și Saana zâmbește politicos la fiecare poză. Nu înțelege niciun cuvânt din explicațiile lui. Trece ceva timp până când se prinde. Tânărul din fotografii cu siguranță nu e acel August von Reichmann pe care-l caută.

1. „Domnul von Reichmann nu vorbește finlandeza” (germ., în original) (n.r.).
2. „Finlandeză? Tu?” (germ., în original) (n.r.).
3. „Vin din Finlanda. Hartola. Ai trăit în Hartola” (germ., în original) (n.r.).
4. „Hartola? Cum așa?” (germ., în original) (n.r.).
5. „Trebuie să fie o confuzie” (germ., în original) (n.r.).

HARTOLA

Vara, 1989. Ultima seară.

Băiatul și Helena s-au privit în ochi și și-au zâmbit prostește. Apoi băiatul deveni serios. Aveau o misiune de îndeplinit. Căutau ceva care să dea în vileag răul ascuns.

Băiatul i-a povestit Helenei că baronul nu mai folosea sauna de pe malul râului de ani de zile, totuși, tatăl lui văzuse, din când în când, o lumină aprinsă în clădirea mică. Era ceva ciudat în organizarea petrecerii. Poate că cineva folosea clădirile conacului în scop propriu. Pentru o clipă, muzica de la conac s-a oprit, iar tinerii s-au desprins unul de celălalt. Băiatul va merge primul, iar Helena îl va urma la scurt timp. Vor vedea mai multe dacă nu se duc împreună. Helena avea și o invitație oficială. Strângea mica bucată de hârtie în mână.

— Ești frumoasă, șopti băiatul și Helena roși, dar întunericul îi ascunse fața îmbujorată.

Helena își puse apoi masca venețiană pe față.

— Ești sigură că ești pregătită? întrebă el, iar Helena dădu iute din cap, ca să nu aibă timp să regrete.

Totul era stabilit dinainte. Vor urmări evenimentele și vor înregistra totul în secret. Băiatul avea un aparat de fotografiat.

Când ajunse în fața conacului, Helena se opri pentru moment să admire felinarele din curte. Trecu doar o clipă, iar gazda serii se grăbi s-o întâmpine pe Helena. Se apropie pentru un sărut pe obraz și dintr-odată n-a mai știut câte săruturi intenționase baronul să-i dea. Unul, două sau chiar trei. Helena se simți foarte stânjenită. Von Reichmann o luă de braț și o conduse, printre oamenii îmbrăcați frumos și prin decorurile festive, spre salon, care se transformase într-un ring de dans. Apoi von Reichmann se înclină în fața ei.

— Îmi acorzi acest dans? întrebă el, iar Helena făcu o reverență. Viața ta va fi și mai minunată, șopti baronul la urechea Helenei, învârtindu-se pe ringul de dans.

Se opri, cu fata în brațe, direct în fața mesei pline cu bunătăți. Helena luă un pahar de vin, iar baronul îi turnă băutură. Helena luă timid o înghițitură, iar baronul o prinse din nou în dans.

Helena juca cu sine un joc secret, aici sau acolo, unde evenimentele suprapuse puteau fi comparate între ele. Ar prefera să fie aici, ca orice adolescent, trăgând cu ochiul la cea mai interesantă petrecere din Hartola, sau cu câțiva copii, în jurul focului de tabără, omorând țânțari? Răspunsul era de la sine înțeles. Helena ar prefera să fie aici, în vârtejul dansului și în zumzetul mistic al maturității. Helena se opri să mai ia o înghițitură și simți cum vinul începuse deja să o amețească. Băutura o făcea să se simtă mai bine. De parcă răul, care pândea pe la colțuri, nici nu ar exista.

După dans, von Reichmann o prezentă pe Helena câtorva invitați: „Permiteți-mi să vă prezint o tânără frumoasă, care își va lăsa amprenta asupra lumii într-o bună zi.” Figurile necunoscute din spatele măștilor închinară în cinstea Helenei. Helena se uită la ochii ce se zăreau în spatele măștilor și la buzele plescăitoare. Helena se

așteptase la multe rochii de lux, dar până acum văzuse doar câteva femei care arătau mai bine, deși nu erau îmbrăcate festiv, probabil de vârsta mamei ei. Unde erau celelalte fete tinere? Oare seara fusese organizată așa cum credeau ei că va fi? Oaspeți de taină, figuri tăcute.

Baronul se duse să se ocupe de îndatoririle lui de gazdă în altă încăpere, iar Helena privi timidă în jur. Helena avea să se comporte conform așteptărilor. La fel ca celelalte fete înaintea ei. Laura Malm, de exemplu. Va aștepta o invitație.

Iris venise în ultima seară. Când Helena era la fumat cu alte două fete, Iris veni și o chemă deoparte pe Helena, ca să-i spună ceva. La început, Helena a crezut că din cauză că fumase, dar apoi Iris explică oferta. Helena va deveni noua îndrumătoare, va fi noua membră a grupului. Dacă Helena era de acord să li se alăture, va primi acces în locuri unde copiii nu aveau voie. Petreceri de neuitat, vin cât puteai duce, numai pentru cei aleși. Oare Helena voia să se alăture? Fusese aleasă special în acest scop.

Helena aproape că-i dezvălui că avea deja o invitație. Una care nu o obliga la nimic altceva, dar apoi își dădu seama că răspunsul ar da prea mult în vileag. Așadar, Helena nu spuse nimic. Numai ascultă. Voia să știe cum decurge totul, care e tiparul.

— Ai fost aleasă, șopti Iris, apucând-o pe Helena de umeri și privind-o calm în ochi. Vrei să știi de ce ai fost aleasă? întrebă îndrumătoarea.

Helena ridică din umeri. Nu scoase niciun sunet. Așa s-au înțeles. Helena ar fi momeala, iar băiatul s-ar ocupa de restul.

Iris se aplecă puțin mai aproape și-i șopti fără să-i ceară permisiunea:

— Ai fost aleasă pentru că ești specială.

Marți, 23 iulie / Berlin

Saana tocmai și-a luat rămas-bun de la presupusul August von Reichmann și s-a închis în baia căminului de bătrâni, să caute pe Google cuvântul *fehler*. Modifică câmpurile din Google Translate care precizează limba aleasă din finlandeză-germană în germană-finlandeză și apoi introduce cuvântul *fehler*. Primește repede răspunsul. *Fehler* înseamnă eroare sau confuzie. Saana apasă semnul de difuzor și ascultă cum se pronunță cuvântul ca să înțeleagă și propriile greșeli.

Von Reichmann din căminul de bătrâni nu e cel pe care îl căuta. Dar cine să fi încurcat informațiile? Cineva din trecut sau chiar Saana? Adresa e exact cea de pe cartea poștală. Saana trebuie să recunoască adevărul. E un detectiv prost, într-adevăr, de rahat. A venit până în Germania la cine nu trebuia. Nu a găsit ceea ce căuta. În loc de răspunsuri, are și mai multe întrebări. Cine a trimis cărțile poștale semnate de August von Reichmann? De ce a folosit această adresă? Unde e adevăratul baron?

În tren, începe să o cuprindă oboseala. Se uită la peisajul schimbător fără să vadă nimic, pentru că se concentrează pe propriile gânduri. De fapt, tiparul este foarte clar. O intrigă clasică, cunoscută din multe povești și filme polițiste. Cartea poștală trebuie să fi fost falsă. Cineva a depus efort ca să-i inducă în eroare pe îngrijitor, prietenul de încredere al lui von Reichmann. Dar

ce s-a întâmplat cu adevăratul baron? Unde e? Și cine i-a trimis tatălui lui Riku o carte poștală de pe o altă adresă?

Saana se întreabă ce opțiuni are. Oare von Reichmann trăiește, dar locuiește în altă parte? Oare a vrut să dispară? Dacă da, de ce? Sau e mort? Saana se tot gândește la ipoteza asta în timpul călătoriei sufocante cu trenul înapoi de la Potsdam la Berlin. Și dacă, într-adevăr, von Reichmann e mort? Cu ce ar schimba situația? Oare chiar s-a întors în Germania în acea perioadă sau cineva a vrut doar să lase această impresie? Asta ar complica și mai mult cazul. Saana simte că începe s-o ia razna cu toate ipotezele ei.

După ce ajunge la cazarea rezervată prin Airbnb lângă Boxhagener Platz din Friedrichshain, Saana îi trimite un mesaj lui Jan: „Călătorie cu trenul în Potsdam, dar am fost nevoită să mă întorc fără niciun răspuns. Cum poți afla dacă o persoană a murit în Germania? L-am întâlnit pe von Reichmann, dar nu pe cel pe care-l căutam. Ce mai faci? Te pup."

Saana se întreabă dacă să îndrăznească să scrie „te pup", dar deja a trimis mesajul. A vrut să-i trimită și un semn mare de întrebare. Fotografia din carte, cea cu von Reichmann lângă orhideele din curtea conacului.

De fapt, ce s-a întâmplat cu baronul? A fost o idee ciudată să meargă la Berlin, dar și folositoare. Îi e dor de Jan tot timpul, dar nu îndrăznește să-i mărturisească nimic. Saana știe că este extrem de ocupat, iar situația pare oricum destul de delicată. Nu se cunosc încă suficient de bine ca să își ceară reciproc ceva. Nici măcar să-și țină companie. De fapt, ce fel de bărbat e Jan? se întreabă Saana. O face să plutească deasupra

norilor, dar, în același timp, o lasă să se cufunde în incertitudine.

Pe când Saana se gândește dacă să meargă la restaurant sau să-și ia doar o șaorma, în sfârșit, Jan îi răspunde.

„Ai codul numeric personal sau data nașterii? E posibil să obținem informații de la colegii noștri germani. Când vii înapoi? Mi-e dor de tine. J”

Saana înțelege că nu e ușor să vânezi informații. Nu scrie nicăieri data nașterii baronului. Saana se gândește o clipă și scrie intenționat ora exactă a sosirii: „Zborul aterizează la 18:40, cred că prind autobuzul de la 20:00, sosesc în Hartola la stația Onnibus la 22:25. Vii să ne vedem? :)”

„Întâlnire / marginea drumului”, scrie Jan. Un zâmbet apare pe chipul Saanei. Probabil vor avea doar câteva minute la dispoziție până când Jan va fi nevoit să se întoarcă la serviciu, dar Saana așteaptă fiecare minut cu sufletul la gură. A trecut foarte mult timp de când Saanei i-a fost cu adevărat dor de cineva.

În drum spre casă, fără să-și dea seama, Saana se gândește la cei doi bărbați. Jan și von Reichmann. Oare von Reichmann e rău sau bun? Oare baronul a fost implicat sau atras forțat într-o situație fără cale de întoarcere? O nouă bănuială încolțește în mintea Saanei, o nouă ipoteză. Și dacă, în trecut, bunăvoința baronului a fost exploatată? Poate că baronul a oferit fără să-și dea seama un decor cuiva implicat în ceva necurat.

Saana îl vede pe Jan în stația de autobuz expres de pe Drumul Național 4 și începe imediat să zâmbească. Când coboară din autobuz, Jan o ridică în brațe și cei doi se sărută fără să-i bage în seamă pe oamenii aflați în trecere. Sărutul nu e la

fel de romantic ca în filme, e umed, stângaci și cam nesigur, dar Saana simte din nou o atracție fizică puternică între ei. După sărutul lung, Jan o ține pe Saana puțin mai departe de el ca să o privească. Jan se uită adânc în ochii Saanei. Zâmbește și nu spune nimic. Saana îi zâmbește înapoi. Așa funcționează? Văzându-l pe polițistul zâmbitor și chipeș care o privește intens în ochi, toate îndoielile ei se risipesc. Acum există doar Saana și Jan. Jan și Saana. Însă telefonul lui Jan sună din nou.

Marți, 23 iulie / Hartola

Jan, Heidi și Saki se întâlnesc lângă sauna de pe malul râului. Clădirile frumoase ale conacului se înalță frumos de cealaltă parte a apei. Râul e negru. Nu e nimeni în jur. Se opresc pe pod ca să stea de vorbă. Jan se uită la colegii săi. Trei anchetatori în mijlocul pădurii din Regatul Hartola. Speră din suflet că totul se va termina în curând, că vor face față acestui caz, până acum cel mai complicat și solicitant pe care l-au avut vreodată.

Se opresc la mal și se așază pe nisipul de lângă apă. Heidi începe să enumere cu voce tare numele celor care au dispărut.

— Helena Toivio, decedată, Laura Malm, dispărută, August von Reichmann, dispărut, Julia Aleksandra, dispărută, Lars Sundin, decedat, Matti Eskola, decedat, Antti-Juhani Fors, decedat și... Heidi ar vrea să spună ceva, dar tace. Încă nu știm ce va urma.

Deocamdată au doar bănuieli.

— Pe baza informațiilor noastre, cred că Mertanen este următoarea victimă, spune Jan, iar Saki și Heidi îl privesc curioși. Cine este de aceeași părere? întreabă Jan.

După o clipă, ambii colegi ridică mâna.

— Mertanen probabil că face parte dintr-un grup de bărbați implicați mai demult în ceva pentru care Eskola, Fors și Sundin au fost acum trași la răspundere. Însă întrebarea cea mai

importantă este dacă Mertanen știe deja acest lucru și ce vom face în privința asta, spune Jan.

Femeia roșcată a fost eliberată din lipsa dovezilor, iar Julia Aleksandra a dispărut. Cine îl vâna pe cel de-al patrulea rege?

— Când situația va deveni publică, Mertanen va putea beneficia probabil de protecția completă a INI. În cel mai rău caz, asta l-ar putea face pe ucigaș să se retragă. Este în interesul nostru să păstrăm tăcerea și să-l urmărim pe Mertanen acum, înainte ca informațiile să se răspândească la conducere, spune Jan.

Toți se uită unul la celălalt. Oare tocmai au decis să-l folosească pe Mertanen drept momeală pentru a-l prinde pe criminal?

Merg în tăcere spre mașină. Gândurile lui Jan încep să zboare aiurea. În ciuda incertitudinilor și a întorsăturii tulburătoare a situației, Jan are de gând să-i dedice seara și noaptea Saanei. În întunericul serii nu se aude decât bâzâitul țânțarilor și al altor insecte mici. Și susurul apei. Tainionvirta își continuă eterna curgere prin Regatul Hartola.

— Am verificat mai atent informațiile despre von Reichmann, spune Jan și o trage pe Saana la piept, în camera de hotel.

Jan se simte bine cu Saana atât de aproape de el. Timpul lor abia avea să vină, însă Jan începe să se teamă că Saana devine frustrată. Așa e întotdeauna. Fiecare femeie pe care o cunoaște începe, la un moment dat, să se sature că Jan rămâne prins tot timpul la serviciu. De aceea și-a și ales această direcție. Fără legături sau angajamente, numai lucruri de moment și sfârșitul relației înainte să devină prea dureros. Așa e mai bine pentru toată lumea.

Jan se uită la ochii frumoși ai Saanei și la părul ei aproape argintiu, cu câteva șuvițe violacee. Frumoasa asta s-a ivit, în ciuda tuturor așteptărilor, și l-a făcut să-și încalce propriile reguli.

— Conform informațiilor primite de la poliția germană, August von Reichmann nu e înregistrat ca decedat în țara lui natală, spune Jan și observă imediat că Saana îl ascultă atentă. Am găsit doar anumite indicii că a venit în Finlanda, dar nimic cum că ar fi plecat, continuă Jan și-i adulmecă părul Saanei.

Au cel puțin această noapte la dispoziție; vor uita de decedați pentru o clipă și se vor concentra asupra relației lor.

Miercuri, 24 iulie / Hartola

Saana pedalează în soarele dimineții. A cumpărat din Berlin cosmetice naturale Lavera și o sticlă de Riesling pentru mătușa ei, dar după ce le-a adus la ea de dimineață, s-a gândit că ar mai putea cumpăra ceva bun pentru cafea. Ceva care să-i mai potolească dorul care iarăși se stârnise în ea după atingerile lui Jan. Au avut o noapte la dispoziție ca să se piardă unul în celălalt, dar acum probabil va urma din nou o pauză de multe zile.

Saana se întreabă care ar fi cel mai bun răsfăț pentru cafea. Rulouri cu scorțișoară sau, să zicem, gogoși cu gem. Gândul la noaptea petrecută cu Jan în camera de hotel o face să roșească, are impresia că se vede de la o sută de metri că au făcut dragoste. Saana își leagă părul într-o coadă strânsă și evită să privească oamenii în ochi.

Deodată, Saana tresare când cineva apare pe neașteptate în fața ei, dintre rafturile cu dulciuri.

— Scuze! mormăie Saana și dă cu ochii de o femeie brunetă.

Îi pare cunoscută. După o clipă, Saana își dă seama că e femeia de la căminul de bătrâni unde a mers să se întâlnească cu tatăl lui Falk.

— Nu-i nimic, zice femeia și trece pe lângă Saana la fel de repede cum a apărut.

Saana încearcă să-și aducă aminte numele femeii, dar nu reușește. Spre surprinderea ei, se întâlnește și cu Harri Valkama, la raionul de pâine. Bărbatul tocmai și-a pus cu cleștele într-o

pungă de hârtie câteva plăcințele de secară, când o observă pe Saana și se oprește.

— Bună! spune Harri Valkama.

— Salut! răspunde Saana veselă.

Întâlnirea cu Jan i-a redat încrederea în dragoste. Saana se uită la Harri Valkama, care se mișcă molcom, și începe să se întrebe dacă această persoană are parte de dragoste în viață. Valkama emană o anumită blândețe și un fel de aură care îl fac atrăgător. Saana ar vrea să-l întrebe ce s-a întâmplat de fapt între el și mătușa Inkeri, dar nu îndrăznește să spună nimic.

În timp ce se uită la el, îi vine o idee. Ce-ar fi dacă ar ajuta-o puțin pe mătușa ei? Saana știe că mătușa ei se pricepe să se debaraseze de tot ce e în plus în viața ei. Ținând cont de întâmplările din vară, scapă nu doar de buruieni, ci și de bărbați. Frumoasa Inkeri a prins rădăcini în propria grădină. E nevoie de ceva, de cineva care să o readucă la viață. În plus, expresia mătușii a fost foarte *sugestivă* când a auzit că Harri se întorsese în Hartola. La naiba cu inhibițiile, se gândește Saana și zâmbește în gând. Harri Valkama cântărește plăcințelele de secară, iar Saana vine cu o propunere.

— N-ai vrea să vii la Inkeri la cină, într-o seară? întreabă Saana, încercând să pară indiferentă, și pune între timp în pungă două gogoși cu gem.

— La Inkeri? întreabă Harri, cu o scânteie familiară în ochi.

Saana încuviințează și zâmbește ușor. Îi place bărbatul și se decide să o tachineze pe mătușa ei. Vrea să-i vadă reacția când Valkama intră pe ușă. Are ceva familiar, e ca un ursuleț de pluș, iar Saana crede că-i va plăcea și mătușii ei. Așadar, de ce mătușa nu l-ar invita la cină?

Harri Valkama pare surprins, dar este de acord.

— Inkeri știe despre asta? întreabă el totuși puțin suspicios și o surprinde pe Saana cu perspicacitatea lui.

— Desigur, minte Saana și încearcă să pară cât mai degajată.

Harri se uită intrigat la Saana. Îndoielile nu i se risipesc pe deplin.

— Ești sigură că e ideea lui Inkeri? se asigură Harri.

Saana nu îndrăznește să mai spună nimic, doar încuviințează. Niciodată n-a știut să mintă și bănuiește că Harri Valkama poate vedea prin minciunile ei, dar chiar contează?

Saana observă expresia luminoasă pe chipul lui Harri Valkama și starea lui calmă, și știe că a procedat corect. A mințit când a trebuit, despre ce a trebuit. E doar o minciună nevinovată, nu-i așa?

— Încă nu am stabilit o zi, dar ar fi bine astăzi, pe la ora șase, spune Saana și nu mai îndrăznește să-l privească pe Valkama în ochi.

Saana iese din S-market, iar privirea îi e atrasă imediat de femeia roșcată. Se holbează la Saana de la ușa din spate a magazinului. Femeia nu și-a desprins privirea de la Saana, deși își dă seama că aceasta a observat-o. Stă pur și simplu lângă perete, în uniforma ei de lucru albastru cu galben, și se uită la Saana. Saana își pune punga în coșul de lemn de pe bicicletă și se apleacă să deschidă antifurtul. De ceva timp își asigura bicicleta, deși mătușa râdea de ea. Lumea nu mai e însă un loc atât de sigur așa cum își imaginase ea. Saanei i-au fost furate trei biciclete. Îi vine greu să creadă că hoții și lăcomia nu au ajuns încă în Hartola.

Saana deschide lacătul de la bicicletă și încearcă să-și alunge gândurile întunecate. În ultima vreme, simțise întunericul lumii pe piele. Saana se uită la telefon, sperând că Jan i-a trimis un mesaj; în schimb, vede unul de pe un număr necunoscut. Intuiția o face să-și ridice ochii spre ușa din spate a magazinului, dar femeia roșcată a dispărut între timp.

„Dacă vrei să afli ceva important despre Helena, vino astăzi la repeziș. Ne vedem pe podul suspendat la ora 19. Nu întârzia. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Vino singură."

Saana recitește mesajul de câteva ori. Cine ar vrea să se întâlnească cu ea? Oare să îndrăznească să se ducă singură? Saana nu înțelege nimic altceva decât că trebuie să fie la repeziș la ora potrivită. Serviciul telefonic nu recunoaște expeditorul mesajului.

„Bine, ne vedem acolo", răspunde la mesajul primit de pe numărul necunoscut și începe să pedaleze neliniștită spre casa lui Inkeri.

Mătușa se ivește în spatele ei pe când își lasă bicicleta rezemată de peretele șurii.

— Bună! spune Saana bucuroasă și o îmbrățișează pe mătușa murdară de noroi.

— Cum a fost călătoria? întreabă mătușa.

— Foarte plăcută, mulțumesc, Berlinul e grozav. Apropo, m-am întâlnit la magazin cu Harri Valkama, spune Saana imediat. L-am invitat aici pe seară.

Expresia mătușii se schimbă din blândețe în surprindere, apoi în curiozitate.

— De ce l-ai invitat aici? întreabă ea, dar Saana observă că măcar vestea nu a deranjat-o.

De fapt, pare de-a dreptul speriată.

— Deci l-ai invitat pe Harri la masă fără să mă întrebi, se asigură mătușa că a auzit corect și,

drept răspuns, Saana o înghiontește jucăuș.

— Astăzi? întreabă mătușa.

E limpede că nu știe ce să facă.

— De ce nu? spune Saana și o zbughește veselă sus pe scări.

Și-a tras propriile concluzii în decursul verii. După părerea ei, mătușa a avut cel puțin doi iubiți. Unul a fost profesorul de artă, Lasse, un ticălos chipeș, iar celălalt Harri Valkama, un om bun, de treabă, dar care a apărut într-un moment nepotrivit. Saana speră că mătușa ei e acum la vârsta la care apreciază bunătatea.

După ce îl întâmpină pe Harri, Saana îl anunță că a intervenit ceva și că trebuie să plece. Atmosfera după sosirea lui Harri e puțin ciudată, dar Saana le oferă amândurora un pahar de Riesling adus din Germania și apoi pleacă. Când adevărul va ieși la iveală, vor avea un dușman comun în Saana. O șmecheră, puteau să râdă împreună de șiretlicul ei după ce vor trece de șocul și stânjeneala inițială. Totul va decurge mai firesc dacă Saana nu stă cu ei.

Vremea a fost caldă și plăcută pe durata călătoriei, dar la malul repezișului miroase a umezeală, a reavăn. Saana se sprijină de podul arcuit care scârțâie și se întinde frumos peste apă de pe un mal la celălalt. Saana își scoate telefonul din buzunar și verifică ora. Este 18:57. Se uită în jur. Nicio mișcare în jur, dar apoi se aude un trosnet de undeva. Parcă cineva ar fi călcat pe o creangă. Saana se întoarce pe pod în direcția opusă și atunci o vede. Femeia roșcată îmbrăcată în alb stă nemișcată și se uită la ea.

Saana își ridică timid mâna, iar femeia îi răspunde la salut. Îi face semn Saanei să vină mai aproape. Situația este ciudată, dar, dintr-un oarecare motiv, Saana nu se simte speriată. O

urmărește pe femeia cu păr roșcat cum merge foarte ușor pe mal, de parcă ar pluti. În cele din urmă, ajung într-un loc unde femeia vrea să se oprească. Saana se uită în jur. Sunt în pădure, în jur nici țipenie de om, iar acolo, chiar în fața ei, se află o bicicletă de culoare deschisă, acoperită cu mușchi de pădure.

— A aparținut cândva Helenei, spune încet femeia, aproape în șoaptă, iar Saana își ține respirația.

Nu spun nimic o clipă, apoi femeia continuă.

— Mi-a luat ani de zile, a trecut aproape un deceniu. Nu m-am simțit prea bine, a trebuit să mă liniștesc, spune Iris.

Saana dă din cap, nu știe ce să spună.

— Uneori merg la repeziș să las o cală acolo în memoria Helenei, rostește femeia și privește în depărtare.

Saana își amintește cum totul a început de la cala aceea misterioasă.

— Îmi pare rău pentru tot, izbutește Saana să spună.

Nu prea știe ce să facă.

— Să vedem dacă vine ploaia la noapte, zice Iris și își ridică privirea spre văzduh.

Saana se uită la cer, dar nu vede niciun semn de ploaie. Încuviințează și așteaptă mai multe informații.

— Ei dețineau toată puterea. Și fotografiile. Nu eram suficient de curajoase să ne ridicăm împotriva celor mai puternici. Nu-mi amintesc să-mi mai fi fost vreodată așa de teamă de altceva. Aveau tot satul subjugat lor. Erau responsabili de împrumuturile părinților noștri, îl cunoșteau pe directorul școlii și dădeau explicații mistice pentru tot ce se întâmpla. Însă Helena a amenințat că va dezvălui totul. Această bicicletă a fost găsită abandonată în păduricea de molizi, pe

jumătate îngropată, la mai puțin de jumătate de kilometru de conac, spune femeia și arată peste apă, spre pădure. În ultima ei seară, Helena a fost la conac. Eu o invitasem acolo.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întreabă Saana.

Nu-și poate masca incertitudinea tot mai pronunțată din voce. Oare Iris este ucigașa? Saana începe să fie foarte speriată.

— E greu de explicat, au făcut totul cu atâta pricepere. Fiecare a fost aleasă la un moment dat, eram îndrumătoare în tabăra celor confirmați și toate aveam probleme acasă. Eram fermecate de toată atenția primită. În sfârșit, cineva vedea că eram speciale. Pentru o clipă, totul a mers atât de bine. Totul s-a schimbat în rău când au apărut mai mulți bărbați. Iar apoi a devenit responsabilitatea mea să atrag mai multe fete să ni se alăture. M-au șantajat cu fotografiile. Am înțeles situația și mi-a fost rușine mai târziu, spune femeia, iar Saana citește printre rânduri. Când Helena a murit, noi, cele care am rămas, am decis să ne unim forțele. Împreună, ne-am recuperat vocea. Eram încă Fiicele repezișului, dar nu-i mai ascultăm.

Saana se uită la ea. E adult, dar oarecum fragilă. Saana se simte ușurată. Iris nu pare o ucigașă.

— Laura și Helena nu mai sunt, dar eu și Katja nu vom lăsa amintirea lor să piară. Și acum, regii trebuie să plătească pentru faptele lor, spune Iris și zâmbește.

Fiori reci o trec pe Saana. Regii. Fiicele repezișului. Numele îi este familiar din articolul scris de Särkkä; vrăjitoarea le menționase pe Fiicele repezișului.

— Aș putea să vorbesc și cu această Katja? întreabă Saana, deși se teme că cere prea mult.

— Katja locuiește în Hartola, dar nu cred că vrea să vorbească. Bineînțeles că o poți întreba. Lucrează într-un cămin de bătrâni, zice apoi femeia și se uită gânditor în ochii Saanei. Cred că într-adevăr îți pasă de povestea Helenei. De aceea am să-ți spun câteva lucruri pe care nimeni altcineva nu le-a mai auzit până acum. Însă, după asta, nu voi mai vorbi despre asta.

Saana ridică din sprâncene. Katja. Femeia cu păr negru de la căminul de bătrâni și din magazin.

— Acesta a fost cel mai mare secret al nostru, spune din nou femeia și îi înmânã Saanei un mic jurnal. Ne-am dorit ceva care să ne lege de Helena. Ce legătură mai bună decât un secret despre care doar noi și Helena știam? După incident, nu am mai avut încredere în nimeni, mai ales în poliție, când ne-am dat seama că unul era de-ai lor.

Saana se uită la micul caiet pe care l-a primit cu inima bătând cu putere. Îl tratează cu deosebit respect. Oare e jurnalul Helenei?

Saana ia caietul, dar încă nu îndrăznește să-l deschidă. Paginile sunt îngălbenite. Saana se prinde repede că cercetarea ei tocmai a făcut un pas mare înainte. Cu ajutorul jurnalului poate auzi vocea Helenei.

Saana pedalează iute de la repeziș până acasă, trece cu greu neobservată pe lângă sufragerie, unde Harri Valkama și mătușa Inkeri încă petrec o seară relaxată împreună, și se aruncă pe pat. Îndrăznește, în sfârșit, să deschidă jurnalul. Saana știe că, atunci când va elibera din paginile caietului vocea fetei ucise, va deveni răspunzătoare pentru totdeauna de această poveste, până îi va da de capăt, până va ajunge la adevăr.

Între paginile jurnalului sunt câteva fotografii și o bucată de hârtie veche decupată dintr-un ziar, o jumătate de pagină din ziarul *Hartolan Sanomat*. Într-o fotografie, Helena se află la o fermă de căpșune. Într-o alta, Helena și o fată blondă zâmbesc în fața aparatului de fotografiat, și aceleași fete apar călare și în a treia fotografie. Helena și Johanna.

Pe pagina de ziar se află o reclamă mare a fermei de căpșune Toivio, cu aceeași fotografie cu Helena la taraba de căpșune. Anunțul informează despre căpșunele proaspete. Saana zâmbește când vede cât de fericită arată Helena în poză. Atunci totul era încă bine.

Saana întoarce decupajul din ziar și observă pe partea cealaltă a reclamei la căpșune un anunț încercuit cu roșu.

A dispărut Laura Malm. Familia roagă ca orice informații să fie trimise la numărul 918 5624129.

De ce e încercuit anunțul? Oare Helena începuse să investigheze cazul Laurei Malm?

Saana apucă jurnalul și răsfoiește paginile cu atenție, fără să îndrăznească măcar să respire. Răsfoiește scurtele poezii scrise de Helena, observații de toate felurile despre băieții din zonă și despre trupa Dingo. Ca punct culminant al începutului liceului, scrie despre prima experiență cu fumatul și prima dată când s-a îmbătat, când au băut din berile Karjala cumpărate de Johanna. Câte două de fiecare; aproape că au vomitat, conform celor notate. Saana se uită la scrisul Helenei. Este frumos și fără greșeli. Cu toate acestea, Saana este ușurată să decopere că Helena n-a fost chiar atât de cuminte cum toată lumea afirmă.

Saana face o pauză și ascultă discuțiile de la parter. Sunetul înăbușit al conversației. Saana se bucură că mătușa nu s-a hotărât să-l dea pe Harri afară. Încă nu a ajuns la ultimele pagini. Anul 1989. Ultima vară a Helenei.

19.6.1989
S-a întâmplat ceva ce nu vreau, nu știu, nu pot explica nici măcar în jurnal. E parcă pentru prima dată în viața mea când se întâmplă ceva interesant. Lucrurile nu sunt doar ceea ce par. Totul are sens. El le dă sens tuturor. Când eu sunt interesantă dintr-odată (în sfârșit) și tot ce e în jur este interesant.

22.6.1989
Simt că și eu aș putea avea o viață interesantă, numai de-aș îndrăzni. Dac-aș fi mai curajoasă.

27.6.1989
Ne-am întâlnit din nou azi și am vorbit. Despre toate. Nu mi-aș fi putut imagina că cineva ca el ar fi interesat de mine. Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic așa de interesant!

3.7.1989
De ce știu atât de puțin despre toate? Despre artă, poezii, despre iubire, viață.

Apoi: nimic. Tăcere. Câteva pagini goale ca și cum ceva s-a întâmplat, dar cele petrecute le știa numai Helena. Apoi, după o pauză de mai multe zile, o însemnare scurtă.

14.7.1989
La naiba, la naiba, la naiba, aș vrea să povestesc cuiva, dar nu pot, nu îndrăznesc. Nici măcar mamei sau lui Inkeri. Johanna e nesuferită.

O săptămână mai târziu, însemnările scurte continuă.

20.7.1989
Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această nouă viață interesantă și retrag toate blestemele pe care le-am spus vreodată. All night, all day, angels watching over me my Lord.

23.7.1989
Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Laura Malm. Dar câți ascund ceva? De ce nu vorbește nimeni? Ne-am decis să investigăm problema.

28.7.1989
Regele apelor
Pădurea e împodobită atât de frumos,
încât ne îndepărtează privirea
de la ce ar trebui să vedem dincolo de frumusețe.
Vuietul repezișului acoperă toate sunetele
pe care ar trebui să le auzim.

Saana își ține respirația. Se enervează când se gândește la mătușa ei, care lua cina la parter, și la legătura acesteia cu evenimentele trecute. E poezia pe care Helena i-a dat-o lui Inkeri.

Paginile jurnalului conțin atât de multe cuvinte, atât de multă furie tânără, incertitudini și presimțiri. Saana simte nostalgie și nevoia să-și închidă ochii. Lacrimile îi curg pe obraji. Toate experiențele sunt acum deja trecute, date uitării. Saana se ridică o clipă ca să se întindă și se uită pe mica fereastră a mansardei în grădină. De ani întregi, camera de oaspeți de la etaj e locul ei preferat din casa mătușii. Întotdeauna o liniștește gândul că există o încăpere mică în mansarda casei vechi de lemn, rezervată numai pentru ea. Saana continuă să răsfoiască jurnalul. După iulie, însemnările devin din ce în ce mai sporadice, însă

tonul lor e schimbat. Sunt voioase, epuizate, nesigure, plictisite, pline de speranță, declarative, exuberante. E limpede că Helena avea pe cineva pe care îl iubea și se pare că, după dezamăgirea ei din iulie, sentimentele au fost reciproce. Oare se îndrăgostise în sfârșit? Iar iubirea ei avea legătură cu regii sau nu? Jurnalul nu dezvăluie cu cine începuse Helena să investigheze ce se întâmplase. Ultimele rânduri din jurnal au fost scrise cu doar câteva zile înainte de moartea ei.

31.8.1989
„Seara importantă & R pentru Regele inimii mele”

O inimă, o cruce și o mască venețiană de pisică sunt desenate lângă însemnare. Balul venețian de la conacul Koskipää. Ultima seară a Helenei.

Joi, 25 iulie / Hartola

Jan se foiește, iar Saana se trezește din gânduri în brațele lui Jan. Afară plouă. Jan a promis că va fi liber pentru câteva ore, dar se pare că nu prea pot face nimic de fapt.

Jan pornește Netflix. Pare grăbit. Simțul responsabilității și tristețea cauzată de pierderea mamei o fac pe Saana să fie puțin precaută. Durerea Saanei este deja veche, iese rar la suprafață. Ar vrea să-i spună lui Jan că înțelege. Că îl vede în totalitate, chiar și sentimentele ascunse devin vizibile, iar asta e în regulă. Pe de altă parte, se pare că Jan vrea să păstreze o anumită distanță.

Saana nu recunoaște asta cu voce tare, dar uneori se teme că Jan e prea complicat. Saana se apleacă spre Jan cu o privire provocatoare. Preferințele de pe Netflix. Încă n-au discutat despre ale fiecăruia de pe Netflix.

— Cine începe? întreabă Jan, iar Saana râde.

Astăzi nu va analiza prea mult tristețea lui Jan, ci se va gândi cum îl poate ajuta. O să se uite pe Netflix *and chill*.

— Mai întâi să luăm primele trei seriale preferate, spune Saana și se pregătește să i le prezinte pe ale ei.

Mare ușurare. Amândoi au văzut *The Killing* și le-a plăcut. Saana recunoaște doar jumătate dintre filmele și serialele pe care le-a văzut. Aproape nimeni nu e în stare să se uite la atât de

multe programe cum a făcut ea în ultimii ani. Jan vizionează mai degrabă seriale polițiste.

— Cum te poți uita în timpul liber la aceeași lume în care trăiești zi de zi?

Saana e surprinsă, dar Jan doar ridică din umeri. Nu are nicio explicație.

În cele din urmă, vizionează pe laptop filmul recomandat de Saana, *Intouchables*, și adorm unul în brațele celuilalt în patul îngust din hotelul Linna. Saana visează că e pe jumătate paralizată, dar nu reușește să se oprească din râs. Se trezește tresărind la miezul nopții. E atât de aproape de fața lui Jan, încât îi simte mirosul și căldura respirației lui. Saana încearcă să adoarmă din nou uitându-se la Jan, dar, fiind atât de aproape de el, începe să se simtă incomod. Încearcă să-și potrivească respirația cu a lui, astfel încât expirația lui să nu o lovească în față în același timp când inspiră.

Trăsăturile frumoase ale lui Jan, înfățișarea lui calmă arată cumva ireale în miez de noapte. Poate că Jan e ireal, se gândește Saana, și încearcă să-și sincronizeze respirația cu el. Expiră, inspiră. Poate că el e alesul. Pentru o clipă, găsește ritmul potrivit și niciunul nu e nevoit să inspire aerul expirat de celălalt, dar nu rămân sincronizați mult timp. La urma urmei, au ritmuri destul de diferite.

Saana se trezește abia când ușa se închide, când Jan a plecat la serviciu. Se duce la toaletă și se privește în oglindă, în treacăt. Jan o face să se simtă frumoasă în fiecare clipă. Păr blond lung, corp grațios într-un tricou bărbătesc supradimensionat. Doar remarci plăcute, niciuna răutăcioasă. Saana își zâmbește.

Timpul împreună s-a terminat, se pare că Jan se va întoarce la lucru la Helsinki. Saana se

întreabă dacă cei din INI știu deja cine e vinovatul. Cine l-a omorât pe managerul băncii locale și cum se leagă totul de cele întâmplate? Oare Jan va mai veni în Hartola sau nu?

Saana decide să meargă la mătușa ei pentru micul-dejun. Pășește agale pe drumul principal, trece pe lângă biserică și o trec fiorii amintindu-și de Fors.

Toamna și planurile incerte i se strecoară deja în minte. Vara în Hartola a salvat-o de depresia cauzată de epuizarea la serviciu și de anxietatea inexplicabilă. Mental, în acest moment, o zi are mai multe ore.

Saana se gândește la biroul ei de la serviciu. Nici măcar nu a făcut curat când a plecat. Schimbările de personal sunt destul de dificile pentru mulți. Cu toate acestea, îi este dor de colegii săi, de comunitate, de a face parte dintr-un grup. Și are nevoie și de salariu. Saana se gândește la casa frumoasă din lemn a mătușii, cu acoperișul ei mansardat și grădina cea verde. După august, va veni toamna, apoi iarna. Hartola se va ofili și grădina va fi acoperită de zăpadă. Cei care au venit să-și petreacă vara în Hartola vor pleca.

Revenirea la viața de zi cu zi e inevitabilă. Totuși, totul e încă în plină desfășurare. Abia acum se apucă într-adevăr de scris. Ar trebui să ia legătura cu Johanna Eskola, să o întrebe ce s-a întâmplat cu Helena. Ar fi important să audă și vocea celei mai bune prietene a Helenei, vocea Johannei.

Hartola, 1 septembrie 1989

Dimineață, Johanna se trezi cu o durere de cap. Se foi în pat și încercă să mai adoarmă, dar nu reuși. Era neliniștită și cumva chinuită. Deodată, Johanna își aminti de Helena. Întâlnirea cu cei confirmați și începutul serii fuseseră distractive. Au băut bere călâie și proastă și, pentru o vreme, totul a fost ca înainte. Dar apoi Helena plecă. De ce trebuia să plece la conac? De ce nu putea să rămână, să fie ca toți ceilalți? se gândi Johanna. Se frecă la ochi și își dădu seama, în același timp, că nu își îndepărtase machiajul. O usturau ochii din cauza rimelului uscat.

Johanna se ridică și sună acasă la Helena. Voia să vorbească imediat despre ce se întâmplase în acea noapte. Nimeni nu a răspuns. După câteva minute, Johanna formă din nou numărul fermei de căpșune Toivio, dar tot nu răspunse nimeni. Așa că intră în bucătărie și încercă să adopte o expresie mai veselă – și nu de mahmureală – pentru mama ei. Mama pregătea micul-dejun.

— Unde e tata? întrebă Johanna și începu încet să-și facă un sandviș.

— Tatăl tău încă e plecat în călătorie de afaceri, spuse mama cu spatele întors spre fiica ei, în timp ce punea cafea în aparat. Cum a fost aseară? întrebă mama, iar Johanna privi pe fereastra bucătăriei.

— Foarte bine, spuse Johanna și înghiți o bucată de pâine, care-i rămase ca un nod în gât.

Așa vorbeau dintotdeauna. Mama și fiica. Prin minciuni și prefăcătorie. Toată viața lor.

Își aminti cum o urmărise pe Helena și ajunsese până aproape de conac.

În același timp, telefonul de pe masa din hol sună. Mâna Johannei se opri în aer, iar ea se uită la mama sa, care fugi să răspundă. Oare fusese trădată? Prinsă că băuse în secret, că venise beată acasă. Nu își amintea totul despre cum a ajuns acasă, așa că era posibil să fi făcut vreo tâmpenie.

Mama reveni în bucătărie complet albă la față.

— Tocmai am aflat ceva foarte trist, începu mama și veni spre Johanna.

Aproape parcă venea să o ia în brațe.

— În Tainionvirta, la ceva distanță de conacul Koskipää, au găsit... Tocmai am aflat că prietena ta, Helena, a fost găsită moartă, spuse mama și izbucni în plâns.

Chiar atunci, între bucătărie și hol, mahmureala persistentă și nedefinită a Johannei explodă în atomi.

Johanna privi înainte, în stare de șoc.

— Nu cred, reuși Johanna să spună, cu vocea tremurând printre suspine.

A vrut să se smulgă din brațele mamei sale, dar, în același timp, avea nevoie de îmbrățișare.

— Nu cred, strigă ea, însă toate gesturile și expresiile mamei sugerau că vorbea serios.

Moartea era adevărată. Mama a strâns-o pe Johanna în brațe atât de tare, încât aproape că o durea. Johanna începu să plângă și nimic n-a mai fost vreodată atât de sufocant și de oribil. Helena nu putea fi moartă. Nu Helena ei.

Pentru tot restul zilei, Johanna s-a închis în camera ei ca să aștepte. Se întreba cum se va răspândi vestea morții Helenei, până la urmă, în toată Hartola. În același timp, era îndurerată și foarte

obosită. Era de neconsolat, neajutorată. Pe deasupra, mai avea și unele gânduri neclare. Amintiri din seara precedentă, faptul că Helena n-a mai fost văzută niciunde.

De la petrecerea celor confirmați s-a dus după ea la bar, apoi până la conac. Și-a amintit cât de furioasă a fost când și-a dat seama că Helena nu-i spusese că primise o invitație. Cât de străină i s-a părut deodată Helena, fosta ei cea mai bună prietenă, în curtea întunecată a conacului iluminat.

Nu a vorbit niciodată cu mama despre probleme reale. Mama a vrut să trăiască în spatele unei fațade, iar ea s-a asigurat că așa rămâne. Însă totul era diferit cu tatăl ei. Întotdeauna a putut să vorbească direct. Johanna îi spunea tatălui ei ce voia și, de obicei, făceau o înțelegere. Johanna primea tot ce își dorea; în schimb, tata presupunea că Johanna va fi silitoare la școală și nu va spune nimic despre tot ce știa.

Johanna se întreba cât de valoroase ar fi informațiile cele mai recente, pe care doar ea le știa, pentru tata. De data aceasta s-ar fi târguit pentru altceva decât pentru păpuși Barbie sau activități scumpe de echitație. De data aceasta ar ridica miza: viața tatălui ei.

Ochii Johannei erau negri în timp ce urmăreau cum limbile ceasului bat secundă după secundă. Johanna stătea tăcută în camera ei și aștepta ca tatăl ei să ajungă acasă. Tata urmează să ajungă diseară, așa i-a spus mama dimineață. Își notase și în calendarul de pe birou. „Călătorie de afaceri 30.8.-1.9., ajung acasă seara."

Când ușa de la intrare în sfârșit s-a deschis, Johanna se ridică din pat și coborî. Urmări de pe trepte cum mama îl întâmpină pe hol pe tata, cu răceală, cu un sărut pe obraz. Mama îi luă valiza și îl întrebă dacă a mâncat deja. Tatăl dădu din cap și se îndreptă încet spre bibliotecă.

Johanna așteptă pe scări un sfert de oră și apoi se duse după el. Bătu încet la ușa biroului și intră.

— Iepurașul meu, ce s-a întâmplat? întrebă tatăl, iar Johanna îl privi fără nicio expresie.

Tata ședea în fotoliul de piele, iar în fața lui, pe masă, era un pahar de whisky. Doza normală de seară.

— Helena a murit, spuse Johanna, iar vocea o părăsi din nou.

Cuvintele păreau ireale. Moartea Helenei avea legătură directă cu inima ei. Avea un nod în gât tot timpul. Tata nu păru deloc surprins. Păli și îi făcu semn Johannei să se așeze în brațele lui pentru consolare, dar Johanna clătină din cap.

— Avem și alte lucruri despre care trebuie să vorbim, spuse Johanna și își ridică ochii plini de lacrimi spre tatăl ei.

Tatăl deveni puțin agitat.

— Unde ai fost ieri? întrebă Johanna și îi lăsă timp să se gândească la un răspuns.

— În Helsinki, la sediul central, dar știi deja că am fost într-o călătorie de afaceri, spuse tata, întinzându-se să ia paharul de whisky de pe masă.

— Dar te-am văzut, spuse atunci Johanna cu o voce tăioasă.

Johanna stătea sub privirea întunecată a tatălui ei, în bibliotecă. Atmosfera era încărcată.

— Am văzut totul, șopti Johanna și izbucni din nou în plâns.

Gura tatălui se transformă într-o linie. Johanna nu-l văzuse niciodată atât de palid.

Trecu o clipă, tata își goli paharul de whisky. După aceea, începură să discute condițiile. Expresia tatălui era înfricoșătoare, dar Johanna nu se mai putea teme de nimic. Furia și dezgustul învinseseră totul, îi dădeau putere. Nu mai erau tată și fiică. Erau doi inamici care negociau, chiar

dacă unul era un copil nevinovat, iar celălalt un adult nicidecum inocent.

Tata minţise. Fusese la balul veneţian de la conacul Koskipää. Helena fusese şi ea acolo, iar acum Helena era moartă. Oare tatăl ei era implicat? Cum ar reacţiona mama la asta? Johanna era tristă că nu avusese un aparat de fotografiat la ea. Acum era cuvântul ei împotriva cuvântului tatălui său. Din anumite motive, nu credea că cineva va fi de partea ei. Johanna se gândi cum aproape toate casele oamenilor din Hartola, toate vieţile lor atârnau de împrumuturile acordate de tatăl ei, de tot felul de ipoteci.

Tatăl ei purta o mască, dar Johanna îl recunoscuse de departe. Abia când Johanna văzu cum începuse tatăl să pipăie o fată tânără beată, cu păr negru, una dintre îndrumătoarele din tabăra celor confirmaţi, îi veni să vomite. Se trase deoparte şi se rezemă de peretele exterior al conacului ca să inspire adânc. Apoi se hotărî să o găsească pe Helena. O căută pe Helena în curte la lumina felinarelor. O căută pe Helena în holul conacului şi la etaj, dar nu a găsit-o. În cele din urmă, Johanna dădu să plece, dar ceva întunecat îi captase atenţia. Văzuse câteva siluete uriaşe mergând pe podul suspendat. Una dintre ele era tatăl ei. Şi ce-a făcut? S-a întors cu spatele la tot, a fugit, a plecat. Şi nimic nu-i putea scoate din minte ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi întors, ci s-ar fi dus la pod şi ar fi strigat. Dacă ar fi ţipat suficient de tare, pentru ca totul să iasă la iveală. Oare atunci Helena ar mai fi fost în viaţă?

Vineri, 26 iulie / Hartola

Din nou afară picură. Saana stă întinsă pe patul din camera de oaspeți și se uită în tavan. N-a găsit nicăieri datele de contact ale Johannei Eskola și n-a dat de ea nici pe rețelele sociale. Oare să îndrăznească să încerce cu mama Johannei, Raija Eskola, să-i ceară datele de contact ale fiicei ei? Ar avea văduva suficientă încredere în Saana încât să i le dea? Nici pomeneală. Saana se gândește la atitudinea suspicioasă a locuitorilor din Hartola față de investigațiile unei străine. A ajuns la concluzia că nici ea nu poate avea încredere în nimeni.

Saana se ridică din pat. I se face poftă de ceva bun. Coboară de la etaj și își amintește că este singură în casa mare. Mătușa a plecat deja de câteva ore la Harri Valkama la cafea. Saana intră în bucătărie și începe să examineze conținutul dulapurilor. Oare mătușa are pe undeva câteva bunătăți ascunse?

După căutări îndelungate, găsește numai un pachet început de biscuiți moi Doris. Saana ia biscuiții cu ea pe canapeaua din sufragerie și începe să se uite prin pozele de pe telefon. Se uită la cadrele cu peretele unde lipise diverse informații despre ultima vară a Helenei. Oare Helena încerca să divulge cum bărbații abuzau fetele? Oare Helena a aflat ce s-a întâmplat cu Laura Malm? Și oare de ce a dispărut Johanna? Oare a simțit că era în pericol? Știa Johanna cine

a omorât-o pe Helena? Cine știa ce făcuseră acei bărbați și cine dorise să se răzbune pe aceștia?

Saana se întreabă ce învățase din numeroasele seriale polițiste pe care le-a văzut. În seriale suntem întotdeauna induși în eroare deliberat să credem că vinovatul este altcineva. Însă identitatea ucigașului adevărat este întotdeauna surprinzătoare. O persoană care se află într-un rol secundar, în fundal, dar care totuși vede totul. Cineva care știe tot, dar nu spune nimic. Saana mănâncă ultimul biscuit și i se face foarte sete.

De multă vreme, unul dintre serialele ei preferate e *The Suspects*. Intriga filmului este un exemplu excelent pentru modul în care atenția oamenilor poate fi direcționată în mod intenționat. Saana se gândește la cala din repeziș și la tăcerea sumbră din Hartola. Sacrificiu și supunere. În bucătărie e liniște. Brusc, în timp ce așteaptă ca apa călduță de la robinet să devină rece, își dă seama cine s-ar potrivi perfect cu profilul ucigașului.

Vineri, 26 iulie / Helsinki

— Probabil că Mertanen deja a fost sunat, anunță Saki. Primul apel de azi, adaugă el.

— Ești sigur? întreabă Jan și devine mai atent.

— Este doar o presupunere. Abia acum am primit un semnal al monitorizării legăturii telefonice și mă tem că suntem deja în urmă.

Pierdut în gânduri, Jan bate cu degetele pe capacul paharului de cafea și cântărește opțiunile. După ce a elucidat alte probleme, se vede nevoit să se adapteze rapid. Îl trec fiorii la gândul că Mertanen face acum parte din anchetă. Jan își dă seama că nimic nu mai este clar. Mertanen nu și-a dezvăluit rolul, ci mai degrabă a încercat să-și ascundă trecutul din Hartola. Acum că adevărul despre el a ieșit la iveală, Jan nu se îndoiește nicio clipă că Mertanen ar fi capabil, la nevoie, să sacrifice pe cineva pe altarul vinovăției, oricum și oricând.

Îl vor urmări în secret, dar vor face informația publică numai dacă Mertanen însuși va trece la amenințări. Iar pericolul e real. Jan trebuie acum să decidă în ce ordine se așază piesele puzzle-ului intricat și confuz. Trebuie să facă în așa fel încât să-l prindă mai întâi pe ucigașul cu însemnul ars. Abia după aceea Mertanen va răspunde pentru faptele lui. De aceea, lui Jan îi este imposibil să se gândească la o altă opțiune în afară de a-l folosi pe Mertanen drept momeală.

Jan va trebui să informeze și conducerea și ministerul. Dacă și-ar împărtăși informațiile

acum, totul s-ar putea duce de râpă. Jan nu poate ști cine se află în tabăra lui Mertanen și cine nu. Dacă informațiile ajung la cine nu trebuie, Mertanen ar putea da peste cap toată ancheta pentru a-și salva pielea. Instinctul îi spune că, probabil, Mertanen a făcut-o deja. E important ca Mertanen să presupună liniștit, până la sfârșit, că ei nu știu de rolul lui în evenimentele petrecute. Dacă dorește, bărbatul poate să trimită chiar el mesaje către conducere. Cel mai probabil, Mertanen se va comporta ca o victimă a cărei siguranță ar fi în pericol și a cărei protecție urma, probabil, să fie pusă în capul listei de priorități a Poliției Criminale Centrale. Va lua ceva timp până când vor fi dezvăluite motivele reale pentru care a devenit suspect. Jan își va împărtăși informațiile precise abia după arestare. Își asumă astfel un risc destul de serios. În cazul în care conducerea va considera că acuzațiile și presupunerile despre Mertanen sunt nefondate și nu se va demara o anchetă internă, nimic nu l-ar salva pe Jan. Jan trebuie să stea de vorbă cu echipa lui.

— Haideți să ieșim puțin afară!

Heidi își conduce colegii spre Seurasaari. Vântul bate pe pod. Se opresc o clipă și urmăresc cum rațele răsfățate și pescărușii lacomi se bat pentru aceleași bucăți de pâine.

— Nu mi-aș fi imaginat că mă voi găsi în această situație, spune Jan. Nu am încredere în nimeni, nici măcar în mine.

Heidi se uită la Jan. Suspiciunea e o boală profesională. Se plimbă și pretind că viața lor nu e atât de diferită de a celorlalți. Pare că au venit și ei doar în plimbare, să admire vechile clădirile, să admire insula cu stâncile ei. Pescărușii și gâștele-călugăr temătoare, rațele și puii lor drăgălași.

Stuful se leagănă în vânt și toată lumea speră în tăcere să fie altundeva.

Pe o stâncă izolată, Jan începe în sfârșit să vorbească. Saki și Heidi abia așteaptă să audă de ce au fost târâți în mijlocul naturii, departe de biroul construit în anii ’60.

— Am plecat din birou pentru că ceea ce vă spun acum trebuie să rămână secret, începe Jan.

Saki își mută greutatea de pe un picior pe altul și dă să spună ceva, dar amuțește.

— Avem de-a face cu o situație dificilă, continuă Jan. Trebuie să așteptăm până când victima va fi contactată, dar știți ce înseamnă asta. Ținta trebuie să fie monitorizată tot timpul.

— Mertanen le-a spus deja celor din INI că este amenințat? întreabă Saki și este surprins când Jan dă din cap.

— Dar cine este criminalul? Cine-i vânează pe acești bărbați? întreabă Heidi și tac toți, căzuți pe gânduri.

— Dacă unul dintre noi se ține aproape de Mertanen de acum înainte, vom vedea în curând cine vine la el, spune Jan și aruncă în apă piatra din mână.

Seara îl sună tatăl său. Jan își dă seama din vocea lui că probabil acesta a băut ceva. Vocea îi e plină de energie și blândă, sună mai bine decât înainte. Se pare că a petrecut o seară la saună alături de prieteni, iar Jan este liniștit să audă asta.

— Ce mai faci? Când ne-o prezinți? întreabă apoi tata, iar Jan e nedumerit.

— Cum adică?

— Am auzit de la Heidi că ai o nouă cunoștință.

— De la Heidi?

— Da, și eu pot afla lucruri dacă vreau, râde tata. Îmi place de Heidi. E ca băiatul pe care

niciodată nu l-am avut.

Jan râde forțat la gluma tatălui său.

— Deci când mergem la Lehtovaara, la prânz, ca să o cunosc și eu pe această femeie? întreabă tata.

— La Lehtovaara, noi trei? întreabă Jan neîncrezător.

Până acum, tatăl său nu a arătat niciodată un asemenea interes pentru viața lui Jan. Jan se întreabă dacă boala și moartea mamei îl înmuiaseră puțin.

— Da, noi trei, confirmă tatăl.

Spre surprinderea lui, Jan se pomenește retrăgându-se în propria cochilie.

— O să vedem, mârâie și închide telefonul.

Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Mertanen se simte ca un păianjen de apă. Plutește la suprafață de mult timp. Se mișcă agil și avansează cu rapiditate. Se mișcă exact așa cum își dorește. Însă, în ultimele zile, a început să se simtă brusc de parcă în orice moment din apă ar putea sări un pește și l-ar înghiți. Mertanen și-a curățat profilul în liniște și a delegat toată această dereticare oamenilor lui de încredere. A făcut tot ce i-a stat în putință să se asigure că nu va rămâne niciunde nici un element incriminator despre el. Treaba asta va costa ceva, bani și poate chiar vieți, dar trebuia făcută. I-a luat multe zile ca să organizeze totul.

A urmărit și pistele anchetei lui Jan și a distrus dovezile cum a putut. Încă puțin și termina. După moartea lui A.-J., Mertanen și-a ieșit din minți. Ar da orice numai să pună gheara pe ucigaș și cazul să fie închis. Nici chiar Jan, cel mai bun detectiv al lui, nu a aflat cine e persoana care i-a omorât pe cei trei. Dacă nu e fiica nebună a lui Eskola, cine naiba poate fi? Mertanen a făcut tot ce i-a stat în putere, dar, împotriva voinței lui, e doar un alt nenorocit de păianjen de apă, pe care primejdia îl pândește din adânc.

Mertanen își mai toarnă în pahar puțin whisky Glenfiddich și se gândește la ce urmează. Își imaginase că a ajuns într-o poziție din care nu mai trebuie să-și facă griji. Soarta lui Lars i-a luat pe toți prin surprindere. Chiar dacă nu prea mai țineau legătura, exista o anumită *cunoaștere* între

ei. Eskola n-avea decât să se ducă la naiba cu grăsanul ăla corupt. S-ar fi așteptat la mai mult de la Fors, dar când acesta a căzut, și-a dat seama imediat că el era următorul.

Mertanen își amintește cum, într-o seară obișnuită de vară, Lars Sundin spusese la clubul Teatteri că avea nevoie de ajutorul poliției. „Atunci sună la poliție", pufnise el, dar Lars îi explică atunci cum problema la care se referea necesita asistența *specială* a poliției. Lars menționase că bănuia că cineva avea de gând să-l șantajeze. Arătase mesajul cu o imagine din trecut, pe care tocmai o primise, în care se vedea un fragment osos. Deși văzuse mesajul, Mertanen a crezut că Lars era paranoic și i-a cerut să nu mai aducă vorba despre subiectul ăsta.

De-a lungul anilor primiseră ocazional scrisori semnate în mod artistic de „Fiicele repezișului". De fiecare dată, Mertanen a ars scrisoarea, apoi le-a căutat pe fetele respective, care au devenit adulte între timp. După ce a aflat că una dintre ele lucra într-un cămin de bătrâni, iar cealaltă petrecea lungi perioade de timp izolată, Mertanen și-a dat seama că scrisorile nu reprezentau niciun pericol. Femeile acelea firave și isterice încercau doar să distrugă acel moment de teroare trăit de ele cândva. Cuvântul lor împotriva cuvântului său, iar cuvântul lui Mertanen avea mai multă greutate decât cel al o mie de femei smiorcăite. Prin urmare, Mertanen nu se așteptase la descoperirea din Suomenlinna. Din păcate, a început să-l ia pe criminal în serios prea târziu. Nu și-a dezvăluit informațiile, nu i-a ghidat pe detectivii săi spre următoarele victime, pentru că, în același timp, i-ar fi adus la el acasă. A încetinit mersul anchetei pentru a-și ascunde rolul în toate, iar acum totul s-a întors împotriva sa. Acum ținta e doar el. Ultimul dintre cei patru.

Mesajul a ajuns deja la țintă, se gândește Mertanen. Însă în niciun stadiu nu a fost clar cine se află de fapt în spatele crimelor. Nu are nicio idee, deși a trimis mesaje secrete peste tot prin intermediul rețelei sale. Chiar și pe *dark net*, unde a promis și o recompensă. Cel care îl găsește pe ucigașul cu însemnul ars va căpăta o sumă cu șase cifre. Dar nu a primit niciun răspuns. De parcă ucigașul nici nu exista. Chiar și cei mai buni dintre anchetatorii săi au ajuns prea târziu, de fiecare dată. Gândul îi dă fiori. Oare Jan va întârzia și în cazul lui? Fors a fost găsit mort și nu a mai fost nimic de făcut. Mertanen e agitat. Brusc, îi sună telefonul.

În sufragerie, Mertanen își toarnă puțin whisky înainte de a-și pune planul în aplicare. Se consideră mai inteligent decât alții. Dar ceva în modul de a acționa al criminalului îl face nesigur. Lui Mertanen îi revine în minte vocea ucigașului. Vocea nu-i e cunoscută, dar nici nu e nevoie ca Mertanen să fie lider al INI ca să știe că vocea poate fi modificată ușor. Dorința de răzbunare îi face pe oameni să depună efort. Răzbunarea are justificare în trecut. Ura care mocnește în așteptarea răzbunării îi face pe oameni de neoprit. De aceea, Mertanen tocmai a încetat să-l subestimeze pe criminal.

Cine ar putea fi ucigașul? Cine altcineva poate ști despre ei, decât acele femei nebune? Pentru o vreme, Mertanen a crezut că ucigașul e unul dintre cei patru. Dar, pe măsură ce suspecții au dispărut, el n-a mai avut încredere în nimic. Nu mai are încredere nici măcar în propriile puteri. Știe totul despre anchetă. Știe că ucigașul urmează un tipar. Un apel, pedeapsa cu moartea, o moarte nemilostivă și prelungă. Acum a primit apelul. Ucigașul a decis clipa. Locul și ora

întâlnirii. Un loc liniștit, ca să stea de vorbă. Așa cum crede criminalul, mărturisirea va aduce pacea în sufletul păcătos al lui Mertanen.

Mertanen își cântărește opțiunile. Practic nimic nu-l mai asociază cu victimele și cu acțiunile lor, dar anumite elemente imprevizibile i-ar putea amenința postul de conducere. Unul dintre acești factori imprevizibili e chiar Jan. Poate că acesta știe deja tot ce s-a întâmplat. Cu ajutorul contactelor sale, Mertanen va reuși să se ascundă cât va fi nevoie, dacă va fi nevoie. Mertanen mai ia o gură de whisky single malt și își trasează lucid planul, în timp ce whisky-ul îi arde gâtul. Fuga nu e o opțiune. Există două amenințări. Oamenii săi și inamicul. Niciuna dintre alternative nu este mai bună decât cealaltă. Dar dacă va reuși să-l surprindă pe ucigaș și va afla apoi ce știe Jan de fapt, s-ar putea să mai aibă șansa de a opri răspândirea poveștii.

Mertanen se uită la ceas. Încă mai are de așteptat. Scoate pistolul din sertarul măsuței de cafea, din mahon, îl încarcă și dă pe gât paharul de whisky. Știe că nu poate evita ceea ce are să se întâmple. Nici măcar dacă cei din INI i-ar supraveghea casa sau dacă l-ar duce la adăpost. Nu are niciun colac de salvare. Nu ar fi în siguranță nici dacă ar avea o întreagă echipă de intervenție în jurul său. De aceea nu a anunțat conducerea. Cu toate acestea, a observat mașina. Cineva îl păzește deja. Oare e omul lui Jan?

Are o singură posibilitate să scape. Trebuie să-l omoare pe ucigaș înainte ca acesta să-l ucidă. Doar așa va avea liniște. S-ar transforma din păianjen de apă înapoi în marele alb. Mertanen se uită la ceas și privește înainte fără să vadă nimic. Apoi se ridică și stinge lumina de la etaj. Se îndreaptă spre fereastră și se uită prin curtea din față. I se pare că vede pe cineva într-o mașină

parcată pe stradă. Se retrage de la fereastră în liniște și coboară. Nerăbdător, începe să aștepte ca orele să treacă, apoi urmează să-și ia arma și să se strecoare pentru a vâna în noaptea de iulie.

Sâmbătă 27 iulie / Hartola

Dimineață, când Saana se trezește, încă se gândește la posibilul suspect. Oare ar trebui să divulge cuiva presupunerile sale? Ar putea să i le spună măcar lui Jan, doar ca să se liniștească.

Îngândurată, Saana iese afară și se așază lângă mătușa ei în leagănul din curte. Mătușa a ajuns acasă noaptea târziu. Saana zâmbește și o tachinează pe Inkeri, întrebând-o tot timpul: „Deci?" Iau micul-dejun în grădină și stau puțin în leagăn, amândouă meditative.

Tăcerea se rupe când Saana primește un mesaj. Telefonul vibrează în buzunarul halatului ei. Mătușa își ridică privirea din ziar, curioasă. Mesajul este de la Riku.

„Vii la conac la prânz? Am supă de leuștean și chifle proaspete. Ca desert, îmi poți povesti cum evoluează investigația."

Saana zâmbește citind invitația lui Rikhard Falk și se uită la mătușa ei. Mătușa este din nou atrasă de titlurile din ziar. Saana își privește repede chipul în camera de pe telefon. Are fața ușor umflată, iar cearcănele par uriașe în soarele strălucitor al dimineții. De ce a reacționat așa la mesajul lui Riku? E atât de îndrăgostită de Jan. Doar că lumea lui e dură și întunecată.

Pe la amiază, Saana merge cu bicicleta pe drumul umed de țară. A plouat toată noaptea, mirosul proaspăt al ploii se simte în aer și picăturile de apă încă sclipesc pe firele de iarbă și pe frunzele

copacilor. În timp ce pedalează, Saana se gândește la Helena și la bărbații uciși. Investigarea unui singur caz a făcut-o să vadă lumea altfel. Cum poate Jan să mai vadă ceva bun în oameni? Ea începuse să suspecteze pe toată lumea. Inkeri nu i-a dezvăluit informații despre Helena, și cum nu era foarte sigură de sinceritatea mătușii, ar putea să o pună chiar și pe Inkeri pe lista suspecților. Gândul la *The Suspects* și dezvăluirile din film nu-i dau pace. Acuzația e gravă, iar Saanei îi este aproape rușine să facă o astfel de formulare chiar și în minte, soluția celui mai discutat caz de crimă din această vara. Dar nu știe ce să facă. Ce se poate întâmpla dacă ipoteza ei e corectă? Poate Riku o va ajuta să decidă ce să facă până la urmă cu informațiile.

Saana frânează la celebra moară de vânt și intră în curte. Își lasă bicicleta sprijinită de peretele clădirii și își continuă drumul pe jos. Vârfurile adidașilor i se umezesc repede în iarba jilavă.

Curtea pare pustie. Se pare că azi nu sunt tururi la conac, iar muzeul e închis. Saana se plimbă o vreme prin curte, căutându-l pe Riku, apoi se întoarce la bicicletă. Poate că nici nu e aici?! Saana se uită la ecranul telefonului să verifice la ce oră ar fi trebuit să se întâlnească și vede în același timp un mesaj de la Jan. Mesajul o face să zâmbească, iar Saana simte o împunsătură în inimă. Întâlnirea cu Riku o face să se simtă ca o trădătoare. Și chiar despre asta e vorba. Riku este sincer interesat de povestea Helenei, dar Saana nu știe sigur dacă ascunde și alt motiv în spatele invitației. Oare Riku crede că e o întâlnire amoroasă?

Prânzul cu Riku nu mai pare o idee bună. Saana începe să regrete și decide să se întoarcă. Îi răspunde lui Jan că e la conacul Koskipää, face

cercetări, astfel încât să nu pară că vrea să ascundă ceva. Îl și întreabă: „Oare vinovatul ar putea fi Katja, cea care lucrează la căminul de bătrâni Ikipihlajaa?” Când Saana bagă telefonul în buzunar și dă să se suie pe bicicletă, observă mișcare la fereastra clădirii din curte. Curând, Riku apare zâmbind în prag.

— Mă bucur că ai venit, era cât pe ce să ard chiflele, râde el și își aranjează nonșalant părul.

— Salut! răspunde Saana și, confuză, reazemă din nou bicicleta de perete.

— Cum merge investigația? întreabă Riku și pune puțină supă delicioasă, cu aromă de leuștean, în castronul din mâna Saanei.

Vremea s-a încălzit, așa că stau afară, pe trepte.

— Bine, răspunde Saana și suflă în lingura plină cu supă aburindă. Am început să bănuiesc că recentele crime au legătură cu cazul Helenei. Pe deasupra, cred că mi-am dat seama cine ar putea fi în spatele incidentelor.

— Felicitări! zice Riku și își ridică paharul cu apă.

Saana se uită la Riku și simte că o cuprind emoțiile. Urmează să-i expună presupunerile pentru prima oară.

— Cred că Helena investiga dispariția Laurei Malm și a fost omorâtă de patru indivizi. Preotul, directorul de bancă, profesorul de artă și un ofițer de poliție.

Riku se uită la Saana și dă din cap gânditor.

— Vrei să spui că acum cineva o răzbună pe Helena?

Saana încuviințează și mai ia o lingură de supă. E perfect de cremoasă.

— Fiicele repezișului, de fapt una dintre ele, zice Saana misterios. Îți mai amintești din zilele

tale de confirmare, din ultima vară a Helenei, de o fată cu păr negru pe nume Katja? Prietena fetei roșcate, Iris.

Riku se uită curios la Saana și pare să se gândească la întrebare.

— Acum că mă întrebi, da. Era una dintre îndrumătoare, iar în tabără domnea o stare de frică. Mulți credeau că se întâmpla ceva ciudat între preot și fetele care primiseră confirmarea în anul anterior, dar nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea, spune Riku și își pune farfuria goală pe iarbă.

— Fetele acelea și-au creat în jurul anxietății un mic grup, „Fiicele repezișului". Ei bine, se pare că această Katja încă locuiește în Hartola și, în prezent, lucrează la căminul de bătrâni unde e și tatăl tău, continuă Saana.

— Interesant, spune Riku, gândindu-se atent la ipoteza Saanei. Deci acum afirmi că ucigașul e Katja. Ce ai de gând să faci cu această ipoteză?

Saana ridică confuză din umeri. Tocmai asta e, nu știe încă. Nu știe cum teoria ei ar putea fi demonstrată. De fapt, cel mai bine ar fi dacă Jan ar acționa în direcția asta, presupunând că Saana are dreptate. Când Saana ia ultima lingură de supă, mâinile lui Riku încep să tremure puternic, iar el se albește la față. Saana îl privește speriată.

— Ce...?

— Totul în regulă, se grăbește Riku să spună. Sau, de fapt, nu este. Dar acest tremur este din cauza bolii.

— A bolii?

Saana îl privește nesigură și puțin speriată.

— Am fost diagnosticat cu scleroză laterală amiotrofică, zice Riku, iar Saana rămâne fără cuvinte.

— Vai, îmi pare rău! spune Saana și se uită cu milă la el.

Riku ridică din umeri.

— Iau deja medicamente de cinci ani și sunt relativ într-o formă bună. Sunt o excepție în privința evoluției bolii, fiindcă nu sunt încă în scaun cu rotile. Totuși, nu voi scăpa de el. În cele din urmă, într-o bună zi, mușchii se vor atrofia, iar plămânii nu vor mai funcționa.

Saana inspiră adânc și își frânge mâinile de anxietate. Ce ar trebui spus în astfel de momente? Ar vrea să-l consoleze pe Riku cumva, dar nu știe ce să zică sau ce să facă.

— Este...?

— O boală incurabilă? Da, răspunde Riku.

Saana nu știe ce să facă. Nu găsește niciodată cuvintele potrivite pentru discuții despre boli grave sau moarte. Poate că tocmai din această cauză bărbatul doar flirtase cu ea.

— Te-am speriat? întreabă în cele din urmă Riku.

Saana dă din cap și realizează cât de ridicole sunt problemele ei. Șomajul și incertitudinile vieții. Chestiuni atât de mărunte și insignifiante.

— Azi nu e programat niciun tur. Ți-ar plăcea să ne plimbăm în liniște, să te mai uiți în jur? întreabă Riku, iar Saana nu îndrăznește să nu fie de acord.

De fapt, are deja suficiente informații despre conac pentru poveste. Dar îi place sentimentul de încredere care a apărut între ei pe neașteptate. Ar putea fotografia conacul. Ar putea salva locațiile în telefon și anexa pozele ca parte a unei povești pe Instagram. Cu ajutorul imaginilor, cititorii și-ar imagina cum arăta odată conacul.

— Aici erau amplasate felinarele de la petrecere și înăuntru, în salon, se ținea balul, explică Riku, în timp ce se plimbă agale prin curtea frumoasă. În acest tur privat mă poți

întreba orice, spune Riku și își ridică brațul. Promit să răspund.

— Știi ceva mai exact despre ce s-a întâmplat cu fata aceea, Laura Malm? întreabă Saana imediat. În revista *Hymy* au pomenit de dispariția unei fete cu acest nume, în aceeași regiune, și cred că Helena încercase să afle ce s-a întâmplat de fapt.

Riku clipește surprins.

— A fost una dintre îndrumătoarele de la școala de confirmare, cu câțiva ani mai mare decât Helena. Apoi a dispărut fără urmă, continuă Saana.

— Mmm... Cred că au raportat că fugise de acasă, dar ancheta nu a fost finalizată. Fata pur și simplu a dispărut, fără să lase nici un indiciu, murmură Riku și se uită în depărtare, pierdut în gânduri pentru o clipă. Dar, la câteva zile după dispariția ei, am găsit doi pantofi în sauna de pe mal. S-a dovedit că erau pantofii Laurei.

— Deci s-a rezolvat cumva cazul? întreabă Saana și nu își poate ascunde curiozitatea.

— Nu chiar. Dispariția Laurei Malm a fost pentru noi atunci un eveniment destul de important. Nu existau rețele sociale, dar povestea s-a răspândit ca un mister în jurul focului de tabără. Au fost multe zvonuri, dar poliția a considerat că adolescenta doar a fugit de acasă, spune încet Riku.

Saana nu știe ce să creadă.

— Laura nu era din Hartola, ci dintr-un sat din apropiere. Dar după ce am găsit pantofii, nu prea am mai fost sigur în cine să am încredere. Erau mulți bărbați, așa cum ai spus. Și unul era, evident, polițist.

— Atunci ce s-a întâmplat? întreabă Saana.

— Conform informațiilor de la poliție, a fost un fel de răzvrătire de adolescentă, tânăra a fugit de

acasă în lume sau ceva de genul acesta. Dar nouă ni s-a părut puțin cam ciudat. De obicei, dacă cineva fuge, măcar se mai aude ceva despre el. Dar atunci nimeni n-a mai auzit nimic de Laura Malm.

Saana dă din cap și amândoi continuă să se plimbe pe lângă conac.

— Cu toate acestea, am o ipoteză. Laura Malm a fost una dintre victimele lor, continuă Riku. O fată care, în sfârșit, a intrat în panică și a decis să lupte cu bărbații. Dar, în loc să fie răsplătită pentru curaj, i s-a întâmplat ceva.

Saana se uită la Riku și dă din cap intrigată. Gândul sună înfricoșător de logic.

Riku se îndreaptă spre poteca ce duce la repeziș și îi face semn Saanei să-l urmeze. Când se opresc pe podul suspendat, Riku privește trist luciul apei.

— După Laura Malm, se pare că s-au speriat pentru o vreme, dar, în cele din urmă, au luat-o și pe Helena. Patru oameni, patru regi, ucigașii.

Saana îl privește încordată. De fapt, ce știe Riku?

— Înainte de a continua, mai întâi trebuie să hotărăști ce vei face cu toate informațiile adunate, spune Riku, cumva mai rece, și se întoarce spre Saana. Nu cred că aș vrea ca totul să ajungă într-o carte.

Tăcerea se lasă peste pod.

Saana se uită la Riku cu gura căscată și încuviințează. Nu și-a imaginat că Riku știe atât de multe. Bineînțeles că va păstra deocamdată informațiile numai pentru ea. Încep să meargă spre sauna de pe mal.

— Haide! spune Riku și deschide ușa saunei.

Saana intră și se așază pe patul metalic vechi. Nu spune nimic, așteptând ca Riku să continue.

Când Riku începe să vorbească, Saana își dă seama șocată că teoria ei e complet greșită.

Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Heidi stă în mașină și privește înainte. În ultima vreme a petrecut mult timp în mașină. Fără să vrea, Heidi se gândește la Julia. Poate că totul este din cauza lui Jan și a rânjetului lui tâmpit. Viața ei pare lipsită de iubire în comparație cu fericirea lui Jan. Cândva era mai bine. Îi era mai ușor să-și accepte singurătatea pentru că se compara întotdeauna cu Jan și constată că el era și mai singur decât ea. Heidi stă în mașină, se uită cu atenție la casa lui Mertanen și încearcă să-și liniștească gândurile. Totuși, dintre toate variantele posibile, în minte îi apare Julia.

Ce ciudat că Julia a trebuit să sufere la o vârstă fragedă din cauza morții celei mai bune prietene și să observe de pe margine cum cei care dețin puterea în localitate, inclusiv propriul tată, reduc suspiciunile la tăcere. Cine ar fi crezut că șeful lui Heidi e aceeași persoană care i-a distrus odinioară încrederea Juliei în poliție?

Iar acum ea, Heidi, îl păzește pe Mertanen. Heidi se uită spre zonele iluminate de lămpile din curte, pe partea laterală a casei și spre locurile întunecate adiacente. După calculele ei, Mertanen este deja acasă de câteva ore. La etaj, lumina e aprinsă. Nicio mișcare. Heidi parchează mașina astfel ca să vadă ușa de la intrare. Nu este sigură dacă așteaptă ca Mertanen să iasă sau criminalul să intre. La intervale regulate, Heidi dă o tură prin cartier și ține împrejurimile sub observație.

În această zonă rezidențială selectă, nepopulată, Heidi înțelege de ce Julia a decis să dispară pentru o vreme. Julia a fugit de Mertanen. După ce trei bărbați au murit, Mertanen e singurul care știe că, de fapt, Julia știe despre toate cele întâmplate.

— Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi dispărut și eu, șoptește Heidi pentru Julia, singură în mașină, și se foiește în scaun ca să nu amorțească.

Sâmbătă, 27 iulie / Hartola

— În sfârșit, hodorogii ăia au fost trași la răspundere pentru faptele lor, spune Riku și se uită dincolo de Saana, în depărtare.

Inima Saanei se zbate în piept. Se ridică instinctiv în picioare când își dă seama, îngrozită, că se află în încăpere cu un criminal.

— Am întrebat și de Laura, continuă Riku. Numai Antti-Juhani Fors a fost de acord să dezvăluie locul de odihnă al fetei. Un mormânt cu o piatră de sacrificiu, fără nume, aici, pe domeniul conacului. Mi-a dezvăluit locul pentru ca rămășițele să-și găsească în sfârșit liniștea. Dar sufletul? l-am întrebat atunci, însă Fors părea să fie orb în fața propriei credințe.

Saana înghite sec. Vocea lui Riku devine mai distantă. Atmosfera în cameră e rece. Saana se uită tăcută înspre ușă. E la doar cinci metri de ea. Riku se aruncă pe spate pe pat.

— M-am mirat când ai venit și mi-ai spus că începi să cercetezi o poveste veche. Am fost tot timpul de partea ta, spune Riku. Te așteptam să vii cu informații, dar ai făcut-o puțin prea devreme.

Saana e speriată. Oare aude bine? Situația e imprevizibilă. Deodată, Riku cel blând este copleșit de furie. Saana caută pe furiș, cu mâna dreaptă, telefonul din buzunarul rochiei. Riku stă întins pe pat, în stânga ei, iar ea stă în picioare lângă el.

— L-au omorât și pe baron, îți vine să crezi? zice Riku și se uită fix la tavanul prăfuit. L-au ucis și, în tăcere deplină, au plătit agenți să se ocupe de tot și să lase impresia că baronul e încă în viață. Instrucțiuni pentru tatăl meu, mesaje către furnizori și, după toate astea, un anunț: „Mă mut înapoi în Germania. La revedere, Finlanda, vei avea mereu un loc special în inima mea." Tatăl meu a primit chiar și o carte poștală de la baron, scuipă Riku vorbele din gură, mai scârbit ca până atunci.

Saana se întreabă cum a putut să facă o astfel de greșeală. Cum a putut să creadă că una dintre Fiicele repezișului e vinovată? Frica crește pe măsură ce realizează cât de naivă a fost. Cum a putut avea încredere așa de ușor în Riku? Riku a ascuns totul cu mult tact. Saana ia iPhone-ul și-l deblochează cu amprenta ei, încercând să găsească din memorie cea mai rapidă cale de a-l apela pe Jan. Numărul lui Jan ar trebui să fie printre ultimele apeluri preluate. Agitată, Saana se gândește ce altceva l-ar putea întreba pe Riku, ca să mai tragă de timp. Se uită la Riku cât se poate de înțelegător și realizează imediat că e paralizată de frică.

HARTOLA

Vara, 1989. Ultima seară.

Von Reichmann îi urmări pe bărbați până la repeziș. Ce chestii dubioase se întâmplă de fapt pe domeniul lui? Bănuia deja de ceva vreme că lucrurile nu sunt în regulă.

Când baronul păși pe podul suspendat, văzu câteva figuri întunecate pe malul opus, chiar lângă apă. Văzându-l, bărbații se opriră imediat din ceea ce făceau și își îndreptară lanternele spre pod, să-l vadă pe intrus. Baronul nu se opri, ci continuă să meargă spre bărbați. Se uită în jur. Stăteau în grup. Muzica de la petrecere răsuna pe firul apei, însă deodată baronul se simți foarte departe de petrecăreți. Prea departe.

Când se apropie, văzu ceva plutind chiar la picioarele bărbaților, un mototol mare și întunecat. O figură neclintită în apa neagră. Baronul se uită mai atent în apă și inima îi sări din piept. Recunoscu rochia. Doar cu o clipă în urmă, rochia se învârtise în brațele lui, pe trupul unei fete vioaie.

— Ce-ați făcut? le strigă baronul bărbaților de pe mal și se strădui să-și ascundă frica din voce.

Fusese întotdeauna un actor prost. Teatralismul lui, gesturile lui mai mult decât prietenoase – deși totul era din suflet. Iar acum, în toiul festivităților îl cuprinse o neîncredere stranie, o teamă tulburătoare.

— Sauna este scoasă din uz, spuse baronul și arătă spre construcția de pe mal.

Apoi aproape că își ținu respirația. Ce era mormanul acela? Nu mișca. Oare era...? De parcă anticipa deja ce avea să vină, von Reichmann luă o înghițitură zdravănă din paharul de vin din mână și se uită, pe rând, în ochii fiecărui individ. Mai luă o înghițitură și așteptă un deznodământ.

— Am sunat la poliție, zise el, pentru orice eventualitate.

— Degeaba, e deja aici, comentă cineva din întuneric, și abia atunci von Reichmann înțelese ce se petrecea de fapt.

Ghearele care subjugaseră tot satul. Groaza plutea în fumul țigărilor abia stinse și în ceața umedă care se înălța din repeziș. Văzând expresiile bărbaților, von Reichmann pricepu că nu a ales momentul propice.

Se plimbase pe domeniul lui, simțindu-se stăpân, hotărât să afle ce era cu zgomotele care se auzeau dinspre saună și ajunsese aici într-un moment nepotrivit. Prea târziu pentru fata care plutea în apă. Prea devreme din punctul lui de vedere. Acest ultim moment, acest ultim impuls patetic și această ultimă noapte de august care se stingea.

N-ar fi crezut niciodată că totul se va sfârși așa. Se întoarse pe călcâie și începu să fugă spre conac, peste pod. Lovitura veni mai repede decât se aștepta. Jedem das Seine[1]*, atât mai apucase să gândească, fără să știe măcar ce i se cuvenea. Când căzu, simți aroma rozmarinul sălbatic, aruncă o ultimă privire la conacul său și apoi își luă rămas-bun în minte de la orhideele și de la rațele sale.*

1. *Suum cuique* (lat.), „fiecăruia ce i se cuvine” (germ., în original) (n.tr.).

Sâmbătă, 27 iulie / Hartola

— Cineva ar trebui să sape puțin mai adânc aici în saună, spune Riku și se ridică. Mai ales acolo, arată el spre fereastră.

Saana realizează că singurul lucru pe care îl poate face este să fie cât se poate de calmă. Telefonul din buzunarul ei sună deja, dar nu aude dacă Jan a răspuns sau nu. Când se va ivi momentul potrivit, se va repezi pe ușă.

Cu ochi obosiți, resemnat, Riku o privește pe Saana.

— Știi de ce am reușit să-mi pun planul în aplicare? întreabă Riku, fără să aștepte răspunsul Saanei. Boala a schimbat totul. Știu că în mai puțin de doi ani nu voi mai fi, zice el cu un zâmbet chinuit pe față. Asta a rezolvat totul, am știut imediat ce voiam să fac înainte să mor. Iar acum a mai rămas doar unul. Ultimul rege, apoi mă voi putea odihni în sfârșit.

Saana dă din cap la cuvintele înfiorătoare ale lui Riku și decide să încerce să fugă. Acum ori niciodată. Saana face primii pași spre ușă, dar constată îngrozită că picioarele nu o mai ascultă. Cade pe podeaua veche de scândură la mai puțin de trei metri de ușă. Supa. Ce pusese Riku în supă? Saana mijește ochii, dar nu mai vede nimic. Corpul ei nu mai are putere, mintea îi e începătoșată. Simte cum Riku vine și îi ia telefonul din buzunar. Saana strigă disperată după ajutor și speră că Jan o aude. Un amestec de emoții îi inundă mintea. Oare Riku e pregătit să o omoare

pentru a-și îndeplini planul? Nu știe dacă simte nedumerire, furie sau milă. Frică. Apoi neputința o doboară.

Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Saki i-a cerut lui Jan să se vadă. Stau în fața monitorului lui Saki.

— Am investigat numele pe care Saana ni l-a indicat, Katja Niemi, începe Saki, iar Jan mormăie cu gura plină de falafel.

— Am descoperit ceva la care nu ne-am gândit.

Iată momentul adevărului. Jan devine foarte atent.

— Conform jurnalului de bord, mașina înmatriculată la căminul de bătrâni Ikipihlajaa e folosită destul de des de o angajată, tocmai această Katja. Era de-o vârstă cu Helena, cu un an mai mare, și se pare că a fost îndrumătoare în tabăra de confirmare a Helenei.

— Bine, spune Jan și ascultă atent.

— Dar nu femeia e cea care ne interesează, continuă Saki. Un bărbat pe nume Eero Falk, care ani de zile a fost îngrijitorul conacului Koskipää, locuiește în căminul de bătrâni și este tatăl unui anume Rikhard Falk. Rikhard Falk încă lucrează la conacul Koskipää. Am dat greș cu Fors, dar acum am săpat ceva mai adânc. Ținând cont de înregistrările de pe camera de supraveghere de pe holul căminului de bătrâni, avem motive să presupunem că acest tânăr Falk împrumută adesea mașina fără să noteze în jurnalul de bord. Trebuie să obținem o probă ADN de la Falk.

Jan dă din cap și, în același timp, observă apelul de la Saana.

— Bună, spune Jan, întrebându-se dacă ar trebui să se îndepărteze ca să vorbească.

Cu toate acestea, după salutul inițial, își dă repede seama că ceva nu e în regulă. Pare un apel format din buzunar, din greșeală. Jan ascultă nedumerit. Cineva, o voce masculină, vorbește încet, undeva, mai departe. Oare doar își imaginează sau vocea îi pomenește pe regi? Despre ce e vorba?

Jan are un sentiment straniu. Parcă Saana s-ar afla într-o situație dubioasă. Nu este sigur dacă apelul a fost făcut din greșeală sau nu. Doar ca să fie sigur, îi scrie câteva instrucțiuni lui Saki pe o hârtie de pe birou: *Urmărește conexiunea Saanei Havas, imediat!* Saki încuviințează și se uită la Jan puțin îngrijorat. Jan se întreabă dacă reacționează exagerat, dar apelul este cu siguranță ciudat. Instinctul îi spune că e ceva bizar în treaba asta. A cui e vocea masculină care vorbește cu Saana?

Saki are îndeajuns timp ca să localizeze apelul. Îi face semn lui Jan să privească harta. Domeniul Koskipää, Hartola, aproximativ 300 de metri de la conac. Lui Jan nu-i vine să creadă. Conacul Koskipää, Rikhard Falk. Apoi frica îl copleșește. Adrenalina îl inundă rapid și-i limpezește gândurile. Saana este în pericol. În aceeași clipă, Jan aude un strigăt de ajutor în receptor; cu siguranță a fost un strigăt de ajutor. Apoi apelul se întrerupe.

Saki e la volan. Jan este foarte agitat în mașină și, în același timp, simte junghiuri de foame în stomac. A băut prea multă cafea, n-a mâncat suficient la micul-dejun, doar o porție neterminată de falafel. Jan se uită la punctul de pe hartă care indică locația telefonului Saanei. Indiferent cât de rapid conduc, sunt mult prea departe.

În timp ce Saki accelerează pe Drumul Național 4, Jan analizează situația. Se uită neliniștit pe traseul de pe GPS. Chiar și cu viteză maximă, nu pot ajunge în mai puțin de o oră. Ezită; presimte că ceva rău urmează să se întâmple. Jan nu poate explica sentimentul care îl copleșește. Poate că Saana a aflat ceva și nu i-a spus, ceva ce alții nu au observat? Și de ce nu i-a împărtășit lui Jan informațiile? Jan încearcă să o sune pe Saana, dar intră căsuța vocală. „Persoana apelată nu poate fi contactată." Jan pune telefonul în poală și se uită la câmpiile întinse. Din fericire, în curând primesc o confirmare radio de la un alt vehicul. Echipajul 324 confirmă că se află deja pe Strada Regelui. Prima patrulă locală va ajunge la conacul Koskipää în doar câteva minute. Jan nu are altă soluție, așa că trebuie să se liniștească.

Cere să i se facă legătura direct cu persoana care conduce mașina de patrulare spre conac. Cei din mașină răspund repede.

Concis, Jan explică situația și presupunerile lui.

— Situația este extrem de periculoasă. Bărbatul de la conac este suspectat de trei crime. Tocmai s-a eliberat un mandat de arestare pe numele lui. În plus, avem un civil a cărui viață este în pericol.

Jan inspiră și continuă:

— Intrați pe domeniu și căutați pe malul râului, lângă conac. Verificați mai întâi cabana de pe mal. Bănuim că sunt acolo. Orice s-ar întâmpla, nu ezitați să acționați rapid. INI îl vrea pe Rikhard Falk viu sau mort. La fața locului a fost chemată o unitate specială. Asigurați-vă că civilul este în siguranță! Repet: asigurați-vă că civilul este în viață!

— Recepționat, spune cel din mașină, și Jan nu poate să facă altceva decât să-și țină respirația,

îngrijorat.

În doar cinci minute, primește noi informații.

— Vedem clădirea saunei, totul pare liniștit. Însă din ea iese fum. Ne apropiem de obiectiv și intrăm, nici urmă de suspect, recepționat.

Sâmbătă, 27 iulie / Hartola

Saana zace pe podea. Își simte trupul, dar oricât ar încerca, nu poate să-și miște picioarele, nici măcar degetele. Observă împrejurimile printre pleoapele grele. E întuneric și ceață în jur. Nu înțelege ce s-a întâmplat.

Gânduri de tot felul îi inundă mintea. „Închide ochii dacă poți și bucură-te de liniștea deplină. Închide ochii și lasă-i închiși.” Dar tocmai când ideea unui somn liniștit îi încolțește în minte, își dă seama că ispita e o minciună. Încă nu poate renunța.

Încearcă încă o dată să se miște, își forțează cu disperare mintea să o asculte. Încearcă să-și miște măcar un pic mâinile neascultătoare, complet paralizate. Încearcă, dar nu se întâmplă nimic. Disperarea o cuprinde treptat, nevenindu-i să creadă. Ce proastă, ce idioată a fost. Nu știe dacă se teme mai mult de Riku sau să fie singură.

— Dormi puțin și te vor găsi în cele din urmă, spune Riku și se îndreaptă spre ușă.

Lumea se învârte sub privirile Saanei. Îl vede pe Riku în mijlocul negurii, apoi ușa închisă. Simte un miros îndepărtat și înțepător de benzină. Se gândește la ceața întunecată din câmpul ei vizual. E fum sau frică? Se gândește la Jan și simte cum i se închid ochii. Ca ultim gând, își dă seama că, pentru prima dată și se pare că și ultima dată în viața ei, are pe cineva iubit, special la care să se gândească.

Hartola, 1989

Dinspre conac, băiatul auzea muzică și vorbe înăbușite, dar nu asta îl interesa. Îl interesa doar momentul lor împreună, lângă sauna de pe mal. Aranjase să se întâlnească cu fata acolo.

S-a plimbat o vreme după ce a plecat de la conac, aproape orbit de strălucirea atâtor lumini, și a pășit în întuneric. A avut nevoie de câteva secunde până când ochii lui s-au obișnuit cu bezna.

În cursul serii, îi recunoscuse pe bărbați: directorul băncii, profesorul de artă și preotul. Însă, în baza celor povestite Helenei de îndrumătoare, ar fi fost mai mulți bărbați. Riku și-a amintit cum a zărit-o pe Laura acum doi ani la conac, în semiîntunericul amurgului. Cu cine se întâlnise fata la conac? Și unde a plecat după aceea?

Riku traversă podul emoționat și o căută pe Helena. Astăzi o va întreba ce plănuise: dacă Helena ar vrea să fie prietena lui, dacă puteau fi oficial împreună? Simțea cum se îmbujorează numai gândindu-se la asta. Ce bine și ce firesc se simțea Helena în brațele lui.

Riku ajunse la sauna de pe mal și observă că ușa nu era încuiată.

— Iuhuu?! șopti el, apoi se uită înăuntru.

Stabiliseră să se întâlnească în saună, dar acolo nu era nimeni. Unde era Helena? Riku văzu în cursul serii că fetele s-au apropiat de Helena. Și, conform înțelegerii lor, ea acceptase invitația. Deodată, Riku se întrebă dacă au fost prea

încrezători. Nu au spus nimănui despre planurile lor, nici măcar adulților. Dacă se întâmplase ceva cu Helena? Apoi auzi pași afară. Speriat, se ghemui și privi cu grijă peste marginea de jos a ferestrei.

Văzu câteva lumini în mișcare. Patru felinare luminau copacii și malul repezișului din depărtare. Treptat, siluetele au ajuns la podul suspendat. Se mișcau în liniște. Riku auzea doar sunetul înăbușit al muzicii de la conac, care se propaga de-a lungul apei. Când siluetele s-au apropiat, Riku observă îngrozit că unul avea ceva în brațe. Riku se uită la ceas. Helena întârzia deja foarte mult la întâlnirea lor. Ce s-ar întâmpla dacă Helena ar apărea acum și s-ar întâlni cu bărbații? Flacările licăriră în felinare când grupul se opri lângă pod, pe malul râului. Riku se ridică în picioare ca să vadă ce făceau siluetele. Acum, când felinarele nu se mai mișcau, Riku văzu mai clar. Grămada de pe pământ semăna cu un om. De fapt, cu o fată. Parcă ar fi fost Helena întinsă pe jos.

Brusc, i se făcu greață. Ce putea face? Să strige după ajutor? În acel moment, văzu două coarne sclipind pe mal. Groaza îl cuprinse. Când lumina se revărsă peste chipurile lor, Riku își dădu repede seama de problema înfricoșătoare. Toți bărbații formau un grup. Chiar și polițistul. De la fereastră, urmări neliniștit cum bărbații au lăsat trupul Helenei în apă. Era paralizat de frică. Ridică aparatul de fotografiat să-i surprindă pe bărbați. Nu putea folosi blițul, fiindcă ar fi fost descoperit, dar fără el nu era suficientă lumină. Folosi totuși întreaga rolă de film pe întuneric. Apoi Riku n-a mai știut ce să facă. Lumea lui s-a spulberat. Furia a prins rădăcini în el și nu mai avea să scape de ea niciodată.

Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Jan sună, iar Heidi răspunde imediat la apel.

— Ce s-a întâmplat? mai că țipă Heidi, cu glas gâtuit de teamă.

— Au găsit-o pe Saana acolo, începe Jan, iar Heidi încearcă să ghicească ce s-a întâmplat din vocea lui. Cineva a încercat să ardă sauna. Din fericire, au ajuns repede la fața locului. Au scos-o afară la timp.

Jan tace o clipă.

— E drogată, dar acum totul e OK, zice Jan, cu vocea aproape pierdută, iar Heidi oftează imediat ușurată.

Îndrăznește să respire din nou.

— S-a prelevat o probă de apă din râul Tainionvirta. Bănuiesc că Falk i-a ucis pe bărbați în aceeași apă în care Helena a fost înecată, continuă Jan, schimbând impasibil subiectul.

Încă o dată, bărbatul se mobilizează să-și îndeplinească atribuțiile.

— După evenimentele de la conacul Koskipää, Falk trebuie să fie furios. Știe că nu i-a mai rămas mult timp. Credem că este gata să atace cu mai multă disperare, fără vreun plan anume. Amintește-ți că orice s-ar întâmpla, avem deja un mandat de arestare. Avem deja motivul. Avem totul pentru a-l inculpa pe Rikhard Falk. Îl vrem viu sau mort, zice Jan. Asigură-te că Mertanen este acasă. Nu mai suntem nevoiți să ascundem nimic. Du-te la el și stai lângă el. O să trimit și o

patrulă de supraveghere, spune Jan și închide apelul.

Jan urmează să pornească imediat spre Helsinki. Au motive serioase să presupună că Falk se îndreaptă într-acolo, dacă nu e deja în oraș.

Heidi recepționează și bagă telefonul în buzunar. Situația a ajuns într-un punct critic. Heidi inspiră adânc și simte tensiunea în tot corpul. Ce îi va spune lui Mertanen când îi va deschide ușa? Atunci observă că lumina de la fereastra de la etaj s-a stins. Heidi își pune jacheta peste vesta antiglonț, asigurându-se că arma e la locul ei, de unde o poate scoate imediat. Heidi închide portiera în liniște, încuie mașina și aleargă în întuneric spre zidul casei. Merge de-a lungul zidului și sună la ușa principală. Aruncă o ultimă privire în curte: e pustie. Falk nu e niciunde. Heidi stă în lumina exterioară de deasupra ușii și așteaptă ca Mertanen să vină să-i deschidă.

— Deschide ușa, șefule, e important! strigă Heidi și speră că Mertanen va acționa înțelept și o va lăsa să intre.

Aude curând zdrăngănitul și clinchetul lanțului de siguranță. Heidi afișează un zâmbet forțat pe chip și își duce cealaltă mână la armă.

— Nu vreau să cumpăr nimic, glumește Mertanen în timp ce deschide ușa, iar Heidi zâmbește stânjenită la glumă. Ce vrei? întreabă bărbatul.

Tocmai când Heidi deschide gura să-i răspundă, primește o lovitură direct în cap. Se întâmplă atât de repede, încât Heidi nu are timp să reacționeze. Luată prin surprindere, cade la pământ și nu mai simte cum șeful ei ticălos o târăște în casă.

Jan sosește două ore și opt minute mai târziu, direct din Hartola. Saana a fost transportată la Jyväskylä pentru observații. Paramedicul din ambulanță a reușit să o facă să-și revină în timpul călătoriei.

Jan își parchează mașina lângă cea a lui Heidi și se uită împrejur. Curând observă o mașină de poliție puțin mai departe. Se îndreaptă spre mașina de patrulare. Heidi este în casă și patrula îl așteaptă pe Falk afară. Situația pare să progreseze conform planului. Singurul lucru care îl îngrijorează este posibilitatea ca ucigașul să vină direct la casa lui Mertanen. Până acum, criminalul, Rikhard Falk, s-a întâlnit cu victimele în alte locuri, nu la domiciliul acestora.

Jan bate în geamul mașinii de patrulare și așteaptă ca geamul să coboare.

— Cum merge? Totul este în regulă? verifică Jan și îi salută pe cei doi polițiști pe care îi cunoaște.

Aceștia au fost de acord să nu raporteze misiunea de supraveghere înainte de rezolvarea situației. Jan știe că poate să aibă încredere în băieții din mașină.

— Totul e bine. Am ajuns la fața locului și am observat acolo mașina lui Nurmi. Probabil că Nurmi este înăuntru. Nu am detectat nicio mișcare în casă. Nici în afara casei nu e vânzoleală. Doar câțiva oameni care-și plimbă câinii au trecut pe aici în ultimele două ore.

— OK, mulțumesc! spune Jan și se întoarce în mașina lui.

Încearcă să o sune pe Heidi, dar Heidi nu răspunde. Jan îi scrie un mesaj: „Totul e în regulă?" și stă în mașină, așteptând răspunsul. Nu va părăsi casa lui Mertanen până când situația nu va fi rezolvată. Dacă ar fi după el, l-ar prinde personal pe Falk.

Jan îi trimite Saanei pe WhatsApp un emoticon cu o inimă și continuă să aștepte. Ceva îl sâcâie. Subconștientul îi lucrează la foc automat și Jan evaluează situația. Oare este ceva ce nu a observat? Falk a avut aproape zece ore să conducă de la Hartola la Helsinki și să-l prindă pe Mertanen, se gândește Jan. Gândul nu-i dă pace. După calculele lui, situația ar fi trebuit să fie alta.

Jan se uită la casa lui Mertanen. Totul pare să fie așa cum ar trebui. Jan se trezește din gânduri la vibrația telefonului. Saana i-a trimis două inimi. Jan aruncă o privire la ceas, 23:17, coboară din mașină și începe să meargă hotărât spre ușa principală. Își salută colegii din mașina de patrulare. A fost liniște prea mult timp. De ce? Jan se asigură că nu este nimic ieșit din comun în jurul casei, apoi se oprește la ușa de la intrare și sună. Nu deschide nimeni. Jan își mută greutatea de pe un picior la altul și, în cele din urmă, deschide fanta cutiei poștale. Se apleacă să se uite în hol. Deodată tresare. Pe podeaua din hol zace o siluetă nemișcată. După câteva secunde, Jan își dă seama ce vede. Heidi. Heidi zace în holul lui Mertanen.

— Intrăm! țipă Jan furios, fără să verifice dacă a fost auzit.

Heidi vede mai întâi câteva lumini sclipitoare, fulgere care licăresc, și odată cu ele vine și durerea. O durere de cap îngrozitoare. Își deschide ochii și simte că cineva o ține de umăr. Cineva o scutură. Heidi își întoarce cu greu capul și îl recunoaște pe Jan. Ce naiba s-a întâmplat?

Heidi se ridică și simte cum Jan încearcă să o sprijine. Jan pare îngrijorat. Heidi se dezmeticește și își amintește ce s-a întâmplat. Unde este Mertanen? Și unde este Falk? Știe că Jan se întreabă cum e posibil ca instinctele ei să fi dat

greș. Vede atâtea nuanțe de negru. De fapt, Heidi nu a greșit cu nimic. A rămas fără protecție doar o secundă, iar acum Mertanen a dispărut. Au încercat să-l folosească pe Mertanen ca momeală, dar el a vrut să dicteze cursul evenimentelor. Heidi simte brusc că-i vine să vomite. Jan îi aduce un pahar cu apă și apoi o anunță că pleacă să-l caute pe Mertanen.

Heidi bea apa călduță de la robinet și se gândește la situație. O deranjează că încă nu se poate mișca. Fors este mort. Eskola este mort. Sundin este mort. Toți cei care au avut legătură cu ceea ce s-a întâmplat odinioară. Bărbații, care și-au însușit greșit puterea, și răzbunătorul, care îi pedepsise pe fiecare rege al răului. Și acum, singurul care a mai rămas e Mertanen. Heidi se întreabă dacă Mertanen are de gând să-l omoare pe Falk. Dacă reușește, cariera ei și cea a lui Jan sunt în pericol. Cu o furie de nestăilit, Heidi reușește să se ridice. Sau poate criminalul îl va ucide pe Mertanen. Asta e nebunie curată, se gândește Heidi. În secret, speră că, lăsându-l pe Mertanen să scape, a făcut o favoare lumii, că lucrurile vor merge prost pentru Mertanen și că greșeala ei va fi, în cele din urmă, un gest în amintirea sufletelor pierdute. Pentru fetele tinere exploatate.

Se gândește la biserica care domina întregul regat. La profilul stâncos al bisericii care oferea umră localnicilor care aveau drum prin centru. Cum toate speranțele satului erau absorbite de cimitirul mare. Și cum, în mijlocul unui sat decent, preotul reușise să corupă câteva fete nevinovate. În fiecare primăvară, preotul cerceta toate fetele tinere ale regatului, născute în același an. Le evalua, le studia caracterul. Investiga situația familiilor acestora și orice impas personal. După tabăra de confirmare, tinerele alese erau invitate să devină îndrumătoare. Totul a început treptat, mai întâi, pur și simplu, prin mici gesturi de atenție. Gesturi pe care, inițial, fetele nici măcar nu le-au considerat speciale. Preotul le-a oferit sprijin, o șansă pentru a-și spune problemele. Au fost momentele potrivite pentru a le măguli, până când au căzut sub vraja lui. Le-a vorbit despre confirmare ca despre un rit important de maturizare. O călătorie de la neștiință la înțelegere. Tranziția la maturitate. Și, în cele din urmă, când a venit timpul potrivit, preotul și-a sacrificat propriul proiect în folosul întregii fraternități.

Fetele erau niște cobai. Mai întâi erau hrănite cu atenție, cu prezență și dragoste; apoi cu laude și încurajare, iar în momentul în care fetele atingeau anumite praguri, când vanitatea lor, pofta lor de aventură și nevoia de atenție au fost hrănite suficient, cobaii erau sacrificați pentru patima cărnii, iar cele neascultătoare măcelărite fără regret.

Simte mânia pulsând în fiecare celulă a corpului. Ura asta pentru toată nedreptatea va fi ultimul gest pe care trupul lui, chinuit de boală, ar mai fi în stare să-l facă.

Se uită la ceas. Mertanen ar trebui să fie deja aici. Se uită la mașina pe care a observat-o mai încolo, la silueta celui de la volan, și se retrage înapoi în umbră.

Trece doar o clipă până să fie tras primul foc. Privește din ascunzătoarea sa cum Mertanen se apropie de mașină și trage în siluetă. Îl lasă pe bărbat să tragă. Îi urmărește cu nesaț incertitudinea, iar apoi începe să se furișeze spre ultima sa victimă. Pistolul din mână îi pare greu și ușor în același timp. A presupus că Mertanen voia să vorbească, dar focul de armă îi dezvăluise totul. Nu va mai continua după regula obișnuită. Nu-l mai interesează nici măcar să-i asculte explicațiile. Totul a fost spus, totul a fost deja îndeplinit. Acum îl va ucide, împușcându-l. Va apăsa pe trăgaci și va lăsa viața să se scurgă din ultimul rege corupt.

Sâmbătă, 27 iulie / Helsinki

Sertanen golește primul încărcător, apoi așteaptă. Inspiră adânc. Respiră greoi, e agitat. Vrea să mai aștepte puțin, să se asigure că ucigașul din mașină e mort.

Ce criminal naiv și prost! De parcă el putea fi șantajat printr-o conversație, hărțuit, prins și apoi ucis. Ce naiba au crezut ceilalți când au fost de acord cu așa ceva? se întreabă Mertanen.

Mertanen se uită pe geamul mașinii. Nu observă mișcare. Se asigură: dreapta, stânga, nu vede pe nimeni. Nu e nimeni nici în spate, doar o mașină în față, iar dincolo, mai departe, plaja și marea. În jur niciun suflet. Sau poate un singur suflet. Sufletul negru al ucigașului, prăbușindu-se în cel mai adânc iad, unde Mertanen tocmai l-a trimis. Mertanen pășește pe asfalt aproape fără zgomot. Nu se aude decât un scârțâit ușor când pantofii lui de piele se îndoaie la fiecare pas. Doar un metru și Mertanen ajunge la geamul mașinii. Din nou privește în jur și apoi se pregătește pentru un atac asupra cadavrului ucigașului.

Mertanen își îndreaptă arma spre figura de la volan și pălește. Figura de pe scaunul din față este doar un manechin. Sângele îi scapă din vene pulsând și începe să curgă precum un râu negru din trupul lui. Mertanen apucă să audă pași în spatele lui înainte de a se prăbuși cu toată greutatea direct pe asfalt. Glonțul i-a străpuns capul. O perdea de gloanțe tăcute trec prin aer. Un glonț în piept, un glonț în inimă, un glonț în

testicule, un glonț în umăr, un glonț în genunchi, un glonț în ochi.

Se bucură să vadă cum bărbatul arogant realizează că a greșit. După aceea, apasă calm pe trăgaci. Nu este sigur dacă rezultatul final e la fel de satisfăcător cum și-a imaginat. Însă încheie totul, duce totul la bun sfârșit și asta pare să îi garanteze o anumită stare de liniște. Ură pentru ură. Va mai lua această viață și, la final, și pe a lui.

EPILOG

Sâmbătă, 10 august / Helsinki

Este a doua săptămână din concediul legal al lui Jan. De fapt, e încă weekend. Mai sunt multe zile, iar Heidi habar n-are ce să facă în tot acest răstimp.

Pentru azi, rezolvă problema îmbătându-se. Ei bine, stă cu prietenii ei în Herkku și e cam ametită. Cu mintea înecată în whisky, reușește să se relaxeze puțin și să trăiască clipa. Otrava din alcool îi dizolvă toate gândurile inutile. Heidi se simte cu adevărat liberă, mai ales eliberată de ea însăși, numai în timpul unui antrenament dur sau când se află în stare de ebrietate.

Heidi mai comandă o băutură, când ușa se deschide. Păr blond, postură familiară. Heidi o recunoaște imediat pe nou-venită. Instinctiv, se uită în jur căutând o cale de scăpare, dar își dă seama că nu are timp să fugă, chiar de-ar vrea. Localul e atât de mic. Prietenii o privesc nedumeriți. Ce s-a întâmplat?

O copleșește un val ciudat de rușine. Ea a fost răspunzătoare de arestarea Juliei. Nu s-au mai văzut de la incident. Decizia aparține acum Juliei. Va sta sau va pleca? Ar putea să schimbe localul, să iasă din Herkku, să fie cât mai departe de tot ce e legat de Heidi. Sau s-ar putea preface că nu o vede pe Heidi, iar ea ar putea să plece pe neobservate. Ar trebui să-i cedeze Juliei localul

Herkku. Heidi știa că aveau să se întâlnească mai devreme sau mai târziu. Helsinki nu e un oraș foarte mare, dar pentru lesbiene e și mai mic. Pe lângă asta, se antrenează în aceeași sală de sport. Heidi îi aruncă o privire Juliei, parcă din întâmplare. Femeia arată bine. De ce nu se uită deja furioasă la Heidi? Heidi agită paharul gol de whisky și se hotărăște. Nu e o lașă. Ar fi bine să o înfrunte pe Julia, altfel situația aceasta va continua la nesfârșit. Așa că Heidi inspiră adânc, se ridică de pe scaunul de la bar și se îndreaptă ezitant spre Julia. Julia se uită la ecranul telefonului, iar Heidi nu e sigură dacă până la urmă aceasta chiar a observat că se află în același bar.

— Bună, Julia! începe Heidi și așteaptă ca Julia să-și ridice privirea din ecranul telefonului.

Julia pare surprinsă să o vadă. Se uită la ea și așteaptă. Heidi își imaginează că pare să o întrebe: Ce naiba stai acolo?

— Ai vrut să mă întrebi ceva? întreabă Julia și își întoarce privirea înapoi la ecranul telefonului.

— Vreau să-mi cer scuze, spune Heidi și își dă seama că îi pare sincer de rău pentru toate cele întâmplate. Am judecat greșit, adăugă Heidi.

De îndată ce își recunoaște greșeala cu voce tare, senzația apăsătoare pare, în mod ciudat, că dispare.

La început, Julia nu spune nimic.

Heidi nu știe ce să facă. Se uită la masa unde stau prietenii săi. Se gândește să se întoarcă la ei.

— Ai făcut o greșeală, zice Julia în cele din urmă și se uită provocator în ochii lui Heidi. Și recunoști?

Heidi se uită umil în ochii Juliei și își așteaptă pedeapsa. Ar accepta orice, chiar dacă Julia ar vrea ca Heidi să nu mai vină niciodată la sală sau aici, în Herkku. Cel puțin ar trece peste acest

impas. Heidi poate să-și bea whisky-ul și în altă parte.

— Sunt impresionată că îți recunoști greșeala cu voce tare. Majoritatea n-ar face-o, zice Julia și, în același timp, își bagă telefonul în buzunar. Îți făceai doar treaba.

Heidi este nedumerită de vorbele Juliei. Nu se aștepta la niciun fel de înțelegere.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? spune repede Heidi.

Totuși, nu ar fi trebuit ca lucrurile să decurgă așa. De fapt, a vrut să evite compania Juliei pentru că o tulbură, dar acum, aproape involuntar, i-a propus să-i cumpere ceva de băut.

Julia pare să ezite. Heidi presupune că aceasta nu-i caută compania.

— După whisky-ul de împăcare, te las în pace, adaugă Heidi, iar Julia încuviințează puțin mai voioasă.

După ce și-a cerut scuze, Heidi îndrăznește să se uite din nou în ochii Juliei. Julia a zăpăcit-o. În primul rând, Julia a luat-o prin surprindere fiindcă a sedus-o, comportându-se altfel decât se aștepta Heidi. După o noapte uimitoare de dragoste, Heidi a dat-o în bară dispărând fără să spună nimic. Apoi, mai târziu, trecutul secret al Juliei, implicarea ei în anchetă și suspiciunea au luat-o complet pe nepregătite pe Heidi. Julia a dispărut pentru câteva săptămâni. S-a retras ca să fie în siguranță. Acum, Heidi știe toate astea. Pregătindu-se să-i înfrunte disprețul, Heidi observă ceva nou în privirea femeii. Pe lângă duritate, sfidare și reprimare, printre emoții a apărut și amabilitatea. Ca un amestec de curiozitate și înțelegere. Doar că unul de femeie obișnuită. De parcă cele două sunt totuși de aceeași parte a baricadei. Sentimentul o nedumerește pe Heidi.

Julia își întoarce privirea spre paharul de whisky. E gata să ciocnească cu Heidi.

— Se pare că suntem atât de încăpățânate, încât probabil nu putem sta în același bar, râde Heidi, iar Julia zâmbește și ea. Pot înțelege dacă, după tot ce s-a întâmplat, nu mai vrei să mă vezi, adaugă Heidi.

Ciocnesc.

În momentul în care ridică paharele în aer, toată duritatea se evaporă. Sunt puternice și încăpățânate, dar între ele există mai mult decât îndoială. E un fel de înțelegere tacită.

Când Julia se uită din nou în ochii lui Heidi, Heidi realizează că se simte ciudat de bine. Înțelege că este privită. E ca și cum Julia ăi poate vedea sufletul. Julia o privește cu atenție, dar ochii ei spun că n-ar fi surprinsă de nimic și ar accepta tot ce s-ar dezvălui vreodată de sub cochilia dură. Heidi nu știe ce să facă.

Nu găsesc nimic de spus, așa că își ridică din nou paharele. Un clinchet prelung răsună când ciocnesc. Whisky single malt, dublu. Heidi ia o înghițitură din băutura arzătoare cu aromă de fum, dar știe deja că licoarea e doar un pretext. Oferă un motiv să fie împreună. În acest moment Heidi nu mai vrea să plece. Nu vrea să fie altundeva. Heidi vrea doar să bea. Și se va asigura că e suficient de plin cât să câștige mai mult timp alături de Julia.

Luni, 19 august / Lisabona

Saana stă pe terasa de pe acoperiș și citește titlurile știrilor pe ecranul telefonului.

I se face pielea de găină.

ULTIMA RĂSTURNARE DE SITUAŢIE ÎN CRIMELE CU ÎNSEMNUL ARS: VINOVATUL GĂSIT MORT

Poliția tocmai confirmă că Rikhard Falk, acuzat de patru crime și de o tentativă de omor, a fost găsit înecat în râul Tainionvirta. Potrivit poliției, cel găsit decedat este singurul vinovat în cazul celor patru crime care au avut loc în Helsinki și Hartola în vara anului 2019.

Saana nu citește mai departe. Cât de aproape a fost de pericol. Apelul către Jan a salvat-o în cele din urmă. Într-un fel, Saana îi datorează totul lui Jan. Viața ei și fericirea ei.

Saana se gândește la Riku. În loc de ură, Saana simte milă pentru el. Pentru o clipă, înțelege toată tristețea pe care acesta a simțit-o. Cât de multe a adunat Riku în el. Ținând cont de ceea ce au făcut cei patru regi uciși, Saana nici măcar nu consideră faptele lui Riku o nedreptate; de fapt, asta e cel mai trist. De parcă răul ar fi justificat cu rău. Dilema morală din fundal este tulburătoare.

Riku a ales repezișul ca punct de plecare. Același loc în care și-a pierdut cândva persoana iubită. Același loc de unde luase apa pentru a-și îneca victimele. Saana aude pași în spate și începe să zâmbească. Jan o strânge în brațe.

— Bună dimineața! spune Jan.

În urma anchetei, au fost stabilite trei omucideri; până acum nu au fost făcute publice detaliile. În timpul investigării trecutului celor patru bărbați uciși, poliția a făcut o descoperire în Hartola, lângă conacul Koskipää, în Finlanda Centrală. Osemintele a două victime au fost găsite pe domeniul vechiului conac. Testele ADN au stabilit că oasele aparțin Laurei Malm și lui August von Reichmann. Cauzele morții acestora nu au fost elucidate până în prezent. Poliția...

Saana nu mai poate citi. În ceea ce o privește, povestea s-a încheiat. Când se vor întoarce din călătorie, va strânge materialul și va scrie totul așa cum presupune ea că s-a întâmplat. Acum însă e momentul resetării, momentul să se bucure și să trăiască clipa. Are atât de multe motive să fie recunoscătoare. E în viață și, îndată ce Jan s-a eliberat de anchetă, au cumpărat două bilete spre Lisabona. Soarele și vinul te ajută să uiți de toate pentru o vreme. Sunt doar ei doi, Saana și Jan, și un oraș străin.

Saana privește aleile înguste ale Alfamei de pe terasa de pe acoperiș, porumbeii care ciripesc pe vârfurile copacilor. Vor avea două săptămâni ca să se bucure unul de celălalt. Abia după aceea va veni viața de zi cu zi, cu alte întrebări. Să caute un loc de muncă, să se reapuce de scris și... Saana aruncă o privire pe furiș la Jan, care stă lângă ea. Dacă ar îndrăzni, ar aborda tema vieții lor împreună. Oare e ceva care merită continuat? Saana are două dorințe. Vrea să-și termine povestea, să scrie despre viața Helenei. Și, dacă totul va merge așa cum speră, ar vrea să continue povestea de dragoste cu Jan. Dar totul a abia la început. Abia se cunosc. Saana se întinde să-i

ciufulească părul zburlit și îl trage de păr în joacă. Jan râde.

Momentele ei preferate nu sunt priveliștea sau peisajele, ci atunci cumpără vin de la o mică vinotecă și produse de patiserie, *pastel de nata*[1], dintr-o mică brutărie, apoi urcă treptele înguste și abrupte spre apartamentul Airbnb de la etajul trei al unei case vechi.

Jan toarnă vin în pahare și urcă pe terasa mică prin fereastra îngustă de pe acoperiș. Așază scaunele cât mai aproape unul de celălalt și privesc peisajul care se întinde cât vezi cu ochii. Văd totul de pe terasă. Acoperișurile caselor vechi din Bairro Alto, turnul bisericii, porumbeii zburători, vârfurile copacilor și cerul. Soarele care se înroșește și roșul care se schimbă treptat în amurgul tipic Europei de Sud. Amurgul care se preschimbă în întuneric. Cât de blândă e lumina în ultimul ceas, înainte să dispară complet. Beau vin, aruncă firimituri de pâine porumbeilor și se minunează de cântecul atât de puternic al greierilor.

— Noi doi suntem oameni de acoperiș, zâmbește Jan, iar Saana încuviințează.

Cuvântul „noi” folosit de Jan este promițător. E plăcut să stea așa împreună, departe de lume. Saana coboară să ia *Vinho Verde*[2] din frigider.

— Uneori mă gândesc că, într-adevăr, viața trece pe lângă noi, spune Saana și toarnă vin în pahare.

— Păi da, trece, zice Jan și se freacă la ochi. Și gândește-te cum mare parte este uneori irosită pe programe TV sau pe rețelele sociale. Nimeni nu-și poate folosi mereu timpul în mod înțelept, mărturisește Jan.

Iau câteva înghițituri din vin.

— Care e chestia cea mai nocivă cu care îți irosești viața? întreabă Saana jucându-se cu dopul sticlei de vin.

— Serviciul, zice Jan și închide ochii.

— Dar îți place meseria ta și ești bun în ceea ce faci, zi-mi altceva.

— Probabil Netflix.

— Eu să-mi scot punctele negre și să-mi examinez pielea în oglindă, zâmbește Saana. Apropo, am ceva în ochi?

— Arată-mi! În care parte? întreabă Jan și o sărută.

— În stânga, spune Saana când acesta încetează.

— Nu, nu văd nimic. Ne mai turnăm câte un pahar?

— Da, dar hai să intrăm!

O oră mai târziu, stau unul lângă celălalt la toaletă și se spală pe dinți. Saana se uită la Jan în oglindă.

— De fapt, am ajuns la concluzia că există o iubire mai mare decât viața însăși. Dacă ai parte de așa ceva, totul este în regulă, chiar dacă uneori e greu. Și apoi mai e genul de dragoste romantică, ceea ce este posibil doar alături de sufletul-pereche.

— E greu de spus, zice Jan cu gura plină de spumă de la pasta de dinți.

— Ce?

— Păi, de crezi sau nu în iubirea supremă cu persoana potrivită. N-am avut experiența asta niciodată, recunoaște Jan și începe să-și clătească gura.

— Nici eu.

— Înainte să te întâlnesc, spune Jan, ridicându-și privirea.

— Ce? întreabă Saana și se uită curioasă la bărbat în oglindă.

— Înainte să te cunosc, nu am crezut într-o iubire supremă, alături de persoana potrivită. Dar acum nu mai sunt atât de sigur.

1. Tarte cu cremă (portugheză, în original) (n.r.).
2. Vin portughez din provincia istorică Minho, din nordul îndepărtat al țării. Nu este un soi de struguri, ci un vin cu origine controlată. Numele înseamnă „vin verde”, dar se traduce prin „vin tânăr”, vinul fiind lansat la trei până la șase luni după recoltarea strugurilor (n.r.).

Marți, 20 august / Lisabona

Jan se uită amuzat la Saana care încearcă să-și regleze, puțin frustrată, sandalele noi din piele. O strâng baretele. Saana declară că noile sandale, abia cumpărate, nu o jenează, deși o incomodează la mers după doar câteva minute.

Jan se gândește cum femeia îi este familiară și străină în același timp. Cum întreaga călătorie este atât minunată, dar și cumva prea mult. Chiar acum, viața lui nu e deloc în ordine. Ar fi fost mai bine să o întâlnească pe Saana mai târziu? Dar viața nu funcționează așa. Nu funcționează în așa fel încât să poți construi momentul perfect și abia apoi să întâlnești pe cineva. Funcționează aruncând totul asupra ta, fără să ai timp să te pregătești.

Saana își dă jos sandalele ca să vadă dacă ar putea înmuia sau întinde baretele. Acum nu e momentul să-i mărturisească dragostea. Însă Jan ar vrea să-i spună deja: „Mă îndrăgostesc de tine." Sună atât de siropos! Jan ar vrea să-i spună Saanei că o iubește, dar asta ar fi prea mult și prea repede. Cu toate acestea, bănuiește că Saana știe ce simte el. La urma urmei, trebuie să fi observat cât e de visător în compania ei. E foarte atras de ea. Jan nu se poate abține să nu zâmbească atunci când se uită la Saana. S-a îndrăgostit de ea în momentul în care a văzut-o prima dată pe terasa însorită. Sentimentul este puternic și nemaiîntâlnit. Jan se întreabă de ce nu i-a spus deja Saanei totul. De ce nu a jucat cu

cărțile pe față? Poate că prudența înseamnă teamă. Înainte de Saana, nu a mai fost atât de intim cu nimeni, nu s-a mai simțit atât de bine de mult timp. Jan nu și-a oferit niciodată sentimentele și sufletul altei persoane ca să fie sfâșiate. Recunoașterea iubirii aduce imediat și teama de a pierde tot ce e bun. Totuși, în timpul acestei vacanțe plănuiește să-i mărturisească totul. Te iubesc! Iată-mă! Astea sunt sentimentele mele, sunt dezarmat. Fă ce vrei cu mine. În timp ce cugetă astfel, telefonul îi sună în buzunar. E pe silențios, dar Jan simte vibrația. În subconștient, un prim gând se conturează imediat: serviciul. S-a întâmplat ceva. Un caz nou. În timp ce Saana se apleacă să încalțe iarăși sandalele, Jan scoate telefonul din buzunar și răspunde în liniște.

— Jan Leino, zice el și realizează că deja începe să se încrunte.

HARTOLA

Vara, 1989. Ultima seară.

Helena zâmbi îndrăgostită. Își lăsă picioarele să pedaleze liber și bicicleta aproape zbură pe drumul de țară. Păduricea de molizi densă, care străjuia drumul, era liniștită. Lasă-te purtată, șopti pădurea. Lasă-ți sentimentele să pună stăpânire pe tine, își imaginã Helena că spuneau molizii de un verde-închis.

Helena Îl căuta deja cu privirea. Și El se uită înapoi. Își știau înțelegerea, știau că erau făcuți unul pentru celălalt. Vor lăsa flăcările focului de tabără să trosnească în jurul lor încă puțin, vor cânta pretinzând că sunt tineri obișnuiți. Dar, mai târziu, se vor întâlni și împreună vor cerceta soarta fetei dispărute și își vor mărturisi, în sfârșit, dragostea.

În aer adia vântul de început de toamnă. Părea că iarna i-ar vizita pentru o clipă, ca să le aducă aminte că există, ca să-i amenințe cu frigul. De îndată ce Helena trecu de păduricea de molizi, simți din nou căldura pe piele. Copacii emanau răcoare și iz de sol reavăn, dar câmpul deschis mirosea din nou familiar, a căldură, uscăciune și caniculă de august. Helena frână în curbă și văzu deja felinarele de la petrecere. Încă puțin, câțiva pași, un joc de scenă și apoi o îmbrățișare. Orice

altceva nu era important. Nu voia decât să Îl vadă. Helena se întrebă dacă să îndrăznească, în cele din urmă, să se arunce imediat în brațele lui Riku sau să fie mai rezervată. Helena zâmbi și în mintea ei îl apucă pe Riku pentru a fi mai aproape de el. Nu era nevoie să se grăbească. Aveau o viață întreagă să se cunoască mai bine.

MULȚUMIRI

Cartea pe care o ții în mână este primul meu roman polițist. Mulțumesc!

Scrierea acestui roman a fost o călătorie educativă. Întregul proces a început când am deschis discuția despre visul meu, cu voce tare. Mulțumesc tuturor (știți cine sunteți) celor care ați reușit să mă ascultați! Mulțumesc în special iubitului meu soț, Oliver!

Cu ani în urmă, i-am spus bunei mele prietene că, dacă voi scrie vreodată o carte, aș vrea să-mi facă designul copertei. Și așa s-a și întâmplat! Elisa Konttinen, mulțumesc pentru coperta grozavă și prietenia ta! De asemenea, sunt incredibil de recunoscătoare pentru sprijinul și încurajările venite de la Tiia Tuovinen, Piia Peltonen, Jenni Kanerva și Paula Niska. Mulțumesc familiei Jänisjärvi: tata, Erja, Ulla, Heini. Mulțumesc, mama! Mă bucur că am crescut într-o casă în care se citește. Dragilor mei copii și fini, să îndrăzniți să credeți în visele voastre!

Pe parcurs, m-au ajutat în mod deosebit sau memorabil și m-au încurajat la momentul potrivit: Jyri Malinen, Petri Launiainen, Kati Launiainen, Markku Tuukkanen, Pauli Waroma, Niina Backman, Tapu Haro, Vera & Nicklas Borodulin, Matti Vahtera, Karolina Huuhtanen, Riku Talvitie, Antti Rastivo, Pilvi Rissanen, Katja Kuittinen, Eesu Lehtola și foști și actuali colegi, rude, prieteni și cunoștințe – atât de mulți oameni, încât inima îmi plesnește de bucurie!

Uneori doar o mică frază la momentul potrivit te încurajează să continui. Mulțumesc!

Mulțumesc și hobby-ului meu preferat @kirjaviinikerho și trăiască membrii grozavi ai clubului care, începând cu 2011, se adună o dată pe lună în sufrageria mea pentru a discuta despre cărți.

În sfârșit, mulțumiri editurii Otava. Nu trebuie să fii detectiv ca să-ți dai seama că Otava e plină de oameni excepționali. Mulțumiri speciale lui Antti și Silka – a fost o onoare să lucrez cu voi. Sunt super-recunoscătoare pentru tot, aproape că n-am cuvinte.

Această carte s-a născut când am auzit o poveste captivantă și m-am decis să vizitez Hartola pentru a explora împrejurimile. Regatul Hartola și atmosfera sa relaxată mi-au alimentat imediat imaginația. Unele locuri din carte există, altele au fost create în scop artistic. Toate evenimentele și personajele sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale sunt coincidențe. Cu toate acestea, îi mulțumesc lui Saki pentru că mi-a permis să-i împrumut numele.

În cele din urmă, după ce s-a spus aproape totul, încă văd în minte sălciile argintii aplecate deasupra apei întunecate și conacul galben. Mulțumesc Muzeului Tavastiei de Est, curții sale care m-a inspirat și râului Tainionvirta care curge veșnic!

Elina Backman
@elinabackman_crime

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen 2026